

အရှေ့လေ့အနောက်လေ

Pearl S. Buck (1930)

အခန်း ၁

ဟန်အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏...ရင်ဖွင့်သံ.....

ပြောပါရစေတော့...ညီမရယ်...။ဖြစ်ကြောင်းရယ်ကုန်စင်ကိုဖတ်စုံနှောလို့ကိုယ်ပြောရင်ကိုယ့်ညီမကသွေးတူသားရင်းတအူတုံဆင်းညီမများကိုရင်ဖွင့်တာ..ပိုပြီးမသင့်တော်ပေဘူးလားလို့ဆိုချင်မယ်.....။ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းတစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်တိတိနေထိုင်လာခဲ့တဲ့တစ်ပြေတစ်နိုင်ငံအကြောင်းကို..ကိုယ့်သွေးတူညီအစ်မများကနားမလည်နိုင်ပေဘူးကွယ်.....။ဒီလိုဘဲလက်ထက်တော်အဆက်ဆက်ကတည်းကအမွေခံလာခဲ့တဲ့ကိုယ်တို့ဓလေ့နဲ့လူမျိုးအကြောင်းမသိတဲ့တိုင်းခြားသူတွေကိုလည်း လိပ်ပတ်လည်အောင်ပြောမပြတ်ပြန်ဘူး ။

ဆိုတော့လေ...ကိုယ့်ခင်ပွန်းသင်အံ့ခဲ့တဲ့အနောက်တိုင်းစာအုပ်တွေရှိရာအနောက်ပြေက...တိုင်းခြားသွေးပေမဲ့ဒီမြေမှာအနေကြာတဲ့ကိုယ့်ညီမကသာ...ဒီအကြောင်းတွေကိုနားလည်နိုင်ပေလိမ့်မယ်...။...အမှန်ဆိုရရင်ကိုယ့်အတွက်ညီမဟာအရင်းအခြာလိုဖြစ်နေမှဘဲကွယ်..အကြောင်းစုံကိုရင်ဖွင့်ပါရစေတော့..။

ညီမသိတဲ့အတိုင်းဒီအလယ်ပိုင်းဒေသမြို့တော်ဟောင်းကြီးမှာ..ကိုယ့်ဘိုးဘွားတွေအစဉ်အဆက်နေထိုင်လာခဲ့တာနှစ်ပေါင်းငါးရာတောင်စွန်းပါပေါ့...။...တလျှောက်လုံးမှာခေတ်နဲ့အညီလိုက်လျောညီထွေရှိတဲ့သူဆိုလို့ကိုယ်တို့ဘိုးဘွားဘီဘင်တွေထဲမှာတစ်ယောက်မှမရှိခဲ့သလိုပြောင်းလဲဖို့ဆန္ဒလဲမရှိခဲ့ကြဘူးကွဲ့...။...သူတို့အားလုံးကြီးကျယ်လှတဲ့ဇာတိပုညဂုဏ်မာနနဲ့ရိုးရာအစဉ်အလာသိက္ခာကြားမှာ...တံခါးပိတ်လို့တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ခန့်ခန့်ထည်ထည်နေလာကြတာ...။...ကိုယ့်မိဘများကလည်းဒီအစဉ်အလာအတိုင်းဘဲ...ကိုယ့်ကိုပုံသွင်းခဲ့တာအသားကျခဲ့ပြီဆိုပါတော့.....ညီမရယ်။...ကိုယ်လေပြောင်းလဲချင်တဲ့ဆန္ဒ..ကိုယ့်မှာရှိလာလိမ့်မယ်လို့အိပ်မက်တောင်မမက်ခဲ့မိပါဘူး...။...ထွေထွေထူးထူးလဲမတွေးမိပါဘူးကွယ်...ဒီကိစ္စတွေကို...။...ကိုယ့်စိတ်ထဲမတော့လူဆိုရင်အတူတူဘဲမှတ်တာကိုး...။

ကိုယ်တို့ရင်ပြင်တံတိုင်းတွေရဲ့အပြင်ဘက်မှာ..မင်းယောက်ျားတွေနဲ့..ရည်တူတန်းတူသွားလာတတ်တယ်ဆိုတဲ့အမျိုးသမီးတွေအကြောင်းတော့တခါတခါတစွန်းတစကြားရပေမဲ့လဲ..စိတ်ထဲမှတ်မှတ်ထင်ထင်မရှိလှပါဘူး..ညီမရယ်...။...ကိုယ်တွေနဲ့ကပြဒါးတစ်လမ်းသံတစ်လမ်းမဟုတ်ပါလား...။...ကိုယ်တော့လေ..ဘိုးဘွားမိဘအစဉ်အဆက်ကဓလေ့တွေနဲ့ဘဲပျော်မွေ့ခဲ့တာတလျှောက်လုံးပေါ့...။...အပြင်လောကနဲ့အဆက်အစပ်လည်းမရှိခဲ့လှသလိုစူးစမ်းချင်တဲ့ဆန္ဒရယ်လို့လဲမရှိခဲ့ပါဘူး...။...ဒါပေမဲ့ကွယ်..အခုမတော့ကိုယ့်မှာတပြေသူတပြေသားလူထူး

လူဆန်းတွေကိုစောင့်ကြည့်လေ့လာနေရုံမကပဲ...သူတို့နဲ့တူလာအောင်...သူတို့ထဲကတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် တောင်ကြီးစားနေရမှကိုး...မဟုတ်ဘူး...ညီမရယ်...ကိုယ့်အတွက်မဟုတ်ရပါဘူး...။...ကိုယ့်သခင်ခင်ပွန်းသည် အိမ်ဦးနတ်အတွက်ဆိုပါတော့.....။

ဆိုရရင်ညီမရယ်...ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ကိုယ်နည်းနည်းမှမဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး...။ကိုယ်နဲ့တွေ့တော့ သူကရေခြားမြေခြားတပြေတနိုင်ငံမှာအနေကြာခဲ့ပြီးထုံးတမ်းအသစ်ခလေ့အဆန်းတွေနဲ့ကြိုကြိုက်ပျော်မွေ့နေ တတ်ပြီးမှကိုး...။...အကြောင်းစုံကိုဇာတ်စုံခင်းရင်တော့...ဒီကနေစတာပဲ...ညီမရဲ့...။

ကိုယ့်မယ်မယ်ကလေး..အင်မတန်မှအမြော်အမြင်နဲ့ပြည်စုံတာပေါ့...။...ကိုယ့်အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ် မှာကလေးဘဝတစ်ခန်းရပ်လို့အပျိုဘဝကိုစတင်ခဲ့ရတော့..အဲဒီအချိန်မှာမယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုသွန်သင်စကားဆို ခဲ့တယ်...။

“.....အမျိုးကောင်းသမီးဟာ...မင်းယောက်ျားတွေရဲ့မျက်မှောက်မှာ....လေပြေလေညှင်းတိုက်လာ ရင်တောင်အသံမပြုဘဲ...ပွင့်ချပ်တွေသာယုက်နွယ်ပိတ်ကွယ်သွားတတ်တဲ့ပန်းပွင့်တို့ရဲ့ငြိမ်သက်မှုမျိုးနဲ့...အဦးဆုံး မျက်လွှာချလို့သာနေရမယ်..... ” တဲ့...။

ကိုယ်လေး....အဲဒီဆုံးမစကားကိုသေသေချာချာကိုမှတ်မိတဲ့အပြင်...တရုတ်သေလိုက်နာခဲ့တယ်...။ ဒီတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းရှေ့မှာဆို..ကိုယ်အမြဲတစေခေါင်းငုံ့ပြီးလက်ယုက်လို့အရိုအသေပေးခဲ့တယ်...။.....သူကစကား စမြည်ပြောလာရင်တောင်ကိုယ်မတုန်ပြန်ခဲ့ဘူး...။ဒါပေမဲ့...ညီမရယ်...ကိုယ့်ငြိမ်သက်မှုကိုငြီးငွေ့ရာလို့သူထင် သွားမှာတော့စိုးလှပါတယ်...။...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်တော့....ကိုယ့်မှာစိတ်ဝင်စားစရာရယ်လို့ဗလာ နတ္ထိရယ်..ကောက်ရိတ်ပြီးခါစလယ်ကွင်းလို့ခြောက်ခြောက်သွေ့သွေ့ဟာလာဟင်းလင်းနဲ့...။...ကိုယ်တယောက်ထဲ ပန်းထိုးဇာထိုးလုပ်နေချိန်တော့သူ့ကိုပြောမဲ့စကားလုံးတွေကိုစိတ်ဖြာရင်းကိုယ်အတွေးတွေကလုပ်ပန်းညှို့လို့ပေါ့...။ သူ့ကိုကိုယ်ဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်းတွေလေ...။...စိတ်တော့မရှိနဲ့...ညီမရေ...ဒီလိုစကားအနုအလှတွေဟာနား ဝင်မချီလှတဲ့အနောက်တိုင်းရဲ့...တုတ်ထိုးအိုးပေါက်ချစ်စကားဆိုနည်းမျိုးနဲ့တော့အလုပ်မဖြစ်ပေဘူး...။...အမိပွယ် နက်ရှိုင်းလှပတဲ့စကားမျိုးနဲ့သာကိုယ်ကဆိုချင်ခဲ့တာ...။...ဥပမာဆိုရရင်ကွယ်...ဒီလိုစကားလေးတွေပေါ့.....။

“.....သခင်လေးရေ..ဒီကနေ့အရက်သစ်တော့သတိထားမိရဲ့လား...မိုင်းမိုင်းညှို့တဲ့မြေအလွှာကနေမင်း ကိုဘဲခန့်တက်နှုတ်ဆက်တော့မလိုရယ်....မှောင်လိုက်တာကွယ်...နောက်တော့အလင်းတန်းတွေရောက်လာ ပုံကတေးတစ်စပေါက်ကွဲပွင့်အံလာသလိုမျိုး...သခင်လေးရဲ့.....အကျွန်ကတော့..အဲဒီမိုင်းညှို့တဲ့မြေအလွှာပေါ် နေမင်းကြီးအရှင်သခင်လေးကိုစောင့်မျှော်နေရသူပေါ့ရှင်.....”

ဒါမှမဟုတ်...ညီမရယ်....ညနေစောင်းကြာကန်မှာသူနဲ့ကိုယ်လှေလှော်သွားရင်တော့

“.....တကယ်လို့များဒီဖြူဖျော့တဲ့ရေအလျင်ဟာ...ငွေလရောင်ရဲ့ဆွဲဆောင်မှုကို..မတုန်ပြန်နိုင်တော့ရင်... ဒီလိုင်းကြက်ခွပ်ကလေးတွေကိုအသက်ဝင်လာအောင်..လမင်းဟာသူ့အလင်းနဲ့တို့ထိဆော့ကစားမှုမရှိတော့ရင် ငွေလွှာသင်ဖြူးခင်းတဲ့ကြာဦးကန်ဟာဘယ်လိုလုပ်အသက်ဝင်လှုပ်ရှားလာမလဲကွယ်..အကျွန်ုပ်သခင်ရေ..အကျွန်ုပ် ဆီဘေးကင်းကင်းနဲ့ပြန်ခွဲနိုင်ဖို့ရုစိုက်ပါနော်.....သခင်လေးမရှိရင်...အကျွန်ုပ်ဘဝဟာလရိပ်ကင်းတဲ့ရေအလျင်လို မရှင်သန်နိုင်လို့ပါ.....”

ဒီလိုစကားတွေပေါ့..ညီမရယ်...။..ကိုယ်သူ့အတွက်စီကုံးခဲ့တာ..ဒါပေမဲ့ကွယ်..သူ့အဲဒီကိုယ့်ကိုးယား တိုင်းခြားသားအဆင်အပြင်ကြီးနဲ့ရောက်လာလိုက်တိုင်း....ကိုယ့်မှာပြောရမဲ့ဒီစကားတွေအတွက်လမိုင်းကိုမကပ် တော့ဘူး...ညီမရေ...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်းတပြေသားနဲ့များ ထိမ်းမြားမိသလားလို့ဝေဝေဝါကို ဖြစ်လို့.....။

သူကစကားလည်းသိပ်မပြောဘူး..ညီမရဲ့..။....ပြောသမျှဟာလည်းဖြစ်ကတတ်ဆန်းရယ်..စီကုံးဆင် ပြင်နေတယ်ရယ်လို့မရှိဘူး...။...ကြည့်လိုက်ရင်လည်းဖျတ်ကနဲ့..တခါထက်မပိုဘူး...။.....ကိုယ့်မှာတော့ပုဖွန်ဆီ သွေးဖဲထည်နဲ့ဆင်ယင်လို့..ဆံစမှာလည်းပုလဲတွေရစ်ခွေပန်ဆင်လို့....ဒါလည်းအကြည့်တစ်ချက်ထက်မပိုဘူး...။

ကိုယ်သိပ်ဝမ်းနည်းတာပေါ့...။....ခြောက်ကပ်လွန်းတဲ့ကိုယ်တို့အိမ်ထောင်ရေးဘဝသက်တမ်းသာ တစ်လပြည့်သွားပေမဲ့..သူ့အတွက်ကိုယ်ဟာဘယ်လိုပြင်ပြင်ဆွဲဆောင်မှုမရှိတာကွယ်...။

ညီမရေ...ကိုယ်တော့အနုလုံပဋိလုံစဉ်းစားနေခဲ့တာသုံးရက်တိုင်ခဲ့ပေါ့...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုယ့်ဘက်
 ကိုလည်ပြန်လှည့်လာဖို့တော့...ကိုယ်ဒီထက်ပိုပြီးပါးပါးနပ်နပ်နည်းလမ်းရှာဖို့သာရှိတော့တာကိုး...တကယ်ဆို
 တော့ကိုယ်ဆင်းသက်လာရာ..အနွယ်တော်ရဲ့မျိုးဆက်တွေတိုင်းကအမျိုးသမီးတိုင်းဟာ..သူတို့သခင်အိမ်ဦးနတ်
 တွေရဲ့ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကိုပိုင်စိုးနိုင်ခဲ့ကြသူတွေချည်းမဟုတ်လားကွယ်...နစ်ပေါင်းတစ်ရာအတွင်းမှာကိုယ်တို့မျိုး
 ဆက်ထဲက..အမျိုးသမီးတိုင်းဟာအလှပေါ်မှာအယဉ်ဆင့်လို့ထိပ်ဆိုတဲ့သူတွေချည်းပဲ..ညီမရဲ့...အဲ..ဆွန်မင်း
 လက်ထက်က..ကွေးမေ..ကလွဲလို့ပေါ့လေ...သူကတော့အသက်သုံးနှစ်သမီးမှာ..ရေကျောက်ရောဂါခံစားခဲ့ရရှာ
 တာကြောင့်မျက်နှာမှာကျောက်ပေါက်မာသဲ့သဲ့..နဲ့လို့ဆိုကြတယ်...ဒါတောင်ကွေးမေရဲ့အဖိုးတန်ကျောက်မျက်
 လိုတဖျတ်ဖျတ်လက်နေတဲ့မျက်ဝန်းနက်တွေနဲ့...နွေဦးဝါးရုံတွေကြားလေတိုးတဲ့အခါဝါးရွက်တို့ရဲ့မြေမြူသံအလား
 မင်းယောက်ျားတွေရဲ့နုလုံးကိုညှို့ယူကျုံးတဲ့...အသံသာသာဟာကဗျည်းလင်္ကာတောင်ရေးထိုးထားကြရတယ်...
 ညီမရဲ့...ကွေးမေရဲ့သခင်ဟာလေ...သူ့ခနအင်အားအဆင့်အတန်းအရှိန်အဝါနဲ့အညီ..ကိုယ်လုပ်တော်ခြောက်
 ယောက်တောင်ရှိပေမဲ့...သူကွေးမေအပေါ်ထားတဲ့မြတ်နိုးမှုမျိုးကိုဘယ်သူမှမရခဲ့ဘူးလို့ဆိုကြတယ်။

နောက်ပြီးလက်ကောက်ဝတ်မှာ...မွေးရာပါငှက်ဖြူအမှတ်အသားပါတဲ့ကိုယ့်ဘေးမကြီးယန်ကွေးဖေး
 ဟာဆိုရင်သူ့ရဲ့ရနံ့သင်းနေတဲ့လက်ဖဝါးတစ်စုံထဲမှာ..ဧကရာဇ်နိုင်ငံကြီးတစ်ခုလုံးကိုထည့်ထားနိုင်ခဲ့တယ်ဆိုရင်...
 ငါ့ညီမအံ့ဩမလားကွယ်...ဧကရာဇ်မင်း..မိုးသခင်ဆွန်ဟာ..ယန်ကွေးဖေးအလှမှာ..အရူးအမူးဖြစ်ခဲ့ရတာကိုး...။
 ဒီတော့..ညီမရယ်..ဒီလိုကြီးမြတ်သူတွေကနေဆင်းသက်လာခဲ့တဲ့ကိုယ်လည်း.....သူတို့သွေးနဲ့သူတို့ကိုယ်...သူတို့
 လိုဖြစ်ရမှာပေါ့လို့မာန်တင်းမိတယ်...။

ကိုယ်လေ.....ကိုယ့်ရုပ်သွင်ကိုကြေးမုံမှာအသေအချာစေ့ငုကြည့်ရမိတယ်...ကိုယ်ဟာတော်တော်
 များများမိန်းမပျိုတွေထက်ကိုတင့်တယ်ပါပေတယ်..လို့ပြောရင်အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့..ညီမရယ်...ကိုယ့်အတ္တ
 အတွက်မဟုတ်ရပါဘူး...ခင်ပွန်းသည်..သခင်လေးရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပါ...ကိုယ့်မျက်ဝန်းတွေဟာ..မျက်
 ဆံနက်နက်..မျက်သားကြည်ကြည်စင်စင်ဆိုတော့..ပုလဲနဲ့မဟူရာပေါင်းစပ်ထားသလိုမျိုးရယ်...။နောက်ပြီးသေး
 ငယ်နုနယ်လှတဲ့ကိုယ့်နားရွက်လေးတွေဟာလည်း..အချိုးကျကျသူ့နေရာနဲ့သူဆိုတော့ပန်ဆင်ထားတဲ့..ကျောက်
 စိမ်းကွင်းရွှေနားဆွဲတွေကကိုယ့်ဦးခေါင်းဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက်မှာချပ်ချပ်ရပ်ရပ်နဲ့လေ...ကိုယ့်ရဲ့သေးငယ်ပေ
 မဲ့ထူပြည့်ဝိုင်းဝန်းနေတဲ့နှင်းဆီနှုတ်ခမ်းလွှာတွေကြောင့်...ဘဲဥပုံကိုယ့်မျက်နှာကလည်းပိုပြီးအချိုးကျလို့နေပြန်သ
 တဲ့...။တခုဘဲကွယ်..ကိုယ့်အလှဟာဖြူဖျော့လွန်းတယ်...။ပြီးတော့ကိုယ့်မျက်ခန်းတွေကလည်း...နားထင်ဘက်
 ကိုနည်းနည်းရည်သွယ်ထွက်သွားမယ်ဆိုရင်...ကောင်းမှာလို့တွေးမိတယ်...။ဒီတော့ကိုယ်ဘာလုပ်လဲ...သိလား
 ညီမ...။ကိုယ်ပြုပြင်ယူတာပေါ့...။နှင်းဆီရောင်ပါးနီဆေးကိုလက်ဖဝါးအစုံမှာအသာပွတ်လို့..နုပါးပြင်ကိုအရောင်
 တင်ရတယ်...။...ရုံးမျက်စိအစုံကိုတော့...စုတ်တံကိုဆေးနက်မှာနှစ်လို့သုံးရက်လအသွင်ပြောင်းယူတာပေါ့...။

စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင်ပြင်ဆင်အပြီး...ကိုယ့်အသွင်လည်းလမ်းလိုပပဝင်းပြီဆိုတော့ခင်ပွန်း
သည်သခင်လေးအတွက်...ကိုယ်အသင့်ဖြစ်ပြီပေါ့...။...ဒါပေမဲ့သူ့အကြည့်တွေကိုယ့်အပေါ်ကျရောက်လာတဲ့တ
ခဏမှာဘဲကိုယ်သိလိုက်တယ်..ညီမရယ်...။.....သူ့အာရုံဟာကိုယ့်အပေါ်မှာလုံးလုံးမှရှိမနေခဲ့တာ...။...ကိုယ့်ဆေး
တင်ထားတဲ့မျက်ခုံးတွေ..ကိုယ့်နှင်းဆီဖူးလိုနုတ်ခမ်းတွေ....သူ့သတိတောင်မမူမိပါဘူး...။.....သူ့အတွေးတွေက
ရာ..ကိုယ်ရပ်လို့စောင့်ကြိုရာနေရာကလွဲရင်....ရေအဆုံးမြေအဆုံး...ရောက်တတ်ရာရာလှည့်လည်နေမယ်
ထင်ပါရဲ့..။

အခါပေးဆရာလဲကိုယ်တို့မင်္ဂလာပွဲအတွက်ရက်သတ်ပေးပြီးလိုက်ရော..အိမ်တော်တစ်ခုလုံးမှာဘယ်
နေရာကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက်..ပစ္စည်းတွေကိုယွန်းသေတ္တာနီနီတွေနဲ့အပြည့်အလျှံထုပ်ကြပိုးကြနဲ့ပေါ့..ညီမရေ...။
ကြက်သွေးရောင်ပိုးအိပ်ရာဖုံးတွေလဲစားပွဲတွေပေါ်မှာအထပ်လိုက်အပုံလိုက်မောက်လို့လျှံလို့ရယ်..မင်္ဂလာမုန့်
တွေဆိုတာ..ဘုံကျောင်းပြဿဒ်တွေလားမှတ်ရအောင်ကိုတောင်ပုံရာပုံနဲ့ပေါ့...။...အဲဒီနေ့မှာမယ်မယ်ကကိုယ့်ကို
သူ့အဆောင်ခန်းမကိုဆင့်ခေါ်ခဲ့တယ်...။...ကိုယ်လည်းလက်အစုံကိုသန့်စင်ပြီး..ဆံစတွေကိုသပ်ရပ်ပြုပြင်လို့မယ်
မယ့်အဆောင်တော်ကိုကူးခဲ့တယ်...။..ဟိုရောက်တော့မယ်မယ်က..သူ့ရဲ့အနက်ရောင်ပန်းထွင်းသလွန်တော်မှာ...
လက်ဘက်ရည်တစ်ခွက်နဲ့ထိုင်နေလေရဲ့...။...မယ်မယ့်ငွေကွပ်ဝါးပြောင်းတံကတော့သူ့အနားနံရံမှာမို့လို့..ကိုယ်
လည်းမယ်မယ့်ရှေ့မှာဦးညွတ်လို့ပေါ့...ညီမရယ်..မော်တော့မဖူးဝံ့ပါဘူး...။...ဒါပေမဲ့..မယ်မယ်ကကိုယ့်ခြေအဆုံး
ခေါင်းအဆုံးကိုစူးစူးရဲရဲစိုက်ကြည့်နေခဲ့တာကိုယ်သိနေခဲ့ပါတယ်...။...မယ်မယ့်အကြည့်စူးစူးရှရှတွေကတိတ်ဆိတ်
ခြင်းကိုဖောက်ထွင်းပြီး..ကိုယ့်ရင်ထဲအထိနွေးထွေးလိုက်တာလေ....။...အတော်အကြာကြီးငြိမ်နေပြီးမှနောက်ဆုံး
တော့မယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုသူ့အနားမှာလာထိုင်ခိုင်းတယ်...။

ပြီးတော့စကားအစရာမရသလိုဘဲ..သူ့အနားစားပွဲပေါ်ပန်းကန်ထဲဖရုံစေ့လှော်တွေကိုမွှေနှောက်လို့
မျက်နှာမှာလည်းမြင်တွေ့နေကျ..အမည်မဖော်နိုင်တဲ့ဝမ်းနည်းမှုအရိပ်အရောင်တွေခြုံလွှမ်းတိတ်ဆိတ်လို့...။...အ
ခုပြန်တွေ့ကြည့်မှ..ကိုယ့်မယ်မယ်ဟာသိပ်အမြော်အမြင်ရှိခဲ့တာကလား....။ မယ်မယ်က စကားစခဲ့တယ်...။

“.....ငါ့သမီး..ကွေ့လန်း.....ညည်းဟာမကြာခင်ဘဲလက်ထပ်ရတော့မယ်..သတို့သားလောင်းနဲ့..ညည်းကို...
..ညည်းမမွေးခင်ကတည်းကမြန်းထားခဲ့ကြတာ...ကောင်လေးကတော့ညည်းဖေဘုရားရဲ့မိတ်ဆွေ..ကွမ်သခင်ကြီး
ရဲ့ သားကွယ့်.....”

“.....ညည်းဖေဘုရားသခင်ကြီးနဲ့သူ့ မိတ်ဆွေဟာ...သားသမီးတွေကနေတဆင့်...နှစ်အိမ်ထောင်ပေါင်းစည်းဖို့
သစ္စာဆိုပြီး..သမီးအသက်ခြောက်နှစ်အရွယ်မှာပဲစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခွဲကြတယ်....ညည်းကိုအိမ်အပိုင်းအခြား
မှာမွေးခဲ့တာကွယ့်.....ဆိုတော့..ဒါဟာညည်းရေစက်ပေါ့..သမီးရယ်.....ဒီအစီအစဉ်အတွက်...ညည်းကိုရွှေလို
ဥလို ပျိုးထောင်ခဲ့တာပဲ.....”

“.....တစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လုံးလုံး..ညည်းထိမ်းမြားမဲ့ဒီနေ့ဒီအချိန်ကိုမယ်မယ့်စိတ်ထဲမှာမပြတ်ရှိနေခဲ့တယ်.....
ညည်းကိုသွန်သင်ပုံသွင်းသမျှဟာအရေးအကြီးဆုံးပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်အတွက်ကွယ့်....သူတို့ကတော့ယောက္ခမ
သခင်မကြီးနဲ့ညည်းရဲ့အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်လာမဲ့သခင်လေးတို့ပေါ့..သမီးရယ်..ညည်းသတိထားမိမှာပါ...လက်ဘက်
ရည်ပြင်ဆင်ပုံနဲ့သက်ကြီးဝါကြီးတွေအတွက်တည်ခင်းပုံတွေ...နောက်ပြီးလူကြီးသူမတွေရှေ့နေနည်းထိုင်နည်း
တွေ..ကောင်းသည်ဖြစ်စေဆိုးသည်ဖြစ်စေ...လူကြီးသူမပြောသမျှခွန်းတုံ့မပြန်နာယူတတ်အောင်..ပုံသွင်းခဲ့တာ
တွေဟာညည်းယောက္ခမသခင်မကြီးအတွက်ရည်ရွယ်ခဲ့တာကွယ့်...အချုပ်မတော့..သမီးရယ်...ပန်းများလိုပေါ့..
မိုးရွာရွာ နေပူပူ မညည်းမညူ ညွတ်တွားခံယူသလိုပေါ့.....”

“.....သမီးခင်ပွန်းဖြစ်လာမဲ့သခင်လေးအတွက်တော့..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတင့်တယ်အောင်ဆင်ယင်နည်းတွေ
စကားလုံးမသုံးဘဲမျက်စိမျက်နှာတွေ...ကိုယ်အမူအရာနဲ့တင်သူ့ကိုဘယ်လိုနားလည်စေမလဲ....ဆိုတာတွေကိုသင်
ကြားပေးခဲ့ပြီးပြီ...ထားပါတော့လေ...ဒါတွေကိုတော့ညည်းနဲ့သူနဲ့နှစ်ယောက်ထဲရှိချိန်မှာ..အလိုအလျောက်နား
လည်လာပါလိမ့်မယ်.....”

“.....ဆိုတော့..ညည်းဟာ..အမျိုးကောင်းသမီးဂုဏ်သရေရှိအိမ်ထောင်ရှင်မတို့သိနားလည်အပ်တဲ့ဝတ္ထု
ရားတွေလည်းကုန်လုံတတ်မြောက်ပြီ...အချို့အချဉ်ပွဲစားမြိန်စာတွေနဲ့ခင်ပွန်းလင်နှုတ်မြိန်စေဖို့ပြင်ဆင်ပြီး..ညည်း
အရည်အသွေးကိုလည်းပြတတ်ပြီ...ဟင်းပွဲတွေအမျိုးမျိုးအဖုံဖုံဖွယ်ဖွယ်ရာရာနဲ့..အိမ်ထောင်မှုအရာမှာတတ်ပွန်
လိမ္မာတာကိုညည်းသခင်လေးသာယာနေပစေကွယ့်.....”

“.....တို့များအနွယ်တော်တို့ရဲ့ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေဖြစ်တဲ့..ကိုယ့်ထက်သက်ကြီးဝါကြီးဂုဏ်ကြီးသူ
တွေဆီကိုဘယ်လိုဝင်ထွက်သွားလာရမလဲဆိုတာတွေ..လက်အောက်ငယ်သားတွေကိုဆက်ဆံပုံတွေ..ကိုယ်ရဲ့စီး
တော်ဝေါယာဉ်ထဲကို..ဘယ်လိုသာယာငြင်းပျောင်းဝင်ရောက်ရမလဲဆိုတာတွေ....နောက်ပြီး...ကိုယ့်မိဘကိုမိလိပ်
အလယ်မှာဘယ်လိုဂါဝရပြုရမယ်ဆိုတာတွေကို..ငါ့သမီးသင်ယူတတ်ကျွမ်းခဲ့ပြီ.....”

“.....ငါ့သမီးဟာအားလုံးပြည့်စုံသူပဲကွယ့်...ဥပမာအားဖြင့်ဆိုရရင်...မင်းကတော်တို့ ရဲ့အထက်တန်း
လွှာအနေအထိုင်အပြုအမူတွေရယ်...သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့အပြုံးတွေရယ်...ဆံကေသာကိုရတနာအဖုံဖုံပန်းမျိုးအဖုံနဲ့

ဆင်ယင်ထုံးဖွဲ့တတ်တဲ့ပညာရယ်.....ဆေးတင်ထားတဲ့နီကြာကြာနှုတ်ခမ်းအစုံနဲ့လက်သည်းရှည်လှလှလေးတွေ
ရယ်..နဲ့သာရနံ့ကလည်းမွှေးလို့ကြိုင်လို့....နောက်ပြီးအဆန်းတကြယ်စီခြယ်ချုပ်လုပ်ထားတဲ့ခြေနင်းထဲကညည်းရဲ့
ခြေထောက်သေးသေးငယ်ငယ်လေးတွေပေါ့.....ခြေထောက်သေးသေးငယ်ငယ်လေးဆိုလို့...သမီးရယ်..ညည်း
ငယ်ငယ်တုံးက..ခြေထောက်စည်းတော့ငိုခဲ့ရတဲ့မျက်ရည်တွေ..အခုတော့အကျိုးပေးပြီပေါ့အေ..တို့..အဆက်အ
နွယ်ထဲကနောက်ပေါက်တွေထဲမှာ....ညည်းလောက်သေးတဲ့ခြေအစုံကိုဘယ်သူမှမပိုင်ဆိုင်ကြဘူးကွယ့်....ညည်း
ရဲ့အခုအသက်လောက်မှာပေါ့...မယ်မယ့်ခြေထောက်လေးတွေဆိုရင်..ညည်းထက်တောင်မဆိုစလောက်ငယ်ချင်
သေးတာ.....”

“.....ဘုရားသိကြားမလို့...လီအိမ်တော်ကလူတွေ...မယ်မယ့်စကားကိုအလေးအနက်ထားပြီး...
ညည်းအစ်ကိုနဲ့ကြောင်းလမ်းထားတဲ့..သူတို့သမီးလေးခြေထောက်တွေကိုတင်းတင်းကြပ်ကြပ်စည်းပေးကြဖို့..သာ
မျှော်လင့်ရတာပဲကွယ်....စိုးတော့စိုးရိမ်မိသား..သမီးရဲ့.....အဲဒီမိန်းကလေးက..စာပေလေ့လာနေတာလေးစောင်
တွဲတောင်ရောက်ပြီဆိုလားပဲ.....သိတဲ့အတိုင်းပဲ...စာပေလေ့လာတယ်ဆိုတာ..အမျိုးကောင်းသမီးတစ်ယောက်
လှပတင့်တယ်ဖို့ရာသာမှအထောက်အကူပြုတာမဟုတ်ဘူး....ဒီကိစ္စအတွက်အောင်သွယ်တော်စေပြီး..စကားပါး
ဦးမှဖြစ်မှာ.....”

“.....ဆိုတော့..သမီးရေ..မယ်မယ့်ချွေးမသာ..သမီးလိုဘဲလိမ္မာတတ်ပွန်မယ်ဆိုရင်မယ်မယ့်မှာ
ဘာဆိုစရာရှိမလဲကွယ်.....ညည်းကို..အဲဟိုက..ရှေးဟောင်းစောင်းကောက်တီးခတ်တတ်စေဖို့..လည်းသင်ကြား
ပေးခဲ့ပြီးပြီ....ဒီစောင်းကြိုးတွေဟာဖြင့်..ခေတ်အဆက်ဆက်မှာကိုယ်တို့အနွယ်တော်ထဲကအမျိုးသမီးတွေ..သူတို့
သခင်အိမ်ဦးနတ်တွေကို..ရွှေနားတော်သွင်းဖို့တီးခတ်ခြင်းကိုခံခဲ့ရတာပေါ့.....ညည်းလက်ချောင်းလေးတွေက
ပညာရည်အပြည့်နဲ့..လက်သည်းလေးတွေကလည်းရှည်ရှည်ရယ်.....သမီးဟာ..ရှေးဟောင်းလင်္ကာတွေထဲက
အကျော်ကြားဆုံးအပိုဒ်တွေကိုလည်း..အသံသာသာနဲ့စောင်းတီးရင်း..သီဆိုနိုင်သေးတယ်.....”

ညည်းယောက္ခမ..သခင်မကြီးဟာမယ်မယ့်လက်ရာ..မယ်မယ့်အနုပညာဖြစ်တဲ့...သမီးဆိုမှာအပြစ်တခု
တလေတောင်..ရှာလို့ရမယ်မထင်ဘူး.....မပြောကောင်းမဆိုကောင်း..ညည်းများသားယောက်ျားလေး..မရနိုင်ခဲ့
ဘူးဆိုရင်တော့..တမျိုးပေါ့အေ.....ဒီအတွက်လည်းညည်းများပထမတစ်နှစ်မှာကိုယ်ဝန်မဆောင်ခဲ့ရင်..မယ်မယ်
ကိုယ်တိုင်ဘုံကျောင်းသွားပြီး...လှူဖွယ်တွေနဲ့..သားသမီးပွားစီးစေတဲ့မယ်တော်ကိုသွားပသပေးရမှာပေါ့လေ.....”

မယ်မယ်ကအဲလိုလဲပြောလိုက်ရော..ကိုယ်မျက်နှာပေါ်ကိုတကိုယ်လုံးက....သွေးတွေတက်လာသလားမှတ်ရ
တယ်..ညီမရှေ့..ကိုယ့်မျက်နှာလဲရဲရဲကိုနီသွားတာဘဲ..။...အမှန်ဆိုရရင်ဒီလင်ယူသားမွေးအလုပ်တွေက..ကိုယ့်
တို့အတွက်စိမ်းလှတာတော့မဟုတ်ဘူး..။...ပြောရရင်ကွယ်....ကိုယ့်ဖေဘုရားတစ်ယောက်ထဲရဲ့ကိုယ်လုပ်တော်

ချည်းတောင်သုံးယောက်တိတိရှိတဲ့.....ကိုယ်တို့ရဲ့အိမ်တော်လိုနေရာမျိုးမှာမိန်းမတိုင်းရဲ့တခုတည်းသောရည်ရွယ်ချက်ဟာသန္ဓေယူပြီးသားယောက်ျားမွေးဖွားနိုင်ဖို့လို. ဆိုရရင်ဘာဆန်းမလဲနော်...။ဒါပေမဲ့...ညီမရေ..ဒါတွေဟာအခုတော့ကိုယ်နဲ့တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်လာပြီဆိုတော့လဲ..ရှက်မိသား...။...ကိုယ့်မယ်မယ်ကတော့သတိတောင်ပြုမိပုံမပေါ်ဘူး...။ပြန်ငြိမ်ကျသွားလိုက်တာ..တရားရှုမှတ်နေသလားမှတ်ရတယ်...။..လက်ကလဲဖရဲစေ့လှော်တွေကိုမွေ့နှောက်လို့...။

“.....တစ်ခုဘဲဆိုစရာရှိတယ်.....”

အကြာကြီးငြိမ်နေပြီးမှ မယ်မယ်စကားစပြန်တယ်...။

“.....ညည်းခင်ပွန်းလောင်းဟာ..တိုင်းတပါးကပြန်လာတာကွယ့်.....အဲဒီမှာ...အနောက်တိုင်းဆေးပညာတောင်သင်ယူလာခဲ့တာ....မယ်မယ်တော့နားမလည်နိုင်ဘူး.....ထားပါလေ.....အချိန်ကစကားပြောပါလိမ့်မယ်. ကဲ...ညည်းသွားနိုင်ပြီ.....”

အခန်း ၂

ကိုယ်မှတ်မိသလောက်ကိုယ့်တစ်သက်မှာ..မယ်မယ်ဒီလောက်စကားရှည်ရှည်ပြောတာမကြုံဖူးသေးဘူး...။...ပြောရရင်..ညီမရေ..မယ်မယ်ကစကားသိပ်ပြောခဲ့တာကလား...။..စီစဉ်ညွှန်ကြားဖို့..ဒါမှမဟုတ်ပြုပြင်ဆုံးမဖို့ပြောတာလောက်ပဲရှိတာ...။..တို့မိန်းမဆောင်တခုလုံးမှာမယ်မယ်နဲ့ယှဉ်နိုင်တာတစ်ယောက်မှမရှိဘူး...။ပထမမင်းကတော်..သခင်မကြီးဆိုတဲ့အရှိန်အဝါကိုရော..ပင်ကိုယ်အရည်အချင်းအရရောပေါ့...။...ညီမမြင်ဖူးတယ်မဟုတ်လား..မယ်မယ့်ကို...။...မယ်မယ်ကသွယ်သွယ်လျလျရယ်...။...ဖြူဖျော့ဖျော့နဲ့အင်မတန်မှပြိုင်သက်တည်ကြည်တဲ့မျက်နှာကဆင်စွယ်နဲ့ထွင်းထုထားတဲ့ပန်းပုလိုဘဲကွယ့်...။...မယ်မယ်အိမ်ထောင်မပြုခင်ခပ်ငယ်ငယ်အရွယ်မှာတော့ပြိုင်စံရှားအောင်လှခဲ့ပါသတဲ့...။..အထူးသဖြင့်မယ်မယ့်ဖေဖေတောင်မျက်ခုံးအစုံနဲ့ညွှန်ဖူးလေးတွေလိုရဲရဲစိုစိုနေတဲ့သန္တာနှုတ်ခမ်းအစုံက..မြင်သူငေးရလောက်တယ်လို့.ဆိုကြတယ်...။...အခုမတော့ကိုယ့်မယ်မယ့်မျက်နှာဟာဇရာကြောင့်ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးမရှိတော့ပေမဲ့...ရှေးဟောင်းပန်းချီကားတွေထဲ

ကမိန်းမလှတွေလိုဘဲဥပုံကောက်ကြောင်းထင်ထင်ရှားရှားနဲ့အချိုးတကျရှိတုံးပဲကွယ်...။.....မယ်မယ့်မျက်ဝန်း
တွေအကြောင်းတော့အပြောကြွယ်လှတဲ့စတုတ္ထသခင်မက..ဒီလိုဆိုလေရဲ့....။

".....ပထမသခင်မကြီးရဲ့မျက်ဝန်းတွေဟာ..ဝမ်းနည်းမှုအရှိန်ကြောင့်ညှိုးမှိုန်ဖျော့နေတဲ့..ရတနာတွေလိုပဲ...
ပုလဲနက်လိုမိုင်းမိုင်းမှုုံမျက်ဝန်းတွေဟာ..လောကဓံနဲ့ပူဆွေးစရာတွေကိုအကြိမ်ကြိမ်အထပ်ထပ်ခံခဲ့ရသလိုအ
သက်ကိုဝင်မလာတော့တာ....."

အဲဒါကိုယ့်မယ်မယ်ပေါ့.....။

ကိုယ်ကလေးအရွယ်တုံးကလေး..မှတ်မိပါသေးတယ်...။.....မယ်မယ်ဟာရှာမှရှားတဲ့မိန်းမမျိုးပေါ့....။
ကိစ္စတော်တော်များများကိုနားလည်ကျွမ်းကျင်တဲ့အပြင်....အင်မတန်တည်ကြည်ငြိမ်သက်တဲ့အိမ်ကြောင့်..
ကိုယ်လုပ်တော်တွေရောသူတို့..ရဲ့သားသမီးတွေပါ..ပထမသခင်မကြီးဟေ့ဆိုရင်..ဖိန့်ဖိန့်တုန်ခွဲရတာ..ညီမရဲ့..။
အစေခံတွေကတော့..ချစ်လည်းချစ်..ကြောက်လည်းကြောက်ပေါ့လေ..။.....မီးဖိုဆောင်ကဘာလေးမဆို...မယ်
မယ်မသိအောင်တိုလိုရှိလို့မရလို့..ညည်းညူကြတာလည်းကိုယ်ကြားဖူးပါရဲ့...။..ဒါပေမဲ့ကိုယ့်မယ်မယ်ကဘယ်
လောက်ပဲစိတ်အလိုမကျသည်ဖြစ်စေ...ကိုယ်လုပ်တော်တွေလိုအစေခံတွေကို..အော်ဟစ်ငေါက်ငန်းသူပူတာ
မျိုးမရှိဘူး...။..သူစိတ်အလိုမကျရင်လည်း..တစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းအပြင်မပြောဘူး...။.....ဒါပေမဲ့..ညီမရဲ့..အဲဒီတစ်
ခွန်းနှစ်ခွန်းကလည်းပိသလေးဘေးပစ်ရယ်...အင်မတန်မှနာသာခံခက်ရှိတာကလား...။.....အမှားလုပ်မိသူအ
ဖို့တော့ဆိုဖွယ်ရာကိုမရှိဘူး...။..အသားကိုရေခဲစနဲ့..ထိုးခွဲသလား..မှတ်ရတာ.....။

ကိုယ်နဲ့ကိုယ့်အစ်ကိုအပေါ်မှာတော့...ကြင်ကြင်နာနာရှိပါတယ်...။..ဒါပေမဲ့မယ်မယ်ကအင်မတန်မှ
ကိန်းခန်းကြီးပြီး..သပ်သပ်ခပ်ခပ်နေတတ်တာ..။..ကိုယ်တို့မောင်နှမနဲ့အရောတဝင်မရှိလှဘူး...။..ချစ်ကြောင်း
ခင်ကြောင်းလဲထုတ်ဖော်ပြသလေ့မရှိဘူး...။...ဒါမှလည်းသူ့အဆင့်အတန်းနဲ့တင့်တယ်လျောက်ပတ်ပေမှာကိုး
နော်...။.....မယ်မယ့်သားသမီးအားလုံးခြောက်ယောက်မှာ..မိုးနတ်မင်းက...လေးယောက်တိတိပြန်သိမ်းသွား
တယ်...။..ဒီတော့ကျန်ရစ်သားကလေးကိုယ့်အစ်ကိုဟာ..မယ်မယ့်မျက်ရှု့ဖြစ်လာတာပေါ့...။..ကိုယ့်ဖေဘုရားကို
သက်ရှိထင်ရှားအမွေခံသားတစ်ယောက်..ပေးထားနိုင်သရွေ့..မယ်မယ့်ကိုဘယ်သူမှဥပဒေကြောင်းအရထိပါး

လို့မရဘူးဆိုပါတော့...။...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...ဖေဘုရားရဲ့အမွေခံသားလို့ဆိုပေမဲ့...ကိုကိုအတွက်မယ်မယ်လဲ
အင်မတန်ဂုဏ်ယူခဲ့ရှာတာကိုယ်သိပါတယ်...။

ကိုယ့်အစ်ကိုကိုမြင်ဖူးလား..ညီမ....။

ကိုကိုက..မယ်မယ်နဲ့သိပ်တူတာကွယ့်..။..မယ်မယ့်လိုဘဲ..ခန္ဓာကိုယ်ကသွယ်သွယ်လျလျ..အရိုးအ
ဆစ်ပြေပြေနဲ့..။..ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်..မြင့်မြင့်မားမားနဲ့ကိုကိုဟာ..နုသစ်တဲ့ဝါးပင်လိုပဲ..သိပ်တင့်တယ်တာ..။
ကိုယ်တို့ငယ်ငယ်တုံးကတော့..အမြဲအတူတူရှိခဲ့တာပေါ့...။...ကိုကိုကပဲကိုယ့်ကိုအကွာတွေကိုမင်စုတ်တံနဲ့
ရေးခြယ်တတ်အောင်..ဝလုံးရေး..ဝ..ကနေစသင်ပေးခဲ့တာ..။...ဒါပေမဲ့သိတဲ့အတိုင်း..ညီမရယ်.....ကိုကိုက
ယောက်ျားလေး..ကိုယ်ကတော့မိန်းကလေးမဟုတ်လား...။..သူတို့..ကိုကိုမိန်းမဆောင်ကနေဖေဘုရားရဲ့နန်း
ဆောင်ကြီးထဲပြောင်းတော့..ကိုကိုကကိုးနှစ်အရွယ်ပေါ့..။..ကိုယ်ကခြောက်နှစ်ရှိသေးတာ..။..ဒီနောက်တော့..
ကိုယ်တို့သိပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး..ညီမရယ်...။..ကိုကိုကအရွယ်ရောက်လာတော့...မိန်းမဆောင်ကိုလာရတာ
ရှက်သတဲ့လေ..။..မယ်မယ်ကလည်းလာဖို့မတိုက်တွန်းလှဘူးဆိုတော့..ပွဲသိမ်းပေါ့..ညီမရယ်....။

ကိုယ်ကတော့..ဖေဘုရားစံပယ်တဲ့..မင်းယောက်ျားအဆောင်တော်ကို..သွားခွင့်မရှိဘူး..။..စစချင်း
သူတို့ကိုကိုကိုကိုယ်တို့မိန်းမဆောင်ကနေ..ခွဲထုတ်သွားကြတော့ကိုယ့်မှာနေထိုင်မသာရယ်...။...တညနေ
တော့ဆည်းဆာမှောင်ရီပျိုးစမှာ...မင်းယောက်ျားအဆောင်တော်ကိုသွားတဲ့လတံခါးနားဆီ..ကိုယ်တိတ်တိတ်
လေးလစ်ထွက်လာပြီးမျက်နှာချင်းဆိုင်တံတိုင်းပေါ်မှာမှီလို့နန်းဆောင်တွေဆီကိုမျှော်ကြည့်တာပေါ့..။..ကိုကို
ကိုညယျာဉ်တော်ထဲမှာကစားနေတာများတွေ့ရမလားဆိုပြီးတော့လေ..။..ဒါပေမဲ့အငွေ့တထောင်းထောင်းထ
နေတဲ့ဟင်းပွဲတွေသယ်ပြီး..ဥဒဟိုသွားလာနေတဲ့အမျိုးသားအစေခံတွေကိုပဲတွေ့ရတာပါ..။..သူတို့များ..ဖေ
ဘုရားနန်းဆောင်တံခါးကိုဖွင့်လိုက်ရင်ရယ်မောသံကျယ်ကျယ်တွေက..မိန်းမသံစူးစူးမြင့်မြင့်သီချင်းသံနဲ့အတူ
ရောထွေးလို့လွင့်ပျံ့ထွက်လာသေးတာ...။...နန်းဆောင်တံခါးကြီးတွေပြန်ပိတ်သွားရင်တော့...ဥယျာဉ်တော်
ကတိတ်ဆိတ်ကျန်ခဲ့ပြန်ရော...။

ကိုယ်လေအဲဒီနေရာမှာရပ်ပြီးစားပွဲကျင်းပနေတဲ့သူတွေရဲ့ရယ်မောသံတွေကို..နားထောင်နေမိတာ..
အကြာကြီးပဲ..ကိုကိုတော့အဲဒီမှာသိပ်ပျော်နေမှာလို့လဲဝမ်းနည်းပန်းနည်းတွေးမိသေးတယ်...။..ရုတ်တရက်ပဲ..

ညီမရေ့..ကိုယ်လက်မောင်းကို...အားပါးတရဆောင့်ဆွဲတာခံရပါရော...။..ဘယ်သူရှိရမလဲ...မယ်မယ့်အစေခံ
အုပ်ကြီးဝမ်တာမားပေါ့...။..ပြီးတော့ကိုယ့်ကို..ဆူလိုက်ပွက်လိုက်တာ..ဘာပြောကောင်းမလဲ...။..တခါထဲကို
ကမ္ဘာပျက်မတတ်အော်တော့တာဘဲ...။

".....နောက်တခါဆိုရင်တော့..ကျုပ်ထမသခင်မကြီးနဲ့တိုင်မှာနော်..ဘာမှတ်နေလဲ....သခင်မလေး..
မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးယောက်ျားဆောင်ကိုများလာချောင်းရတယ်လို့ကြား...မကြားဖူးပေါင်တော်....."

ကိုယ်လဲရှက်လွန်းလို့..အသံတောင်သွဲ့သွဲ့..ထွက်တော့တာ...။

".....မ..မလေးက...ကိုကိုများတွေ့..မလားလို့လာကြည့်တာပါ..အထိန်းတော်ကြီးရဲ့....."

ဒါလဲ...ဝမ်တာမားကမလျော့ဘူး..ညီမရေ့...ခပ်ပြတ်ပြတ်ပဲတော့.....။

".....အို..သခင်လေးလည်း..အခုဆိုအရွယ်ရောက်လို့..မင်းယောက်ျားတစ်ပါးဖြစ်နေမှပဲ....ဆင်ခြင်မှပေါ့..
သခင်မလေးရဲ့....."

ဒါနဲ့ပဲ..ကိုကိုကိုနောက်ပိုင်း..သိပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး..ညီမရယ်...။...သတင်းတွေတော့ကြားပါရဲ့...။...
ကိုယ့်ကိုကိုကစာပေလေ့လာလိုက်စားတာအင်မတန်မှဝါသနာထုံသတဲ့....။...သူ့အသက်ငယ်ငယ်မှာပဲ..လေ
း

စောင်တွဲကျမ်းတို့..ဂန္ထဝင်ငါးကျမ်းတို့ကိုထုံးလိုမွေ့ရေလိုနောက်နိုင်သတဲ့လေ....။..ဒါနဲ့ပဲနောက်ဆုံးတော့ဖေ
ဘုရားကကိုကိုနားပူနားဆာလုပ်နေတဲ့..ပီကင်းရွှေမြို့တော်ကအနောက်တိုင်းလောကခါတ်ကျောင်းကိုသွားခွင့်
ပြုလိုက်ရတယ်....။..ကိုယ်ထိမ်းမြားတဲ့အချိန်မှာတော့ကိုကိုကပီကင်းမှာဘဲနိုင်ငံတော်တက္ကသိုလ်မှာတက်နေ
ရင်းအမေရိကားဆိုတဲ့အနောက်ပြေကိုသွားခွင့်ပြုပါမဲ့အကြောင်း....အိမ်တော်ကိုစာလွှာတွေအကြိမ်ကြိမ်စေပြီး
နားပူနားဆာလုပ်နေပြန်ပါရော....။..အစတော့..ကိုယ်တို့မိဘများက..ဒီကိစ္စကိုခါးခါးသီးသီးဘဲ...။..မယ်မယ့်ဆို
ရင်နားဝလေသံမှမဟာရဘူး...။..ဒါပေမဲ့ဖေဘုရားက..သိပ်ပြီးခေါင်းရှုပ်ခံတတ်တာမဟုတ်ဖူးရယ်...။...ကိုကိုက
လဲအင်မတန်မှခေါင်းမာပြီး..တောက်တဲ့ကပ်တွယ်နေတာနဲ့တော့သူ့ဖြစ်ချင်တာကိုလိုက်လျော့ကြရာမှာဆိုတာ
ကိုယ်တော့ကြိုမြင်ခဲ့ပါသေး...ညီမရေ့.....။

ကိုယ်အိမ်ထောင်မကျခင်လေးတင်..ကိုကိုအိမ်တော်ကိုနှစ်ခါပြန်လာသေးတယ်...ကျောင်းကနေ အားလပ်ရက်ရလို့တဲ့...။...အဲဒီတုန်းကကိုကိုမှာ..သိပ္ပံလို့သူခေါ်တဲ့လောကဓါတ်ပညာစာအုပ်တစ်မျိုးအကြောင်း ပြောလိုက်တာအမောရယ်...။...မယ်မယ်ကတော့ဒါတွေလဲကြားရော..အတိတ်နိမိတ်မကောင်းဘူးလို့ယူဆ တော့တာပဲ..။...သူ့အတွက်တော့ဒီအနောက်တိုင်းလောကဓါတ်ပညာကို..ဂုဏ်သရေရှိအထက်လွှာဟန်လူမျိုး မင်းယောက်ျားတစ်ပါးရဲ့ဘဝနဲ့ဆက်စပ်ကြည့်လို့ကိုမရတာကိုး...။...ပိုဆိုးသွားတာကနောက်ဆုံးတခါကိုကိုအိမ် တော်ကိုပြန်လာတော့အနောက်တိုင်းဝတ်စုံဝတ်လာပါရော...။...မယ်မယ်ဆိုတာဘာပြောကောင်းမလဲ...ယမ်း ပုံမီးကျပေါ့..ညီမရဲ့..ကိုကိုလဲအဆောင်တော်ကို..အဲဒီမဲ့တဲတဲဝတ်စုံဝတ်ပြီးအနောက်တိုင်းသားပုံနဲ့လည်းဝင် လာရော..မယ်မယ်လေ...သူ့တောင်ဝှေးနဲ့နန်းဆောင်ကြမ်းပြင်ကိုဆောင့်ချပြီးအော်တော့တာပဲ....။

".....ဒါကဘာလဲကွယ့်..လင်းစမ်းပါဦး..အရိုအသေတန်လှချေလား..နောက်ကိုမယ်မယ်ရှေ့..ဒီလိုကိုယ့် ကားယားအဝတ်အစားမျိုးနဲ့အခစားမဝင်လေနဲ့..သားမောင်..ရိုင်းလှတယ်....."

ကိုကိုကတော့ဒေါသတွေထွက်ပြီးနှစ်ရက်လောက်တင်းခံနေသေးတာ...။...နောက်တော့မှ...ဖေဘုရားကသူ့ကို ရယ်မောပြီးအမိန့်ချလိုက်လို့..ရိုးရာအဝတ်ကိုပဲပြန်ဝတ်ရတာပေါ့...။...ကိုယ်ကတော့..မယ်မယ်မှန်တယ်လို့ထင် တာပဲ...။...ကိုယ်တို့ရိုးရာဟန်လူမျိုးတို့ရဲ့အဝတ်အဆင်နဲ့ဆို..ကိုကိုကသိပ်ပညာရှိဆန်ပြီးမင်းဟန်အပြည့်နဲ့သိပ် ခံ့ငြားတာ...။...အဲဒီခြေထောက်ကြီးတွေပေါ်နေတဲ့..တိုင်းခြားအဝတ်နဲ့ဆိုတော့..မထော်မနန်းတွေဖြစ်နေတာ ပေါ့...။...အဲဒီအလည်ပြန်လာတဲ့နှစ်ခါစလုံးကိုကိုနဲ့ကိုယ်ကောင်းကောင်းကိုစကားမပြောဖြစ်ပါဘူး..ညီမရယ်..။ ကိုယ်ကလည်း..အဲဒီကိုကိုချစ်တဲ့စာအုပ်ကြီးတွေအကြောင်း..ဘာမှသိတာမဟုတ်ဘူးလေ...။...လက်ထပ်ဖို့အ ရေးစိတ်မအားလူမအားပြင်ဆင်နေရတာနဲ့..ကိုယ့်မှာတခါကမက်မက်မောမောလေ့လာဖူးတဲ့...ရေးဟောင်း လင်္ကာတွေဖက်တောင်မလှည့်ဖြစ်တော့တာကွယ်..သူ့စာအုပ်တွေဆိုတာတော့ဝေးပေါ့လေ....။

သူ့လက်ထပ်ဖို့အရေးတော့ပိုဆိုးပေါ့..တခါမှကိုစကားမစဖြစ်တာ....။...ယောက်ျားလေးနဲ့မိန်းကလေး ဒါတွေပြောဆိုမေးမြန်းနေဖို့ကလည်း...မသင့်တော်ဖူးမဟုတ်လား...။...ကိုယ်အစေခံတွေဆီက..နားစွန့်နားဖြား ကြားတာတော့ကိုကိုကလက်ထပ်မဲ့အရေးကိုလုံးလုံးဆန့်ကျင်သတဲ့လေ...။...မယ်မယ်ခမျာကိုကိုမင်္ဂလာပွဲအ တွက်နေ့ကောင်းရက်သာရွေးဖို့ကြိုးစားတာသုံးခါသာတိုင်ပါရော..အရာမထင်ဘူးတဲ့....။...ဖေဘုရားကိုတော့ ကိုကိုကသူ့အနောက်တိုင်းပညာတော်သင်အစီအစဉ်ပြီးတဲ့အထိ...ဆိုင်းထားပေးဖို့တောင်းဆိုသတဲ့..။ကိုယ်သိ သလောက်တော့ကိုကိုနဲ့ကြောင်းလမ်းထားတဲ့တယောက်ကလီအိမ်တော်ရဲ့ဒုတိယသမီး..ညီမရဲ့..။...လီအိမ် တော်ဆိုတာဒီနယ်တလွှားမှာတော့ရာထူးဂုဏ်သိန်အရကော..ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုပါထိပ်ထိပ်ကြီထဲကပေါ့..။

ပြီးတော့ဒီအရင်ကိုယ်တို့ရှေ့မျိုးဆက်သုံးခုရဲ့လက်ထက်တုံးက..လီအိမ်တော်ရဲ့အကြီးအကဲတွေနဲ့ကိုယ်တို့အိမ်
တော်ရဲ့အကြီးအကဲတွေက..နယ်ပယ်တခုတည်းကိုပဲ..ခရိုင်တွေခွဲလို့အတူတူအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြဖူးသေးတယ်....။

ထုံးစံအတိုင်းပေါ့လေ..ကိုကိုနဲ့ကြောင်းလမ်းထားတဲ့..လီမိန်းကလေးကိုကိုယ်တို့တခါမှတော့မမြင်ဖူး
သေးပါဘူး....။..ကိုကိုအသက်တစ်နှစ်မရှိတရှိမှာသူတို့ကိုစေ့စပ်ပေးခဲ့ကြတာကိုး....။ဆိုတော့..သူတို့မင်္ဂလာပွဲ
မတိုင်ခင်မှာ..ကိုယ်တို့အိမ်တော်ဖက်ကနေ..ဝင်ထွက်သွားလာနေဖို့ကလည်းမသင့်တော်ဘူးမဟုတ်လား....။
တကယ်တော့အဲဒီကြောင်းလမ်းထားတဲ့ကိစ္စကိုတောင်..ဘယ်သူမှဆက်စပ်ပြီးလို့မပြောဖြစ်ကြပါဘူး....။...တခါ
ကလွဲလို့ပေါ့လေ..ဝမ်တာမားကြီးက..တခြားအစေခံတွေနဲ့ဒီလိုစကားတင်းဆိုနေတာကိုယ်ကြားမိပါရော....။

".....လီအိမ်တော်ရဲ့သမီးက..သခင်လေးထက်သုံးနှစ်တောင်ကြီးတာ..ကျုပ်တို့တော့သဘောမကျပါဘူး
ဘယ့်နယ်..အိမ်ဦးနတ်ပါဆိုမှ..ကိုယ်မယားထက်အသက်အရွယ်ကအစသာလွန်နေရမှာပေါ့အော့....ဒါပေမဲ့လဲ
သားချင်းဖြစ်လာမဲ့အိမ်တော်နေနဲ့ကြည့်ရင်တော့..သက်တမ်းကလည်းရှည်..ချမ်းလည်းချမ်းသာပေါ့အေ....."

အဲဒီလိုပြောနေရင်းတန်းလန်းကိုယ့်ကိုလဲတွေ့ ရော...ဝမ်တာမားလဲငြိမ်ကျသွားပြီး.....သူ့အလုပ်ဘက်ကိုပြန်
လှည့်သွားရော....။..ကိုယ်တော့..ကိုကိုဒီလိုလက်ထပ်မဲ့အရေးကို..ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေရတာနားမလည်လှပါ
ဘူး...ညီမရယ်....။...ပထမကိုယ်လုပ်တော်ကြီးကတော့ဒီသတင်းကြားကြားချင်း..ရယ်မောပြီးဒီလိုမှတ်ချက်ချ
လေရဲ့...။

".....မဟုတ်မှလွဲရော..တို့သခင်လေးတော့..ပီကင်းရွှေမြို့တော်မှာ..မန်ချူးမလှလှတွေ့လာပြီထင်ပါရဲ့အေ....."

ကိုယ်တော့လေ...ကိုယ့်ကိုကိုက..သူ့စာအုပ်တွေကလွဲလို့ဘာမှကို...ချစ်တတ်မယ်မထင်ပါဘူး...ညီ
မရယ်....။...ဒီလိုနဲ့ပဲ....ကိုကိုမရှိတဲ့နောက်ကိုယ်ဟာမိန်းမဆောင်တွေထဲမှာ..တစ်ကိုယ်တည်းကြီးပြင်းလာခဲ့တာ
ဆိုပါတော့.....။

နန်းဆောင်တွေထဲမှာ..ရွယ်တူထဲကကိုယ်လုပ်တော်တွေရဲ့သားသမီးတွေတော့ရှိတာပေါ့..။
မယ်မယ်ကတော့..သူတို့ကိုကျွေးရဆင်ရမဲ့ပါးစပ်ပေါက်အပိုတွေလောက်ပဲသဘောထားတာ....။...နေ့စဉ်ရိက္ခာ

တွေဖြစ်တဲ့ဆန်တို့ဆီတို့ဆားတို့ထုတ်ပေးတဲ့အခါမျိုး...ပြီးတော့သူတို့ဝတ်ဖို့အပြာရောင်ဖျင်ပြောင်စတွေကိုက်
ပေါင်းမြောက်များစွာမှာပေးရတဲ့အခါမျိုးတွေမှာသာ..သူတို့ရှိတယ်ဆိုတာ..သတိရတယ်ထင်တာပဲ...ဒါထက်
ပိုပြီးမယ်မယ်ကသူတို့ကိုနည်းနည်းမှအလေးဂရုပြုတာမဟုတ်ဘူး...သူတို့ကလဲသုံးမရလှဘူးကွယ်..။

ကိုယ်လုပ်တော်တွေကတော့သာတောင်ဆိုးသေးတယ်...။...အင်မတန်မှမသိသားဆိုးရွားဟာတွေ..။
အားအားရှိရန်ဖြစ်လိုက်..အချင်းချင်းမနာလိုဝန်တိုဖြစ်လိုက်...ဖေဘုရားဆီမှာမျက်နှာသာရပါမဲ့အကြောင်းပြိုင်
ဆိုင်အားထုတ်လိုက်နဲ့ရှုပ်ပွေနေတော့တာ...။...အစဦးမတော့သူတို့ရဲ့အလှနဲ့ဖေဘုရားကိုတခဏတာတော့ဖမ်း
စားနိုင်ခဲ့ကြပါရဲ့...။...ဒါပေမဲ့..အဲဒီသူတို့ရဲ့အလှဆိုတာကလည်းခူးခူးပြီးချင်းနွမ်းခြောက်သွားတတ်တဲ့..နေ့ဦးပန်း
များလိုဘဲတာရှည်မှမခံဘဲကွယ်...ဒီတော့အလှလည်းပြယ်ရော..ဖေဘုရားရဲ့မျက်နှာသာပေးမှုလည်းကွယ်ရော
ဆိုပါတော့...။...ဒါနဲ့တောင်ဒီကိုယ်လုပ်တော်တွေဟာ...သူတို့မှာအရင်လို..ဆွဲဆောင်မှုမရှိတော့ဘူးဆိုတာကို
သတိပဲမထားမိတာလား..လက်ခံနိုင်စွမ်းပဲမရှိတာလားတော့မပြောတတ်ဘူး..ညီမရေ..။...ဖေဘုရားအဆောင်
တော်ကူးမဲ့ရက်မတိုင်ခင်ဆို..ဝတ်ရုံတွေပြန်မွမ်းမံကြ..ရတနာတွေပြင်ဆင်ကြနဲ့ပွက်လောရိုက်နေတော့တာ...။
ဖေဘုရားကစားပိုင်းမှာနိုင်လာတဲ့နေ့မျိုး..ဒါမှမဟုတ်ပွဲတော်ရက်မျိုးဆိုရင်တော့သူတို့ကိုအသပြာတွေ..စွန့်ကြဲ
တတ်ပါရဲ့...။...အဲဒီအခါမျိုးဆိုရင်လည်းအသပြာတွေကို..မလိုင်လုံးလိုအချို့ပွဲမျိုးစုံနဲ့..ဖျစ်ရည်လိုဟာမျိုးမှာမတန်
တဆဖြိုးပစ်ကြရော...။...ဆိုတော့နောက်တခါဖေဘုရားအဆောင်တော်မကူးမချင်း..လက်ထဲမှာခြူးတစ်ပြား
မှမကပ်တော့တဲ့အဖြစ်မျိုးဆိုက်ကြတော့တာပဲ..ညီမရေ..။...အဲဒီအခါခြေနှင်းလို..ဆံထိုးလိုဟာတွေဝယ်ခြမ်း
ဖို့ကိုအစေခံတွေဆီကနေတောင်....ချေးကြငှားကြရတယ်လေ..ဖြစ်ပုံက...။...အစေခံတွေကလဲ....ဒါတွေကိုမြင်
တွေ့နေတဲ့အပြင်ကိုယ်လုပ်တော်တွေအပေါ်ဖေဘုရားသိပ်အာရုံမထားတော့မှန်းလည်းသိနေတော့မထီလေ
းစားနဲ့အတိုးကြီးကြီးတောင်းလိုတောင်း...စိတ်ကုန်စရာပါ..ညီမရယ်....။

အဲ...သူတို့ထဲမှာအသက်အကြီးဆုံးကတော့..ဒုတိယသခင်မဖြစ်တဲ့ပထမကိုယ်လုပ်တော်ပေါ့လေ...။
သူကတော့ဝဝဖိုင်ဖိုင်နဲ့လုံးနေတာပဲ...။...မျက်ခုံးတို့မျက်လုံးတို့တွေဆိုတာ..သူ့ပါးစုနဲ့ဝဝတုန်တုန်ကြီးတွေကြား
မှာပျောက်ကွယ်လုလုရယ်....။...သူ့တကိုယ်လုံးမှာလှတာဆိုလို့...သွယ်ပြောင်းနေတဲ့လက်လေးတွေပဲရှိတယ်
လို့ဆိုကြတယ်...။...သူကလည်းသူ့လက်လေးတွေအတွက်အင်မတန်ကိုဂုဏ်ယူတာ..ညီမရဲ့...။...လက်လေး
တွေကိုအမြဲတစနဲ့သာဆီနဲ့နှိပ်နယ်ဆေးကြောပြီး..လက်ဖဝါးတွေကိုနှင်းဆီရောင်ဆေးဆိုးထားတတ်တယ်...။
ဘဲညပုံလက်သည်းချောချောမွတ်မွတ်တွေကိုတော့..ဟာသံပြုဒါးရောင်နီနီလွင်လွင်တင်လို့....။...ပြီးတော့တ
တိုင်းမွှေးနံ့သာဆီနဲ့အမြဲသင်းထုံထားတတ်သေးတာ....။

တခါတလေတော့..မယ်မယ်လဲ..ဒီပထမကိုယ်လုပ်တော်ကြီး..အချိန်မစီးဘဲဒီလက်နဲ့ပဲအလကားနေ
အလုပ်မရှိကြောင်ရေချိုးနေတာကို...မျက်စိစပါးမွှေးစူးတယ်ထင်ပါရဲ့...။...သူ့ကိုအလျှော်အဖွပ်တို့အချုပ်အလုပ်
တို့ခိုင်းတတ်တယ်...။...ကိုယ်လုပ်တော်ဝဝကြီးမှာ..မလုပ်ဘဲလဲမနေရဲတော့..ညည်းလိုက်ညှုလိုက်တာဆိုတာ..

ခိုကတောင်အရှုံးပေးရတယ်...။တခြားကိုယ်လုပ်တော်တွေဆီလှည့်လည်ပြီး...ပထမသခင်မကြီးဟာဆိုရင်ဖြင့်
သူ့ကိုမနာလိုလို...သခင်ကြီးတန်ဖိုးထားတဲ့သူ့အလှကိုတမင်သက်သက်ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်းကြံစည်တာ
ဆိုတာတွေကို..အတင်းတုတ်ရသေးတာ...။ပြီးတော့ပြောရင်းနဲ့သူ့လက်လေးတွေမှာ..အညိုအမဲစွဲကုန်ပြီလား
အသားမာတွေတက်ကုန်ပြီလားဆိုတာကို..ဂရုတစိုက်ကြည့်ရသေးတာ...။ကိုယ်တော့သူ့လက်တွေကိုင်ရတာ
မသတိပါဘူး..ညီမရယ်...။တကတည်း...ပူနွေးပျော့ပျောင်းပြီးအိပြီနေတာများကိုယ့်လက်ထဲတင်အရည်ပျော်
သွားမလားအောက်မေ့ရတယ်....။

ဖေဘုရားဆိုတာကတော့..ဒီဝတုတ်ကိုယ်လုပ်တော်ကြီးအပေါ်.....စိတ်ကုန်နေတာကြာလှပေါ့..။
အဆောင်တော်ကူးတဲ့ညမျိုးမှာတော့..သူ့ကိုအသပြာတွေပေးကမ်းတတ်ပါတယ်...။နို့မဟုတ်ရင်..အသံပြကြီး
နဲ့ငိုလိုငို..တဆူဆူတဆောင့်ဆောင့်နဲ့....အဆောင်တော်ထဲတယ်ဆူသကိုး...။...နောက်အကြောင်းတချက်က
တော့သူလည်းသားနှစ်ယောက်မွေးထားပေးတော့..လုံးလုံးကြီးသုံးမရတာတော့..မဟုတ်ဘူးပေါ့လေ....။

သားတွေကလည်း..ဝဝပြီပြီနဲ့..မအေးနဲ့တစ်ဖုံထဲရယ်..။ကိုယ်ဖြင့်သူတို့နှစ်ယောက်ကိုအချိန်တိုင်းစား
သောက်နေတာပဲမြင်မိတယ်...။....ထမင်းပွဲမှာလဲသူများနည်းတူအဝအလင်စားပြီးသောက်ပြီးဟာကို..အစေ
ခံတန်းလျားသွားပြီး..ထမင်းပွဲအကျန်တွေကိုအစေခံတွေဆီက..လုယက်ချင်သေးတာ....။...မယ်မယ်ကလဲ..
အစားကြူးတာမျိုးကိုအင်မတန်စက်ဆုပ်တာဆိုတော့..သူတို့နဲ့တော့တဒုက္ခ...ညီမရေ..။ကိုယ်မယ်မယ်ကသူ
ကိုယ်တိုင်လည်းထမင်းလေးနည်းနည်းကို..ငါးခြောက်တစ်ဖတ်နှစ်ဖတ်..ဒါမှမဟုတ်..ဘဲသားလေးတစ်မြောင်း
လောက်နဲ့လက်ဘက်ရည်ကြမ်းလေးနဲ့ပြီးတတ်သူမျိုးကိုး....။

ဒီကိုယ်လုပ်တော်ကြီးရဲ့တခြားအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်လို့တော့..သေရမှာကိုအင်မတန်ကြောက်တတ်
တာဆိုတာကလွဲလို့..နောက်ထပ်မမှတ်မိတော့ဘူး..ညီမရဲ့..။...စားလိုက်ရင်လည်း..အချို့အဆီမို့တွေ..ဆီတွေရွဲ
နေတဲ့နှမ်းမုန့်လိုဟာမျိုးတွေချည်းရယ်..။...ကိုယ်လက်များမအိမသာဖြစ်ရင်တော့..ဘာပြောကောင်းမလဲ..မျက်
ကလဲဆန်ပြာနဲ့..ညည်းညူလူးလိမ့်နေတော့တာ..။...ပြီးတော့..ဘုန်းဘုန်းတွေပင့်ပြီး..မိုးနတ်မင်းကသူ့ရောဂါ
ကိုပျောက်ကင်းချမ်းသာအောင်မစရင်...သူ့ပုလဲဆံကျင်ကြီးကိုဘုံကျောင်းမှာလှူပါမဲ့အကြောင်းကတိပေးရတာ
အမောရယ်...။...နေကောင်းသွားတော့လဲ..အချို့တွေ..လမုန့်တွေ..စားမြဲတိုင်းစားလို့..သူ့ကတိကိုသတိမရသ
လိုတော့သလိုပါပဲ...။

ဒုတိယကိုယ်လုပ်တော်ဖြစ်တဲ့..တတိယသခင်မကတော့..ထက်ထက်မြက်မြက်မရှိရှာဘူး..ညီမရဲ့..။..
စကားလည်းသိပ်မပြောသလို...အိမ်တော်ထဲကကိစ္စအဝဝကိုလည်းဖာသိဖာသာနေတာပဲ...။...သူ့မှာသားသမီး.
ငါးယောက်တောင်ရှိတာ..သမီးလေးယောက်နဲ့အငယ်ဆုံးသား..တစ်ယောက်ပေါ့..။...အဲဒီသားကြောင့်ပဲ...သူ့
မှာအမြစ်စိတ်အားတွေငယ်လို့ပူဆွေးနေရတာပဲ..ညီမရေ..။...သမီးတွေကိုတော့သူ့ကဂရုကိုမစိုက်ပေါင်..။...အမြဲ

ပစ်ထားတော့ဟိုခမျာတွေမှာလည်း...ကိုယ်တို့ခိုင်းစေနေတဲ့..ငွေဝယ်ကျွန်တွေနဲ့..မတိမ်းမယိမ်းရုပ်များကိုထွက်
လို့ရယ်.....။...သူကတော့အမြဲလိုလိုအိမ်တော်ဝင်းထဲကနေရောင်ကောင်းကောင်းရတဲ့ထောင့်တနေရာမှာ..သူ
သားလေးကိုထိန်းကျောင်းရင်းနေစာလုံနေတတ်တာပဲ...။...သူ့သားလေးကတော့..သုံးနှစ်သားရှိပြီ...။...ဝဇ္ဇာဝဇ္ဇာ
လေးလေးကန်ကန်နဲ့ဖြူဖြူရောင်ကလေးရယ်...။...သုံးနှစ်သားသာဆိုတာ..အခုထိလမ်းလည်းမလျှောက်နိုင်
တဲ့အပြင်စကားလည်းမပြောတတ်သေးဘူး...ညီမရဲ့...။...မအေ့နို့ပိန်ကြီးကိုအမြဲခဲလို့အင်မတန်ငိုကြောရည်တဲ့
ဟာလေးပေါ့.....။

စတုတ္ထသခင်မဖြစ်တဲ့..တတိယကိုယ်လုပ်တော်လေးကိုတော့..ကိုယ်အခင်ဆုံးပဲ...။...သူကလေးက
တော့စုချောင်နယ်ကကချေသည်လေးပေါ့...။...နာမည်က..လမေ..တဲ့...။...လူကလည်း..နွေဦးမှာရိုးတံခြောက်
တွေထဲကနေပွင့်လာတတ်တဲ့..ရွှေရောင်ဖျော့ဖျော့ပွင့်ချပ်တွေနဲ့...အလှကြီးလှနေတတ်တဲ့..လမေပန်းတွေလို
ပဲ...။...နာမည်နဲ့လိုက်အောင်ကို.....လှလိုက်တာမပြောပါနဲ့တော့..ညီမရယ်...။...ရွှေရောင်မွတ်မွတ်ညက်ညက်နဲ့
နတ်မိမယ်လို..ဖျော့ဖျော့လွင်လွင်အလှမျိုး...။...သူပြင်ဆင်လိမ်းခြယ်ပုံကလည်း..တမျိုးကွယ့်...။...သူတကာလို
ပါးပြင်ကိုဆေးနီခြယ်တာမျိုးမလုပ်ဘူးရယ်...။...သူ့မျက်ခုံးသေးသေးတွေကိုပဲဂရုတစိုက်နဲ့..ပိတုန်းရောင်လိုစိမ်း
မှောင်လာအောင်ဆေးနက်ကူပြီး..အောက်နှုတ်ခမ်းလေးတခုထဲကိုဆေးနီတို့ထားတတ်တာမျိုး...။...လမေတစ်
ယောက်အိမ်တော်ကိုရောက်လာခါစတုံးကဆို..ကိုယ်တို့မှာမြင်ရတယ်တောင်မရှိပါဘူး...။...ဖေဘုရားကလမေ
ရဲ့အလှကိုသိပ်ဂုဏ်ယူတော့...သွားလေရာခေါ်သွားတတ်တာကိုး...။

ကိုယ်လက်မထပ်ခင်နောက်ဆုံးတစ်နှစ်ကမှ....စတုတ္ထသခင်မလည်းကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ဆိုတော့အိမ်မြဲရ
တော့တာပဲ..မွေးမဲ့အချိန်စောင့်ရင်းပေါ့လေ...။...မွေးလာတော့လေ....သူ့သားလေးက..ဝဝဖြိုးဖြိုးနဲ့သိပ်ချစ်စရာ
ကောင်းတာ..ညီမရဲ့...။...လမေလဲကလေးကိုဖေဘုရားရင်ခွင်ထဲ..ချက်ခြင်းကိုထည့်ပေးလိုက်တာပဲ...။...သူ့အ
ပေါ်ဖေဘုရားဂရုစိုက်ခဲ့တာတွေ...အလှုံ့အပယ်ချီးမြှင့်ခဲ့တဲ့ရတနာတွေအတွက်..ဒီနည်းနဲ့ကျေးဇူးတုန့်ပြန်လိုက်
တာဆိုပါတော့....။

ကလေးမီးဖွားခင်ကတော့..စတုတ္ထသခင်မတစ်ယောက်ဟာ..အမြဲတစေမြူးထူးပြီးရွှင်ပြနေတတ်ပြီး
ရယ်သံတွေကိုချိုလို့လွင်လို့ရယ်...။...နေရာတကာမှာလည်း..သူ့အလှကိုတအံ့တဩချီးမွမ်းကြရတာ..ညီမရဲ့...။
တကယ်လည်း..ကိုယ့်တစ်သက်မှာသူ့လောက်တင့်တယ်တဲ့မိန်းမမျိုးကို..မမြင်ဖူးပါဘူး..ညီမရယ်..ဘုရားစူးရ
စေ့...။...မှတ်မိပါသေးတယ်..လမေတစ်ယောက်..ကျောက်စိမ်းရောင်ဖဲစနဲ့ကတ္တီပါအနက်ထည်ကိုဝတ်လို့..အင်
မတန်အချိုးကျနနယ်တဲ့..နားနှစ်ဖက်မှာလည်းကျောက်စိမ်းနားဓောင်းကိုဆင်လို့...ကိုယ်တို့အားလုံးကိုလဲမဆို
စလောက်...ပမာမခန့်နဲ့ပေါ့ကွယ်...။...သူ့ခေတ်ကိုး..ညီမရယ်...။...သူကအဲဒီလိုမတူမတန်သလိုလုပ်တတ်ပေမဲ့
ဖေဘုရားနဲ့ညစားပွဲတွေတက်တိုင်းရလာတဲ့..မလိုင်လုံးတွေတို့...မုန့်အချိုအဆိမ့်အမျိုးမျိုးတို့ဘာတို့ကိုတော့
အနှမြောမရှိတတ်ပါဘူး...။...အားလုံးကိုရက်ရက်ရောရောနဲ့..ဝေမျှလိုက်တာပါဘဲ...။...သူ့ကိုယ်တိုင်လည်းဘာ

မှဟုတ်တိပတ်တိ..စားတာမဟုတ်ဘူးရယ်...။မနက်ခင်းတွေဆို..ဖေဘုရားကြွသွားပြီဆိုမှ..နမ်းမုန့်လောက်နဲ့.
 နေ့လည်စာဆိုလည်း..ထမင်းကိုပန်းကန်လုံးလေးနဲ့နည်းနည်းလေးကိုမျှစ်ကြော်နည်းနည်း..ဒါမှမဟုတ်ဘဲသား
 အင်လေးတစ်မြောင်းလောက်နဲ့ပြီးတာ...။...လမေကတိုင်းခြားကလာတဲ့ဝိုင်အရက်တွေ....ပျစ်ရည်တွေကိုတော့
 ကြိုက်တတ်သား...။..ဖေဘုရားကိုဟိုပယင်းရောင်ဖျော့ဖျော့နဲ့ငွေ့ရောင်အမြှုပ်လေးတွေပုလင်းအောက်ခြေမှာ
 ဆူဝေနေတတ်တဲ့အရက်မျိုးဝယ်ပေးဖို့ပူဆာတတ်တယ်...။..အဲဒါသောက်ပြီးရင်တော့..စတုတ္ထသင်မလမေ
 တယောက်အူရွှင်ပြီးစကားတွေတသွင်သွင်ခရားရေလွှတ်ပြောတော့တာ...။..မျက်လုံးတွေကလဲသလင်းနက်
 တွေလိုတဖျတ်ဖျတ်လက်လို့ရယ်...။..အဲ...။...ပြီးတော့....ဖေဘုရားကိုရယ်ပြီးရွှင်မြူးလာအောင်ပျော်တော်ဆက်
 တော့တာပဲ...။..အဲဒီအခါမျိုးဆို..ဖေဘုရားက..သူ့ကိုကခိုင်း..ဆိုခိုင်းလေ့ရှိတာပေါ့....။

အဲဒီလိုဖေဘုရားစားပွဲသောက်ပွဲကျင်းနေချိန်ဆို..မယ်မယ်ကသူ့အဆောင်တော်ထဲမှာပဲ..ကွန်ဖြူးရှပ်
 ရဲ့အဆိုအမိန့်တွေကိုဖတ်နေတတ်တယ်...။..ကိုယ်လား..ကိုယ်ကတော့...ငယ်ငယ်ဘဲရှိသေးတာကိုး..ညီမရဲ့...။
 အဲဒီညစာစားပွဲတွေကို..သိပ်သွားချင်တာခွဲတာပေါ့...။..သိပ်လည်းချောင်းကြည့်ချင်တာဘဲ...။..ဒါကြောင့်လဲတ
 ခါကများဆိုကိုကိုကိုရှာရင်းနဲ့..လတံခါးကပန်းကြွတွေကြားအကွဲကြောင်းလေးတွေကနေ..ယောက်ျားဆောင်
 ကိုသွားချောင်းမိသေးတယ်..ညီမကိုတောင်ပြောပြမိသေးတယ်မှတ်တာပဲ..ဒီအကြောင်းတွေကို...။..ဒါပေမဲ့..
 ကိုယ့်ကိုမယ်မယ်ကလုံးဝသွားခွင့်ပြုမှာမဟုတ်တာကိုတော့..ကိုယ်သိသား...။..ကိုယ်ကလဲ..မယ်မယ့်ကိုလိမ်
 ညာရမှာကိုတော့..လိပ်ပြာသန့်လှတာမဟုတ်ဘူးရယ်...။

ဒါပေမဲ့..ညီမရေ..တညသားမှာတော့...အို.....ကိုယ်ဖြင့်ဒီအကြောင်းတွေပြန်ပြောရင်..သားသမီး
 တို့ဝတ္ထုရားအတိုင်းမကျင့်ကြံဘဲ..မယ်မယ့်စကားကိုမနာခံခွဲတာ...အခုထိတောင်..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရှက်မိပါသေး
 တယ်ကွယ်...။..အဲ.....ဒါနဲ့...ခုနစ်ကားကိုပြန်ကောက်ရရင်..လမိုက်နေတဲ့နွေတစ်ညမှာပေါ့..ညီမရယ်..ကိုယ်
 လေအမှောင်ထဲကိုတိတ်တိတ်လစ်ထွက်လာပြီး..ဖေဘုရားတို့ယောက်ျားဆောင်ကိုလတံခါးကနေတဆင့်ငေး
 နေမိပြန်ပါရော...။..ကိုယ်ဘာကြောင့်ဒီလိုလုပ်မိတာလဲ..ဆိုတာတော့မသိတော့ပါဘူး...။...ပြောရမယ်ဆိုရင်

ကိုကိုတောင်..ကိုယ့်စိတ်ထဲသိပ်ရှိတော့တာမဟုတ်ဘူးရယ်...အဲဒီနေ့မှာကွယ်ကိုယ်အမိပွယ်မဖော်တတ်
 တဲ့ထူးထူးခြားခြားဆန္ဒတစ်မျိုးဟာ...ရင်ထဲမှာပြည့်နှက်ပြီးကိုယ့်မှာနေထိုင်မသာတွေဖြစ်နေတာအင်မတန်
 ရှည်ပြီးပူအိုက်လှတဲ့..နွေတနေ့လည်းပဲ...အဲ...ညရောက်လာတော့လည်း..ဆည်းဆာနွေးနွေးရယ်လေထဲ
 မှာကြိုင်လှောက်နေတဲ့ကြာရနံ့တွေရယ်..ကိုယ်တို့မိန်းမဆောင်တွေရဲ့အသက်မရှိတော့သလိုငြိမ်နေပုံကြီးရယ်
 အဲဒါတွေအကုန်ပေါင်းလိုက်တော့...ညီမရေ.....ကိုယ်တော့ပိုပြီးတောင်ဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာတော့တာ...ငေးနေ
 ရင်းနဲ့ကိုရင်တွေလဲခုန်လိုက်တာ...ယောက်ျားအဆောင်တော်တံခါးကြီးတွေကိုအကုန်လှုပ်ထားတော့မီးအိမ်
 မီးပုံးအရာအထောင်တို့ရဲ့အလင်းတွေက..ညလေနွေးနွေးငြိမ်ငြိမ်ထဲစီးဆင်းဝင်းလက်လို့...အဆောင်တော်ထဲ
 မှာတော့စတုဂံပုံစားပွဲတွေမှာ..မင်းယောက်ျားတွေဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်လို့စားသောက်နေကြတာကိုလဲ..ကိုယ်မြင်နေရ
 တယ်...အစေခံတွေဟင်းပွဲတွေမပြီး..ပျားပန်းခတ်သွားလာလှုပ်ရှားနေကြတဲ့အထဲမှာ..မင်းယောက်ျားတိုင်း
 ရဲ့ထိုင်ခုံနောက်မှာတော့..ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်မိန်းကလေးသဏ္ဍာန်လေးတခုစီရပ်လို့...စားပွဲဝိုင်းတခုလုံးမှာ..
 တစ်ဦးတည်းသောမိန်းမကတော့..ဖေဘုရားရဲ့အနားမှာထိုင်နေတဲ့လမေပေါ့..ညီမရဲ့...မှတ်မိသေးရဲ့...ကိုယ်
 လေ..သူ့ကိုထင်ထင်ရှားရှားကိုတွေ့နေရတာ..သဲ့သဲ့လေးပြီးလို့ရယ်...ဖေဘုရားဖက်ကိုလှည့်လာတော့မျက်
 နှာလေးကဝင်းပကြည့်လင်နေလိုက်တာကလည်း..ဖယောင်းပန်းပွင့်ချပ်လေးတွေအလားပဲ...ပြီးတော့နှုတ်
 ခမ်းလေးတွေတောင်သိပ်မလှုပ်ဘဲ..အသံတိုးတိုးလေးနဲ့တမျိုးမျိုးပြောလိုက်ဟန်တူပါရဲ့...ဝိုင်းထိုင်နေတဲ့မင်း
 ယောက်ျားပရိသတ်ဆီက...ရယ်သံကြီးကိုဟိန်းထွက်လာတာပဲ...သူကတော့..မူလအတိုင်းသိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့
 အပြုံးသဲ့သဲ့လေးနဲ့ပဲ..ညီမရဲ့...ရယ်တောင်မရယ်ပါဘူး...။

ညီမရေ.....ကြည့်ကောင်းနေတုံးပေါ့...ဒီတခါတော့..ကိုယ့်ကိုမယ်မယ်ကိုယ်တိုင်ကို..လက်ပူးလက်
 ကြပ်မိတော့တာပဲ...မယ်မယ်က..သူ့အဆောင်တော်အပြင်ကိုအင်မတန်ထွက်ခဲတာ..အိမ်တော်ဝင်းထဲလမ်း
 တောင်..ထွက်လျှောက်တတ်တာမဟုတ်ဘူး...အဲဒီညကတော့..ပုလွန်းလို့ထင်ပါရဲ့...အပြင်လဲထွက်ရော..
 အင်မတန်ရူးရဲ့...မယ်မယ့်မျက်လုံးတွေကလည်း..ကိုယ့်ကိုချက်ခြင်းမြင်ရောဆိုပါတော့...ကိုယ့်ကိုအ
 ဆောင်ကိုချက်ခြင်းပြန်ခိုင်းပြီး..သူ့ပါလိုက်လာရော..ညီမရေ...ကိုယ့်အဆောင်ထဲလဲရောက်ကြရော..ကိုယ့်
 လက်ဝါးတွေကိုသူကိုင်လာတဲ့..ဝါးယပ်တောင်နဲ့ခပ်စပ်စပ်တွယ်တော့တာပဲ.....နောက်ပြီးကိုယ့်ကိုသရော်
 တော်တော်လေသံနဲ့...မိန်းမပေါ့မိန်းမရွှင်တွေလုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေတာကို..ရှုစားတော်မူနေပါသလား..ဆိုပြီးမေး
 သေးတာ...ကိုယ်လည်း..ရှက်လွန်းလို့..ငိုမိတော့တာပဲ....။

နောက်နေ့ကျတော့မယ်မယ်က..လတံခါးအတွက်လိပ်ခွံမှန်ကူကွက်အထူတွေမှာပြီးကာပစ်တယ်...။
 ဒါပေမဲ့ကိုယ့်အတွက်တော့အဲဒါနောက်ဆုံးပါပဲ..ညီမရယ်..နောက်တခါမှမကြည့်ဖြစ်တော့ပါဘူး.....။

အဲဒီလိုသာဆိုတာ..ကိုယ့်မယ်မယ်ကလေ..စတုတ္ထသခင်မလမေအပေါ်..နိုင်ထက်စီးနင်းလုပ်တာမျိုး
 လုံးလုံးမရှိဘူး..ညီမရဲ့...အစေခံတွေဆိုတာ..မယ်မယ့်သဘောထားကြီးမှုကို..တိုးတိုးတမျိုး..ကျယ်ကျယ်တဖုံ

ကိုချီးမွမ်းအံ့ကြကရတာ...။တခြားကိုယ်လုပ်တော်တွေကတော့..မယ်မယ်လမေကိုကောင်းကောင်းညှင်းတာ
မျိုးကိုပိုမြင်ချင်ကြတယ်လို့..ကိုယ်တော့ထင်တာပဲ...။တကယ်လည်း..မယားကြီးဖြစ်တဲ့ပထမသခင်မတွေက
ကိုယ်လုပ်တော်တွေကို..ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံခဲ့လှတာကိုး...။ကိုယ့်မယ်မယ်ကတော့သူတို့နဲ့မတူ
ဘူး..ညီမရဲ့..တမျိုးတဘာသာရယ်...။ကြမ္မာကံအကြောင်းတရားကို..လက်ခံနိုင်တယ်ထင်ပါရဲ့.....။

ဒါနဲ့ပေါ့..ညီမရယ်..လမေတစ်ယောက်မီးလည်းဖွားပြီးရော..ခါတိုင်းလိုပဲဖေဘုရားကသူ့ကိုသွားလေ
ရာကိုပြန်ခေါ် သွားတော့မယ်လို့..မျှော်လင့်ရှာဟန်တူပါရဲ့...။...သူ့မှာအလှပျက်မှာစိုးလွန်းလို့..ကလေးတောင်နို့
တိုက်တာမဟုတ်ဘူး...။..လမေကသူ့သားလေးကို...ကလေးလောလောလတ်လတ်မွေးထားပြီး..မိန်းကလေးမို့
အရှင်ထားခွင့်မရှိရှာတဲ့သန်သန်စွမ်းစွမ်းကျွန်မတယောက်ကိုနို့ထိန်းစေတာလေ...။အဲဒီကျွန်မကတုတ်တုတ်
ခိုင်ခိုင်နဲ့အာကြမ်းလျှာကြမ်းရယ်...။စတုတ္ထသခင်မရဲ့သားလေးခမြာ...ဒီနို့ထိန်းသည်ကျွန်မရဲ့ခွင့်မှာပဲတည
လုံးတနေ့လုံးနေရတာတယ်...။...သူ့မအေအရင်းခေါက်ခေါက်ကတော့..သူ့ကလေးကို..ပွဲတော်ရက်တွေမှာဝတ်
ရုံနီကလေး...ကြောင်ရုပ်ဖိနပ်ကလေးဆင်ပေးရုံနဲ့...ခဏတဖြုတ်ကလေးမြူရုံအပြင်မပိုဘူး..ညီမရဲ့...။ကလေး
များငိုပြီဆိုရင်စိတ်မရှည်လက်မရှည်နဲ့ကျွန်မလက်ထဲကို..ချက်ခြင်းပြန်ထည့်လိုက်တာပဲ....။

သူ့သားကလေးကလည်း..သူ့ထင်သလောက်ဖေဘုရားအပေါ်လွှမ်းမိုးနိုင်မှုမရှိလှပါဘူး...။..ဆိုတော့
လမေကလည်းသားယောက်ျားလေးမွေးဖွားပေးလို့ဖေဘုရားအပေါ်....မယားဝတ္တရားကျေမြှန်ပြီဆိုနိုင်ပေမဲ့
ဖေဘုရားရဲ့အာရုံတွေသူတစ်ယောက်ထဲအပေါ်မှာဘဲရှိဖို့..နည်းလမ်းတွေဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေနေ့စဉ်နဲ့အမျှ
ကြံဆရှာဖွေနေရတာပဲ...ညီမရဲ့...။ကိုယ်တို့မိန်းမတွေရဲ့သမိုင်းပေးတာဝန်ပဲခေါ်ရမလားမသိတော့ပါဘူးကွယ်
ဒါနဲ့..သူ့ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေတောင်မနိုင်တော့တဲ့အဖြစ်မျိုး..ရောက်လာပါရော...။သူ့ခမြာမီးလဲဖွားပြီးရော..
ရုပ်ကသိသိသာသာကိုကျသွားတာ..ညီမရေ...။...ပုလဲလုံးလေးလိုအမြဲချောမွတ်ညက်မှုန်နေတဲ့မျက်နှာလေး
ကတွဲကျလာတော့ခါတိုင်းလိုနနယ်ပျိုမျှစ်မနေတော့ဘူးရယ်...။..လမေခမြာ..သူ့ဆင်နေကျကျောက်စိမ်းရောင်
ဝတ်ရုံနဲ့နားမှာလဲနားဆွဲတွေဆင်လို့..သူ့ကိုယ်ပိုင်ရယ်မောသံလွင်လွင်နဲ့..ကြီးပမ်းရှာတာပါပဲ...။..ဖေဘုရားကို
ကြည့်ရတာလဲလမေကိုသဘောကျမြဲကျဆဲပါပဲ...။..တခုပဲဆိုစရာရှိတယ်...။...နောက်တခါဖေဘုရားနယ်လှည့်
တော့စတုတ္ထသခင်မလမေ..ပါမသွားတော့ဘူး.....။

ညီမရယ်...လမေတစ်ယောက်..အံ့အားကြီးသင့်လို့အရှိုက်ထိပြီးအမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ပုံကိုမြင်
ရတာများကြောက်ဖို့တောင်ကောင်းတယ်...။..တခြားကိုယ်လုပ်တော်တွေဆိုတာတော့..ဘာပြောကောင်းမလဲ..
ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေးနှစ်သိမ့်လိုက်ကြ...ကွယ်ရာမှာကြိတ်ပြီးလိုက်ကြနဲ့..အတင်းပြောပြီးဝမ်းသာကြနဲ့ပွဲ
တော်ကြီးတွေ..လို့..နေတာပေါ့...။..မယ်မယ်ကတော့လမေကိုခါတိုင်းထက်..ကြင်နာဟန်ပြရှာတယ်...။..ဝမ်တာ
မားတစ်ယောက်ကတော့ဒီလိုစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရေရွတ်လေရဲ့...။

“.....အင်း...ကောင်းပျဲတော်..အခုတော့..ကျုပ်တို့မှာကျွေးရမွေးရမဲ့..သုံးမရတဲ့မိန်းမတစ်ယောက်တိုးလာ ပြန်ပြီပေါ့!....သခင်ကြီးကသူ့ကိုငြီးငွေ့သွားမှကိုး.....”

အဲဒီနေ့ကစလို့ပဲ..ညီမရေ...စတုတ္ထသခင်မလမေတစ်ယောက်မြာမှာ..တအုံနွေးနွေးနဲ့..အခဲမကြေ နိုင်ရှာတော့ဘူး...။..သူ့မှာဘာကိုမှအလိုကျတယ်မရှိတော့တဲ့အပြင်..အမြဲကျားနာခဲခဲချင်နေတော့တာလေ..။ ဆိုတော့..လမေရောက်လာတာဟာ..မိန်းမဆောင်မှာနောက်ထပ်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ..ငြီးငွေ့စရာ တစ်ခုတိုးလာတာထက်..ဘာမှမပိုတော့ဘူး။..သူ့ခမျာမှာ..နေ့နေ့ညညပွဲလမ်းသဘင်တွေမင်းယောက်ျားတွေ ရှုပစားချီးမြှောက်မှုတွေနဲ့အသားကျနေမှကိုး...။...ဒီတော့လမေမြာအင်မတန်မှစိတ်လက်မချမ်းသာတွေဖြစ် ပြီးအားငယ်ဝမ်းနည်းနေတော့တာ....။..နောက်တော့သူ့အသက်ကိုအဆုံးစီရင်ပစ်ဖို့တောင်ကြံစည်တော့တာ.. ညီမရဲ့...။..အဲဒါကတော့..ကိုယ်လက်ထပ်ပြီးနောက်ပိုင်းမှဖြစ်တာပါလေ..။...ဒါတွေအားလုံးကိုနားထောင်ပြီး.. ကိုယ်တို့အိမ်တော်ကဘဝတွေကလဲမချမ်းမမြေ့မသာမယာရှိလိုက်တာလို့တော့အထင်မလွဲလိုက်ပါနဲ့.....ညီမ ရယ်...။..တကယ်တော့ကိုယ်တို့အိမ်တော်ဟာ....အင်မတန်မှကိုပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စရာကောင်းခဲ့တာပါ..။..အိမ် နီးနားချင်းတွေဆိုမယ်မယ့်ကိုသိပ်အားကျကြတာ...။..ဖေဘုရားမှာ...မယ်မယ့်အမြော်အမြင်ကြီးမှုနဲ့..သူ့ကိစ္စအ ဝဝမှာစီမံခန့်ခွဲတတ်တာတွေကို..သိပ်လေးစားမြတ်နိုးတာပေါ့...။...မယ်မယ်ကလည်းဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့ မှဖေဘုရားကိုဆူဆူပူပူလုပ်တာမျိုး..မြည်တွန်တောက်တီးတာမျိုးမရှိခဲ့ဘူး...။..ဆိုတော့ကွယ်..သူတို့တွေဟာ ဘဝတလျှောက်လုံးသိက္ခာရှိရှိ..ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနေသွားခဲ့ကြတာပါ။

ဪ...အိမ်တော်..အိမ်တော်..ကိုယ်အင်မတန်ချစ်ခဲ့တဲ့နေရာပေါ့..။..ကိုယ့်ကလေးဘဝတလျှောက် လုံးကပုံရိပ်ရောင်စုံတွေဟာ..အခုထိကိုယ့်ရှေ့မှာမီးပန်းလျှပ်နွယ်များတောက်စားလိုက်သလို..ပြီးပြီးပြန်ပြန်

တောက်ပလို့ထင်ထင်ရှားရှားရှိဆဲရယ်...။...မနက်အရုဏ်တက်ချိန်တွေမှာကန်ထဲကကြာငုံလေးတွေပွင့်အာ
 လာတာကိုကိုယ်သွားကြည့်မြဲနေရာနန်းရင်ပြင်အိမ်တော်ဝင်းရယ်...ဥယျာဉ်စောင်းတလျှောက်မှာထပ်တစ်ရာ
 ပန်းတွေကဝေဝေဆာဆာဖူးပွင့်လို့..နောက်ပြီးမိသားစုဆောင်ကြီးတွေ...ပြီးတော့ကလေးတွေဆော့ကစားရင်း
 လဲပြီနေကျအုတ်ကြွပ်ခင်းကြမ်းပြင်တွေ....အိမ်စောင့်နတ်ကွန်းရှေ့မှာတော့ဖယောင်းတိုင်တွေလင်းလက်လို့..
 ပြီးတော့လေ..ကိုယ်မယ်မယ်ရဲ့အဆောင်တော်မှာကိုယ်မြင်နေကျမျက်နှာကျက်ပါတဲ့ဧရာမတင်ကြီးနောက်ခံ
 နဲ့ပြတ်သားပေမဲ့ချောမွတ်ပျော့ပျောင်းနေတဲ့...မယ်မယ့်ဘေးစောင်းပုံရိပ်လေးကစာအုပ်ပေါ်ငုံ့ မိုးလို့နေပုံလေး
 တွေ..အို..ပြောရရင်အများကြီးပေါ့...ညီမရယ်.....။

ကိုယ်သံယောဇဉ်အပြီဆုံးကတော့အင်မတန်ခန့်ငြားတဲ့ကိုယ်တို့ ရဲ့ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးပေါ့...။...ကိုယ်
 တော့လေ..အဲဒီလေးလံလှတဲ့ကျွန်းနက်သလွန်တော်တွေ..ကုလားထိုင်တွေပြီးတော့ပန်းထွင်းစားပွဲရည်ကြီးနဲ့
 အဝင်လမ်းတလျှောက်ကကြက်သွေးရောင်ပိုးကန့်လန့်ကာကြီးတွေကအစ..အမှတ်ရနေတော့တာ..။စားပွဲအ
 ပေါ်မှာတော့မင်ဧကရာဇ်ရဲ့ပန်းချီပုံတော်ကိုချိတ်ဆွဲလို့..အင်မတန်ကြံ့ခိုင်တဲ့မျက်နှာတော်နဲ့ပုံဟာပေါ့...။...အဲ..
 မေးရိုးကြီးကလဲကျောက်တောင်ကမ္ဘားများလို့...ခိုင်ခန့်လိုက်တာ..။...ပန်းချီရဲ့တဖက်တချက်မှာတော့သေးသေး
 သွယ်သွယ်ရွှေသဝဏ်လွှာတွေချိတ်ဆွဲလို့ရယ်...။...ဒီခမ်းမဆောင်ကြီးရဲ့တောင်ဘက်တခြမ်းလုံးကိုကောက်ရိုး
 စက္ကူတွေကားကျက်ထားတဲ့ပန်းထွင်းပြတင်းပေါင်တွေနဲ့မှန်ကူကွက်ဖော်ထားတာလေ...။...စက္ကူပြတင်းတွေ
 ကကြောင်ကျောက်မျက်အရောင်လိုအလင်းဖျော့ဖျော့တမျိုးနဲ့..ခမ်းမကြီးရဲ့ခပ်မှောင်မှောင်ငြိမ်သက်ခုံငြားမှုကို
 အားဖြည့်ပေးနေသလိုပဲ..ညီမရဲ့...။...အဲဒီအလင်းဖြူလွလွကလေး..မျက်နှာကျက်ယက်မကြီးတွေရဲ့ဟာသံပြဒါး
 ဆေးနီတွေနဲ့ရွှေပိန်းချအနားစွန်းကြီးတွေအထိပါ..လင်းချင်းသွားစေတာ..။...ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကကိုယ်တို့ရဲ့
 ခမ်းမဆောင်ကြီးထဲမှာထိုင်ရင်းနေဝင်ရီသရောငြိမ်သက်မှုအပေါ်ကျရောက်လာတဲ့ဆည်းဆာကိုစောင့်ကြည့်ရ
 တာဟာကိုယ့်အတွက်တော့ခမ်းနားလှတဲ့ဂီတတစ်ပုဒ်ပါပဲကွယ်.....။

နှစ်သစ်ရဲ့ဒုတိယမြောက်နေ့ကတော့မင်းကတော်တွေ...သူ့အိမ်တော်ကိုယ့်အိမ်တော်တွေကိုဖိတ်ကြ
 လည်ကြတဲ့နေ့ပေါ့လေ..။အဲဒီလိုရက်မျိုးဆိုရင်တော့ခမ်းမကြီးဟာ..လန်းဆန်းသစ်လွင်နေတတ်ပြန်ရော..။
 အလင်းရောင်မှိန်ဖျော့ဖျော့သူ့ထဲကို..တောက်တောက်ပပခမ်းခမ်းနားနားဆင်ယင်ထားတဲ့..အိမ်တော်ရှင်မင်း
 ကတော်သခင်မတွေရယ်..ဆီမီးရောင်တွေ..ရယ်မောသံတွေနဲ့လောကွတ်ပြုငှာစကားတွေကစည်ဝေကွန်မြူး
 လို့ရယ်...။...အစေခံတွေကတော့မှန်ချိုသေးသေးလှလှလေးတွေကို..ယွန်းဖန်းနီနီတွေမှာထည့်ပြီးဧည့်ဝတ်ပြု
 နေကြတာကိုမယ်မယ်ကတည်ကြည်တဲ့ပျူငှာမှုနဲ့..ကြီးမှူးဧည့်ခံလို့ပေါ့..။...ကိုယ်တွေ့မိတယ်..ညီမရဲ့..ဒီခမ်းမ
 ကြီးရဲ့ယက်မကြီးတွေဟာ...မပြောင်းလဲတဲ့ဒီမြင်ကွင်းကိုရာစုနှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာငုံ့ကြည့်ခဲ့မှာပဲလို့လေ..။
 ဆံပင်နက်နက်..မျက်လုံးနက်နက်တွေ..သက်တံ့ရောင်လိုပိုးထည်ဖဲထည်တွေဟာလဲအရောင်စုံတောက်ပကွန်

မြူးလို့.....ကျောက်စိမ်း..ပုလဲ..ပတ္တမြားအစရှိတဲ့ရတနာဆံကျင်ဆံထိုးတွေ...စိမ်းပြာရောင်ကျောက်နဲ့ရွှေလက်
ဝတ်တွေဟာလည်း...ဆင်စွယ်ရောင်လက်သွယ်လျလျတွေပေါ်မှာတဖျတ်ဖျတ်နဲ့ပြုံးပြက်နေတာတွေကိုပေါ့...။

အဲဒါ..ကိုယ့်အိမ်တော်ပေါ့..ညီမရယ်..ကိုယ်အင်မတန်တွယ်တာတဲ့ကိုယ့်အိမ်တော်ပေါ့....။

ကိုယ်မြင်ယောင်ပါသေးတယ်ကွယ်...။..အဲဒီတုံးက..ကိုယ်ကငယ်ငယ်လေးရယ်..လေးလေးနက်နက်
မျက်နှာပေးလေးနဲ့ပေါ့...။...ကိုကိုလက်ကိုတွဲလို့ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာမီးဖိုစောင့်နတ်ရုပ်တွေကို...မီးရုံမဲ့မီးပုံရှေ့မှာ
ရပ်နေတာ...။..မီးဖိုနတ်ရုပ်တွေရဲ့နှုတ်ခမ်းတွေမှာတော့ပျားရည်တွေသုတ်လိမ်းထားတယ်...။...ဒါမှသူတို့မိုးနတ်
မင်းဆီရောက်တဲ့အခါ..နှုတ်ချိုချိုနဲ့မီးဖိုဆောင်အရေးတွေကိုလျှောက်နိုင်မဲ့အပြင်အစေခံတွေရန်ဖြစ်ကြတာ..
ဟင်းခိုးကြတာတွေကိုတော့မေ့သွားမှာကိုး...။..ကိုယ်တို့မှာအဲဒီနတ်တမန်ရုပ်ကလေးတွေ...မိုးနတ်မင်းဆီကို
သွားကြမှာကိုတွေ့ပြီးကြည့်ညှိလေးစားလွန်းလို့စကားဟဟတောင်မဆိုဖြစ်ကြဘူး...ညီမရဲ့.....။

ပြီးတော့...နဂါးပွဲတော်အခါမှာပေါ့...။..ကိုယ်ကကိုယ့်အကောင်းဆုံးပွဲထိုင်ဝတ်ရုံဖြစ်တဲ့...ပန်းဆီရောင်
ပိုးထည်မှာဖီးပွင့်လေးတွေပန်းထိုးထားတဲ့ဝတ်စုံကိုဝတ်လို့..ညနေခင်းရောက်လာအောင်..ဖင်တကြွကြွနဲ့စောင့်
ရတာ...။..မြစ်ကမ်းနားသွားပြီး..နဂါးလှေ တွေကြည့်ဖို့..ကိုကိုလာခေါ်တဲ့အချိန်အထိပေါ့...။

နောက်ပြီးကိုယ့်အထိန်းတော်ကြီးကမီးအိမ်ပွဲတော်ကိုခေါ်သွားတဲ့အခါ...လေထဲမှာလှုပ်ရမ်းနေတတ်
တဲ့ကြာပန်းမီးအိမ်ကို..မြင်ယောင်မိသေးတယ်ကွယ်...။...ညရောက်လာလို့မီးပုံးတွေထွန်းကြတော့ကိုယ့်မှာ
စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းလို့ရယ်မောမြူးထူးမိတယ်...။...တခါတလေတော့လဲ..အငွေ့တလူလူထွက်နေတဲ့ဖယောင်း
တိုင်နီနီကိုကိုယ်ကိုယ်တိုင်ထွန်းညှိတာပေါ့...။

ငယ်ဘဝရဲ့နောက်ပုံရိပ်တခုကတော့..ဘုံကျောင်းသွားကြတဲ့အချိန်တွေကွယ်..ညီမရဲ့...။...မယ်မယ့်နံ
ဘေးမှာ..ကိုယ်ကဖြည်းဖြည်းသာသာလျှောက်လိုက်ရတယ်...။...ပြီးတော့မယ်မယ်အမွှေးတိုင်ညှိပြီး..ပြာအိုးမှာ
စိုက်နေတာကိုစောင့်ကြည့်လေ့ရှိတယ်...။...။...ပြီးတော့နတ်ဘုရားရုပ်ပွားတော်တွေရှေ့မှာမယ်မယ်နဲ့အတူဒူး
ထောက်လို့ဝတ်ပြုကြတော့...ကိုယ်ဖြင့်ကြောက်ရွံ့ကြည့်ညှိစိတ်ကြောင့်ခြေဖျားလက်ဖျားတွေတောင်အေးလို့
ပေါ့...။

မေးစမ်းပါရစေ..ညီမရယ်...ဒီလိုမိရိုးဖလာနှစ်ပေါင်းများစွာကို...ဖြတ်သန်းရှင်သန်အသားကျလာပြီး မှအင်မတန်ခေတ်ရှေ့ပြေးနေတဲ့သူကိုခင်ပွန်းတော်ရတော့မယ်ဆို..ညီမဘယ်လိုပြင်ဆင်မလဲဟင်....။..ကိုယ် လက်ကုန်ထုတ်ထားသမျှအစီအစဉ်တွေကတော့..တခုမှကိုမအောင်မြင်ခဲ့ဘူးကွယ်...။..ကိုယ့်မှာတိတ်တိတ် ကလေးကြုံစည်ရတာ...။..သူလာရင်ဝတ်ဖို့ငွေချည်တွေနဲ့ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ်..လိမ်ယုက်နန်းခတ်ထားတဲ့အ နက်ရောင်ကြယ်သီးတွေပါတဲ့..ပိုးပြာအပေါ်ဝတ်ကိုတော့ရွေးထုတ်ပြီးတော့...ဆံထုံးမှာတော့စံပယ်ကုံးတွေရစ် ခွေမယ်ပေါ့လေ...။..ခြေနင်းအတွက်တော့အပြာရောင်ငွေစံပယ်ပွင့်တွေထိုးထားတဲ့...အနက်ရောင်ဖိနပ်ဦးချွန် လေးကိုလိုက်ဖက်ညီညီဆင်မယ်ပေါ့...ဆိုပြီးတော့သူလာရင်ကိုယ်ကခရီးဦးကြိုပြုဖို့ကြိုလိုက်ရတာကွယ်...။ ဒါပေမဲ့..ညီမရှေ့..သူလည်းပြန်လာရော..ကိုယ်ဒီလိုအသေးစိတ်စီစဉ်ပြင်ဆင်ထားတာတွေကိုတချက်လောက် ပဲသမန်ကာလျှံကာကြည့်ပြီး..စားပွဲပေါ်ကသူ့စာတွေစာအုပ်တွေဆီတန်းသွားတော့တာပဲ...။..ကိုယ့်ကိုများသ တိတောင်ရတာမဟုတ်ဘူး....။

တရက်လဲနှစ်ရက်လဲမဟုတ်..ဒီပုံအတိုင်းပဲသွားနေတော့..တစတစနဲ့ကိုယ့်ရင်ထဲမှာစိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့ စိတ်တွေတဖွားဖွားကိုဖြစ်လာတော့တာ...။..ကိုယ်လက်မထပ်ခင်တရက်အလိုကအဖြစ်တွေကိုလည်းအထိတ် တလနဲ့နဲ့ပြန်သတိရလာတယ်...။..မှတ်မိသေးတယ်..ညီမရှေ့..အဲဒီနေ့ကလေ..မယ်မယ့်မှာအရေးတကြီးနဲ့စာ လွှာနှစ်စောင်တိတ်တိတ်ကိုသူ့လက်နဲ့ကိုယ်တိုင်ရေးခဲ့တာ....။..ဖေဘုရားဆီတစ်စောင်..ပြီးတော့ကိုယ့်ယောက္ခမ လောင်းကွမ်သခင်မကြီးဆီကိုတစ်စောင်ပေါ့...။..ပြီးတော့ကိုယ်တို့ရဲ့တံခါးစောင့်ကြီးကိုအမြန်စေတော့တာပဲ...။ ကိုယ့်တစ်သက်မှာမယ်မယ်တယောက်အဲဒီလိုကြောင့်ကြစိုးရိမ်နေတာမျိုးတခါမှမမြင်ဖူးခဲ့ဘူး...။..အဲ..တနေ့ တည်းမှာပဲအစေခံတွေတီးတိုးပြောနေကြတာကိုယ်ကြားမိပါရော...။..ကိုယ့်သတို့သားလောင်းကလေး...ကိုယ် နဲ့စေ့စပ်ထားတာကို...ဖျက်သိမ်းချင်သတဲ့...။..အကြောင်းတော့..ကိုယ်ဟာခေတ်ပညာတတ်မဟုတ်တဲ့အပြင် ခြေထောက်စည်းထားတဲ့..ခြေသေးမဖြစ်နေလို့ဆိုပဲ...။..အဲလိုလဲကြားရော..ကိုယ်လေ...ရိုက်ကြီးတင်ကို ဝိုမိတော့တာပဲ..ညီမရှေ့...။..အစေခံတွေလဲခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိတွေဖြစ်ကုန်ပြီးသူတို့ပြောတဲ့တယောက် ဟာဖြင့်ကိုယ်မဟုတ်တဲ့အကြောင်း..သူတို့ပြောနေတာကတာအိုသခင်မကြီးရဲ့ဒုတိယသမီးတော်ဝဝကြီးရဲ့မင်္ဂ လာကိစ္စသာဖြစ်ကြောင်းကိုကျိန်တွယ်ပြီးပြောကြပြန်ပါရော...။

အခုမှပဲကိုယ်ဖြင့်ဒါတွေကိုပြန်အမှတ်ရလာပြီး...စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့စေ့နေမိတယ်...။...အဲဒီတုန်းကအစေခံ
တွေပြောတဲ့တယောက်ဟာ..ကိုယ်များဖြစ်နေမလား..ညီမရယ်...။...အစေခံတွေဆိုတာကလဲမြောက်ထိုးပင့်
ကော်အလိမ်အညာတွေချည်းပဲဟာ...။...ဒါပေမဲ့လဲ..ကိုယ်ကသူတို့ပြောတဲ့..ပညာမတတ်ဘာမတတ်..အိုးတိုး
အတမှမဟုတ်တာနော်...။...ကိုယ်ဟာအိမ်တွင်းမှုပညာကိစ္စအဝဝရော..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြုပြင်ဆင်ယင်ခြယ်သ
တဲ့အရာမှာရောကောင်းကောင်းကိုပုံသွင်းခံလာခဲ့ရတာဥစ္စာ.....။...ခြေထောက်စည်းတာကတော့ကွယ်..ဘယ်
အထက်လွှာမင်းယောက်ျားက..လယ်သမားသမီးရဲ့ခြေထောက်လိုဟာမျိုးပြန့်ပြန့်ကားကား..ကြမ်းကြမ်းထော်
ထော်ကြီးတွေကိုကြိုက်ပျံ့မလဲ...။...ဒီလိုဆိုတော့လည်း..သူတို့ပြောတဲ့တစ်ယောက်ကကိုယ်ဟုတ်မယ်မထင်ပါ
ဘူးနော်..။

အို...ကိုယ်ဖြစ်ကိုမဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေ..။

အခန်း ၃

ကိုယ်လေ..မယ်မယ့်အိမ်တော်ကိုနှုတ်ဆက်စကားဆိုလို့.....ခင်ပွန်းသည်သခင်လေးအိမ်ကိုသယ်
ဆောင်သွားမဲ့ဝေါယာဉ်အနီကြီးပေါ်လှမ်းတက်ခဲ့စဉ်က..ကိုယ့်ခင်ပွန်းအတွက်ကိုယ်ဟာကျေနပ်ပျော်ပိုက်စရာ
ကောင်းတဲ့မယားတယောက်ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးဆိုတာကို...လုံးလုံးကိုမတွေးမိခဲ့တာ...။...ကိုယ့်ကိုဆိုလူတွေက
ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ဆိုရင်လဲသေးသေးသွယ်သွယ်ပြေပြေဖြစ်ပြန်နဲ့...မျက်နှာလေးကလဲဘဲညှပ်ရုံမပြီးစရာလို့
ပြောကြတာဆိုတော့..သူတော့ကိုယ့်ရုပ်ရည်ကြောင့်စိတ်ပျက်မှာမဟုတ်ဘူးလို့..ယုံကြည်ထားခဲ့တာ..ညီမရဲ့..။

မင်္ဂလာအရက်သောက်ကြရတဲ့အခမ်းအနားမှာတုန်းကလေ.....ကိုယ်သူ့ကိုကိုယ့်ရဲ့ပိုးမျက်နှာကာအနီ
အောက်ကနေတိတ်တိတ်ကလေးခိုးကြည့်မိတယ်...။...သူကလေအနက်ရောင်အနောက်တိုင်းသားဝတ်စုံကြီးနဲ့

တောင့်တောင့်ကြီးရပ်လို့...နုသစ်တဲ့ဝါးပင်များလိုမြင့်မြင့်မားမားရှည်ရှည်သွယ်သွယ်နဲ့..သိပ်ကြည့်ကောင်းတာ ညီမရဲ့..။...ရင်ထဲမှာလည်းအေးလိုက်နွေးလိုက်နဲ့..သူများကိုယ့်လိုပဲပြန်ခိုးကြည့်မလားဆိုပြီးတော့ရင်ခုန်လိုက် တာ။...ဒါပေမဲ့...သူကတော့မျက်နှာကာအောက်ကကိုယ့်မျက်နှာဖက်ကိုအကြည့်ကလေးတချက်တောင်မပို့ လွှတ်ပါဘူးကွယ်..။..ကိုယ်တို့မင်္ဂလာအရက်အတူသောက်ကြရတယ်..။..သူ့ရဲ့ဘိုးဘေးတွေရဲ့ကဗျည်းတိုင်တွေ ကိုပျတ်ဝတ်အရိုအသေပြုတယ်..။..ပြီးတော့သူ့ရဲ့မိဘသခင်ကြီးနဲ့သခင်မကြီးရှေ့မှာ..ကိုယ်တို့အတူအူးထောက် ပြီးအရိုအသေပြုကြတယ်..။...အားလုံးလဲပြီးရော....ကိုယ်တော့..ကိုယ့်အမျိုးအနွယ်ကိုရော..ကိုယ့်မိသားစုကို ပါခွဲခွာလို့ကွမ်အိမ်တော်သူလုံးလုံးဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့.....။..သူလေ....မင်္ဂလာအခမ်းအနားတလျှောက်လုံးကိုယ့်ကိုတ ခါလေးမှတောင်မကြည့်ခဲ့ဘူး..သိလား..ညီမ...။

အဲဒီညက..မင်္ဂလာညစာစားရင်း...စကားပြောဆိုရယ်မောစနောက်တာကြတာတွေအားလုံးလည်းပြီး ရောမင်္ဂလာသတို့သမီးခန်းဆောင်ထဲကသလွန်ပေါ်မှာ..ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကျန်နေခဲ့တယ်..။..ရင် ထဲမှာတော့..ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေနဲ့မွန်းကြပ်လို့ရယ်.....။..ကိုယ်အမြစ်စိတ်ကူးပုံဖော်ခဲ့တဲ့..ကြောက်ပေမဲ့တချိန်ထဲ မှာဘဲအမြဲတောင့်တဲခဲ့ရတဲ့..ဒီအချိန်နောက်ဆုံးတော့ရောက်လာပြီပေါ့ကွယ်...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ပထမ ဆုံးအကြိမ်နှစ်ဦးထဲရှိတဲ့အချိန်လေးရယ်..ပုဝါကိုဖွင့်ပြီးသူ့ကိုယ့်မျက်နှာကိုပထမဦးဆုံးမြင်ရမဲ့တခဏတာလေး ရယ်ပေါ့...။..ညီမရေ..ကိုယ်ဖြင့်တွေးရင်းတွေးရင်းနဲ့..အေးစက်လာတဲ့လက်တွေကို..ပေါင်ပေါ်မှာဆုပ်နယ်နေ မိတယ်..။...ဒါနဲ့သူ့ရောက်လာပါရော..။အမှောင်ထဲမှာတောင်အဲဒီအနောက်တိုင်းသားဝတ်စုံကြီးနဲ့..မြင့်မြင့်မား မားတည်တည်ကြည်ကြည်ရှိလိုက်တာ...။...ပြီးတော့..သူ့ကိုယ်ဆီကိုတန်းလာပြီး..ပုဝါကိုအသာမလို့ကိုယ့်မျက် နှာကိုငုံ့ကြည့်တယ်..။...ကိုယ့်ကိုအသိအမှတ်ပြုတဲ့သဘောပေါ့.....။..ပြီးတော့..အေးစက်နေတဲ့ကိုယ့်လက် တစ်ဖက်ကိုအသာလှမ်းဆုပ်တော့...ကိုယ်လေမယ်မယ်ကဒီလိုသွန်သင်ခဲ့တာကိုသတိရလိုက်မိတယ်..။

“.....နွေးထွေးလှိုက်လှဲနေတာထက်စာရင်အေးစက်ငြိမ်သက်နေပစေကွယ်.....ပျားရည်လိုချိုအိနေ
တာမျိုးမဖြစ်စေနဲ့..ဝိုင်အရက်လို..ရှုတတအေးစက်စက်ဖြစ်နေရမယ်.....ဒါဆိုရင်သူ့ဆန္ဒဟာ..ညည်းအပေါ်
အမြဲပြင်းပြနေလိမ့်မယ်.....”

ဒီတော့ကိုယ်လည်း..ကိုယ့်လက်ကိုအသာတကြည်ပေးလိုက်ဖို့ရာ..ချီတုံချတုံဖြစ်နေတာပေါ့...။..သူ
ကသူ့လက်ကိုချက်ခြင်းလွှတ်လိုက်ပြီး..ကိုယ့်ကိုတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်စိုက်ကြည့်နေတာအကြာကြီးပဲ...။...ပြီး
တော့တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့စကားစပြောတော့တယ်...။..စစချင်းတော့..သူ့ရဲ့ယောက်ျားပီသလှတဲ့အသံသြ
သြငြိမ်ငြိမ်ကိုတအံ့တဩနားထောင်ရင်း..ရှက်သွေးတွေမွန်နေတော့သူ့ဘာပြောလို့ပြောမှန်းအသေအချာနားမ
လည်လှဘူး...ညီမရဲ့...။..နောက်တော့မှ..ကိုယ်အလန်တကြားနဲ့နားလည်လာတယ်...။..ဘာတွေပြောနေတာ
လဲ..သခင်လေးရယ်...။

“.....မင်းအနေနဲ့..အခုမှမြင်ဖူးတဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့..ချက်ခြင်းနီးနီးကပ်ကပ်မနေနိုင်တာသဘာဝကျပါ
တယ်...ကိုယ်လည်းမင်းလိုပဲ...မိန်းကလေးရယ်...မင်းလဲကိုယ့်လိုဘဲ..ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲအတင်းအကြပ်လက်
ထပ်ခံခဲ့ရတာပဲကွယ်...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး..အခုအခြေအနေအထိဘာမှမတတ်နိုင်ခဲ့ကြဘူး..ဒါပေမဲ့..ဒီ
အချိန်ကစပြီး..ကိုယ်တို့ဆန္ဒအတိုင်းကိုယ့်ဘဝကိုကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေနဲ့ဖန်တီးလို့ရပြီ.....ကိုယ့်အတွက်တော့
ကိုယ်ကလမ်းသစ်ကိုလျှောက်လို့..ပြောင်းလဲနေတဲ့ခေတ်နဲ့လိုက်လျောညီထွေနေချင်တယ်....အဲဒီတော့မင်းကို
လည်းအရာအားလုံးမှာ..ကိုယ်နဲ့တန်းတူရည်တူအဖြစ်သဘောထားချင်တယ်...မင်းလေးကိုကိုယ်ဘယ်တော့မှ
အမိန့်ပေးခိုင်းစေတာမျိုးလုပ်မှာမဟုတ်ဘူး....မင်းဟာကိုယ့်ရဲ့ငွေဝယ်ကျွန်လိုရွှေ့ပြောင်းနိုင်တဲ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း
မှမဟုတ်တာကွယ်.....မင်းဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင်တော့..ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်မိတ်ဆွေတွေလိုနေကြတာပေါ့!.....”

ကြည့်ပါဦး..ညီမရယ်...ဒါတွေဟာ..ကိုယ့်မင်္ဂလာဦးညမှာ..ကြားရတဲ့စကားတွေတဲ့....။..ကိုယ်ဖြင့်
စကြားကြားချင်းသူ့စကားတွေရဲ့အဓိပ္ပါယ်တွေကို..ဉာဏ်ကိုမမှီတာ...။..ကိုယ်ကသူနဲ့..တန်းတူရည်တူရှိသတဲ့
လား...။..ဘာလို့လဲကွယ်..ကိုယ်ဟာသူ့ရဲ့...လက်ထပ်မယားမဟုတ်ဘူးလား...။..ပြီးတော့သူကသာကိုယ့်ကို...
ဘာတွေလုပ်ရမယ်လို့မပြောရင်..ဘယ်သူကလာပြောမှာပါလိမ့်...။.....သူ့ဟာကိုယ်ရဲ့တရားဝင်အရင်သခင်မ
ဟုတ်ဘူးလားကွယ်...။..သူပြောသလို..ကိုယ့်ကိုဘယ်သူမှလဲအတင်းအကြပ်လက်မထပ်ခိုင်းခဲ့ကြပါဘူး..ကိုယ့်
စိတ်နဲ့ကိုယ်ပါတော်..အိမ်ထောင်မှမပြုရင်..ကိုယ်ကဘာလုပ်နေမှာလဲ..မဟုတ်ဘူးလား...။..ပြီးတော့လဲကိုယ့်
မိဘတွေမှသာမစီစဉ်ပေးရင်..ကိုယ်ကဘာလုပ်လုပ်ပြီးအိမ်ထောင်ကျတော့မလဲ...။..ကိုယ်နဲ့တသက်လုံးက..
ကြောင်းလမ်းထားတဲ့သူနဲ့မှမဟုတ်ရင်လဲ..ဘယ်လိုလူကိုကိုယ့်ဟာကိုယ်စပ်ဟပ်ပြီးလက်ထပ်ယူရမှာတုံး...။

ဒါတွေအားလုံးဟာ...ကိုယ်တို့ရဲ့မိရိုးဖလာယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာအတိုင်းပဲဟာကို့...ကိုယ်ဖြင့်သူပြောတဲ့အ
တင်းအကြပ်တွေ..ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲအမွေတွေကိုဘယ်တခုမှာမှမတွေ့မိတာ..အဟုတ်ပါ.....။

ဒီအထဲ..သူ့စကားတချို့များ..ညီမရယ်..နားထဲကိုချော်ရည်ပူတွေ...လောင်းထည့်လိုက်သလိုပဲ.....
ဘာတဲ့.....မင်းလဲကိုယ့်လိုပဲ..ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲ..အတင်းအကြပ်လက်ထပ်ခံခဲ့ရတာ.....တဲ့လား.....။

ပြင်းပြင်းရှုရှုစိုးရိမ်စိတ်ကြောင့်..ကိုယ့်နှလုံးသွေးတွေရုတ်တရက်အေးခဲသွားသလို..ကိုယ်ခံစားလိုက်
ရတယ်...။.....သူ...သူ...ကိုယ့်ကိုလုံးဝလက်မထပ်ချင်ခဲ့ဘူးလို့များ..ပြောလိုက်သလားဟင်...။

ညီမရေ...ခါးသီးနာကျင်လိုက်ပုံများလေ....ကိုယ့်ရင်ကိုအစိမ်းဆတ်ဆတ်ဟက်တက်ကွဲသွားသလား
မှတ်ရတယ်...ကြေကွဲလိုက်ရတာ..။..ကိုယ်မှာ..သူ့ကိုစကားလဲပြန်မပြောရဲ..ဘာပြန်ပြောရမှန်းလဲမသိတော့..
ကိုယ့်လက်တွေကိုပဲလိမ်ဖယ်ချိုးဖွဲနေမိတော့တာ..။..အဲဒီတော့..သူ့လက်တဖက်ကကိုယ့်လက်တွေကိုငြင်ငြင်
သာသာလာအုပ်မိုးလို့ကိုင်လေရဲ့..။..ပြီးတော့ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးအတော်ကြာကြာငြိမ်နေမိကြတယ်...။
ကိုယ်တော့သူ့လက်ကိုပြန်ရုပ်သွားဖို့သာကြိုက်ပြီးဆုတောင်းမိတာပဲ..။.....သူ့အကြည့်တွေ..ကိုယ်မျက်နှာပေါ်
ဝေဝဲနေတာလဲခံစားမိတယ်..။..နောက်တော့....သူကခါးသီးနာကျင်နေတဲ့လေသံတိုးတိုးနဲ့..ဒီလိုပြောတယ်..
ညီမရယ်....။

".....ကိုယ်စိုးရိမ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း..တကယ်ကိုဖြစ်လာတာပဲကွယ်....မင်းကလေးဟာ..မင်းစိတ်ရင်းအမှန်
ကိုဘယ်တော့မှကိုယ့်ကိုပြန်မှာ..ပြင်မှာမဟုတ်ဘူး...မင်းသင်အံ့ကြားနာလာခဲ့တဲ့..ဒီအချိန်မှာဒါကိုပြော..ဒါ
ကိုလုပ်ဆိုတဲ့ဝတ္တရားတွေကိုလဲ....မင်းချိုးဖောက်ရဲမှာမဟုတ်ဘူး.....နားထောင်စမ်း..မိန်းကလေးရယ်.....
ကိုယ်...မင်းကိုစကားစပြီးပြောဖို့..မတောင်းဆိုပါဘူး...အရိပ်အရောင်လေးပြဖို့သာကိုယ်တောင်းပန်ချင်တာပါ
မင်းကလေးမှာတကယ်လို့များ..နည်းသစ်လမ်းသစ်တွေကို..ကိုယ်နဲ့အတူစမ်းလျှောက်ကြည့်ဖို့ဆန္ဒရှိတယ်ဆို
ရင်ကိုယ့်ကိုခေါင်းလေးညိတ်ပြပါလားဟင်....."

ညီမရေ..အဲဒီလိုလဲပြောပြီးရော.....သူကကိုယ့်ကို..နီးနီးကပ်ကပ်ကို..စောင့်ကြည့်နေတော့တာပဲ..။
ကိုယ့်လက်တွေကိုလဲ..တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်လို့ရယ်...။.....သူ့ဘာကိုဆိုလိုတာလဲကွယ်...ဘာကြောင့်အရာအား
လုံးဟာ..ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း..ဖြစ်မလာရတာလဲ..။.....ကိုယ်ဟာ..သူ့လက်ထပ်မယားဖြစ်လာရမှာ
လေ...။..ကိုယ်ကသားတွေရဲ့မယ်မယ်လဲ..ဖြစ်ချင်သေးတာ..။..အို..ကိုယ်တော့..ကြေကွဲပြန်တာပေါ့လေ...။

ရင်ထဲမှာအဲဒီလိုလေးလံပူဆွေးနေတဲ့အရာကကိုယ့်ကိုနေ့နေ့ညညနှိပ်စက်တော့တာပဲ..ညီမရှေ့...။ဒါနဲ့ကိုယ့်
မှာဘာလုပ်ရမှန်းလဲမသိ.....နားကလဲကောင်းကောင်းမလည်..ရင်ထဲမှာလည်းသောကတွေအပြည့်အနက်ဆို
တော့ကိုယ်ခေါင်းသာညှိတ်လိုက်တော့တာပဲ...။

“.....ကျေးဇူးပါပဲကွယ်.....”

လို့သူကဆိုတယ်...။.....ပြီးတော့..ကိုယ့်လက်ကိုလွှတ်လို့...နေရာကထရင်း.....သူကဆိုပြန်တယ်...။

“.....ဒီအခန်းဆောင်မှာပဲ..နားတော့နော်...အခုအတွက်ရော..နောင်ရော..ဘာကိုမှမင်းကြောက်စရာမလို
တော့ဘူး...ဟုတ်ပြီလား.....အေးအေးဆေးဆေးငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းအိပ်နော်....ကိုယ်ကဟိုတဆက်ထဲအဆောင်
သေးသေးလေးမှာသွားအိပ်မှာ.....”

အဲဒီလိုပြောပြီးတာနဲ့..သူလဲ..ဖျတ်ကနဲလှည့်ထွက်သွားရော.....။

ကရုဏာနတ်သမီး..မယ်တော်ကွမ်ရင်အရှင်မဘုရား...ဘုရားကျွန်မကိုသနားလှည့်ပါဦး..ဘုရားကျွန်
မမှာ..ခလေးသာသာရိုသေးတာပါ..။.....တယောက်ထဲအထီးကျန်လွန်း..ခြောက်ခြားလွန်းလို့ပါ...ဆိုပြီးကိုယ်
တော့ဘုရားတမိတော့တာပဲ...။..အိမ်နဲ့ခွဲပြီးလဲ..တခါမှအိပ်ဖူးတာတောင်မဟုတ်ဘူးရယ်...အခုတော့ဖြင့်ကိုယ့်
ကိုသူမနှစ်သက်တာကို..သိလိုက်ရတဲ့အပြင်..အမှောင်ထဲမှာတောင်တစ်ယောက်ထဲအိပ်ရတော့မဲ့အဖြစ်ကိုး..။

ကိုယ်လေ..မထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်နဲ့..တံခါးဆီကိုတောင်ပြေးသွားမိတယ်.....ဒီကနေလွတ်အောင်မယ်
မယ့်အိမ်ကိုပြန်မယ်ဆိုပြီးတော့လေ..။..တံခါးပေါ်ကသံတန်းတွေကိုစမ်းမိတော့မှသတိပြန်ဝင်လာတယ်...။

ကိုယ့်အတွက်ပြန်လမ်းရယ်လို့မှမရှိတော့တာ..ညီမရဲ့...ကိုယ်မသိတဲ့ရင်ပြင်တော်နဲ့ ဒီအိမ်တော်အသစ်ကနေ တနည်းနည်းနဲ့လွတ်ပြီးအပြင်ဘက်ကတစ်ဖမ်းပြင်ပြင်လမ်းမတွေကိုဖြတ်လို့..ကိုယ်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတဲ့တံခါးမကြီးကို ရှာတွေ့ မယ်ဆိုရင်တောင်..ကိုယ့်ကိုဘယ်တော့မှပြန်လက်ခံကြတော့မှာမဟုတ်တာ....။.....တကယ်လို့.. တံခါးစောင့်ကြီးက..ကိုယ့်အသံကြောင့်သနားလာလို့..ကိုယ်ငယ်ငယ်ကခိုးဝင်ခဲ့ဖူးတဲ့အပေါက်လေးတွေကနေ ဝင်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်တောင်..မယ်မယ်ကကိုယ့်ကို..ကိုယ့်တာဝန်တွေဝတ္တရားတွေရှိရာအိမ်သစ်ဆီချက်ခြင်းပြန် ပို့ပစ်မှာ..။..ကိုယ်ဖြင့်...မယ်မယ်တစ်ယောက်ဝမ်းနည်းနေပေမဲ့..တင်းတင်းမာမာပဲ..ကိုယ့်ကိုကိုယ့်ခင်ပွန်းအိမ် တော်ကိုချက်ခြင်းပြန်သွားဖို့အမိန့်ပေးနေမှာ..မြင်မိသေးတယ်...။..ကိုယ်ဟာ..မယ်မယ့်မိသားစုထဲကမှမဟုတ် တော့တာလေ...။

ဒါနဲ့ကိုယ်လည်း..ကိုယ့်မင်္ဂလာဝတ်ရုံကိုအသာချွတ်လို့..ခေါက်သိမ်းရတယ်...။.....ပြီးတော့တင်းတိမ် တွေရံထားတဲ့..ကိုယ်တို့ရဲ့မင်္ဂလာအိပ်ရာရတင်ကြီးအစွန်းမှာထိုင်နေမိတာအကြာကြီးပဲ...။..တင်းတိမ်ကြာခြည် တွေအောက်အမှောင်ရိပ်ထဲကိုတိုးဝင်သွားရမှာကြောက်လိုက်တာလေ...။..သူ့စကားတွေကိုလည်းကိုယ့်ခေါင် ထဲမှာအမိပျိုယ်မဲ့အထပ်ထပ်ပြန်ကြားလို့..နောက်ဆုံးတော့ကိုယ့်မှာမျက်ရည်တွေပိုင်းလာပြီးအိပ်ရာဖုံးအော က်ကိုတိုးဝင်လို့ငိုမိတော့တာပဲ...။..နာရီပေါင်းတော်တော်ကြာမှ..အလူးလူးအလိုမ့်လို့မို့နဲ့မေ့ကနဲတရားအိပ်ပေ ြာတော့တယ်...။

အရုဏ်လဲကျင်းရော..ကိုယ်နိုးတော့တာပဲ...။..နိုးနိုးချင်းမြင်နေကျမဟုတ်တဲ့အခန်းကြီးကိုကြည့်ရင်း ကိုယ်ဘယ်များရောက်နေသလဲဆိုပြီးတွေးနေမိသေးတာ...။..ပြီးမှမနေ့ညကစိတ်မချမ်းစရာအဖြစ်တွေကိုရုတ် ကနဲပြန်သတိရလိုက်မိတယ်...ကိုယ်လဲချက်ခြင်းထပြီးဝတ်ရုံတွေကိုသပ်ရပ်ပြုပြင်ရတာပေါ့...။..ခဏနေတော့ အစေခံမလေးက..ရေခွေးဖလုံသယ်ပြီး..ပြီးပြီးလေးနဲ့ရောက်လာပါရော...။..မျက်လုံးကလဲ..မေးခွန်းထုတ်နေသ ယောင်ဟိုကြည့်ဒီရှာနဲ့ရယ်...။..ကိုယ်လဲ..ခပ်မတ်မတ်ပြင်ထိုင်လိုက်တယ်...။..စိတ်ထဲကလဲ..ကိုယ့်မှာမယ်မယ့် ဌာန်တွေမာန်တွေကိုရလိုက်တာကျေနပ်လို့...။..ကိုယ်ဟာကိုယ့်ခင်ပွန်းကို..ကျေနပ်မှုမပေးနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာကို ဘယ်သူမှသိစရာမလိုဘူးလေ...။

အစေခံမလေးကို..ကိုယ်အမိန့်ပေးလိုက်တယ်...။

".....ရေခွေးဖလုံကို..ညည်းသခင်လေးဆီယူသွားပါကွယ်....သူ့အတွင်းအဆောင်တော်မှာဝတ် ရုံလဲနေလေရဲ့....."

ပြီးတော့ကိုယ်ဘာလုပ်လဲသိလား....ညီမ...။...ကိုယ်ကြက်သွေးရောင်ပိုးဝတ်စုံကို..ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ဝတ်လို့နားမှာလည်းရွှေနားဇောင်းကို..ဆင်တာပေါ့...။

ညီမရေ...ကိုယ်လက်ထပ်တာဒီနေ့ဆိုရင်တစ်လပြည့်ပြီကွယ့်...ဒီအတောအတွင်းမှာ ကိုယ့်တစ်သက်မကြုံစဖူးအဖြစ်တွေကြောင့်ကိုယ့်မှာ..မျက်စိတွေကိုလည်လို့ရယ်...ကိုယ်တို့သမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်သားသူတို့ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်အိမ်တော်ကြီးကနေ..ပြောင်းထွက်လာကြပြီ...ညီမရဲ့...ကိုယ့်ခင်ပွန်းက လေသူမယ်မယ်သခင်မကြီးကိုအင်မတန်နှိုင်းလိုမင်းထက်လုပ်တတ်တဲ့သူကြီးလို့..ပြောထွက်သတော့်...ကြားကြားဖူးလား..ညီမရယ်...ပြီးတော့ပြောသေးတယ်..သူ့မယားကိုယ့်ကို..ကျွန်လိုဆက်ဆံတာမျိုးကိုလဲ..လက်သင့်မခံနိုင်ဘူးတဲ့..။

တကယ်တော့ဒီအဖြစ်တွေအားလုံးဟာ..အမှိုက်ကစပြုသဒိမီးလောင်တဲ့အဖြစ်မျိုး..ညီမရေ...ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကနေစတာပဲ...။မင်္ဂလာဦးပျားရည်ဆမ်းကာလဲပြီးရော...ကိုယ်လဲသူ့မယ်မယ်သခင်မကြီးရဲ့ဝေယျာဝစ္စတွေကိုစတာဝန်ယူရောဆိုပါတော့...။ဒါနဲ့ပထမဦးဆုံးနေ့မှာကိုယ်စောစောထပြီးယောက္ခမသခင်မကြီးဆီကိုအရိုအသေပြုမျက်နှာသွားပြတာပေါ့...။ကြေးဝါလဲကြီးနဲ့ရေခွေးတွေသယ်ဖို့ကျွန်မလေးတစ်ယောက်ကိုလဲကိုယ်နဲ့အတူခေါ်သွားတယ်...။သူ့မယ်မယ်မနက်မျက်နှာသစ်ဖို့ရေကိုကိုယ်ပြင်ပေးချင်တာကိုး...။ကျွန်မလေးကအထဲဝင်ပြီးပြင်ဆင်နေတုံးကိုယ်လဲယောက္ခမကြီးကိုနှုတ်ခွန်းဆက်ရတယ်...။နောက်ပြီးဦးညွတ်လို့အသိပေးရတယ်...။

".....ကိုယ်လက်သန့်စင်ဖို့ရာ..အကျွန်ရေခွေးယူလာကြောင်းပါဘုရား...မယ်မယ်များ..ဆန္ဒရှိမယ်ဆိုရင်အသင့်ဖြစ်ပါပြီ..မယ်မယ်သခင်မကြီးဘုရား....."

သူ့မယ်မယ်ကအိပ်ရာပေါ်မှာလဲနေတာ..ညီမရဲ့...။ဖဲအိပ်ရာဖုံးအောက်မှာရောမပုံပုံကြီးရယ်.....။ဒါနဲ့သခင်မကြီးကမျက်နှာသစ်ဖို့ထထိုင်လေရဲ့...။ကိုယ်တော့မော်မကြည့်ပုံပါဘူးကွယ်...။ပြီးလဲပြီးရော.....ကိုယ့်ကိုရေလုံပြန်ယူသွားဖို့လက်ဟန်ပြတယ်..စကားတော့..တစ်ခွန်းမှမပြောဘူးရယ်...။အဲဒီမှာပဲပြဿနာ

စတာ..ညီမရေ့..။ကိုယ့်လက်ကပဲပိုးတင်းတိမ်ရုံနဲ့..ငြိသွားတာလား..ဒါမှမဟုတ်..ကြောက်ကြောက်နဲ့လက်ပဲ
တုန်သွားတာလားတော့မပြောတတ်တော့ပါဘူး.....ကိုယ်လဲရေလုံကိုမလိုက်ရော..နည်းနည်းစောင်းသွားပြီး.
သခင်မကြီးရဲ့အိပ်ရာပေါ်ကို..ရေတွေဖိတ်ကုန်ပါရော..ညီမရေ့...။ကိုယ်ဖြင့်ကြောက်လွန်းလို့တစ်ကိုယ်လုံးက
သွေးတွေတောင်ရုတ်တရက်ရပ်သွားတယ်အောက်မေ့တာပဲ.....။.....သူ့မယ်မယ်သခင်မကြီးကလေကိုယ့်ကို
အသံကွဲကြီးနဲ့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးငေါက်တော့တာ...။

“.....ကြည့်စမ်း..ရှုပ်တီးရှုပ်ပြာနဲ့..ညည်းဘယ်လိုချွေးမတုံးအော့.....”

ကိုယ့်မှာ..ဆင်ခြေဆင်လက်ပေးတာမျိုးမလုပ်ရဘူးဆိုတာသိတော့..တိတ်တိတ်လေးပဲကျလုလုမျက်
ရည်တွေကိုမနဲထိန်းပြီးရေလုံကိုအနိုင်နိုင်သယ်လို့သူ့ရှေ့မှောက်ကနေထွက်လာခဲ့တာပဲ..။..တံခါးနားရောက်
တော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းဝင်လာတာနဲ့ဆုံရော..။.....သူ့ကိုကြည့်ရတာ..တော်တော်ဒေါသထွက်နေပုံပဲ..။.....ပထမဆုံး
နေမှာတောင်သူ့မယ်မယ်ကိုကိုယ်ကောင်းကောင်းမပြုရကောင်းလား..ဆိုပြီးသူ့ကိုယ့်ကိုအပြစ်တင်မှာစိုးလို့..
ကိုယ့်မှာကြောက်လိုက်ရတာ..။.....မျက်ရည်တွေသုတ်ပစ်လိုက်ဖို့..အင်အားတောင်မရှိတော့တာကျိုးသလိုကို
စီးကျလာတော့တာပဲ..။..ကိုယ်လဲကလေးတစ်ယောက်လို..အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ပြောမိတယ်..။

“.....ရေ့..ရေလုံက..ချော်..ချော်ပြီး.....”

သူကကိုယ့်စကားကိုဖြတ်ပြောပါရော...။

“.....ကိုယ်မင်းကိုအပြစ်မတင်ဘူး.....ဒါပေမဲ့..ဒီနေ့ကစပြီးကိုယ့်ဇနီးကိုဘယ်သူမှကျွန်တွေလုပ်ရမဲ့
အလုပ်ကိုမခိုင်းရတော့ဘူး.....ကိုယ့်မယ်မယ်မှာကျွန်တွေကိုရာနဲ့ချီပြီးရှိနေတာပဲ.....”

ကိုယ်လဲကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုရှင်းပြဖို့ကြိုးစားပါသေးတယ်...။..ကိုယ်ဟာသူ့မယ်မယ်ကိုရိုရိုသေသေလေး
လေးမြတ်မြတ်နဲ့ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ပြုချင်ကြောင်းကိုပေါ့...။..ကိုယ့်ကိုကိုယ့်မယ်မယ်က..ဒီအတွက်ချွေးမဝတ္ထရား
တွေကိုအသေအချာကိုသင်ပေးလိုက်တာ..။..ကိုယ့်ယောက္ခမရှေ့မှာအစဉ်သဖြင့်ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမတ်မတ်
ရပ်နေရတာတို့..သူ့အတွက်သီးသန့်..အလေးအမြတ်ထားတဲ့နေရာထိုင်ခင်းကိုခေါ် သွားတာမျိုးတွေ..ပြီးတော့
သူ့ရဲ့ရေနှေးပန်းကန်ကိုကျင်းပြီး..လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နပ်ထားတဲ့လက်ဘက်စိမ်းရေနှေးကို..ဖြည်းဖြည်းသာ

သာငဲ့လို့လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ရှိရှိသေသေကမ်းပေးတာတွေပေါ့...။...နောက်ပြီးရှိသေးတယ်...။...ကိုယ့်ယောက္ခမရဲ့ အလိုမှန်သမျှကိုမငြင်းပယ်ရဘူး...။...ကိုယ့်မယ်မယ်အရင်းလိုဘဲသူ့ကိုအလေးအမြတ်ပြုရမဲ့အပြင်..သူ့ဆုရင် ဝေါက်ရင်လဲတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲလက်ခံနာယူရမှာ...။...အဲဒါတွေပေါ့..ညီမရယ်...။...ကိုယ်ကလဲဒါတွေအား လုံးကိုလိုက်နာကျင့်သုံးဖို့ပြင်ဆင်ထားပြီးသားပါ...။...ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းက..ဘူးဆိုဖရုံမသီးဘူး..ညီမရေ...။ ကိုယ်ပြောတာတွေတခုမှကိုနားမဝင်တာရယ်.....။

အဲဒီလိုချက်ခြင်းပြောင်းလဲပစ်ဖို့ဆိုတာလွယ်တာမှတ်လို့...။...သူ့မိဘများက..သူ့ကိုကိုယ်တို့လူမျိုးရဲ့.. အစဉ်အလာအတိုင်းဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်နေခဲ့တဲ့အိမ်တော်မှာပဲနေဖို့အမိန့်ချသေးတယ်...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့ ဖေဘုရားသခင်ကြီးကစာပေပညာရှင်..ညီမရဲ့...။...သေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့..စာပေလေ့လာလွန်းလို့လူပုံကခပ် ကိုင်းကိုင်းရယ်...။...ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲဘိုးဘွားတို့ရဲ့ကဗျည်းတိုင်တွေအောက်တည့်တည့်က..စားပွဲခုံကြီး ရဲ့ညာဘက်မှာထိုင်ရင်းပြောခဲ့တာကိုယ်မှတ်မိပါသေးတယ်...။...လက်ကလဲမှတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူတွေကိုသပ်လို့ ရယ်...။

".....သားမောင်..မင်းဒီအိမ်တော်မှာပဲနေပါကွယ်.....ဖေဘုရားရဲ့အိမ်တော်ဆိုတာမင်းရဲ့အိမ်တော် ပဲပေါ့ကွယ်.....ဒီမှာကနေရာထိုင်ခင်းကလဲကျယ်ကျယ်လွင့်လွင့်..စားစရာသောက်စရာတွေဆိုတာကလဲအ လျှံအပယ်နဲ့ကွယ်....မင်းမှာဘာမှပင်ပင်ပန်းပန်း..လုပ်ကိုင်စားနေစရာမလိုဘူး....ကိုယ်နှစ်သက်ရာစာပေတွေ ကိုလေ့လာလို့ပေါ့ပေါ့ပါးပါးစည်းစိမ်ရှိရှိနေစမ်းပါ.....ပြီးတော့မင်းမယ်မယ်ရဲ့ချွေးမတော်ကိုသားရတနာတွေများ များမွေးထုတ်နိုင်စမ်း.....မျိုးဆက်သုံးဆက်စလုံးမှာမင်းယောက်ျားတွေချည်းပဲ...ဒီအိမ်တော်ကမွေးထုတ်နိုင် တယ်ဆိုတာမိုးနတ်မင်းနဲ့ ကောင်းကင်ဘုံကို..အင်မတန်ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စေတယ်ကွယ်....."

ဒါပေမဲ့ညီမရေ..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကစိတ်မြန်လက်မြန်ရယ်...။...သိပ်ပြီးလဲ.....စိတ်ရှည်တတ်တာမဟုတ် ဘူး...။...အခုလဲ..သူ့ ဖေဘုရားကို..ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ဖော်တောင်မရဘဲ..တန်းပြီးအော်ဟစ်ပြောပါလေရော...။

".....ဒါပေမဲ့..ကျွန်တော်အလုပ်လုပ်ချင်တယ်...ဖေဘုရား.....ကျွန်တော့်ကိုအနောက်တိုင်းလောကမှာ အင်မတန်မြင့်မြတ်တဲ့သိပ္ပံနည်းကျကျအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာရပ်အတွက်လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့ကြ တာ.....သားတွေဆိုတာကတော့..အချိန်တန်ရင်ရမှာပေါ့.....ကျွန်တော့်အတွက်အဲဒီလောက်အရေးကြီးလှ ပါဘူး.....တိုင်းပြည်ကောင်းကျိုးအတွက်..ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ဉာဏ်အစွမ်းအစရဲ့..အသီးအပွင့်ကိုအသုံးပြုပါရ စေဦး.....ကိုယ်ခန္ဓာရဲ့အသီးအပွင့်ဖြစ်တဲ့ကလေးတွေပဲများများမွေးပြီး...ဒီကမ္ဘာကြီးကိုထပ်ပြီးပြည့်ကျပ်လေး လံစေဦးမယ်ဆိုရင်..ခွေးတိရိစ္ဆာန်နဲ့ဘာများကွာခြားတော့မှာလဲ...ဘုရား....."

ကိုယ်ဖြင့်ခန်းဆီးပြာပြာတွေ့နေတာမှာ...ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့သူ့ဖေဘုရားစကားပြောနေတာကိုချောင်းနား ထောင်နေရင်းအထိတ်တလန့်တွေ့ကိုဖြစ်လို့..ညီမရေ..။...သားကဖအေကိုဒီလိုမျိုးပြောဆိုဆက်ဆံတာကိုယ့် တစ်သက်တစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူး...။...ဘယ်နှယ်တော်..သားတစ်ယောက်လုပ်နေပြီးဖအေကိုခံတွယ်နေတာများ တစ်တစ်ခွခွရယ်...။...တကယ်လို့များသူသာသားကြီးဩရသဖြစ်မယ်ဆိုရင်..ပြီးတော့ရှေးထုံးနည်းနာတွေအ တိုင်းသာမြေတောင်မြှောက်ခံခဲ့ရမယ်ဆိုရင်..ဒါမျိုးခံပြောဖို့စိတ်ကူးထဲတောင်ရှိမှာမဟုတ်ဘူး...။

အခုတော့..လူကြီးကိုလူကြီးမှန်းမသိ.....အင်မတန်အဂါဝရဖြစ်တဲ့တိုင်းခြားပြောနေလာခဲ့တာနှစ်ပေါင်းကြာခဲ့ တော့ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်တာထင်ပါရဲ့..ညီမရယ်...။...အင်း...တခုတော့ရှိပါရဲ့..။...ကိုယ်တို့အိမ်မပြောင်းခင်တော သူမိဘနှစ်ပါးကိုသူ့ရရှိသေသေကန်တော့နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်..။...သူဟာအမြဲမိဘနှစ်ပါးရဲ့ရင်နှစ်သားစင်စစ် အဖြစ်နေသွားမှာဖြစ်ကြောင်းကတိတွေလဲပေးလို့ရယ်..။...ဘယ်လိုပဲဆိုဆိုလေကိုယ်တို့ကတော့အပြီးခွဲထွက် လာခဲ့ပြီးမှပဲဟာ...ဘာများထူးဦးတော့မှာလဲ.....။

ကိုယ်တို့ရဲ့အိမ်သစ်လိုဟာမျိုးကိုတော့..တခါမှကိုမမြင်ခဲ့ဖူးတာ..ညီမရဲ့..။...ရင်ပြင်တွေ..ဝင်းတွေ..မြို့ တွေလည်းမရှိဘူးတော့...။...လေးထောင့်ဆန်ဆန်...အခန်းဆောင်လေးတခုပဲရှိတယ်..အဲဒီကနေတခြားအခန်း တွေအားလုံးဆီကို..အင်မတန်မတ်တဲ့လှေကားထစ်တွေကနေတက်သွားရတာမျိုးရယ်...။...စလချင်း..အဲဒီလှေ ကားပေါ်လဲတက်ပြီးရော..ကိုယ်ဖြင့်ပြန်မဆင်းရဲတော့လို့..ဒုက္ခရောက်လိုက်ရတာ..။...ကိုယ့်ခြေထောက်သေး သေးလေးတွေနဲ့ အဲဒီလှေကားထစ်မတ်မတ်စောက်စောက်တွေနဲ့ကဘယ်လိုမှကိုအိမ်ဝင်တာလေ..။...ဆိုတော့.. ကိုယ့်မှာ..ဖင်ချထိုင်ပြီး..လက်ရန်းကိုမြဲမြဲကိုင်လို့..လှေကားတစ်ထစ်ချင်းကိုလျောချပြီးဆင်းခဲ့ရတာ..ဒုက္ခများ လိုက်ပုံများ...။...အောက်လဲရောက်ရော..ကိုယ့်အဝတ်တွေမှာ..လောလောလတ်လတ်သုတ်ပြီးစ..လှေကား ပေါ်ကဆေးတွေပေနေလို့ပြေးလဲရသေးတယ်..။...နို့ခို့ဆို..ကိုယ့်ခင်ပွန်းမြင်ရင်မေးမြန်းပြီးကိုယ်ကြောက်တတ် တာကိုရယ်ဦးတော့မှာ..။...သူ့ခို့လို့များရယ်လိုက်ရင်..အသံအကျယ်ကြီးနဲ့ရုတ်တရက်ကြီးလဲရယ်ချတတ်သေး တယ်...။...ကိုယ့်မှာသူရယ်တာကြားရရင်..ကျောချမ်းလွန်းလို့.....။

အိမ်ထောင်ပရိဘောဂတွေကိုလဲနေရာချရော..ကိုယ်ဖြင့်ဘယ်ဟာကိုဘယ်နားမှာထားရမှန်းကိုမသိ တာ..။...ဒီအိမ်လိုဟာမျိုးကနေရာထိုင်ခင်းရယ်လို့မှ..ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းမရှိတာကိုး..ညီမရဲ့..။...ပြောင်းလာကြ

တော့ကိုယ်ကခန်းဝင်ပစ္စည်းအနေနဲ့...ကျွန်းအထူစားစားပွဲတွေကုလားထိုင်တွေအပြင်ကိုယ့်မယ်မယ်ရဲ့မင်္ဂလာ
 ကုတင်လောက်ကိုကြီးတဲ့...ကုတင်ကြီးတစ်လုံးလဲယူလာသေးတယ်...ကိုယ့်စားပွဲကုလားထိုင်တွေကိုတော့
 ခင်ပွန်းသည်ကထမင်းစားခန်းလို့သူခေါ်တဲ့...ဒုတိယအခန်းထဲကိုထည့်လိုက်ရော...အဲ...ကိုယ့်သားတွေမွေး
 လာမဲ့နေရာလို့ကိုယ်ရည်ရွယ်ထားတဲ့ကုတင်ကြီးကတော့...အပေါ်ထပ်အခန်းကျဉ်းလေးတွေထဲဘယ်တခုမှာ
 မှမဆံ့ဘူး...ညီမရေ...ဆိုတော့...ကိုယ့်မှာအစေခံများလို့ပဲ...ဝါးကုတင်ပေါ်မှာအိပ်ရတယ်...ကိုယ့်ခင်ပွန်းက
 တော့တခြားအခန်းထဲက...ခုံရည်သာသာသံကုတင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ်အိပ်လေရဲ့...ကိုယ်ဖြင့်ဒီလိုမကြုံစဖူး
 အပြောင်းအလဲတွေနဲ့နေသားကိုမကျနိုင်ပါဘူး...တကယ်.....။

ဧည့်ခန်းဆောင်လို့သူခေါ်တဲ့အခန်းကြီးထဲမှာတော့...ကိုယ်ခင်ပွန်းသည်ကသူကိုယ်တိုင်ဝယ်ထားတဲ့
 ပုံမကျပန်းမကျ...ရုပ်ဆိုးဆိုး...ခုံတွေကိုခင်းကျင်းထားလေရဲ့...ကိုယ်ဖြင့်...အဲလောက်အချိုးမကျထူးထူးဆန်း
 ဆန်းဟာတွေကိုမမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး...တချို့ခုံတွေများဆိုသာမန်ပဲကျူပင်နဲ့ရက်ထားတဲ့ဟာတွေ...အခန်းရဲ့
 အလည်တည့်တည့်မှာတော့စားပွဲအသေးလေးတခုထားပြီး...အဲဒီအပေါ်မှာအရောင်ချွတ်မထားတဲ့ပိုးစတစ်စ
 ကိုခင်းလို့စာအုပ်တွေတင်ထားတယ်...ရုပ်ဆိုးလိုက်ပုံများတော့.....။

နံရံတွေပေါ်မှာတော့...သူ့ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ခါတ်ပုံကိုဘောင်သွင်းပြီးချိတ်ထားတယ်။
 အနောက်တိုင်းစာတွေပါတဲ့...အဝတ်တစ်စလဲပါသေးတယ်...ဒါနဲ့ကိုယ်ကအဲဒါ...သူ့ရဲ့ဘွဲ့လက်မှတ်များလား
 လို့မေးစမ်းကြည့်တော့...တခါတည်းဟက်ဟက်ပက်ပက်ကိုရယ်တော့တာပဲ...ပြီးတော့...သူ့ဘွဲ့လက်မှတ်ကြီး
 ကိုကိုယ့်ကိုပြပါလေရော...အဲဒါကြီးကကော်တင်ထားတဲ့သားရေစလိုဟာကြီးရယ်...စာလုံးမည်းမည်းတွေ
 ကိုလဲရေးထွင်းထားသေးတယ်...သူ့နာမည်နဲ့နောက်ကကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့အကွရာတွေကိုလဲ...
 ကိုယ့်ကိုထောက်ပြတယ်...ပထမနှစ်ခုက...သူ့တက္ကသိုလ်ကျောင်းတော်ကြီးလို့...အဓိပ္ပါယ်ရသတဲ့...ဒုတိယ
 အကွရာနှစ်ခုကတော့...သူ့ရဲ့အနောက်တိုင်းဆေးပညာရပ်မှာသမားတော်...ဒါမှမဟုတ်သူတို့ပြောတဲ့ဆရာဝန်
 ဆိုတဲ့အရည်အချင်းကိုပြတာတဲ့...ဒါနဲ့ကိုယ်လဲ...အဲဒီဘွဲ့ထူးတွေဟာကိုယ်တို့ဟန်လူမျိုးအတွက်ဆိုရင်...ဟို
 ဟန်လင်းရှေးသူခမိန်လို့ပဲလားလို့မေးကြည့်တော့သူကရယ်မောလို့အဲဒီလိုနှိုင်းယှဉ်ကြည့်လို့မရဘူးတဲ့လေ...။
 အဲဒီဘွဲ့လက်မှတ်ကိုတော့မှန်ဘောင်သွင်းပြီး...ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲကအထွတ်အမြတ်နေရာမှာချိတ်ထားလေရဲ့
 ညီမရေ.....ကိုယ့်မယ်မယ်အိမ်တော်မှာဆိုရင်တော့...ဧကရာဇ်မင်ရဲ့ပုံတော်ကိုချိတ်ဆွဲထားတဲ့နေရာမျိုးမှာ
 ပေါ့.....။

ညီမရေ.....ကိုယ်ဖြင့်...ဒီပုံဆိုးပန်းဆိုးအနောက်တိုင်းအိမ်ကြီးမှာဘယ်လိုလုပ်ပြီးကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ဟာ
 လိုခံစားနေသားကျလာမလဲလို့...စိတ်ကူးကြည့်လို့တောင်မရပါဘူး...။...ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်...ပြတင်းပေါက်
 တွေမှာလဲ...ကောက်ရိုးစက္ကူမှန်ကူကွက်တွေအစားဧရာမမှန်အကြည်ချပ်ကြီးတွေတပ်လို့ရယ်...။...နေရောင်များ
 ပြင်းပြင်းထိုးလိုက်ရင်...အိမ်နံရံဖြူဖြူတွေနဲ့ပရိဘောဂတွေပေါ်ကဖုန်တမှုန်ကအစ...အကုန်ကိုမြင်နေရတော့

တာ.....။...ကိုယ်ဖြင့်..ဒီစူးစူးရဲရဲလင်းနေပုံမျိုးကြီးနဲ့ဘယ်လိုမှကိုမနေတတ်ပါဘူး...တကယ်...။...ပြီးတော့ကိုယ်
များအိမ်တော်ဟောင်းမှာလုပ်နေကျအတိုင်း...န့တ်ခမ်းကိုဆေးနီခြယ်တာတို့...မျက်ခုံးအရောင်တင်တာမျိုးတို့
ဆန်မှုန့်လိမ်းတာမျိုးတွေလုပ်မိရင်ဒီအလင်းရောင်ကြီးကအကုန်ထင်းထင်းလင်းလင်းကြီးပြပစ်တော့..ကိုယ့်ခင်
ပွန်းလဲဒီလိုတွေပြောပါရော.....။

“.....အလိုလေးလေး..တဆိတ်လောက်ကျေးဇူးပြုပြီးတော့....ကိုယ့်အတွက်ဆိုပြီးမင်းကိုယ်မင်းအဲဒီ
လိုမျိုးကြီးမခြယ်သပါနဲ့လားကွာ.....ကိုယ်ကအမျိုးသမီးဆိုရင်သဘာဝအတိုင်းလေးလှနေတာမျိုးကို..ပိုပြီး
သဘောကျလို့ပါ.....”

ဒါပေမဲ့ညီမလဲသိတဲ့အတိုင်း..မျက်နှာဆိုတာဆန်မှုန့်လေးနဲ့..မှ...နနညက်ညက်ချောချောမွတ်မွတ်ရှိ
တာမဟုတ်လား...။...ပြီးတော့ဟသပ်ပြအိရောင်လွင်လွင်န့တ်ခမ်းလေးနဲ့..မှမျက်နှာကသွေးရောင်လွမ်းလို့နွေး
နွေးထွေးထွေးပုံမျိုးပေါက်တော့မှာပေါ့..။...ဒါတွေမှမသုံးရရင်ကွယ်..အလှပြင်တာဘယ်ပြည့်စုံတော့မလဲ...တို့
လို့တန်းလန်းကြီးလိုလို..ဘာလိုလိုနဲ့..။...ဟိုလေ..ပြောရရင်..ဆံပင်သာဖြီးပြီးဆီမွှေးမထည့်တာမျိုးလို..ဘာအ
ဆင်တန်ဆာပန်းဇာတွေမှမပါတဲ့ခြေနင်းကိုဝတ်ရုံလှလှနဲ့စီးထားတာမျိုးလိုပေါ့..တခုခုလိုနေတာမျိုးရယ်...။
ကိုယ်တို့ဟန်ရိုးရာအိမ်တွေဆိုတာတမင်ဘဲမှန်ကူကွက်လိုဟာမျိုး..ပန်းထွင်းယင်းလိပ်လိုဟာမျိုးသုံးပြီးအလင်း
ရောင်ကိုခပ်မှိန်မှိန်နဲ့ဖြာကျစေတာ..ကိုယ်တို့အမျိုးသမီးတွေရဲ့ခြယ်သထားတဲ့မျက်နှာတွေပေါ်မှာနဲ့အိမ်တွင်း
ပရိဘောဂအရောင်တောက်တောက်တွေပေါ်မှာရောပေါ့..။.....ဒီတော့အလင်းစူးစူးကြီးထိုးနေတဲ့အိမ်မျိုးမှာသူ
မျက်စိထဲကိုယ်ကိုယ့်နယ်လုပ်ပြီးလှတယ်ထင်တော့မလဲ...တကယ်ပါပဲ.....။

ပြီးတော့ဒီပြတင်းပေါက်ဆိုတာကြီးတွေကိုဖြင့်....ကိုယ်တော့အတော်ကိုအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ဟာတွေလို့
ထင်မိတယ်...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတနေ့..တော့အဖြူရောင်အစတွေဝယ်လာပြီး....ကိုယ့်ကိုပြတင်းပေါက်တွေအ
တွက်ကန့်လန့်ကာတွေချုပ်ခိုင်းပါရော..။...ဘယ်နှယ်...သူတို့ပဲထမဆုံးနံ့ရမှာအပေါက်တွေဖောက်ကြပြီးထွင်း
ဖောက်မြင်နေရတဲ့မှန်ချပ်တွေတပ်လိုတပ်နဲ့..အခုတော့တခါအဲဒီမှန်ချပ်တွေကိုအဝတ်နဲ့ကာဖို့လုပ်ကြပြန်ရော
ဟုတ်ဟုတ်သေးတော့...ညီမရယ်.....။

ကြမ်းပြင်တွေကတော့သစ်ခင်းတွေ...ညီမရဲ့..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့နိုင်ငံခြားဖြစ်ဖိနပ်ကြီးနဲ့တော့ခြေလှမ်း
တိုင်းရိုးရိုးဂွက်ဂွက်တွေကိုမြည်လို့ရယ်...။.....နောက်တော့သူကပန်းတွေဖော်ထားတဲ့သိုးမွှေးအဝတ်လေးလေး
လံလံကြီးတွေဝယ်လာပြီး..ကြမ်းပြင်တွေပေါ်အကွက်လိုက်အကွက်လိုက်ခင်းပါရော..။...ကိုယ့်ဖြင့်အံ့သြမဆုံး
တော့ဘူး...။...ပြီးတော့ကိုယ့်မှာ..ဒီအဝတ်လှလှကြီးတွေအပေါ်ကိုယ်တို့တွေနဲ့အစေခံတွေ..ယောင်ယမ်းပြီးတံ

တွေးတွေးတာနဲ့ ဘာနဲ့တော့ခဏနဲ့ ပျက်စီးတော့မှာဘဲဆိုပြီး.....နမောလွန်းလို့လေ...။ ဒါနဲ့သူ့ကိုပြောမိတော့ အမယ်လေး ဒေါသပုန်တွေထလို့ ညီမရဲ့ ကြမ်းပေါ်မှာလုံးဝတံတွေးမထွေးရဘူးတဲ့တော်.....။

“.....ကြမ်းပြင်ပေါ်မဟုတ်ရင်..ဘယ်နေရာမှာတံတွေးထွေးရမှာတုံး..သခင်လေးရဲ့.....”

လို့ကိုယ်ကမေးမိတယ်....။ သူကတော့ခပ်ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ်ပဲ.....။

“.....အပြင်မှာပေါ့ကွယ့်..မထွေးရမနေနိုင်ဘူးဆိုရင်ပေါ့.....”

.....တဲ့လေ...။

ကိုယ်တို့ရဲ့အစခံတွေတော့ဒုက္ခကြီးရောက်တော့တာပေါ့လေ...။ ကိုယ်တောင်တခါတလေယောင် ယမ်းပြီးဖရဲစေ့လှော်အခွံတွေကို..အဲဒီအဝတ်လှလှတွေပေါ်ထွေးထုတ်မိတာပဲ...။ ဒါနဲ့သူကထွေးခံငယ်ငယ် လေးတွေဝယ်လာပြီး..အခန်းတိုင်းမှာထားပါရော...။ ကိုယ်တို့အားလုံးကိုလဲ..အတင်းသုံးခိုင်းတော့တာပဲ....။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကျတော့လက်ကိုင်ပုဝါသုံးပြီးသားဟာကိုအိတ်ကပ်ထဲပြန်ထည့်လိုထည့်နဲ့.....အံ့ရော...အနောက် တိုင်းအမူအကျင့်တွေများ...အတော်အော်ဂလီဆန်စရာကောင်းတာရယ်.....။

အခန်း ၄

အောင်မလေး...ညီမရေ...တချို့အချိန်တွေများဖြစ်နိုင်ရင်ကိုယ်ဖြင့်ထွက်တောင်ပြေးချင်တာ...။ ဒီအခြေအနေမျိုးနဲ့မယ်မယ့်ကိုမျက်နှာမပြင့်တာကတကြောင်း....ဘယ်မှသွားစရာရယ်လို့မရှိတာကတကြောင်းမို့ သာပေါ့!...။ နေ့တာတွေကလဲကွယ်...ကိုယ်ပဲအထီးကျန်လွန်းလို့လားတော့မဆိုနိုင်ဘူး...။ ရှည်လိုက်တာမှ အချိန်တွေကလဲအင်မတန်ကိုကုန်ခဲ့တာပဲ...။ ကိုယ့်ခင်ပွန်းကလေးအလုပ်ကိုများတနေ့လုပ်မှတနေ့စားရတဲ့ အလုပ်ကြမ်းသမားကျလို့ကွယ်..မက်မက်စက်စက်ကိုလုပ်တော့တာ...။ သူ့ကိုယ်သူ့အင်မတန်ချမ်းသာတဲ့မှူး

ကြီးမတ်ရာသားဆိုတာများမေ့လို့တောင်နေတယ်မှတ်တာပဲ...။...မနက်ဆိုအစောတကားအစောဆုံးနေရောင်
တောင်ကောင်းကောင်မရှိသေးတဲ့အချိန်မျိုးမှာသူကအလုပ်ကိုရောက်နေပြီ...။...အိမ်မှာကိုယ့်တစ်ယောက်ထဲ
ရယ်..ညနေစောင်းတဲ့အထိပေါ့...။...မီးဖိုထဲမှာတော့..အစေခံအသစ်တွေရှိပါရဲ့...။...သူတို့အတင်းအဖျင်းပြော
တာကိုသွားနားထောင်ဖို့အထိတော့လဲ..ရှက်မိတယ်..ညီမရယ်..။

ကိုယ်ဖြင့်..သူ့မယ်မယ်ကိုအလုပ်အကျွေးပြုလို့..နန်းဆောင်တွေထဲယောင်းမတွေ့နဲ့သာနေလိုက်ချင်
တော့တာပဲကွယ်...။...အဲဒီမှာဆိုရင်အနည်းဆုံးတော့..ရယ်သံတွေစကားသံတွေကိုကြားနိုင်ဦးမှာလေ...။...ဒီမှာ
တော့တိတ်ဆိတ်ခြင်းကပဲအိမ်လုံးကိုမြူထူထူတွေလို..တနေ့လုံးရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံထားတော့တာ...။

ကိုယ်မလဲတနေ့လုံးထိုင်ပြီးသူ့ကိုဘယ်လိုဆွဲဆောင်ရမလဲဆိုတာကိုပဲ....စိတ်ကူးရင်းတွေးတောအိမ်
မက်မက်နေမိတော့တယ်.....။

မနက်ခင်းတွေဆိုကိုယ်မှာ..အစောကြီးထပြီးသူ့ရှေ့မှာလှလှပပရှိဖို့ပြင်ရတယ်...။...ညတွေမှာနှစ်နှစ်
ခြိုက်ခြိုက်အိမ်မပျော်ပေမဲ့..ကိုယ်တော့စောစောထမြဲထတာပဲ...။...ပြီးတော့ထုံသင်းနေတဲ့ရေခွေးခွေးနဲ့မျက်
နှာသစ်ပြီးတော့အလှဆီတွေနင်းရည်တွေနဲ့မျက်နှာကိုချောမွတ်စေရတယ်...။...မနက်ခင်းမှာသူ့စိတ်ဝင်စားမှု
ကိုများအမှတ်မထင်ရမလေမလားလို့လေ...။...ဒါပေမဲ့ကွယ်..ကိုယ်ဘယ်လောက်ပဲစောစောထပေမဲ့မနက်တွေ
ဆိုသူကအမြဲစာကြည့်စားပွဲမှာရောက်နှင့်နေပြီးစာဖတ်နေတာများတယ်...။

မနက်တိုင်းဒီတပုံစံထဲ..ညီမရေ့...။...ကိုယ်ကချောင်းသံအသာပေးလို့သူ့တံခါးလက်ကိုင်လုံးလုံးကြီးကို
လှည့်ဖွင့်မယ်...။...အဲ..တံခါးလက်ကိုင်လုံးလုံးကြီးဆိုလို့အဲဒါကြီးကိုဖွင့်ဖို့အစား..ကျားခြီးသာပြေးဆွဲလိုက်ချင်
တာပဲ..ခက်ခဲရှုပ်ထွေးလိုက်ပုံများတော့....။...ကိုယ့်မှာအခါပေါင်းမြောက်များစွာဟိုလှည့်ဒီလှည့်လုပ်ပြီး..ဒါကြီး
ဖွင့်ပုံကိုသင်ယူရတယ်...။...ခင်ပွန်းကကိုယ်များတံခါးလက်ကိုင်နဲ့အယောင်ယောင်အမှားမှားလုပ်နေရင်တယ်
စိတ်ရှည်ချင်တာမဟုတ်ဘူး...။...ဆိုတော့ကိုယ့်မှာသူ့မရှိတဲ့အချိန်ကိုတံခါးလက်ကိုင်လှည့်နည်းကိုတခုတရ
ကျင့်ယူရတယ်...။...ဒါတောင်..တချို့ မနက်တွေကိုယ့်လက်တွေကအဲဒီအေးစက်ပြောင်ချောနေတဲ့ကြွေလက်
ကိုင်အပေါ်မှာချောသွားတတ်သေးတာ....။...အဲဒီလိုအခါဆိုရင်ကိုယ့်မှာအမြန်လုပ်ဖို့ကြိုးစားရင်းရင်တွေကို
ထိတ်လို့...။...သူကနေ့တာကိုသိပ်မုန်းတာ...ညီမရဲ့...။...သူ့ကိုယ်တိုင်လဲလမ်းများလျှောက်ပြီဆိုမြန်လွန်းအား
ကြီးလို့ကိုယ့်မှာသူ့အရိုးအဆစ်တွေပြုတ်ပျက်ထွက်ကုန်မှာတောင်စိုးမိတယ်.....။

သူကဖြင့်သူ့ကိုယ်ကိုအနာတရဖြစ်လည်းဂရုစိုက်မဲ့ပုံမပေါ်ပါဘူး...။...တကတည်း...အကြမ်းပတမ်းကို
ပစ်ထားတော့တာ...။...နေ့စဉ်နဲ့အမျှပဲ..ညီမရေ့..မနက်စောစောချမ်းချမ်းစီးစီးမှာ..သူ့ကိုလက်ဘက်ရည်ပူပူသွား
ပေးပြီဆိုလှမ်းတော့ယူပါရဲ့...။...မျက်လုံးတွေက..စာအုပ်ကနေကိုမခွာတာခက်တာပဲ...။...အပူတွေများလောင်
လက်ကုန်မှဖြင့်....။...ပြီးတော့..သူ့ အာရုံအားလုံးကစာအုပ်တွေပေါ်မှာပဲရှိနေမယ်ဆိုရင်ကိုယ့်မှာအစေခံတွေ
ကိုအာရုဏ်ကျင်းပြီဆိုတာနဲ့..ကိုယ့်ဆံယဉ်မှာဆင်ဖို့ပွင့်ခါစပယ်တွေအတွက်ဈေးကိုပြေးခိုင်းရတာအလကား

ပေါ့ကွယ်...။...ကြည့်ရတာ..စံပယ်ရနဲ့လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်မွှေးမွှေးပျံ့ပျံ့တောင်အဲဒီတိုင်းခြားစာအုပ်ထူကြီး
တွေနဲ့မယှဉ်နိုင်ဘူးထင်ပါရဲ့...။...သူမရှိတဲ့အချိန်ကိုယ်ကသူများလက်ဘက်ရည်သောက်ပြီးပြီလားလို့လာကြည့်
ရင်ဆယ့်နှစ်ရက်မှာဆယ့်တစ်ရက်ကပန်းကန်အဖုံးကိုတောင်မလှုပ်ဘူး..ညီမရေ..သောက်ဖို့များဝေးလို့လက်
ဘက်ခြောက်ဖတ်လေးတွေဆိုတာလက်ဘက်ရည်ကြည်ကြည်ထဲမှာငြိမ်လို့...။...သဘောကတော့တို့တောင်
မတို့ရသေးဘူးဆိုတာမျိုး.....။...သူတစ်ယောက်ဟာ..စာအုပ်တွေကလွဲရင်ဘာမှကိုခေါင်းထဲမရှိတာ.....။

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲမယ်မယ်သင်ထားသမျှထဲက..ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ကိုကျေနပ်မှုပေးနိုင်မဲ့နည်းတွေကိုတခု
စီပြန်စဉ်းစားဆင်ခြင်သုံးသပ်မိတယ်...။...ဟင်းပွဲတွေဖွယ်ဖွယ်ရာရာနဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းလျှာအရင်းမျက်စေ့ဖို့သေ
သေချာချာစီမံချက်ပြုတ်တဲ့နည်းတော့စမ်းပြီးပြီ...။...အစေခံတစ်ယောက်ကိုဈေးလွှတ်ပြီးအကောင်းတကာအ
ကောင်းဆုံးဆိုတာတွေကိုဝယ်ခိုင်းခဲ့တာ..။...လောလောလတ်လတ်ပေါ်ထားတဲ့ကြက်ရယ်..ဟန်ချောင်နယ်
ကမျှစ်နနလေးတွေ..နောက်ပြီးမန်ဒရင်းငါးနဲ့..ဂျင်းတက်တွေ..ပြီးတော့...သကြားအညိုနဲ့..ပဲငံပြာရည်..စတာ
တွေပေါ့လေ...။...အစေခံလဲဟင်းအမယ်တွေနဲ့ပြန်လာရော...ကိုယ်လဲတမနက်လုံးချက်တော့တာပဲ...။...ဟင်း
တွေအားလုံးရဲ့အရသာပြည့်ပြည့်ဝဝနဲ့ပေါ်လွင်စေမဲ့နည်းတွေကိုလဲ..ကိုယ်တခုမှမမေ့ဘူး...။...အားလုံးလဲအ
သင့်ဖြစ်ရောကိုယ်လဲအစေခံတွေကိုဒါတွေကိုတော့အရင်ချ..ဒီဟင်းတွေကိုတော့နောက်ဆုံးမှလာချ..စသဖြင့်
သင်ပြရတာပေါ့..။...ဒါမှ..သူကကျေကျေနပ်နပ်နဲ့...

“.....ဟာ.....အကောင်းဆုံးကိုတော့..နောက်ဆုံးမှချလာတာကိုး.....ကြည့်စမ်းပါဦး..ဧကရာဇ်ရဲ့..ပွဲတော်
အုပ်လားမှတ်ရတယ်.....”

လို့ပြောမှာကိုး...။ဒါပေမဲ့...ညီမရှေ့...အထင်နဲ့အမြင်နဲ့ကတခြားစီရယ်...။...အဲဒီလိုကိုယ်အထူးစိမ့်ထားတဲ့ဟင်း
ပွဲလဲချလာရော...အမလေးလေး...ဘယ်နှယ်မှထူးထူးခြားခြားလုပ်မနေပဲဒီအတိုင်းစားပစ်လိုက်တော့တာ...။
အရသာလဲခံမနေတဲ့အပြင်ဘာမှလဲအရေးအရာလုပ်ပြီးလဲချီးမွမ်းမနေပါဘူး...။...ကိုယ်မှာတော့စိတ်တွေစောလို့
သူစားနေတာကိုစောင့်ကြည့်ရတာဘာများပြောမလဲလို့လေ...။...သူကဖြင့်တခွန်းမှမဟတဲ့အပြင်ဟန်ချောင်မျှစ်
နလေးတွေကိုဝါးနေလိုက်ပုံများ...လယ်သမားခြံကရတဲ့ဂေါ်ဖီထုတ်စားနေသလားမှတ်ရတယ်...အရသာလဲမခံ
ဘာမခံနဲ့...တကတည်း...ပလုပ်ပလောင်းကွယ်...။...ဒါနဲ့အဲဒီညကကိုယ်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်တာနည်းနည်း
သက်သာတော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုပြောမိတယ်.....။

".....အို...သူကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေမဟုတ်လို့ပါ.....သူဘာကြိုက်တတ်တာကိုသူမှဖွင့်မပြောလဲနေပေါ့....
အစေခံတစ်ယောက်ကိုစေပြီး...သူငယ်ငယ်တုံးကဘာအကြိုက်ဆုံးလဲဆိုတာသူမယ်မယ်ဆီကနေမေးမှာပေါ့...
ဒါများခက်လွန်းလို့...ဟွန်း....."

ဆိုပြီးကိုယ်လဲအစေခံတစ်ယောက်ကို...သူမယ်မယ်ဆီလွှတ်လိုက်တော့...ဟိုကပြန်ဖြေလေရဲ့...။

".....ပင်လယ်ရပ်ခြားမသွားခင်တုံးကတော့...ဘဲသားကိုညိုနေအောင်...ကျွတ်ကျွတ်ရွရွကင်ထားတာကို..
နှင်းဆီရိုင်းသီးအနှစ်ပျစ်ပျစ်လေးနဲ့တို့စားတာမျိုးဆိုသူသိပ်ကြိုက်ခဲ့တာပေါ့...ဒါပေမဲ့နှစ်ပေါင်းများစွာမကျက်
တကျက်ခပ်ကြမ်းကြမ်းချက်ထားတဲ့အနောက်တိုင်းသားတွေရဲ့...အင်မတန်အရိုင်းအစိုင်းဆန်တဲ့အစာတွေကို
စားလာပြီးကတည်းကသူ့လျှာပျက်သွားပြီး...သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ဟန်လူမျိုးတို့ရဲ့အစာကောင်းတွေကိုအရသာမခံ
တတ်တော့ဘူး...."

ဆိုပဲ...ညီမရဲ့.....။

အဲဒီနေ့ကစပြီး...ကိုယ်လဲအစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်လို့ထပ်မကြိုးစားတော့ဘူး...။...ကိုယ့်မှာသူစွဲ
မက်စရာဘာဆိုဘာမှကိုမရှိတော့တာကိုသာလက်ခံလိုက်တော့တယ်...။...ကိုယ်ပေးနိုင်သမျှတွေကိုသူမှမလို
အပ်တာကွယ်.....။

အိမ်သစ်ကိုပြောင်းလာပြီးနှစ်ပတ်လောက်အရ...တညနေမှာကိုယ်တို့နှစ်ယောက်...ဧည့်ခန်းထဲအတူ ထိုင်ဖြစ်ကြတယ်...။ကိုယ်ဝင်လာတော့သူကစာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို...ထုံးစံအတိုင်းဖတ်နေလေရဲ့...။ကိုယ့် ထိုင်ခုံနားသွားရင်းစာအုပ်ထဲကပုံကိုကိုယ်လဲဘာရယ်မဟုတ်ဘူး...ဖျတ်ကန်လှမ်းကြည့်မိတယ်...။ပုံကတော့ လူတစ်ယောက်ကိုဒေါင်လိုက်ပြထားတာပါပဲ...ဒါပေမဲ့...သေချာကြည့်မိတော့မှ...အမလေးလေး...တကိုယ်လုံး အရေခွံရယ်လို့ မပါဘဲအသားစိုင့်ရဲကြီးတွေပဲပါတဲ့ဟာကြီးဖြစ်နေတာကိုး...။ကိုယ့်မှာ...အထိတ်တလန့်နဲ့ သူ ဘယ်နှယ်ကြောင့်ဒီလိုစာအုပ်ကြီးဖတ်နေရတာပါလိမ့်ဆိုပြီးအံ့တွေဩလို့...။...ဒါပေမဲ့လဲသူ့ကိုတော့မမေးရဲပါ ဘူး...။

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲရုပ်ဆိုးပန်းဆိုးကျူထိုင်ခုံတစ်ခုမှာ...မတ်မတ်လေးဝင်ထိုင်တာပေါ့...။...နောက်ကိုတော့မှီ မချပုံပါဘူး...။...လူရှေ့ သူရှေ့မှာဆိုတော့မသင့်တော်ဘူးမဟုတ်လား...။...မယ်မယ့်အိမ်တော်ကိုလဲသတိတွေ ရလို့လေ...။...ဒီအချိန်ဆိုရင်သူတို့ညစာစားဖို့ပြင်နေလောက်ပြီ...။ကိုယ်လုပ်တော်တွေနဲ့...သူတို့ရဲ့သားတွေ သမီးတွေလဲဖယောင်းတိုင်မီးထိန်ထိန်အောက်မှာ...ဆူညံနေမှာပဲဆိုတာလဲတွေ့မိတယ်...။...မယ်မယ်ကတော့ သူ့နေရာစားပွဲထိပ်မှာထိုင်ရင်းအစေခံတွေကိုအငွေ့ တထောင်းထောင်းထနေတဲ့ထမင်းပန်းကန်တွေ...ဟင်း သီးဟင်းရွက်ပွဲတွေ...နောက်ပြီးအားလုံးအတွက်ထမင်းစားတူတွေကို...နေရာချထားဖို့ကြီးကြပ်နေမှာ...။...အား လုံးလဲပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ...အစားအသောက်တွေနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေကြမှာပဲ...။...စားပြီးသွားကြပြီဆိုရင်တော့ဖေ ဘုရားကကိုယ်လုပ်တော်တွေရဲ့သားသမီးတွေနဲ့ခဏလာပြီးကစားမှာပေါ့...။...အဲ...အကုန်သိမ်းဆည်းရှင်းလင်း ပြီးသွားကြရင်အစေခံတွေလဲရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာခုံပုလေးတွေကိုယ်စီနဲ့ထိုင်ရင်း...မှောင်ရိတရောအချိန်လေးမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ပြီးစကားစမြည်တီးတိုးဆိုနေကြမှာ...။...မယ်မယ်ကတော့စားတော်ကဲကြီးနဲ့စားပွဲမှာထိုင်လို့တနေ့တာအ တွက်စာရင်းရှင်းလို့ရှိမှာ...။...ဖယောင်းတိုင်နီမြင့်မြင့်ရဲ့အလင်းရောင်ကလဲမယ်မယ့်အပေါ်ဖြာကျလို့နေမှာပဲ... မြင်ယောင်ပါသေးရဲ့ကွယ်.....။

အိုး...တွေ့လေလေ...ဒီမှာနေရတာ...ငြီးငွေ့လေလေပဲ...ညီမရေ...။...အခုနေ့များ...ပန်းတွေကြားထဲ လမ်းလျှောက်ရရင်...သိပ်ကောင်းမှာပဲ...။...ကြာခွက်ထဲကကြာစေ့တွေများရင့်ပြီလားလို့...သွားကြည့်ရင်းလေ...။ အခုကနေ့နှောင်းပိုင်းတောင်ရောက်နေပြီဆိုတော့ကြာစေ့ဝါးလို့ရတဲ့အချိန်တော့ရောက်နေပြီရယ်...။...လများ မြင့်လာပြီဆိုမယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုစောင်းသွားယူခိုင်းတတ်တယ်...။...သူသိပ်ကြိုက်တဲ့သီချင်းကြီးတွေကိုတီးခိုင်း ဖို့လေ...။...ညာလက်နဲ့ဒုံးကြိုးကြီးတချောင်းထဲခတ်နေပြီး...ဘယ်လက်ကအောက်ကြိုးတွေကိုတေးသွားအတိုင်း တို့ထိကစားရတဲ့အလိုက်မျိုးလေးတွေဆို...မယ်မယ်သိပ်နှစ်သက်တာပေါ့...။

ဒါတွေလဲတွေ့မိရောကိုယ်လဲစောင်းသွားယူဖို့ထလာမိတယ်...။..ကိုယ့်စောင်းကိုတိတိညာဉ်ရှစ်ပါးပုံ
ကနကမာရုပ်ကြွတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ယွန်းသေတ္တာထဲကတရိုတသေထုတ်ယူရတယ်...။...စောင်းကြိုး
တွေအောက်ကိုယ်ထည်ပေါ်မှာတော့အစားစားကွဲပြားတဲ့သစ်တွေနဲ့ ဆင်ထားတာ...။..အောက်ခံတဲ့သစ်အမျိုး
အစားကိုလိုက်ပြီးစောင်းကြိုးတိုင်းရဲ့အသံလွင်တာ..ဩတာ..နိမ့်တာ..မြင့်တာကလဲကွာသေးတာပေါ့...။...ဒီ
စောင်းနဲ့သေတ္တာကဖေဘုရားရဲ့မယ်မယ့်အမွေပေါ့...။..ကိုယ့်ဘေးတော်...အဲ..ဖေဘုရားမယ်မယ်ရဲ့ဖခင်ပေါ့လေ
သူကဒီစောင်းကို..ကွမ်တန်နယ်ကနေယူလာခဲ့တာ...။..ကိုယ့်ဘွားတော်သူသမီးခြေထောက်စစည်းပြီးအမြင့်
နေရာကတိတ်သွားတဲ့တနေ့မှာဆုချတဲ့အနေနဲ့ဝယ်ပေးတဲ့စောင်းပေါ့...။

စောင်းကြိုးတွေကိုကိုယ်ဖြည်းဖြည်းငြင်းငြင်းတို့ထိမိတော့...ကြေကွဲစရာအသံသေးသေးရှရှထွက်လာ
တယ်...။..ဒီလိုကိုယ်တို့ရိုးရာရှေးဟောင်းစောင်းမျိုးဆိုတာ....လရောင်ထဲကကန်ရေပြင်ငြိမ်ငြိမ်နားကသစ်ပင်
အောက်မှာတီးခတ်တဲ့တူရိယာမျိုးရယ်...။...ဒါမှသူ့ရဲ့ပင်ကိုယ်အသံဖြစ်တဲ့..နတ်ဘုံနတ်နန်းကဂီတသံလိုအသံ
ချိုချိုကိုလွင့်ပျံစေမှာကိုး...။..ဒီလိုအနောက်တိုင်းဆန်ဆန်အခန်းပိတ်ပိတ်ထဲမှာတော့သူ့မြှောင်အားပျော့ပျော့
နဲ့ မပွင့်တပွင့်အသံလောက်သာမြည်နိုင်ရာတော့တယ်...။..ကိုယ်ဖြင့်ချီတုံချီတုံဖြစ်နေမိသေးတယ်...။..နောက်
တော့ဆွန်မင်းဆက်လက်ထက်ကတေးသွားခပ်တိုတိုတစ်ပုဒ်ကိုတီးဖြစ်တယ်...။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကမော်ကြည့်ပါလေရော...။..ပြီးတော့ကြင်ကြင်နာနာဆိုတယ်...။

".....သိပ်ကောင်းတာပဲကွယ်..မင်းတူရိယာတွေကိုတီးမှုတ်နိုင်တာကိုယ်တော့သိပ်သဘောကျတာပဲ..နောက်
တော့မင်းကိုစန္ဒရားတစ်လုံးဝယ်ပေးဦးမယ်...အနောက်တိုင်းဂီတကိုပါ..မင်းလေ့လာသင်ယူနိုင်တာပေါ့....."

ပြောလဲပြီးရောသူ့စာအုပ်ဖက်ကိုပြန်လှည့်သွားပါရော...။..ကိုယ်လဲ...သူ့အဲဒီကြောက်စရာစာအုပ်ကြီး
ဖတ်နေတာကိုကြည့်ရင်းစောင်းကြိုးတွေကိုအမိပွယ်မဲ့တိုးဖွဖွတီးခတ်နေမိတယ်...။..ကိုယ်သူပြောတဲ့စန္ဒရားဆို
တာကိုတခါမှမမြင်ဖူးသေးဘူး...။..ဒါပေမဲ့အဲဒီတိုင်းခြားတူရိယာနဲ့ ကိုယ်ဘာလုပ်ရမှာလဲကွယ်...။..ကိုယ်လေ
ရုတ်တရက်ပဲစောင်းတီးတာရပ်လိုက်မိတယ်...။...နောက်ပြီးစောင်းကိုတော်ရာမှာချလို..လက်ပလာခေါင်းငိုက်
စိုက်နဲ့ ကိုယ်ထိုင်နေမိတော့တာ...။

သူကလဲအကြာကြီးပဲငြိမ်နေပြီးမှစာအုပ်ကိုချလို..တွေးတွေးဆဆနဲ့ သူကကိုယ့်ကိုစိုက်ကြည့်နေပြီး
ကိုယ်နာမည်ကိုခေါ်တယ်...။

".....ကွေလန်း....."

ကိုယ်ဖြင့်ရင်ကိုထိတ်ကနဲခုန်သွားတာပဲ...။ကိုယ့်ကိုနာမည်တပ်ပြီးသူခေါ်တာ...ဒါပထမဆုံးအကြိမ် ညီမရဲ့...။နောက်ဆုံးတော့...သူ့မှာပြောစရာတခုရှိလာပြီထင်ပါရဲ့...။ကိုယ်လဲရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့...သူ့ကိုအ သာမော်ကြည့်မိတော့သူ့ကစကားဆက်တယ်...။

".....ကိုယ်လေ..ကိုယ်တို့စလက်ထပ်ကတည်းက..မင်းကိုတောင်းဆိုချင်ခဲ့တာ.....ဟိုလေ....မင်းခြေ ထောက်စည်းထားတာကို..ဖြည့်လိုက်ပါလားကွယ်.....စည်းထားတာကခြေထောက်လို့သာဆိုပေမဲ့တစ်ကိုယ် လုံးရဲ့ကျန်းမာရေးကိုလဲထိခိုက်စေတယ်ကွယ်.....ဒီမှာကြည့်စမ်း..အခုဆိုမင်းအရိုးတွေက..ဒီလိုပုံစံဖြစ်နေ ပြီ....."

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့သူကခဲတံယူပြီး..သူ့စာအုပ်ပေါ်ကစာမျက်နှာတခုအပေါ်ကောက်ကွေးပြီးပုံပျက်နေ တဲ့ကြောင့်စရာခြေဗလာတခုပုံကို..ခပ်သွက်သွက်ဆွဲပြပါရော...။.....အမလေး..ကိုယ်လဲသူ့ဘယ်လိုများသိ သွားတာတုံးဆိုပြီးအံ့အားကြီးကိုသင့်လို့...။...ကိုယ်သူ့ရှေ့မှာတခါမှခြေထောက်စည်းတာ..ဖြည့်တာမျိုးကိုမလုပ် ဖူးတာ...။...ကိုယ်တို့ဟန်အမျိုးသမီးတွေဆိုတာခြေထောက်တွေကိုလူမြင်ခံရုံးထုံးစံမရှိဘူးကွယ်...။..ညတွေမှာ တောင်ကိုယ်တို့ကခြေအိပ်ဖြူအရှည်တွေစွပ်ပြီးအိပ်တာရယ်...။.....ဆိုတော့ကိုယ့်မှာအသက်ရှူတွေတောင်မှား လို့အမောတကောနဲ့မေးမိတယ်.....။

".....အို..သခင်လေးကဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ....."

".....ကိုယ်ကအနောက်တိုင်းမှာပညာသင်လာခဲ့တဲ့ဆရာဝန်လေကွယ်...ကိုယ်သိတာပေါ့...။ပြီးတော့ ကိုယ်မင်းကိုခြေထောက်စည်းတာဖြည့်ခိုင်းစေချင်တယ်....ခြေသေးသေးတွေကလှလဲမလှတဲ့အပြင်..ခေတ်လဲ ကုန်နေပါပြီ.....ကဲ..ဘယ်နှယ်လဲ..ဖြည့်ချင်စိတ်ပေါက်လာပြီလား....."

ဆိုပြီး...သူကခပ်ပြီးပြီးနဲ့..ကြင်ကြင်နာနာမေးပေမဲ့ကိုယ့်မှာတော့အလန့်တကြားနဲ့..ခြေထောက်တွေ ကိုထိုင်ခုံအောက်အမြန်သွင်းလိုက်မိတယ်...။...သူ့စကားတွေကကိုယ့်အရိုက်ကိုထိုးလိုက်သလိုပဲ..ညီမရဲ့.....။ ဘယ်နှယ်...ခြေသေးသေးတွေကမလှဘူးလို့သူ့မို့ပြောထွက်တယ်...။...ကိုယ်ဖြင့်ကိုယ်ခြေထောက်လေးတွေ အင်မတန်သေးတာကိုအရမ်းဂုဏ်ယူတာ...။...ဒီလိုသေးလာအောင်လဲကိုယ်ခလေးအရွယ်ကတည်းကမယ်မယ် ကိုယ်တိုင်ခြေထောက်တွေကိုရေနွေးစိမ်ပြီးပတ်တီးနဲ့ကြပ်ကြပ်စည်းပေးခဲ့တာ...။.....တနေ့ထက်တနေ့..ပိုပိုပြီး တင်းလာလေပဲ...။...ကိုယ့်မှာနာလွန်းလို့ငိုရတိုင်းမယ်မယ်ကဒီလိုခြေထောက်လေးတွေသေးနေမှတနေ့မှာ

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်ခြေထောက်အလှကို..ချီးမွမ်းအံ့ဩမှာဆိုတာကိုသတိပေးတတ်တယ်..။

ကိုယ်လေ...မျက်ရည်စတွေသူမမြင်ရအောင်ခေါင်းငုံ့ထားမိတယ်...။...စိတ်ထဲမှာလဲမစားနိုင်မအိပ်
နိုင်နဲ့..ကစားဖို့လဲဆန္ဒမရှိတဲ့ခြေထောက်စည်းစတုံးကအချိန်တွေကိုပြန်မြင်ယောင်မိတယ်...။..တင်းတင်းစည်း
ထားတဲ့သနားစရာကိုယ့်ခြေထောက်တွေမှာ..သွေးကြောတွေပိတ်ပြီးလေးလံကိုက်ခဲလွန်းလို့ကုတင်အစွန်းမှာ
ထိုင်ပြီးသက်သာလိုသက်သာငြား..လွှဲယမ်းနေခဲ့ရတဲ့ညတွေကိုရောပေါ့..။..အခုတော့ကွယ်..ဒီဝေဒနာတွေမှ
သက်သာခါစရှိသေးတယ်..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်ခြေထောက်တွေကို..ရုပ်ဆိုးတယ်တဲ့လေ.....။

“.....အ...အကျွန်..မလုပ်နိုင်ဘူး.....”

ရှိုက်ရင်းငင်ရင်းကိုယ်ပြောပြီး..မျက်ရည်တွေကိုထိန်းမထားနိုင်တော့လို့အခန်းထဲကနေကိုယ်ပြေးထွက်လာခဲ့မိ
တယ်...။...တကယ်ကတော့ကိုယ့်ခြေထောက်တွေကိုမက်မောလွန်းလို့..ဒီလိုငိုမိတာမဟုတ်ပါဘူး..ညီမရယ်...။
အင်မတန်လက်ရာမြောက်မြောက်ပန်းထိုးထားတဲ့ဖိနပ်လေးတွေထဲက...ကိုယ့်ခြေထောက်သေးသေးလေး
တွေကိုတောင်သူလှတယ်လို့မမြင်ရင်..ဒီတသက်တော့သူ့အချစ်ကိုရနိုင်စရာလမ်းမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး..ငိုမိတာ
ပါ။

ဒါတွေဖြစ်ပြီးနှစ်ပတ်လောက်လဲနေရော..ကိုယ်တို့ဟန်လူမျိုးရိုးရာထုံးစံအတိုင်းမယ်မယ့်အိမ်ကိုကိုယ်
အလည်ပြန်လာခဲ့တယ်...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့ခြေထောက်ဖြည့်ဖို့ကိစ္စကားထပ်မစတော့ဘူး..။...ကိုယ့်
ကိုလဲနာမည်တပ်ပြီးခေါ်ပြီးစကားပြောတာမျိုးမရှိတော့ဘူး...။

အခန်း ၅

နားထောင်ရတာမပြီးငွေ..သေးဘူးမဟုတ်လား..ညီမရေ။...ဒါဆိုကိုယ်ဆက်ပါရစေနော်..။

ကိုယ်တကယ်တမ်းအိမ်ခွဲလာခဲ့တာတော့..အဲဒီလောက်မကြာသေးဘူးမှတ်တာပါ..။...ဒါပေမဲ့ကိုယ်
အင်မတန်ရင်းနှီးခဲ့ဖူးတဲ့တံခါးမကြီးထဲကိုလဲလှမ်းဝင်လိုက်ရော...ကိုယ်မင်္ဂလာဝေါယာဉ်စီးပြီးဒီတံခါးကြီးကနေ

ပဲထွက်လာခဲ့တာလပေါင်းမြောက်များစွာကြာခဲ့သလိုကိုခံစားရတယ်...။..ဘာကိုမှလဲသိပ်မမျှော်လင့်တတ်သေး
ပဲနဲ့ ကြောက်စိတ်တွေပဲမွန်နေတဲ့အချိန်ပေါ့လေ...။..အခုတော့..အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ်ပြန်
လာခဲ့ပြီပေါ့...။...ကိုယ့်ကျစ်ဆံမြီးတွေကို..ဆံထုံးအနေနဲ့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ထုံးဖွဲ့လို့..ကိုယ့်နဖူးပြင်လဲအပျိုတုံး
ကလိုဆံယဉ်တွေမရှိတော့ပဲ..ပြောင်ရှင်းလို့ရယ်...။..တကယ်တော့ကိုယ်ဟာဘာမှမပြောင်းလဲပါဘူးကွယ်...ဟို
အရင်တုံးကတွေလန်းပါပဲ...။..ပိုပြီးကြောက်တတ်လာတဲ့အပြင်..ပိုအထီးကျန်ဆန်ပြီးမျှော်လင့်ချက်လုံးလုံးမဲ့
လာတာကလွဲရင်ပေါ့လေ...။

မယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုပထမရင်ပြင်တော်အထိလာကြိုတယ်...။..ထုံးစံအတိုင်းသူ့ရဲ့ငွေကွပ်ဝါးပြောင်း
တံအပေါ်မှီလို့...။..မယ်မယ်ကိုကြည့်ရတာပင်ပန်းနေသလိုပဲ....အရင်ကထက်လဲပိုပြီး..အိုစာသွားသလိုရယ်...။
ကိုယ်နေ့တိုင်းမြင်နေမကျတော့လို့လဲဖြစ်နိုင်တာပါပဲလေ...။...အဲ...သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲကပူဆွေးနေတဲ့အရိပ်
အယောင်တွေကတော့အရင်ကထက်ကိုပိုလာသလိုပဲ...။...ကိုယ်လဲဦးညွှတ်လို့ဂါဝရပြုအပြီး..မယ်မယ်လက်
တဖက်ကိုလှမ်းဆုပ်ကိုင်လိုက်မိတော့..မယ်မယ်ကလဲကိုယ့်လက်ကို..အသာဆုပ်လို့တုံ့ပြန်တယ်...။
ပြီးတော့မိသားစုဆောင်တွေရှိတဲ့..အတွင်းရင်ပြင်ဖက်ကို..အတူတူလျှောက်လာကြတာပေါ့။

ကိုယ်ဖြင့်မြင်သမျှအရာအားလုံးကိုအငမ်းမရကိုကြည့်မိတော့တာပဲ...။..အကုန်လုံးထူးထူးခြားခြား
ပြောင်းလဲသွားတယ်လို့လဲထင်မိသေးတာ...။..ဒါပေမဲ့ကွယ်...ဘာကိုပဲကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက်..ရင်ပြင်တော်
ကတော့ထုံးစံအတိုင်းငြိမ်သက်ပြီးသူ့နေရာနဲ့သူ့သဘာဝအတိုင်းအစီအစဉ်တကျနဲ့ အချိုးကိုပြေလို့...။...ကိုယ်
လုပ်တော်တွေရဲ့သားသမီးတွေ..ရယ်မောမြူးထူးနေတဲ့အသံရယ်.....ပူညံပူညံနဲ့အလုပ်များနေတဲ့အစေခံတွေ
ကိုယ့်ကိုမြင်တော့အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်သံတွေကလွဲလို့ပေါ့...။...ဆောင်းဦးပေါက်ကာလရဲ့နေခြည်နွေးနွေးက
လဲပန်းတံတိုင်းတွေနဲ့...နန်းဆောင်တွေရဲ့တောက်ပနေတဲ့စဉ်ရည်သုတ်အုပ်ကြွပ်အမိုးတွေအပေါ်ဖြာကျစီးဆင်း
ပြီးရေကန်တွေနဲ့ ပရဆေးချိုမွှေးမွှေးတွေအပေါ်မှာပါ..ထွန်းလင်းလို့ရယ်...။...တောင်ဘက်ဆောင်တွေရဲ့မှန်ကူ
ကွက်ဆွဲတံခါးတွေ..ပန်းထွင်းယင်းလိပ်တွေကိုတော့အလင်းရောင်နဲ့ နွေးထွေးမှုရအောင်လို့..အကုန်ဖွင့်ထား
ကြတော့ပန်းထွင်းပြီးဆေးချယ်ထားတဲ့..ယက်မကြီးတွေရဲ့အနားစွန်းတွေအထိတောင်နေထိုးလို့...။..ဒါဟာ
ကိုယ့်အိမ်တော်မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာကိုသိသိကြီးနဲ့..ကိုယ့်မှာကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကိုပြန်ရောက်သွားသလို
မျိုးအခုမှဟင်းချနိုင်တော့တယ်...ညီမရေ...။

လှည့်ပတ်ကြည့်နေရင်း..တခုခုလိုနေသလိုခံစားရတယ်...။.....အဲ...ပြောင်ချော်ချော်..မျက်နှာလှလှ
လေးတခုပျောက်နေတာကိုး...။..ဒါနဲ့ ကိုယ်မေးမိတယ်...။

".....စတုတ္ထသခင်မတစ်ယောက်လဲမတွေ့ပါလား....."

မယ်မယ်ကအစေခံတစ်ယောက်ကိုသူ့ပြောင်းတံလာဖြည့်ဖို့အမိန့်ပေးပြီးမှ...အေးအေးဆေးဆေးပြန်
ဖြေလေရဲ့.....။

".....ဧပြီ...လမေလား.....အင်း..သူ့ကို..အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင်..နယ်ဘက်ကိုအပန်းဖြေခရီး
ထွက်ခိုင်းထားတယ်....."

မယ်မယ့်လေသံကိုနားထောင်ကြည့်ရတာနောက်ထပ်မေးခွန်းတွေထပ်မေးဖို့မသင့်တော့ဘူးဆိုတာ
ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်..။ဒါနဲ့..ညပိုင်းရောက်တော့..ကိုယ်လဲကလေးဘဝတုံးကအဆောင်မှာပဲ...အိပ်ဖို့ပြင်
နေတုံးဝမ်းတာမားကြီးရောက်လာပါရော..။...သူ့လုပ်နေကျအတိုင်း..ကိုယ့်ဆံပင်ကိုဖြီးသင်ပြီးဆံကျစ်ကျစ်ပေး
ဖို့ရာလေ..။ဒါနဲ့..ဆံပင်ရှင်းရင်းသူ့ပြောတဲ့အတင်းတွေ..သတင်းတွေထဲမှာ..ဖေဘုရားနောက်ထပ်ကိုယ်လုပ်
တော်တစ်ပါးထပ်ကောက်မယ်ကြံနေတာဆိုတာ..ကိုယ်သိရတယ်..။...အဲဒီကိုယ်လုပ်တော်အသစ်လေးကလေ
ဂျပန်မှာပညာသင်လာခဲ့တဲ့..ပီကင်းမြို့သူတဲ့..။.....စတုတ္ထသခင်မမှာအဲဒီသတင်းလဲကြားရောသူ့ရဲ့အကောင်း
ဆုံးကျောက်စိမ်းနားဆွဲတစ်စုံလုံးကိုမြို့ချပစ်လိုက်သတဲ့..ညီမရယ်။...ပြီးတော့ဝေဒနာအပြင်းအထန်ခံနေရတာ
တောင်နှစ်ရက်လုံးလုံးဘယ်သူ့ကိုမှမပြောဘူးဆိုပဲ..။...နောက်ဆုံးမှမယ်မယ်သိသွားတာတဲ့..။

ဒါနဲ့လမေတစ်ယောက်သေလုဆဲဆဲမှာ..ကိုယ်တို့ခေါ်နေကျသမားတော်အိုကြီးကလဲလက်ကောက်
ဝတ်တွေ..ခြေကျင်းဝတ်နေရာတွေကို..အပ်စိုက်ထားတာကလွဲလို့..ဘာမှကိုမတတ်နိုင်တော့ဘူးလို့ဆိုတယ်..။
အိမ်နီးနားချင်းတစ်ယောက်ကတော့.....အနောက်တိုင်းဆေးရုံကိုညွှန်ပေမဲ့..မယ်မယ်ကစိတ်ကူးထဲတောင်မ
ထည့်တာတဲ့..။...ကိုယ်တို့မှာသူတို့အကြောင်းဘာဆိုဘာမှမသိတာနော်..။...ပြီးတော့ဟန်လူမျိုးတစ်ယောက်
မှာဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာကို..နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ကဘယ်လိုလုပ်သိနိုင်မလဲနော်...။...အဲဒီအနောက်
တိုင်းသားဆရာဝန်တွေက..သူတို့လူမျိုးတွေရဲ့ရောဂါလက္ခဏာတွေကိုတော့..သိရင်သိနိုင်မှာပေါ့..။...သူတို့လူ
မျိုးဆိုတာက..ယဉ်ကျေးမှုအဆင့်အတန်းမြင့်မားပြီးနက်နဲသိမ်မွေ့တဲ့ကိုယ်တို့ဟန်လူမျိုးတွေနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင်
အတော်လေးကို..ကြမ်းတမ်းရိုးရှင်းပြီးအရိုင်းအစိုင်းဆန်သေးတာကိုး..။...ဒါနဲ့ပေါ့လေ...ကိုယ်ကိုကိုကလဲအဲဒီ
အချိန်မှာပဲတိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်..ရှစ်လပွဲတော်အတွက်အိမ်ခဏပြန်ရောက်နေတာတဲ့..။...ဒါနဲ့သူ့ကိုယ်တိုင်ပဲ
အနောက်တိုင်းသူဆရာဝန်မတစ်ယောက်ကို..သွားပင့်လာတော့တာပဲတဲ့..။

ဒါနဲ့အဲဒီဆရာဝန်မတော်တော်ထူးဆန်းတဲ့..မြန်ရှည်ကြီးနဲ့တဆက်ထဲကိရိယာတစ်မျိုးကိုယူလာ
သတဲ့..။...ပြီးတော့အဲဒါကြီးနဲ့..စတုတ္ထသခင်မရဲ့လည်မျိုထဲကိုလဲထိုးသွင်းလိုက်ရော..နားဆွဲတွေလဲချက်ခြင်း
ကိုပြန်ထွက်လာတော့တာတဲ့..ညီမရဲ့..။...လူတွေအားလုံးလဲ..အံ့သြခြင်းမကအံ့သြကုန်ကြတာဆိုပဲ..။...အဲ..
ဆရာဝန်မတော့မပါဘူးပေါ့လေ...။...သူကတော့သူပစ္စည်းတွေကိုပြန်သိမ်းပြီး..အေးအေးဆေးဆေးဆေးပဲပြန်သွား

သတဲ့...။.....ဒါနဲ့...ကိုယ်လုပ်တော်တွေအားလုံးလဲ...စတုတ္ထသခင်မကို...ဒီလောက်အရည်အသွေးကောင်းတဲ့...
ကျောက်စိမ်းနားဆွဲတွေကိုမျိုးချရကောင်းလားဆိုပြီး...ဒေါသုပုန်တွေထကုန်ကြတော့တာတဲ့လေ...။...ကိုယ်လုပ်
တော်ဝဝကြီးကဆိုရင်.....

".....ညည်းအေ...ဒီလိုပစ္စည်းတခုမျိုးပြီး...သေကြောင်းကြံချင်တယ်ဆိုရင်လဲ.....ငွေတစ်ဆယ်လောက်
နဲ့ရတဲ့...မီးခြစ်ဘူးလိုဟာမျိုးဝယ်ပြီးမီးခြစ်ဆံပေါ်ကယမ်းခေါင်းတွေကိုမျိုးပါတော့လား....."

လို့တောင်မအောင်နိုင်မအည်းနိုင်နဲ့...မကြေမချမ်းပြောသတဲ့...။...စတုတ္ထသခင်မလမေတစ်ယောက်မှာတော့
ဘာမှကိုမပြောနိုင်တော့တာလို့ဆိုတယ်...။...နာလန်ထနေတော့လဲ...သူစားတာ...စကားပြောဆိုနေတာမျိုးကို...
ဘယ်သူမှမတွေ့ကြဘူးတဲ့...။...အိမ်ရာပေါ်မှာတင်းတိမ်တွေချလို့အမြဲပဲလဲနေတော့တာတဲ့...။...သေကြောင်းကြံ
တာမအောင်မြင်တော့ခြေမှာမျက်နှာအပျက်ကြီးပျက်ရတော့တာပေါ့...။...ဆိုတော့...မယ်မယ့်မှာသနားလွန်း
လို့တခြားကိုယ်လုပ်တော်တွေရဲ့အထွေအပေးအစားအမြောင်းတွေကနေသက်သာပါစေတော့ဆိုပြီးအဝေး
ကိုပို့လိုက်ရတာတဲ့လေ...။

အမှန်ကတော့ကွယ်...ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ...အိမ်တော်ရဲ့အတင်းအဖျင်းသဘောလောက်ရှိတာကိုး...။
မယ်မယ်နဲ့ပြောဆိုမေးမြန်းနေဖို့လောက်အထိအရာဝင်တဲ့စကားမျိုးမဟုတ်ပေဘူး...။...ဒါပေမဲ့...ကိုယ်ကတော့
အိမ်တော်ကိုသိပ်ချစ်သူဆိုတော့...။...အိမ်တော်နဲ့ဆက်စပ်နေတဲ့ကိစ္စအားလုံးကို...အသေးစိတ်ကအစသိချင်နေ
မိတာ...။...ဆိုတော့ကိုယ်လဲဝမ်းတာမားကြီးပလစ်ပလစ်နဲ့ပြောသမျှကိုနားထောင်နေလိုက်တာပဲ...။...ဝမ်းတာမား
ကကိုယ်တို့အိမ်တော်မှာနေတာကြာလှပြီဆိုတော့...အိမ်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီးသူမသိတာဆိုတာမရှိဘူးဆိုပါ
တော့...ညီမရဲ့...။...မယ်မယ်ကဖေဘုရားနဲ့ထိမ်းမြားတော့ဝမ်းတာမားက...ဟိုးအလွန်ဝေးတဲ့...ရန်စီနယ်မှာရှိ
တဲ့မယ်မယ့်အိမ်တော်ကနေမယ်မယ်နဲ့လိုက်လာတာ...။...မယ်မယ်မီးဖွားတိုင်းလဲကလေးမှန်သမျှကိုပထမဦး
ဆုံးလက်နဲ့ခံယူတာလဲသူပဲပေါ့...။...မယ်မယ်များကံတော်ကုန်ပြီဆိုရင်တော့ကိုကိုအိမ်ကိုသွားပြီးကိုကိုမယား
ကိုပြုရရင်းမယ်မယ့်မြေးတော်တွေကိုထိမ်းမတဲ့လေ...။

ဒါနဲ့...ညီမရေ...လမေကိစ္စကအရေးကြီးလှပြီမှတ်တာ...နောက်ကြားရတဲ့ဟာကသာတောင်ဆိုးသေး
တယ်...။...ကိုယ့်ကိုကိုကအမေရိကဆိုတဲ့...အနောက်နိုင်ငံတခုကိုပညာတော်သင်သွားဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့...။
မယ်မယ်ကတော့ကိုယ့်ကိုအိမ်ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့တခွန်းမှမဟပေမဲ့...ဝမ်းတာမားကကိုယ့်ကိုမနက်မျက်နှာသစ်
ရေနွေးလာပို့ရင်းတိုးတိုးကပ်ပြောသွားလေရဲ့...။...ဖေဘုရားက...အစပိုင်းတော့ကိုကိုအနောက်နိုင်ငံသွားမဲ့ကိစ္စ
ကိုရယ်ပွဲဖွဲ့ခဲ့ပေမဲ့နောက်တော့သဘောတူလိုက်သတဲ့လေ...။...အကြောင်းကတော့လူရည်တတ်အထက်တန်း

လွှာတွေကြားထဲမှာသားတွေကိုနိုင်ငံခြားလွှတ်ပြီးပညာသင်ခိုင်းတာခုတလောခေတ်စားနေပါသတဲ့...။သူ့မိတ်ဆွေတချို့လဲသားတွေကိုဒီလိုပဲလွှတ်နေကြတာဆိုပဲ...။...ကိုယ့်မယ်မယ်ကတော့ဒီကိစ္စအတွက်အင်မတန်စိတ်မသာမယာဖြစ်ရှာသတဲ့...။...သူ့ဘဝတလျှောက်လုံးမှာဖေဘုရားပထမဦးဆုံးကိုယ်လုပ်တော်ကိုကောက်ခဲ့တုံးကကိစ္စပြီးရင်..အခုကိုကိုနိုင်ငံခြားသွားမဲ့ကိစ္စလောက်စိတ်မချမ်းသာစေတာမရှိခဲ့ဘူးလို့...။ဝမ်တာမားကဆိုတယ်...။...ကိုကိုတယောက်တကယ်သွားတော့မယ်ဆိုတာလဲသိရော..မယ်မယ်ဟာ..သုံးရက်လောက်အစာလဲမစားတဲ့အပြင်ဘယ်သူ့ကိုမှလဲစကားမပြောဘူးတဲ့...။ဒါပေမဲ့ကိုကိုကဘယ်လိုပဲဖြစ်နေနေ..ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရရအောင်သွားမှာပဲဆိုတာကိုရိပ်မိတော့..မယ်မယ်ကကိုကို့ကိုမသွားခင်လေးလက်ထပ်သွားဖို့တောင်းပန်ရှာသတဲ့လေ...။ဒါမှကိုကိုသွားလဲကိုကိုသားလေးတွေကျန်ခဲ့မှာကိုး...။...မယ်မယ်ကဒီလိုပြောရှာသတဲ့...။

".....မင်းရဲ့သွေးသားနဲ့ကိုယ်ခန္ဓာဟာ..မင်းတယောက်ထဲရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုမင်းဘယ်လိုမှသဘောမပေါက်နိုင်ဘူးဆိုရင်..ပြီးတော့ဘိုးဘေးတွေနဲ့ဒီအန္တယ်တော်ရဲ့တာဝန်ကိုမှမထောက်ပံ့...ဒီလောက်တောင်အာသာငမ်းငမ်းကိုယ့်ဘဝကိုအရိုင်းအစိုင်းတိုင်းပြည်ရဲ့အန္တရယ်အသွယ်သွယ်ကြားထဲကို..နစ်မြုပ်ချင်သပဆိုရင်တော့လဲမင်းဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့မင်းရဲ့စေတော့...သားမောင်...မယ်မယ်ဘာမှမပြောလိုတော့ဘူးကွယ့်ဒါပေမဲ့အနည်းဆုံးတော့..ဘိုးဘေးတွေမျက်နှာထောက်လို့တို့မျိုးဆက်သွေးကိုချန်ထားပေးရစ်ခဲ့ပါကွယ်...ဒါမှမပြောကောင်းမဆိုကောင်းမင်းများဟိုမှာပဲပျက်စီးခဲ့မယ်ဆိုရင်..မယ်မယ့်အတွက်အသေဖြောင့်စရာမင်းကိုယ်ပွားငါ့မြေးတော်လေးကျန်ခဲ့မယ်....."

ဒါပေမဲ့ကိုကိုက..အင်မတန်ကိုခေါင်းမာမာနဲ့ဒီလိုတုံ့ပြန်သတဲ့လေ...။

".....ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်မှလက်မထပ်ချင်တာ..မယ်မယ်ရဲ့...ကျွန်တော်ကတော့သိပ္ပံပညာရယ်..အဲဒါနဲ့ဆက်စပ်တဲ့ဘာသာတွေအားလုံးရယ်ကိုပဲ..လေ့လာချင်သေးတာ...ပြီးတော့လဲ..မယ်မယ်ရယ်...ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်စေရပါဘူး...စိတ်ချစမ်းပါ..အဲဒီကိစ္စတွေကိုကျွန်တော်ပြန်လာမှစဉ်းစားပါရစေ.....အခုလောလောဆယ်တော့ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်ဘူး....."

အဲဒီတော့မယ်မယ်လဲ..ဆက်သားတစ်ယောက်ကိုဖေဘုရားဆီလွှတ်ပြီး..ကိုကိုကိုမင်္ဂလာကိစ္စဖိအားပေးဖို့တိုက်တွန်းသေးသတဲ့...။ဒါပေမဲ့ဖေဘုရားကကိုယ်လုပ်တော်အသစ်ထပ်ကောက်မဲ့ကိစ္စနဲ့အလုပ်ရှုပ်နေတော့ကိုကို့ပြဿနာကိုခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်နေတာပေါ့...။ဆိုတော့..ကိုကိုလဲသူလုပ်ချင်တာလုပ်တော့တာဆိုပဲ..ညီမရေ.....။

ကိုယ်ဖြင့်မယ်မယ့်ကိုသနားလိုက်တာလေ...။...ကိုယ်တို့မျိုးဆက်သွေးကကိုကိုပြီးရင်ဒါနောက်ဆုံး
 လို့ဆိုလို့ရတယ်လေ...။...ကိုယ်တို့ဘိုးတော်ဖြစ်တဲ့ဖေဘုရားရဲ့ဖခင်ကြီးမှာ...ဖေဘုရားကလွဲလို့နောက်ထပ်သား
 ယောက်ျားလေးမထွန်းကားခဲ့ဘူး...ညီမရဲ့...။...ကိုယ့်ကိုကိုအပြင်..မယ်မယ့်နောက်ထပ်သားတစ်ယောက်ကလဲ
 ငယ်ငယ်အရွယ်နဲ့ ဆုံးသွားခဲ့တာဆိုတော့ဘိုးဘေးတွေဆီမှာမယ်မယ့်တာဝန်ကျေဖို့ရာက..ကိုကိုတစ်ယောက်
 မျိုးဆက်သွေးကိုဖြည့်ပေးမဲ့...သားယောက်ျားလေးအမြန်ရမှဖြစ်တော့မှာလေ...။...အဲဒီအတွက်သူ့ကိုလီအိမ်
 တော်ရဲ့သမီးနဲ့ ကြောင်းလမ်းထားခဲ့တာပေါ့...။...လီသခင်မလေးကို..ကိုယ်တော့မမြင်ဖူးသေးပေမဲ့...သူ့ခမြာ
 မလှရှာဘူးလို့ပြောကြတယ်...။...ဒါပေမဲ့လဲ..ကိုယ်တို့မယ်မယ့်ကိုစိတ်ချမ်းသာဆန္ဒပြည့်ဝစေမှာနဲ့..ယှဉ်လိုက်ရင်
 ဒါဘာဖြစ်လောက်မှာလဲကွယ်.....။

ကိုကိုတစ်ယောက်လုပ်နေပုံကြောင့်...ကိုယ့်မှာမယ်မယ့်အတွက်စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ..ရက်ပေါင်း
 ကိုတော်တော်ကြာကြာပဲ...။...မယ်မယ့်ကတော့....ကိုယ့်ကိုဒါတွေနဲ့..ပတ်သက်လို့တစိုးတစိမှ..ဟတာမဟုတ်
 ဘူး...။...ဒီပူဆွေးစရာကိစ္စကိုလဲတခြားဝမ်းနည်းစရာအကြောင်းတွေတုံးကလိုပဲ..သူနဲ့လုံးသားတထောင့်တနေ
 ရာမှာနက်နက်မြုပ်နှံလိုက်ဟန်တူပါရဲ့...။...ဒါမယ်မယ့်လုပ်နေကျပေါ့...။...ကြေကွဲစရာအကြောင်းတခုခုကိုသူမ
 ရှောင်လွှဲနိုင်တော့ဘူးလို့..သိလိုက်တာနဲ့တပြိုင်နက်..အဲဒါနဲ့..ပတ်သက်လာရင်ခပ်မဆိုတ်သာနှုတ်ပိတ်နေလိုက်
 တော့တာ...။...ဆိုတော့..ကိုယ်လဲဒီမြင်ဖူးနေကျ..ရင်းရင်းနှီးနှီးမျက်နှာတွေနဲ့..အိမ်တော်ခန်းဆောင်တွေထဲနေ
 ရင်းမယ်မယ့်ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေမှုနဲ့..လဲနေသားကျနေပြီဆိုတော့...ကိုကို..အကြောင်းလဲတဖြည်းဖြည်းနဲ့
 မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ.....။

အိမ်တော်ပြန်ရောက်ရောက်ခြင်း..ရင်ဆိုင်ရတာကတော့..မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းကိုယ်အကြောက်
 ဆုံးအရာကိုလူတိုင်းရဲ့အကြည့်တွေထဲတွေ့..နေရတယ်..လို့ထင်မိတော့တာပဲ...။...ဘယ်တော့လောက်သားလေး
 မွေးမယ်လို့ထင်သလဲဆိုတဲ့အကြည့်တွေပေါ့...။...တကယ်လဲတွေ့..တဲ့သူတိုင်းကမေးကြတယ်...။...မေးရင်းစမ်း
 ရင်းဆုမွန်တောင်းပေးရင်တော့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့..ခေါင်းကိုအသာညွတ်လို့အသိအမှတ်ပြုလက်ခံပါတယ်...။
 ဒါပေမဲ့သူတို့ထပ်ပြီးမေးလာတိုင်းကိုယ်တော့တတ်နိုင်သမျှအဲဒီမေးခွန်းကိုရှောင်လွှဲဖို့..ကြိုးစားတာပဲ...။...ကိုယ့်

ခင်ပွန်းကကိုယ့်ကိုနှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းမရှိဘူးဆိုတာဘယ်သူမှသိစရာမလိုဘူးလေ....ဘယ်သူမှကိုမသိစေရဘူး....။.....အဲ...ဒါပေမဲ့...မယ်မယ်တစ်ယောက်ကိုဖြင့်လိမ်လို့မရပေဘူး..ညီမရေ....။

အိမ်တော်ကိုပြန်ရောက်ပြီး..တစ်ပတ်အကြာတညနေမှာ..ကိုယ်လဲပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့..ရင်ပြင်တော်ကြီးဘက်ကိုသွားတဲ့တံခါးဝမှာထိုင်နေမိတယ်...။..ဆည်းဆာမောင်ရီတရောအချိန်လေး...ညီမရဲ့...။..ကျွန်မတွေ..အစေခံတွေလဲညစာပြင်ဆင်ရင်း..အလုပ်ရှုပ်နေကြတာ..ကြွက်ကြွက်ကိုညံလို့...။..ငါးကင်နဲ့..ဘဲပေါင်းအနံ့..ကလဲမွှေးလို့ကြိုင်လို့ပေါ့...။..တဖြည်းဖြည်းနဲ့..အမှောင်ဘက်ကိုတော်တော်ရောက်လာပြီ...။..အဲ...ရင်ပြင်တော်ပေါ်ကကနွမာတွေကလဲအဖူးလေးတွေကိုစီလို့ဒီနှစ်တော့တော်တော်ကိုမြိုင်မြိုင်ဆိုင်ဆိုင်ပွင့်မှဲသဘောမှာရှိတယ်...။မြင်နေကျဝန်းကျင်နဲ့..အိမ်တော်ရဲ့မေတ္တာရပ်ဝန်းဟာဒီအတိုင်းကိုကိုယ့်ရင်ထဲအထိနွေးထွေးလို့ပေါ့..ညီမရယ်...။ကိုယ်လေ..ပန်းထွင်းထားတဲ့တံခါးရွက်တွေကို..ငြင်ငြင်သာသာပွတ်သပ်ရင်း...ငယ်ဘဝတလျှောက်လုံး..ဒီအိမ်တော်ကြီးကိုတွယ်တာခွဲရတာ..အမြဲလုံခြုံမှုရခဲ့တာတွေကို..ပြန်တွေးနေမိတယ်...။..အခုတော့ဒါတွေဟာကိုယ်မသိလိုက်ခင်မှာပဲ..ပျောက်ကွယ်လွင့်ပါးသွားခဲ့ပြီကော...။..ငြိမ်သက်နေတဲ့ဆည်းဆာဟာကော့ပျံနေတဲ့ခေါင်မိုးတွေအပေါ်ဖြည်းဖြည်းငြင်သာအုပ်မိုးလာတာတွေ..ခန်းဆောင်တွေထဲ..ဖယောင်းတိုင်တွေတလက်လက်နဲ့..ထွန်းလင်းလာတာတွေ..အရသာပြင်းပြင်းအစပ်ကဲတဲ့ဟင်းရနံ့..တွေ...ကလေးတွေရဲ့အသံသေးသေးလေးတွေနဲ့..အုပ်ကြွပ်ခင်းကြမ်းပြင်ပေါ်က..သူတို့ရဲ့အဝတ်ဖိနပ်သံအုပ်အုပ်တွေ..ဒါတွေအားလုံးကိုကိုယ်ချစ်လိုက်ရတာလေ...။..တကယ်တော့..ကိုယ်ဟာကိုယ်တို့အင်မတန်ကျင်လည်လေ့ကျက်ပြီးဖြစ်တဲ့..ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ...ရှေးဟောင်းပရိဘောဂတွေ..မိရိုးဖလာအိမ်ထောင်မှုစနစ်တွေနဲ့..နွယ်ရက်ဖောက်ယှက်လိမ်ထားတဲ့ခေတ်ဟောင်းဟန်ရိုးရာအိမ်တော်ကြီးရဲ့သမီးစင်စစ်ပဲကွယ်...။..ဒီနေရာမှာဘယ်လိုရှင်သန်ရမလဲဆိုတာ..ကိုယ်ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့...။

ဒါနဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းအကြောင်း..ရုတ်တရက်တွေးမိပြန်တယ်...။..သူတော့ဒီအချိန်ဆိုအနောက်တိုင်းဝတ်စုံကြီးဝတ်လို့အနောက်တိုင်းဆန်ဆန်အိမ်ထဲကစားပွဲမှာတစ်ယောက်ထဲထိုင်နေရှာရော့..မယ်...။..မသိရင်တော့တကယ့်တပြည်သားပုံပေါက်နေမှာပဲ...။..သူနှစ်သက်တဲ့ဒီလိုဘဝမျိုးမှာကိုယ်ဘယ်လိုများ..ဝင်ဆံ့ရပါမလဲ....။သူမှကိုယ့်ကို..မလိုအပ်တာနော်...။..ဒါတွေတွေးမိတော့လေ...သွန်ချလို့မရတဲ့မျက်ရည်တွေနဲ့..ရင်ထဲမှာဆိုနှင့်လာတော့တာပဲ...။..အပျိုဘဝတုံးကထက်ကိုပိုပြီးအထီးကျန်ဆန်လာတာကိုလဲ..ခံစားမိတယ်...။...ညီမကိုတခါကပြောခဲ့ဖူးသလိုပါပဲ..ကိုယ်ကအနာဂတ်ကိုသိပ်မျှော်လင့်စောင့်စားခဲ့မိတာ...။..အခုကိုယ့်ရှေ့မှာမျက်ဝါးထင်ထင်ရောက်လာတော့..ခါးသီးနာကျင်စရာတွေကလွဲလို့ဘာမှမပါပါဘူးကွယ်...။...ဒါနဲ့ပဲမျက်ရည်တွေကထိန်းမနိုင်သိမ်းမရစီးကျလာတော့မယ်...။..ကိုယ်လဲဆည်းဆာအမှောင်ရိပ်ဖက်ကိုခေါင်းလှည့်လိုက်ရတယ်...။...နို့မဟုတ်ရင်ဖယောင်းတိုင်အလင်းတွေက..ကိုယ့်မျက်ရည်စိုနေတဲ့ပါးပြင်ကိုလာဟပ်တော့မှာကိုး....။

ရုတ်တရက်ပဲညစာအချက်ပေးတဲ့..မောင်းတော်ကြီးသံကြားရတော့ကိုယ်လဲမျက်ရည်စတွေကိုအသာသိမ်းလို့ ကိုယ့်နေရာမှာတိတ်တိတ်လေးဝင်ထိုင်ရတာပေါ့.....။

အဲဒီညကမယ်မယ်..အဆောင်တော်ကိုစောစောပြန်ကြွသွားလေရဲ့..။ခဏနေတော့ကိုယ်လုပ်တော် တွေလဲကိုယ့်အဆောင်ကိုကိုယ်ပြန်ကုန်ကြရော့..။...ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲလက်ဘက်ရည်သောက်ရင်းထမင်း စားဆောင်မှာထိုင်ကျန်ခဲ့တာ..။..ရုတ်တရက်ဝမ်းတာမားရောက်လာပြီး..ကိုယ့်ကိုအကြောင်းကြားတယ်...။

“.....သခင်မကြီးက...အခစားဝင်ဖို့မိန့်လိုက်ပါတယ်....မလေး.....”

ကိုယ်လဲတအံ့တဩနဲ့ ပြောမိတာပေါ့...။

“.....ဒါပေမဲ့..မယ်မယ်က..သူနားတော့မယ်လို့ပြောသွားတာ..အထိန်းတော်ကြီးရဲ့.....စကားစမြည် ပြောရအောင်အဆောင်တော်ကိုလာဖို့..မှာမသွားဘူးရယ်.....”

“.....ကျုပ်ကိုတော့အမှာတော်ရှိလိုက်တာပဲ...မလေးရဲ့...ကျုပ်ကအခုလေးတင်မှသခင်မကြီးအဆောင် တော်ကနေပြန်လာတာ.....”

စကားပါးပြီးတာနဲ့ ဝမ်းတာမားလဲဘာမှထပ်မရှင်းပြတော့ပဲထွက်သွားပါရော့..။...သူ့ခြေသံတွေရင်ပြင် တော်ပေါ်ကနေမှေးမှိန်ပျောက်ကွယ်သွားတာနဲ့..ကိုယ်လဲဖဲလိုက်ကာကိုမလို့..မယ်မယ့်အဆောင်တော်ထဲဝင် ခဲ့တယ်...။..အထဲရောက်တော့...မကြုံစဖူး...မယ်မယ်လေး..ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ထဲထွန်းထားပြီးအိပ်ရာပေါ် မှာလှဲနေတာ..။..ကိုယ့်တစ်သက်..မယ်မယ် ကိုအိပ်ရာပေါ်မှာတခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး...ညီမရဲ့...။

ကြည့်ရတာလဲအဆမတန် နွမ်းနယ်ပင်ပန်းနေပုံပဲ....။.....မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ထားပြီး..နှုတ်ခမ်းလေးတွေက လဲဖြူဖတ်ဖြူရော်နဲ့ ညိုလို့...။..ကိုယ်လဲ..အသာအယာပဲခုတင်နံ့ဘေးသွားလို့ရပ်နေမိတယ်...။..မယ်မယ့်မျက် နှာမှာသွေးရောင်ဆိုလို့လုံးလုံးကိုမရှိတာ..။..တည်တည်ကြည်ကြည်နဲ့ သိမ်မွေ့ တဲ့မျက်နှာလေးမှာဝမ်းနည်းမှု အရိပ်အယောင်တွေသာယှက်သန်းလို့ရယ်.....။

“.....မယ်မယ်ဘုရား.....”

ကိုယ်သာသာလေးခေါ်လိုက်မိတော့ပြန်ထူးရှာတယ်.....။

“.....အင်း..သမီးကွေလန်းလား.....”

ကိုယ်လဲမယ်မယ်ကထိုင်ခိုင်းစေချင်သလား..ရပ်နေရမှာလားဆိုတာမသိတော့နေရာမှာတင်ချီတုံ့ချတုံ့ဖြစ်နေတာပေါ့...။...ဒါနဲ့မယ်မယ်ကလက်ဟန်ပြပြီးကိုယ့်ကိုသူနဲ့ဘေးအိပ်ရာပေါ်ထိုင်စေတယ်..။...ကိုယ်လဲမယ်မယ်ပြောသလိုဝင်ထိုင်ပြီးသူစကားပြောလာမဲ့အချိန်ကိုစောင့်နေတာပေါ့...။...စိတ်ထဲမှာလဲမယ်မယ်တော့နိုင်ငံခြားကကိုကိုအတွက်ဝမ်းနည်းနေရာတယ်လို့ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြောမိတယ်...။.....တကယ်တမ်းကျတော့မယ်မယ်တွေးနေတာကိုကိုအကြောင်းမဟုတ်ဘူး..ညီမရဲ့...။.....ကိုယ့်ဘက်ကိုခေါင်းလေးနည်းနည်းလှည့်လိုက်ပြီးမယ်မယ်ကစကားစတယ်.....။

“.....သမီး..ညည်းမှာအဆင်မပြေတာတခုတော့ရှိနေပြီ...သမီးအိမ်တော်ကိုပြန်ရောက်လာကတည်းကမယ်မယ်ကြည့်နေတာ....ခါတိုင်းလိုအမြဲဘဝကိုကျေနပ်နေတတ်တဲ့အရိပ်အရောင်တွေ..ညည်းမှာမရှိတော့ဘူး...အတွင်းစိတ်ထဲမှာအမြဲလိုလိုမငြိမ်မသက်နဲ့..မျက်ရည်လဲအင်မတန်လွယ်လာတယ်.....ဒါတွေကိုကြည့်ရင်ညည်းမှာလျှို့ဝှက်ထားတဲ့..စိတ်မချမ်းသာစရာတခုရှိနေပြီဆိုတာသိနိုင်တယ်..ဘာပြုသာနာတွေများရှိနေသလဲကွယ်...တကယ်လို့ကလေးမရသေးလို့ဝမ်းနည်းနေတာဆိုရင်တော့..စိတ်ရှည်ရှည်သာထားပေတော့.....မယ်မယ့်တုံးကညည်းဖေဘုရားကိုပထမဆုံးသားဦးမွေးပေးဖို့ရာနှစ်နှစ်တိတိစောင့်ခဲ့ရတယ်ကွယ့်.....”

ကိုယ်လေမယ်မယ့်ကိုဘာကနေဘယ်လိုစပြီး..ပြောရမှန်းကိုမသိဘူး..။...ဒါနဲ့..ပန်းထိုးကန့်လန့်ကာကနေလွတ်ထွက်နေတဲ့ပိုးချည်စလေးကိုပဲ..လိမ်ကျစ်နေမိတော့တယ်..။...ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာလဲအတွေးတွေကလိမ်ယုတ်လို့ရယ်.....။

“.....ဟေ့.....မေးနေတာကို ဖြေမှပေါ့ကွယ့်.....ပြောစမ်း.....”

နောက်ဆုံးတော့မယ်မယ်ကကိုယ့်ကို..ခပ်ထန်ထန်အမိန့်ပေးပါလေရော...။...မယ်မယ့်ကိုမော်ကြည့်ရင်းကိုယ့်မျက်ရည်တွေဟာ..တာကျိုးသလိုကိုစီးကျလာတော့တာ..။...ကိုယ့်မှာစကားကို..တခွန်းမှမပြောနိုင်ဘူး...။...မျက်ရည်တွေကိုကျပြီးရင်းကျလို့အသက်တောင်မရှုနိုင်တော့တဲ့အထိရယ်...။...နောက်ဆုံးတော့ကိုယ်လဲမယ်မယ့်အိပ်ရာဖုံးမှာမျက်နှာအပ်လို့..သည်းသည်းထန်ထန်ကိုရှိုက်ငိုရင်းရင်ဖွင့်မိတော့တယ်..။

“.....အကျွန်သူ့ကိုနားမလည်နိုင်ဘူး..မယ်မယ်ဘုရား.....သူကအကျွန်.ကိုသူနဲ့.တန်းတူရည်တူနေရမ
တဲ့....ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတန်းတူရည်တူနေရမလဲဆိုတာအကျွန်မှမသိတာမယ်မယ်ရဲ့.....နောက်ပြီးအကျွန်.ခြေ
ထောက်တွေကိုလဲသူသိပ်မုန်းတာ..သိပ်ရုပ်ဆိုးတယ်လို့.ပြောရုံတင်မကဘူး.....ပုံပါဆွဲပြလိုက်သေးတယ်..
ဘုရားစူးရစေ့..မယ်မယ်ရယ်....အကျွန်ဖြင့်သူ့ကိုတခါမှမမြင်စေပါဘူး...သူဘယ်လိုသိသလဲဆိုတာတော့မစဉ်း
စားတတ်တော့ဘူး.....”

ကိုယ်လဲငိုရင်းရှိုက်ရင်းပလုံးပထွေးပြောတော့..မယ်မယ်ကဆတ်ကနဲထထိုင်တယ်....။

“....တန်းတူရည်တူနေရမယ်..ဟုတ်လား.....”

ဆိုပြီးဇဝေဇဝါနဲ့.မယ်မယ်ကရေရွတ်နေပြီး..ရုတ်တရက်မျက်လုံးတွေပြူးကျယ်တောက်ပလာတော့တာပဲ.....။

“.....သူဘာကိုဆိုလိုတာတုံးကွယ့်....ညည်းကဘယ်နယ်လုပ်ပြီး..ခင်ပွန်းသည်နဲ့.တန်းတူရည်တူဖြစ်နိုင်မှာ
တဲ့လဲ.....”

ကိုယ်လဲရှိုက်ရင်းနဲ့.ဖြေရတယ်..။

“.....အနောက်ပြေမှာတော့..ယောက်ျားနဲ့.မိန်းမဟာ..တန်းတူရည်တူရှိတယ်လို့ဆိုတာပဲ..မယ်မယ်ရဲ့.....”

“.....အေးလေ....ဒါပေမဲ့တို့.ဟန်လူမျိုးဆိုတာ..အင်မတန်မှသိတတ်ယဉ်ကျေးတဲ့သူတွေဥစ္စာ.....အနောက်
ပြေကမသိသားဆိုးရွားဟာတွေနဲ့..လားလားမျှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး.....ဒါနဲ့.နေပါဦး...သူကညည်းခြေထောက်
ပုံကိုဘာကိစ္စနဲ့ဆွဲပြတာတုံး....အဲဒါကရောဘာသဘောတုံးကွယ့်.....”

“.....ခြေထောက်တွေ..ဘယ်လောက်တောင်ရုပ်ဆိုးနေသလဲဆိုတာ..အကျွန်သိအောင်လို့..လို့ပြောတာပဲ..
မယ်မယ်.....”

“.....ဘာ...ဒါဆိုရင်တော့..ညည်းကိုကဖြစ်ကတတ်ဆန်းနေနေလို့ဖြစ်မှာပေါ့အေ...ဘယ့်နယ်..ငါညည်း
ကိုဖိနှပ်တွေအရံနှစ်ဆယ်တောင်ပေးလိုက်တဲ့ဟာကို.....ဂရုတစိုက်နဲ့သေသေချာချာလေးရွေးချယ်ဆင်ယင်မှ
ပေါ့...ကွေလန်းရယ်.....”

“.....သူကခြေထောက်အပြင်ပိုင်းပုံကိုဆွဲတာမဟုတ်ဘူး..မယ်မယ်ရဲ့.....အထဲကအရိုးတွေကောက်ကွေးပုံ
ပျက်နေတဲ့ဟာကိုဆွဲပြတာ.....”

“.....အရိုးတွေပုံ..ဟုတ်လား.....ဘယ်သူကများမိန်းမတွေရဲ့ခြေထောက်ထဲကအရိုးတွေကိုမြင်ဖူးလို့တုံး
ကွယ့်.....ယောကျာ်းတွေရဲ့မျက်လုံးကအသားထဲကိုထွင်းဖောက်ပြီးအရိုးတွေထိမြင်နိုင်မတဲ့လား.....”

“.....သူကအနောက်တိုင်းဆရာဝန်ဖြစ်လို့..မြင်နိုင်တယ်လို့ပြောတာပဲ..မယ်မယ်.....”

“.....ဪ...ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ..ငါ့သမီးရယ်.....”

ဆိုပြီးမယ်မယ်လဲသက်ပြင်းရှည်ကြီးမှုတ်ထုတ်ပြီး..ပြန်လှဲချသွားတော့တယ်...။.....နောက်စိတ်ပျက်လက်ပျက်
နဲ့ခေါင်းကိုခါရင်းဆိုလေရဲ့....။

“.....အေးလေ...ညည်းခင်ပွန်းက..အနောက်တိုင်းက..ပဉ္စလက်အတတ်ကိုတတ်တယ်ဆိုတော့လဲ..ဘယ်
တတ်နိုင်မတုံး...သမီးရယ်.....”

ဒီနောက်တော့..ညီမရေ..ကိုယ်လဲချုပ်တီးထားခဲ့သမျှအကုန်ပွင့်ထွက်ပြီး..မယ်မယ့်ကိုတခုမကျန်တိုင်
မိတော့တာ...။.....ဒီလိုစကားတွေကိုတောင်..မယ်မယ့်ကိုလွှတ်ကနဲခပ်တိုးတိုးပြောမိတဲ့အထိပဲ...။

“.....သူကအကျွန်တို့မှာ..သားရတာ..မရတာတောင်..ဂရုမစိုက်ဘူး..မယ်မယ်ရဲ့..အကျွန်..ကိုများလုံးလုံး
ကိုမနှစ်သက်တာ....ဖဝါးနဲ့သာနာပါတော့...မယ်မယ်ရယ်..ဘုရားကျမမှာအခုထိအပျိုရည်တောင်မပျက်သေး
ဘူး.....”

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကကိုယ်တို့ကြားတကြော့ကြီးစိုးလာပြန်တယ်...။ကိုယ်လဲပြောပြီးမှရှက်လွန်းလို့မယ်
မယ့်အိပ်ရာဖုံးထဲကိုယ်မျက်နှာကိုဝှက်ထားမိတော့တာပဲ.....။ရုတ်တရက်..မယ်မယ့်လက်ကကိုယ့်ခေါင်းကို
အသာအုပ်မိုးကိုင်လာသလိုခံစားလိုက်ရတယ်...။...သေတော့မသေချာလှဘူးရယ်...။...မယ်မယ်ဆိုတာချစ်ခင်
ကြင်နာမှုကိုဘယ်တော့မှထုတ်ဖော်ပြသတတ်သူမဟုတ်ဘူး...ညီမရဲ့...။...နောက်ဆုံးတော့ကိုယ်ကိုမတ်မတ်
ပြင်ထိုင်ပြီးမယ်မယ်စကားစပြန်တယ်.....။

".....ညည်းကိုပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့တဲ့နည်းတွေ..မှားနေတယ်လို့မယ်မယ်တော့မထင်ဘူး.....ဟန်လူမျိုး
အထက်တန်းလွှာမင်းယောက်ျားမှန်ရင်လဲ....ညည်းကိုမမြတ်နိုးပဲနေနိုင်မဲ့သူရှိမှာမဟုတ်ဘူး..တန်တော့..သမီး
ရယ်....ညည်းတော့အရိုင်းအစိုင်းလိုလူကို..လက်ထပ်မိပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်.....အဲဒီလိုဆိုပြန်တော့လဲ..သူဟာကွမ်
အိမ်တော်ရဲ့သားတစ်ယောက်ပဲဟာ....ဘယ်သူကများသံသယဝင်မိမှာလဲ.....ဒါဟာနိုင်ငံခြားမှာနှစ်ပေါင်းများ
စွာအနေကြာခြင်းရဲ့အကျိုးဆက်ပဲ...မယ်မယ်တော့လေ..ညည်းအစ်ကိုမသွားခင်ဒီမှာပဲအရင်သေသွားဖို့ဆုများ
တောင်တောင်းမိသေးတယ်....."

မျက်လုံးတွေကိုမှိတ်ရင်း..မယ်မယ်အသာပြန်လှဲချတယ်...။.....မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးကတော့..
တစထက်တစကိုပိုပြီးတင်းမာလာလေရဲ့...။..နောက်တော့..မောပန်းအားကုန်နေသလိုအသံသဲ့သဲ့စူးစူးနဲ့
စကားဆက်ပြန်တယ်..။

".....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ..ဒီလောကမှာ...တို့မိန်းမသားတွေသွားရာလမ်းဆိုလို့..တစ်လမ်းထဲသာရှိ
တာကိုး..မဖြစ်မနေလိုက်လျှောက်ရမဲ့ဘဝပေးတာဝန်ပဲဆိုကြပါစို့....အဲဒါကတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုကျေနပ်နှစ်
သိမ့်စေခြင်းပဲကွယ့်.....ပြောရတာမချီလှပေမဲ့..ညည်းဟာ..မယ်မယ့်သမီးမှမဟုတ်တော့တာကွယ်....သမီးဟာ
ညည်းခင်ပွန်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်ခဲ့ပြီ.....ဆိုတော့..ညည်းမှာသူ့ဆန္ဒကိုလိုက်လျောရုံအပြင်..တခြားရွေးစရာ
လမ်းရယ်လို့မရှိတော့ဘူး.....အဲ..အဲ..နောက်ဆုံးအနေနဲ့..တခါတော့သူ့ကိုယ့်ဘက်ပါလာအောင်ဆွဲဆောင်
ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ....ဒီတခါတော့.....ကျောက်စိမ်းရောင်ဖဲနဲ့..ကတ္တီပါအနက်ထည်ကိုဆင်ပေတော့...
နံ့သာအတွက်တော့ကြာပန်းရနံ့..နှင်းရည်ကိုသုံးကွယ့်..ပြီးလိုက်ရင်လဲ..ရဲရဲတင်းတင်းဟာမျိုးမဖြစ်စေနဲ့....မခို့
တရို့..မဝံ့မရဲလေးပေမဲ့..ဆွတ်မယ်ဆို..ညွတ်ဖို့အသင့်ပါဆိုတဲ့အပြုံးမျိုးဖြစ်နေရမယ်.....သူ့လက်ကိုလဲကိုင်သင့်
ရင်ကိုင်ကွယ့်...အဲ....ခဏတဖြုတ်တောင်မှိတ်တွဲထားလိုက်ဦး...သူကများရယ်မောရွှင်ပြမယ်ဆိုရင်...ကိုယ်ကလဲ
မြူးထူးနေဖို့အသင့်ဖြစ်ပေစေ...ဒါတောင်သူကတုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘူးဆိုရင်တော့..သူ့အလိုကိုလိုက်လျောဖို့က
လွဲရင်ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရမှာပဲ....."

“.....ခြေထောက်ဖြည့်လိုက်ရမှာလား..မယ်မယ်.....”

ကိုယ်တိုးတိုးလေးမေးမိတော့..ခဏဆိုင်းနေပြီးမှ..မယ်မယ်ကမောလျလျနဲ့ပြန်ဖြေတယ်..။

“.....ခြေထောက်ဖြည့်လိုက်ပေတော့...ခေတ်တွေကပြောင်းနေမှကိုး..ကဲ....ညည်းသွားနိုင်ပြီ.....”

ပြောပြီးတော့..မယ်မယ်နဲ့ရဲဘက်ကို..ပြန်လှည့်သွားတော့တယ်.....။

အခန်း ၆

ညီမရေ..ရင်ထဲမှာလေးလံနေပုံများ...ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး.....။

ကိုယ်အိမ်တော်ကနေပြန်ခဲ့ရတဲ့နေ့မှာ...အရုဏ်တက်လာတော့အရာအားလုံးဟာအသက်မရှိတော့ သလိုငြိမ်သက်ပြီးအံ့မှိုင်းနေလိုက်တာ...။..ဆယ်လပိုင်းတောင်ကုန်လုပြီဆိုတော့..ရွက်ခြောက်ဝါညိုညိုတွေက လဲတဖွဲဖွဲကြွေလို...။..အရုဏ်တက်နဲ့..နေဝင်ချိန်များဆိုဝါးရုံတွေတောင်..ချမ်းလွန်းလို့ခိုက်ခိုက်တုန်နေသလို.. တဆတ်ဆတ်လှုပ်ခါလို့ရယ်။.....ကိုယ်လဲရင်ပြင်တော်ပေါ်မှာ..တရစ်ဝဲဝဲနဲ့..ကိုယ်အကြိုက်ဆုံးနေရာလေးတွေ ရဲ့နပျိုလန်းဆတ်ခဲ့စဉ်တုံးကအလှတရားတွေကိုပဲ..အာရုံထဲပုံဖော်မြင်ယောင်နေမိတာ...။..ရေကန်နားရောက် တော့ခဏရပ်ပြီး..နားစွင့်နေမိသေးတယ်...။....ကြာခွက်တွေနဲ့..ပဒုမ္မာကြာရွက်အခြောက်တွေကိုတချွတ်ချွတ်နဲ့ လေတိုးသံသဲ့သဲ့များကြားလိုကြားရငြားလေ..။..တတိယရင်ပြင်ကျောက်ဆောင်ဥယျာဉ်ထဲကထင်းရှူးမွှေးပင် အိုကြီးကိုလဲမမေ့မလျော့သွားကြည့်ရင်း..အပင်အောက်မှာတစ်နာရီလောက်ကိုတမေ့တမောထိုင်ခဲ့ရတယ်...။ ဒီထင်းရှူးမွှေးအပင်ကြီးရဲ့သက်တမ်းက..အနှစ်သုံးရာတောင်ပြည့်လုပြီဆိုတော့ခမြာမှာလဲဖုထစ်ရွတ်တွလို့ရယ် တံခါးမကြီးနားရောက်လာတော့.....ကုန်းသပြေချိုလေးမှာစိမ်းစိမ်းမောင်မောင်အရွက်တွေနောက်ခံနဲ့..အသီးနီ နီတွေပြတ်နေတာလှလွန်းလို့တစ်ခက်ခက်လှူလှူမိသေးတယ်...။.....နောက်ဆုံးအနေနဲ့အိမ်တော်ဝင်းကြီးနဲ့ရင်ပြင်

တော်တွေရဲ့လှပတင့်တယ်မှုတွေကိုနည်းနည်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ်အမှတ်တရသိမ်းယူလာတဲ့အနေနဲ့...ဝေဝဆာဆာ ပွင့်နေတဲ့ဂန္ထမာရုဏ်အိုးကိုကိုယ်နဲ့အတူအိမ်အပြန်မှာယူလာခဲ့တယ်...။...ညီမရယ်...ကိုယ်ယူလာတဲ့ဂန္ထမာပန်း တွေကိုများမြင်စေချင်တယ်...။...အစွမ်းကုန်ကို...ဖူးပွင့်နေကြတာ...။...ပန်းတွေရဲ့အင်မတန်ကဗျာဆန်တဲ့အနီရဲ့ရဲ့... ရွှေရောင်တောက်တောက်...ခရမ်းဖျော့ဖျော့အရောင်တွေက...ကိုယ့်အိမ်သစ်ရဲ့ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေမှုကို... နည်းနည်းတော့သက်သာစေတန်ကောင်းပါရဲ့ကွယ်...။...ဒီလိုနဲ့...ပဲကိုယ်လဲ...ခင်ပွန်းသည်ဆီပြန်ခဲ့တယ်...။...။

ကိုယ်ဧည့်ခန်းဆောင်လေးထဲလှမ်းဝင်လိုက်တော့...သူရှိမနေဘူး...ညီမရဲ့...။...မနက်လင်းကတည်းက အရေးကြီးလို့ဆိုပြီးလာခေါ်သွားကြလို့လိုက်သွားတယ်လို့...။...အစေခံမလေးကဆီးပြောတယ်...။...ဘယ်သွား သလဲဆိုတာတော့သူလဲမသိဘူးတဲ့လေ...။...ဒါနဲ့...ကိုယ်လဲ...ကိုယ်တို့ရဲ့ဧည့်ခန်းဆောင်သေးသေးလေးထဲဂန္ထမာ အိုးတွေကိုအသေအချာနေရာချဖို့ပြင်ရတာပေါ့...။...သူပြန်လာရင်...တအံ့တဩဖြစ်သွားရအောင်လို့ဘယ်လိုနေ ရာမှာထားရမလဲလို့စဉ်းစားရတာအမောရယ်...။...ဒါနဲ့...အလှဆုံးဖြစ်ပြီလို့ထင်လို့ကြည့်လိုက်တော့ကိုယ့်မှာစိတ် ပျက်လက်ပျက်ကိုဖြစ်သွားတော့တာပဲ...။...အိမ်တော်ဟောင်းကရင်ပြင်တော်ပန်းထွင်းစကြိုနံလမ်းရဲ့...အမည်း ရောင်နောက်ခံနဲ့...တုံးကကိုယ့်ဂန္ထမာတွေဟာတောက်တောက်ပပနဲ့အင်မတန်တင့်တယ်သလောက်အိမ်သစ် ရဲ့နံရံအဖြူနောက်ခံမှာတော့သူတို့တွေလှတယ်ဆိုတာမည်ကမာမတ္တပါပဲကွယ်...။...တမင်လုပ်ယူထားသလိုမျိုး သဘာဝကိုမကျနိုင်တော့တာ...။

အင်း...။...ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ကိုယ်အဖြစ်လဲဒီလိုပါပဲလေ...။...အဲဒီပြန်လာတဲ့ညနေမှာမယ်မယ်မှာ လိုက်တဲ့အတိုင်းကျောက်စိမ်းရောင်ဖဲဘောင်းဘီပွကို...အနက်ရောင်ကတ္တီပါလက်ပြတ်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီရှည်နဲ့... တွဲဝတ်တယ်...။...ဆံပင်ကိုလဲကျောက်စိမ်းနဲ့မဟူရာတွေစီချယ်ထားတဲ့ဆံကျင်နဲ့...ခပ်ဆန်းဆန်းထုံးပြီးကျောက် စိမ်းနားဇောင်းပန်တယ်...။...ဖိနပ်ကတော့ကတ္တီပါအမည်းပေါ်မှာရွှေပုတီးလုံးလေးတွေကိုအဆန်းတကြယ်ပန်း ထိုးထားတဲ့အရံကိုသေသေချာချာရွေးစီးထားတာ...။...ပြီးတော့ပါးပြင်ကိုဆေးမတင်ပဲအောက်နှုတ်ခမ်းလေးကို ပဲဆေးနီတို့ထားတာလေးတွေ...။...နောက်ပြီးမင်းယောက်ျားအပေါင်းကိုမိန်းမူးစေနိုင်တဲ့...ရနံ့...သင်းသင်းနှင်းဆီ ရောင်လက်ဖဝါးလေးတွေ...။...အဲဒါလေးတွေကတော့ကိုယ်တို့အိမ်တော်ဟောင်းကစတုတ္ထသခင်မလမေရဲ့နည်း တွေသုံးထားတာပေါ့...။...ကိုယ်ကတော့အသေးစိတ်ကိုဂရုတစိုက်ပြင်တာပဲ...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့ပြန်တွေ့...မဲ့ပထမ ဆုံးညနေအတွက်ကိုး...ညီမရယ်...။...အပြီးလဲသတ်ရောကြေးမုံပြင်ထဲကိုယ့်ရုပ်သွင်ကိုတော်တော်စိတ်တိုင်း ကျမိတယ်...။...။

ပြင်လို့ဆင်လို့ပြီးတော့တံခါးဝမှာထိုင်လို့...သူ့ခြေသံကိုမျှော်ရတာပေါ့...။...တကယ်လို့များ...ဒီအပြင်အ ဆင်မျိုးနဲ့...ဟန်လူမျိုးတို့ရဲ့ရိုးရာအဆောင်တော်လိုနေရာမျိုးထဲက...ဖြာကျနေတဲ့အလင်းခပ်မှိန်မှိန်ထဲကြက်သွေး ရောင်ခန်းဆီးကိုအသာမလို့...သူ့ရှေ့ကိုထွက်လာရမယ်ဆိုရင်တော့...ကိုယ်သူ့ကိုဖမ်းစားကောင်းဖမ်းစားနိုင်မှာ ပေါ့...ညီမရယ်...။...အခုတော့ကိုယ့်မှာတကြိတ်ကြိတ်မြည်နေတဲ့လှေကားတလျှောက်တုန်တုန်ချိချိနဲ့ဆင်းလာပြီးသူ့

ကိုဧည့်ခန်းမှာလာကြိုရတယ်ဆိုတော့.....စဉ်းစားသာကြည့်ပေတော့...။..ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးရင်ခန့်မိန်းမူးစရာ
ကောင်းတော့မတုံး...။.....အခုတော့ကိုယ့်အလှကိုရုပ်လုံးကြွပြီးပေါ်လွင်လာစေမဲ့နောက်ခံပတ်ဝန်းကျင်တွေ
အခင်းအကျင်းတွေဘာဆိုဘာမှမျှမရှိတာကွယ်...။.....ဆိုတော့ကိုယ့်အဖြစ်ကလဲနံရံအဖြူနောက်ခံနဲ့ဂန္ထမာပန်း
တွေလိုပါပဲ...။..မည်ကာမတ္တလှတယ်ဆိုရုံပေါ့...။ဂန္ထဝင်မြောက်ပန်းချီကားတချပ်လို....အနုပညာဆန်ဆန်တင့်
တယ်နေတာမျိုးတော့မဟုတ်ပေဘူး...။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့ ပြောမနေပါနဲ့ တော့...။..အတော်ကြီးကိုနောက်ကျမှပြန်လာပြီး..ဟပ်ထိုးလဲမ
တတ်ကိုပင်ပန်းလာတာ...။..သူပြန်လာတော့..ကိုယ်ပြင်ထားဆင်ထားတာတွေလဲနွမ်းပြယ်စတောင်ပြုနေပြီ...။
သူကလဲ..ကြင်ကြင်နာနာတော့နှုတ်ဆက်ပေမဲ့..ကိုယ့်ကိုမျက်လုံးတချက်လောက်သာလှန်ကြည့်နိုင်တော့တာ
ရယ်...။.....ပြီးတော့အစေခံတွေကို..ညစာမြန်မြန်ပြင်ကြဖို့ကိုယ့်ကိုလောခိုင်းဖို့လောက်သာ..စိတ်ဝင်စားတော့
တယ်...။.....တနေကုန်လူနာကြည့်နေရတာ..မနက်ကတည်းကအခုထိဘာမှမစားရသေးဘူးတဲ့လေ...။

ကိုယ်တို့လဲ....ညစာကိုတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နဲ့ပဲပြီးလိုက်ကြတော့တယ်...။..ကိုယ့်မှာကျလှလှမျက်
ရည်တွေကိုပင်ပန်းတကြီးထိန်းနေရချိန်မှာ..သူကတော့ညစာကိုအလောသုံးဆယ်စားပစ်လိုက်ပြီးလက်ဘက်
ရည်ကြမ်းတခွက်နဲ့..မျက်မှောင်ကုတ်ပြီးထိုင်နေလေရဲ့...။..သက်ပြင်းတွေလဲမကြာခဏချလို့ရယ်...နောက်ဆုံး
တော့သူနွမ်းနွမ်းနယ်နယ်နဲ့နေရာကထရင်းပြောတယ်....။

".....ဧည့်ခန်းထဲသွားကြရအောင်လား....."

ဧည့်ခန်းထဲထိုင်မိကြတော့သူကကိုယ့်မိဘတွေအကြောင်းကို..ဝတ်ကျတန်းကျမေးပါရော...။..ပြန်
ဖြေတော့လဲနားထောင်တာမဟုတ်ဘူး...။..ဒါနဲ့ပဲသူ့ကိုဆွဲဆောင်မဲ့အကြံအစည်ထဲမှာတောင်စိတ်မပါနိုင်တော့
ပဲကိုယ်ငြိမ်ပဲနေလိုက်မိတော့တယ်...။.....ဒါတောင်စစချင်းကိုယ်စကားပြောနေရင်း..ရုတ်တရက်ရပ်သွားတယ်
ဆိုတာကိုသူ့မှာတော်တော်နဲ့သတိပြုမိတာမဟုတ်ဘူး...။..နောက်မှသတိဝင်လာပြီးပိုပြီးကြင်ကြင်နာနာလေသံ
နဲ့ပြောလေရဲ့....။

".....ကိုယ့်ကိုစိတ်မရှိပါနဲ့ကွယ်....မင်းပြန်ရောက်လာတာကိုတကယ်ဝမ်းသာတာပါ....ဒါပေမဲ့ဒီနေ့တနေ
ကုန်ကိုယ့်မှာအမိပွယ်မရှိအယူသီးနေကြတာတွေနဲ့မိုက်မိုက်မဲမဲလုပ်နေကြတာတွေကို....ပြောင်းလဲဖို့အစွမ်း
ကုန်တိုက်ခဲ့ပေမဲ့အရုံးပေးခဲ့ရတယ်...ကိုယ့်မှာဒီအရုံးကိုခေါင်းထဲကကိုမထုတ်နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်ကွယ်..ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုလဲ..လုပ်သင့်တာမှန်သမျှအကုန်လုပ်ခဲ့ရဲ့လားဆိုတာကို..အပြန်ပြန်အထပ်ထပ်မေးနေမိတယ်....လူ့အ
သက်တစ်ချောင်းရှင်ခွင့်ရဖို့အတွက်ပြောစရာငြင်းခုံစရာမှန်သမျှထဲကကိုယ်မပြောခဲ့တာများကျန်နေခဲ့သလား

လို့ပေါ့..ဒါပေမဲ့...သေချာပါတယ်..လုပ်စရာရှိတာမှန်သမျှကိုယ်အကုန်လုပ်ခဲ့တာပါ....ဒါနဲ့တောင်...ကိုယ်ရုံးခဲ့
တယ်.....”

“.....ဗဟိုရ်စည်မျှော်စင်နားက..ယူအိမ်တော်ကိုမှတ်မိတယ်မဟုတ်လား.....အဲဒီအိမ်က..ဒုတိယ
သခင်မလေးဟာ..ဒီနေ့ပဲကြီးဆွဲချပြီးသေကြောင်းကြိစည်တယ်လေ..ကြည့်ရတာ..သူ့ယောက္ခမသခင်မကြီး
ကအင်မတန်အဆိပ်ပြင်းတဲ့စကားလုံးတွေနဲ့..နိပ်စက်တာကို..ထပ်မံနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့....ကိုယ့်ကိုအရေး
တကြီးလာခေါ်ခဲ့ကြတယ်...ကိုယ်သူ့ကိုကယ်နိုင်ခဲ့သင့်တာ...သူတို့တွေ့တော့ကောင်မလေးဟာကြီးကိုလွှတ်
ခါစရှိသေးတာ..တကယ့်ကိုလွှတ်လိုက်ခါစလေးရယ်....အဲဒီမှာတင်..သူတို့ရဲ့အသက်အကြီးဆုံး..ဦးရီးတော်ဆို
တာပေါက်ချလာတော့တာပဲ...အရက်ကုန်သည်တစ်ယောက်ဟာပေါ့...သူတို့ရဲ့ယူသခင်ကြီးကမရှိတော့ဘူး
ဆိုတော့..အဲဒီဦးရီးတော်ကအိမ်တော်ရဲ့အကြီးအကဲဖြစ်လာတာပေါ့လေ...အဲ..အဲ..သူကဒေါသတကြီးနဲ့..ဝုန်း
ဝုန်းဒိုင်းဒိုင်းရောက်ချလာပြီးတော့...ရိုးရာဆေးမြီးတိုနည်းတွေကိုညွှန်းတော့တာပဲ.....သေကြောင်းကြိတဲ့မိန်း
ကလေးရဲ့ဝိညာဉ်ကိုပြန်ခေါ်ဖို့..နတ်ဆရာတွေပင့်ပြီးမောင်းတီးလိုတီးခိုင်းနဲ့...ဆွေမျိုးတွေကလဲဘေးမှာအုံ့လို့..
ခမြာမှာဒုတိယသခင်မကြီးသာဆိုတာအသက်ကဖြင့်နှစ်ဆယ်တောင်မပြည့်ရှာသေးဘူး....ဒါနဲ့ပဲခုနကဆွေမျိုး
တွေကသတ်လစ်နေတဲ့ဒုတိယသခင်မလေးကိုအတင်းပဲကြမ်းပြင်ပေါ်...ဒူးထောက်နေတဲ့ပုံစံဖြစ်အောင်ထိုင်
ယူပြီးနာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်ကိုဝှမ်းဆို့ပစ်လိုက်ကြတယ်လေ.....ပိုဆိုးတာကမျက်နှာကိုပါအဝတ်နဲ့အုပ်ပြီးစည်းပစ်
လိုက်တော့တာပဲ...မိုက်လိုက်ကြပုံများတော့ကွာ.....”

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ..ဝင်ပြောလိုက်မိတယ်..ညီမရေ့...။

“.....ဒါပေမဲ့..သခင်လေးရဲ့..အဲဒီလိုလုပ်ရတာထုံးစံပဲဥစ္စာ.....သူ့ဝိညာဉ်လိပ်ပြာတော်တော်များများက
ထွက်သွားခဲ့ပြီကိုး.....အဲဒီတော့ကျန်ကောင်းကျန်ရာလေးတွေလွတ်ထွက်မသွားရအောင်လို့..ထွက်လမ်းဒါရ
ပေါက်မှန်သမျှကိုဆိုထားရတော့တာပေါ့.....”

တဖြစ်တောက်တောက်ပြောရင်းသူကအခန်းတခုလုံးကိုလှည့်ပတ်လျှောက်နေတာ..။..ကိုယ့်စကား
လဲဆုံးရောကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်ကိုလာရပ်တော့တာပဲ...။...နှုတ်ခမ်းကိုလဲတင်းတင်းစေ့လို့အသက်ကိုပြင်းပြင်း
ရှုနေတာများကိုယ်တောင်ကြားရတယ်...။...ပြီးတော့..မျက်လုံးတွေကဝင်းဝင်းတောက်လာပြီး..ဆောင့်အော်
တော့တာ....။

“.....ဘာ.....လာပြန်ပလား..နောက်တယောက်.....”

ကိုယ်လဲ..အလန့်တကြားနောက်ဆုတ်မိရင်း..မရဲတရဲမေးမိတယ်...။

“.....သူ..သူ...သေသွားလားဟင်.....”

“.....သေသွားလား..ဟုတ်လား....မင်းကိုငါဒီလိုမျိုးအကြာကြီးလုပ်ထားရင်....မင်းရှင်နိုင်ပုံမလား.....
ဟင်.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့..ညီမရှေ့..ရုတ်တရက်ကြီး..ကိုယ့်လက်တွေကိုတဖက်ကချုပ်ပြီး..နောက်တဖက်နဲ့
ကိုယ့်နှာခေါင်းနဲ့ပါးစပ်ကိုသူ့လက်ကိုင်ပုဝါနဲ့အတင်းပိတ်တော့တာ....။...ကိုယ့်မှာလေမွှန်းတာကတကြောင်း
ကြောက်တာကတကြောင်းနဲ့..အတင်းတွန့်လိမ်ပြီးရုန်းရတာပေါ့...။...သူကအသံနက်ကြီးနဲ့..နာနာကျည်းကျည်း
ရယ်ရင်းကိုယ့်ကိုလွှတ်ပေးတယ်...။...ပြီးတော့မျက်နှာကိုလက်နဲ့အုပ်ပြီးတော့ငြိမ်ငြိမ်ကြီးတိုင်နေတာအကြာကြီး
ပဲ....။...ညနေကမှကိုယ်ပြင်ဆင်နေရာချထားတဲ့ဂန္ထမာပန်းအိုးတွေကိုတော့...သူလုံးလုံးကိုမမြင်ခဲ့ပါဘူး...။

ကိုယ့်မှာကြောက်လဲကြောက်..စိတ်တွေလဲဖေဖေဝါဖြစ်လို့..သူ့ကိုပဲထိုင်ကြည့်နေမိတယ်...။...သူပြော
တာတွေဟာအမှန်တွေများလားမသိဘူးနော်လို့လဲတွေးမိတယ်....။...အဲဒီညမှာတော့ကိုယ်ဝမ်းနည်းပန်းနည်း
နဲ့..ပဲကျောက်စိမ်းအဆင်တန်ဆာတွေကို..ငွေသေတ္တာလေးထဲပြန်ထည့်ပြီး..ဝတ်ထားတဲ့ပိုးထည်ဖဲထည်တွေ
ကိုလဲချွတ်သိမ်းရတာပေါ့...။...ရုတ်တရက်လဲသဘောပေါက်လာခဲ့တယ်....ကိုယ်ဟာတလျှောက်လုံးအလွဲတွေ
ကိုချည်းသွန်သင်ခံခဲ့ရတာပဲကွယ်...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းဟာတခြားမင်းယောက်ျားတွေလို..မိန်းမမှန်ရင်ပန်းမွှေးမွှေး
လှလှလောက်..ဒါမှမဟုတ်..ဘိန်းပြောင်းလောက်ပဲသဘောထားပြီးခုံမင်စုံမက်တတ်သူမှမဟုတ်တာ...ညီမရဲ့..
သူ့ကိုဆွဲဆောင်ဖို့ရာအပြင်ပန်းရုပ်အလှအပတခုတည်းနဲ့မလုံလောက်ပဲ..တခြားဟာတွေပါလိုအပ်သေးတာဆို
တာကိုပါနားလည်လာမိတော့တယ်...။...အိမ်တော်ကိုပြန်ခဲ့တုံးက..မယ်မယ်နံရံဘက်ကိုမျက်နှာလှည့်လို့နွမ်းနွမ်း
လျလျပြောခဲ့တာကိုလဲအထပ်ထပ်အခါခါ..ပြန်ကြားယောင်မိတယ်....။

“.....ခေတ်တွေကပြောင်းနေမှကိုး.....”

ညီမရေ..ပြောခဲ့သာပြောတာ..တကယ်တမ်းကျတော့..ကိုယ့်မှာခြေထောက်စည်းတာကိုဖြည့်ခဲ့စခန်း
 ကတော်တော်နဲ့ကိုမရောက်နိုင်ဘူး...။..နောက်ဆုံးတော့..လျူကတော်ကြောင့်သာလုပ်ဖြစ်သွားတော့တာ...။
 သူကအနောက်တိုင်းလောကခါတ်ကျောင်းသစ်က..ကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ရဲ့ကတော်ကွယ့်...။...ကိုယ့်ခင်
 ပွန်းသည်ကဆရာလျူအကြောင်းတော့ခဏခဏပြောသား..သူ့မိတ်ဆွေဆိုပြီးလေ.....။..ကိုယ့်အိမ်ပြန်ရောက်
 ပြီးနောက်တနေ့လဲကျရောလျူကတော်ကစကားပါးလာတယ်...။..နောက်နေ့ကိုယ်တို့အိမ်ကိုအလည်လာမယ်
 တဲ့လေ..။

အို..ဘာပြောကောင်းမလဲ..ကိုယ်လဲအကြီးအကျယ်ကိုစိစဉ်ပြင်ဆင်ရတာပေါ့...။...ကိုယ့်အိမ်ထောင်
 သက်တမ်းစခါစမှာပထမဦးဆုံးအကြိမ်လာတဲ့ဧည့်သည်ပေကိုး..ညီမရဲ့...။..အစေခံတွေကိုဈေးလွတ်ပြီးမုန့်..ချို
 မုန့်ဆီမ့်ခြောက်မျိုးရယ်..ဖရဲစေ့လှော်ရယ်..အဲ..နမ်းမုန့်..လွှာတွေရယ်ကိုဝယ်ခိုင်းရတယ်..။..အကောင်းဆုံးရွှေ
 ဖီမိုးလွတ်လက်ဘက်ခြောက်လဲပါသေးတယ်..။.....ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လဲ..ပုဇွန်ဆီသွေးဖိထည်နဲ့ပုလဲနားဇောင်း
 ကိုဆင်ရတယ်...။...စိတ်ထဲမှာတော့ဒီအနောက်တိုင်းအိမ်ပုံစံကြီးကြောင့်....ရှက်လိုက်ရတာမပြောပါနဲ့တော့
 ကွယ်...။..လျူကတော်ကတော့ကိုယ့်အကြိုက်ကြီးကလဲဘယ်နှာကြီးပါလိမ့်....အိမ်အပြင်အဆင်ကလဲရုပ်ဆိုး
 လိုက်တာလို့ထင်တော့မှာပဲဆိုပြီးလေ..။..ကိုယ်ဖြင့်အဲဒီနေ့မှာကိုယ့်ခင်ပွန်းအိမ်မှာရှိမနေပါစေနဲ့..လို့တောင်ဆု
 တောင်းမိသေးတယ်...။.....ဒါမှသူမရှိတုံးစားပွဲကုလားထိုင်တွေကိုပြန်ပြင်ဆင်နေရာချပြီး..နည်းနည်းပါးလူ
 လူသူသူဖြစ်အောင်လုပ်ရမှာကိုး..။

အမလေးတော်..သူကဖြင့်အဲဒီနေ့ကအိမ်မှာမြဲနေတော့တာ..ကြားသားမိုးကြီးရယ်..တကတည်း....ဒီ
 မှာသူများကအခန်းကိုပြင်မလို့ပါဆိုမှပဲ...။....ဧည့်ခန်းထဲမှာစာထိုင်ဖတ်နေရင်းကိုယ်စိတ်တွေလှုပ်ရှားပြီးဝင်လာ
 တာကိုပြီးကြည့်နေလေရဲ့..။.....ကိုယ်စဉ်းစားထားတာကဧည့်သည်ဝင်လာရင်..ကိုယ်ကတော့ထိုင်နှင့်နေမယ်

အဲ..အစေခံတစ်ယောက်ကလျူကတော်ကိုဦးညွှတ်ကြီးဆိုပြီး..ပြင်ထားတဲ့အကောင်းဆုံးဧည့်ထိုင်ခုံနေရာကို လမ်းပြမယ်ပေါ့လေ..။.....ဒါပေမဲ့..ကိုယ်ခင်ပွန်းကတချိန်လုံး..ငုတ်တုတ်ကြီးရှိနေတော့ဘယ်လိုမှခုံတွေကိုနေ ရာချလို့မရဖြစ်နေတုံးလူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံရုတ်တရက်မြည်လာပါရော..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကလေ..ဘာလုပ် တယ်မှတ်တုံး..ကိုယ်တိုင်ထသွားပြီးတံခါးကိုဖွင့်သတော့့..။...ကိုယ့်မှာတော်တော်ရှက်သွားပြီးဘာလုပ်လို့ဘာ ကိုင်ရမှန်းမသိလက်တွေ့ကိုပဲအခြင်းခြင်းဆုတ်နယ်နေမိတော့တယ်....ညီမရေ....လုပ်ပုံကိုလဲကြည့်ဦးလေ.. အစေခံများကျလို့..တံခါးကိုကိုယ်တိုင်ဖွင့်ရအောင်က..။...ဒါနဲ့အိမ်ရှေ့ခန်းလေးဆီက...တော်တော်ရွှင်တဲ့အသံ မြူးမြူးကြားလိုက်ရတာနဲ့ကိုယ်လဲမနေနိုင်ဘဲချောင်းကြည့်လိုက်မိတယ်..။...အမလေးလေး....ဒါကသာတောင် ဆိုးသေးတယ်..ညီမရေ....။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကလေ..ဧည့်သည်ရဲ့လက်တစ်ဖက်ကိုဖျတ်ဆိုဆွဲယူလိုက်ပြီးကိုးရဲ့ ကားယားပုံစံနဲ့အတင်းကိုအထက်အောက်လှုပ်ခါရမ်းပစ်လိုက်တာတော့့...။...လုပ်နေလိုက်ပုံတွေကတော့အံ့ ဩကုန်နိုင်ဘွယ်ပါပဲ....။

ဒါပေမဲ့ကွယ်..အဲဒီအခိုက်အတံ့လေးမှာကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့မျက်နှာကိုလဲမြင်လိုက်ရရော....အံ့ဩနေတာ တွေဧည့်သည်အတွက်ပြင်ဆင်ရင်းစိတ်ပူနေတာတွေတောင်...ဘယ်နားရောက်သွားမှန်းမသိလိုက်ပါဘူး...။ သူ့ကိုလေ..သူ့လက်ထပ်မယားဖြစ်တဲ့ကိုယ့်ရှေ့မှာ..အဲဒီလိုမျက်နှာမျိုးနဲ့တခါမှကိုမမြင်ဖူးခဲ့တာ.....။...ပေါ့ပါး ကြည်လင်နေလိုက်ပုံများကွယ်...အခုမှပဲမိတ်ရင်းဆွေရင်းတစ်ယောက်ကိုပြန်တွေ့..လိုက်ရသလိုမျိုးရယ်..။

ညီမသာအဲဒီတုံးကကိုယ့်အနားမှာရှိခဲ့မယ်ဆိုရင်..ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာကိုယ့်ကိုသင်ပေးမှာပဲနော်..။ ဒါပေမဲ့အဲဒီအချိန်တုံးကကိုယ့်မှာတစ်ယောက်ထဲရယ်..သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေဆိုတာလဲလုံးလုံးရှိတာမဟုတ်ဘူး ဆိုတော့့ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနဲ့စဉ်းစားမိတယ်..။...သူ့ကိုယ့်ကိုလုံးဝမချစ်ရအောင်ကိုယ့်မှာဘာ များလို့အပ်နေပါလိမ့်လို့လေ..။

ဧည့်သည်လျူကတော်ကို..ကိုယ်အနီးကပ်ကိုသေသေချာချာကြည့်မိတယ်...။.....ကိုယ့်ထက်ဘယ် လောက်များပိုလှသလဲလို့လေ....။...သူဟာနည်းနည်းမှကိုမလှပါဘူးကွယ်...အမှန်ဆိုရင်ကြည့်ကောင်းတဲ့အ ထဲမှာတောင်မပါဘူးရယ်..။...မျက်နှာကလဲကြီးကြီးပြားပြားနဲ့..နီရဲတွတ်နေတာပဲ..။...အမြဲတော့ရွှင်ပြီးနေတတ် တယ်...။...မျက်လုံးတွေကလဲကြင်နာတဲ့အရိပ်အရောင်နဲ့..အမြဲပြီးရောင်သန်းနေပေမဲ့..အင်မတန်ကိုဝိုင်းစက် ပြူးကျယ်နေတာများဖန်ဂေါ်လီလုံးတွေလားမှတ်ရရဲ့...။...နောက်ပြီးခပ်မိုင်းမိုင်းမီးခိုးရောင်ပြောင်အပေါ်ဝတ်ကို အဆင်တွေအပွင့်အခက်တွေမပါတဲ့ပိုးစကတ်ရှည်နဲ့တွဲဝတ်လို့..။...အဲ..ခြေထောက်မှာတော့ယောက်ျားတွေစီး တဲ့ခြေနင်းမျိုးနဲ့တော့့..။...ဒါပေမဲ့..ညီမရယ်..လျူကတော်များစကားပြောလိုက်ရင်လေ..အသံကလဲနှစ်လိုဖွယ် ရာလို့က်လို့က်လဲ့လဲ့နဲ့ပြောစရာစကားတွေကလဲအမြဲအသင့်ရယ်..။...ခပ်သွက်သွက်ပြောပြီးနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် လဲရယ်တတ်သေးတယ်..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့ပြောနေတာများ...စကားတွေကိုဖောင်လို့..။...ကိုယ့်မှာတော့ခေါင်း

ငိုက်စိုက်နဲ့ထိုင်နေရတာပေါ့...။သူတို့ပြောတဲ့အကြောင်းအရာတွေကိုတခါမှမကြားဘူးရတဲ့အထဲ...သူတို့ကအ
နောက်တိုင်းလိုလဲအပြန်အလှန်ပြောကြသေးတာ...။ကိုယ်တော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေတာကိုသတိ
ပြုမိတာကလွဲရင်ဘာမှကိုနားမလည်လိုက်ပါဘူးကွယ်...။

အဲဒီညကညစာလဲစားပြီးကြရော..ကိုယ်လေ..ကိုယ့်ခင်ပွန်းနားမှာတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ထိုင်နေမိ
တယ်...။စိတ်ထဲမှာလဲနေ့လည်ကသူ့မျက်နှာကိုပဲအဖန်တလဲလဲမြင်ယောင်လို့...။...သူဒီလောက်ပေါ့ပါးရွှင်မြူး
ပြီးစိတ်အားထက်သန်နေတာမျိုးကိုတခါမှမမြင်ဖူးခဲ့တာ...ညီမရယ်...။သူ့မှာလျှူကတော်နဲ့ပြောစရာစကား
တွေကလဲပြည့်လို့ရယ်...။မြင်လိုက်တာနဲ့ကိုခရားရေလွှတ်ပြောတော့တာ...။လျှူကတော်လာလည်တဲ့တချိန်
လုံးထိုင်ဧည့်ခံနေလိုက်တာများယောက်ျားအချင်းချင်းကျလို့ကွယ်...။

ကိုယ်လဲနေရာကထပြီးသူနဲ့ဘေးမှာသွားရပ်မိတယ်...။

“.....အင်း...ပြော.....”

စာဖတ်နေရာကနေခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး..သူမေးလာတယ်..။

“.....ဒီနေ့လာလည်တဲ့ဧည့်သည်အမျိုးသမီးအကြောင်း..အကျွန်းကိုပြောပြပါလားဟင်...”

သူကလေ..ထိုင်ခုံနောက်မှီကိုမှီချလိုက်ရင်း..ကိုယ့်ကိုစူးစူးစမ်းစမ်းစိုက်ကြည့်နေသေးတယ်..။

“.....ဧည့်သည်အကြောင်းဟုတ်လား...အင်း..သူက..ဗာဆာလို့ခေါ်တဲ့အနောက်တိုင်းအမျိုးသမီးတက္ကသိုလ်
ကနေဘွဲ့ရခဲ့တာပေါ့...အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်တဲ့အတိုင်းပဲဉာဏ်ထက်မြက်တဲ့အပြင်..စိတ်
ဝင်စားစရာလဲသိပ်ကောင်းတာ....ဒါ့အပြင်သူ့မှာသားလေးသုံးယောက်လဲရှိသေးတယ်.....သန့်သန့်ရှင်းရှင်း

သွက်သွက်လက်လက်နဲ့သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ကလေးတွေပေါ့.....သူတို့အမေကသူတို့ကိုကောင်းကောင်း
ကိုပြုစုပျိုးထောင်ထားတော့..ကိုယ်ဆိုသူတို့ကိုမြင်တိုင်းသိပ်စိတ်ချမ်းသာရတယ်.....”

ညီမရေ..အဲဒီလိုပြောတာလဲကြားရော...ကိုယ်လေ..လျူကတော်ကိုမုန်းလိုက်တာဆိုတာမပြောပါနဲ့.
တော့...ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲဘာလုပ်ရမလဲမသိဘူး..။သူ့စိတ်ဝင်စားမှုကိုရအောင်လုပ်ဖို့ကနောက်ဆုံးတနည်း
ပဲကျန်တော့တယ်ထင်ပါရဲ့.....။...တကယ်တော့သူချီးမွမ်းပြောဆိုနေတဲ့လျူကတော်ကဖြင့်နည်းနည်းတောင်
လှတာမဟုတ်ဘူး...။

“.....သူလှတယ်လို့..သခင်လေးထင်လားဟင်.....”

ကိုယ်လဲမအောင့်နိုင်တော့ဘဲတိုးတိုးမေးမိတော့..သူကပြတ်ပြတ်သားသားပြန်ဖြေလေရဲ့.....။

“.....လှလားဆိုတော့..အင်း..ကိုယ်တော့လှတယ်ထင်တာပဲ.....သူကကျန်းကျန်းမာမာကြံ့ကြံ့ခိုင်ခိုင်ရှိတဲ့
အပြင်သိပ်လဲအမြော်အမြင်ရှိတာ..နောက်ပြီးကျန်းမာတဲ့ခြေထောက်တွေနဲ့သန်သန်မြန်မြန်လဲလမ်းလျှောက်
တတ်သေးတယ်.....”

ပြောပြီးတော့..သူအဝေးကြီးကိုငေးနေလေရဲ့..။..ကိုယ်ကတော့ရင်ထဲမှာပလောင်ဆူရင်း..အသည်း
အသန်ကိုစဉ်းစားနေရတာ..။..မိန်းမတွေသွားရာလမ်းက..တစ်လမ်းထဲပဲရှိတာတဲ့လေ....။.....အိပေမဲ့..ကိုယ်
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။..နားထဲမှာတော့မယ်မယ့်စကားသံတွေကဆူဝေလို့...“ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုကျေနပ်နှစ်သိမ့်
စေခြင်းပဲကွယ့်”...တဲ့....။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့အခန်းရဲ့တဖက်ဆီကို..တွေ့တွေ့ဆဆနဲ့ထိုင်ငေးနေဆဲပဲ..။
သူ့စိတ်ထဲဘာတွေတွေ့နေမလဲတော့..မဆိုနိုင်ဘူး...။..ကိုယ်ပြောနိုင်တာတခုတော့ရှိပါရဲ့..။...ကိုယ်မှာတော့
ပုဖန်ဆီသွေးဖဲထည်နဲ့ပုလဲတွေလဲဆင်လို့..။..ကိုယ်ဆံထုံးဆန်းဆန်းကလဲ...မည်းနက်ပြီးတဖိတ်ဖိတ်တောက်
လို့ရယ်..။..ပြီးတော့ကိုယ်ရပ်နေတာကလဲ..သူ့ပုခုံးနားကပ်လွန်းလို့သူ့သာလက်လှမ်းလိုက်မယ်ဆိုရင်ကိုယ့်
ကိုတောင်လှမ်းထိနိုင်ပါရဲ့..။..အိပေမဲ့သူ့ကိုယ့်အကြောင်းတွေ့နေတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့လုံးဝပြောနိုင်
ပါတယ်..။

နောက်ဆုံးတော့..ကိုယ်ခေါင်းငုံ့လို့သူ့ရင်ခွင်ထဲတိုးဝင်မိရင်း..ကိုယ့်ဘဝဟောင်းနဲ့အယူအဆဟောင်း
အားလုံးကိုအရှုံးပေးစွန့်လွှတ်လိုက်တော့တယ်...ညီမရယ်..။

“.....သခင်လေးသာဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာပြောပြရင်..အကျွန်ုပ့်ခြေထောက်စည်းထားတာကိုဖြည့် ပြုမယ်.....”

အခန်း ၇

အခုမှစေ့စေ့ပြန်တွေးကြည့်တော့..ကိုယ်ခင်ပွန်းကိုယ့်အပေါ်စိတ်ဝင်စားစပြုလာတာအဲဒီညနေကနေ စတာကိုး...ညီမရဲ့....။...ဒီမတိုင်မီကဆိုရင်..ကိုယ်တို့မှာပြောစရာရယ်လို့မယ်မယ်ရရမရှိခဲ့ဘူး...။...တွေးနေတာ တွေကလဲ..တခြားစီရယ်..။...ကိုယ်ကတော့သူပြောသမျှတခွန်းမှန်းမလည်ဘဲ..တအံ့တသြနဲ့ပဲကြည့်နေရပြီး သူကတော့ကိုယ့်ကိုကြည့်နေတယ်ရယ်လို့မရှိတာ...။...စကားပြောကြပြန်တော့လဲသူစိမ်းတွေလို..အလာပွ သလာပွလောက်ပဲယည်ကျေးဖွယ်ရာပြောဖြစ်ကြတယ်...။...ကိုယ်ကတော့အမြဲရှက်ကိုးရှက်ကန်း..သူကတော့ မျက်လုံးချင်းမဆုံအောင်ဂရုတစိုက်နဲ့..ယည်ယည်ကျေးကျေးပြောလိုဆိုတဲ့အခြေအနေမျိုးပေါ့...ညီမရယ်.....။ ဟော.....အခုကိုယ်သူ့ကိုတကယ်လိုအပ်လာပြီဆိုတဲ့အခါမှာတော့...ကိုယ့်ကိုမျက်စေ့အောက်ကတောင်အ ပျောက်ခံတော့တာမဟုတ်ဘူး...။...စကားပြောပြီဆိုရင်လဲကောင်းကောင်းမွန်မွန်မေးစမ်းလို့ကိုယ့်အခြေစကား ကိုလဲဂရုတစိုက်နားထောင်ပြန်ပါရော...။...ကိုယ်ကတော့ဘာပြောကောင်းမလဲကွယ်...။...နဂိုကတည်းကသူ့ကို ရင်ခုန်နေခဲ့တာ...အခုတော့မြတ်နိုးလွန်းလို့ကိုးကွယ်တဲ့အဆင့်ကိုရောက်သွားပြီပဲဆိုကြပါစို့ရဲ့.....။...ကိုယ့်တစ် သက်မှာလေ..မင်းယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ်ဒီလောက်ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ယုယ လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ဆိုတာအိမ်မက်တောင်မမက်ဖူးခဲ့ဘူး...ညီမရဲ့..။

ကိုယ်သူ့ကို..ခြေထောက်ဘယ်လိုဖြည့်ရမလဲလို့မေးတုံးကပေါ့!....။...ကိုယ်ထင်တာကသူ့ဆေးပညာ နည်းအတိုင်းဘယ်လိုလုပ်ဆိုပြီး.....ညွှန်ကြားချက်တွေပဲပေးလိမ့်မယ်လို့မျှော်လင့်ထားတာ...သူ့ကိုယ်တိုင်ရေ နွေးတလေမလာပြီးပတ်တီးတလိပ်နဲ့ကိုယ့်နားရောက်လာတော့ကိုယ့်မှာ..အံ့အားကြီးကိုသင့်လို့...။...ကိုယ့်ခြေ ထောက်တွေကိုသူမြင်တာမခံဝံ့ပါဘူး..ဘယ်နှယ်..ရှက်လွန်းလို့သေရချည်ရဲ့...။...ဒီခြေထောက်တွေကိုကိုယ် တိုင်ဂရုစိုက်နိုင်တဲ့အရွယ်ကစပြီး..ဘယ်သူမှမြင်ဖူးခဲ့တာမဟုတ်ဘူး...။...ဆိုတော့သူရေနွေးလေ့ကြီးကိုချလို့ ကိုယ့်အနားဒူးထောက်ထိုင်ရင်း..ကိုယ့်ခြေထောက်တွေကိုလှမ်းကိုင်တော့...အမလေး..လူကိုပူထူသွားတော့ တာပါပဲ...။

“.....အို...မဟုတ်တာ...မ...မကိုင်ပါနဲ့...အကျွန်ုပ်ကိုယ့်ဖာသာကိုယ်လုပ်ပုံမယ်.....”

ကိုယ့်မှာရှက်လွန်းလို့အသံသဲ့သဲ့နဲ့ကန့်ကွက်မိတော့..သူကပြန်ပြောလေရဲ့...။

“.....မရှက်ရဘူးလေ..ကိုယ်ကဆရာဝန်ဆိုတာကို..သိသားနဲ့.....”

ဒါလဲကိုယ်ကခေါင်းမာမာနဲ့တွင်တွင်ငြင်းတော့....သူကကိုယ့်မျက်နှာကိုတည့်တည့်စိုက်ကြည့်ရင်း..
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဆိုတယ်...။

“.....တွေလန်း...မင်းကိုယ့်အတွက်တခုတည်းနဲ့ခြေထောက်ဖြည့်ဖို့ဆုံးဖြတ်ရတာ..ဘယ်လောက်ခက်ခဲမလဲ
ဆိုတာကိုယ်သိတယ်..ကိုယ်တတ်နိုင်တာလေးမင်းကိုပြန်လုပ်ပေးပါရစေ....ကိုယ်ဟာမင်းရဲ့ခင်ပွန်းမဟုတ်ဘူး
လားကွယ်.....”

ကိုယ်လဲတခွန်းမှထပ်မပြောသာတော့ဘဲ..လက်ခံလိုက်ရတယ်...။ဒါနဲ့သူကကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယူ
ပြီးငြင်ငြင်သာသာနဲ့..ဖိနပ်ရယ်ခြေအိတ်ရှည်တွေရယ်ကိုချွတ်ပြီးစည်းထားတဲ့အဝတ်တွေကို..စဖြည့်ပါတော့
တယ်...။သူ့မျက်နှာကလေရုတ်တရက်ကြေကွဲသွားတဲ့ပုံပဲ..ပြီးတော့တဖြည်းဖြည်းတင်းမာလာပါရော...။ပြီး
တော့နူးနူးညံ့ညံ့..ကြင်ကြင်နာနာနဲ့..တိုးတိုးရေရွတ်တယ်.....။

“.....ထြော်..ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ..ကလေးရယ်....ဘာမဟုတ်တဲ့လေ့အတွက်နဲ့..အလကားသက်သက်
နာကြင်ခံစားခဲ့ရတာ..ကလေးဘဝဆိုတာဘယ်နားနေမှန်းတောင်သိခဲ့ရမှာမဟုတ်ဘူး.....”

သူ့စကားတွေကြားတော့..ကိုယ့်မှာမျက်ရည်တွေဝိုင်းလာပြီးငိုမိတော့တာပဲ...။.....ကြည့်ပါဦးကွယ်
ကိုယ်အနာခံပေးဆပ်ခဲ့ရသမျှတွေကို....အလကားသက်သက်ဖြစ်အောင်လုပ်နေရုံတင်မကဘူး...ထပ်ပြီးပေး
ဆပ်ဖို့တောင်တောင်းဆိုနေပြန်တယ်...။....ချစ်မိတော့လဲ..အခက်သားနော်.....။

ခြေထောက်တွေကိုဖြည့်ပြီးတော့တခါ..ရေနေ့နဲ့စိမ့်ပြီးခပ်ချောင်ချောင်ပြန်စည်းတော့..နာကျင်ကိုက်
ခဲလိုက်ပုံများဆိုတာတော့..ညီမရယ်..ကမ်းကိုကုန်တော့တာပဲ...။.....ခြေထောက်ဖြည့်တာကလဲ..စည်းသ
လောက်ကိုနီးနီးကိုခံစားရတာကိုး.....။.....တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ချိုးနှောင်ပြီးစည်းထားတာကို..နေသားကျနေတဲ့
ခြေထောက်တွေကတဖြည်းဖြည်းနဲ့ဆန့်ထွက်လာပြီး..သွေးပြန်လျှောက်လာခါစမှာပေါ့..။

တချို့နေ့တွေများမခံနိုင်တော့လွန်းလို့.....ပတ်တီးတွေကိုအတင်းဆွဲဖြုတ်မိတယ်..။အကုန်ဖြည့်ချ
လိုက်ပြီးကြပ်ကြပ်ကြီးပြန်စည်းမလို့လေ..။.....ဒါပေမဲ့..ညကျရင်ကိုယ့်ခင်ပွန်းကမြင်ရင်တော့သိတော့မှာပဲဆို
တာပြန်တွေးမိပြီးပတ်တီးတွေကို....တဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့လက်တွေနဲ့..ချောင်ချောင်ပြန်ပြင်စည်းရတဲ့အခါ
တွေလဲမနည်းဘူး..ညီမရေ.....။.....ကိုယ့်မှာသိပ်ကိုမခံမရပ်နိုင်ဖြစ်လာရင်ခြေထောက်တွေအပေါ်ဖိထိုင်ပြီးခန္ဓာ
ကိုယ်ကိုလွှဲယမ်းနေတာလောက်ပဲအလွန်ဆုံးလုပ်နိုင်တာ.....။

ကိုယ်ဖြင့်..သူ့ရှေ့ဘယ်လိုပုံပေါက်နေပြီလဲဆိုတာလဲဂရုမစိုက်နိုင်တော့ပါဘူး..။..မှန်ကြည့်ပြီးကိုယ့်
ကိုယ်ကိုသပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင်ပြုပြင်ဖို့ဆိုတာဝေလာဝေးပေါ့..။..ညညတွေဆိုငိုရလွန်းလို့..မျက်လုံးတွေ
ကယောင်ကင်းနေတဲ့အပြင်..ရှိုက်ငင်ရလွန်းတော့အသံတွေကလဲအက်ကွဲလို့ရယ်..။..ဆန်းတော့ဆန်းသား..
ညီမရေ..ကိုယ့်အလှနဲ့ဆွဲဆောင်ဖို့ကြိုးစားတုံးကတုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်တဲ့သူက..ကိုယ့်ခံစားနာကျင်နေရ
တာလဲမြင်ရော..သူ့မေတ္တာတွေကတမံကျိုးသွားသလိုပဲ..။..ကိုယ်များငိုပြီဆိုရင်..ကလေးတစ်ယောက်လိုကို
ပိုက်ထွေးယုယတော့တာ...။...ကိုယ့်မလဲ..နာကျင်ကိုက်ခဲလွန်းလို့ဘယ်သူရယ်ဘယ်ဝါရယ်စဉ်းစားမနေနိုင်ပဲ
သူ့ကိုအားကိုးတကြီးဖက်တွယ်ထားမိတာလဲခဏခဏပဲ...။..အဲဒီလိုအခါမျိုးဆိုသူကပြောတတ်တယ်..။

".....ကိုယ်တို့အတူတူရင်ဆိုင်ကြမယ်နော်...ဟုတ်ပြီလား..ကွေလန်း...မင်းခံစားနေရတာကိုကိုယ်ဒီအတိုင်း
ထိုင်ကြည့်နေရတာ..ရင်နာလိုက်တာကွယ်.....ဒါပေမဲ့လဲ..ဒီလိုခံစားနေရတာတွေဟာကိုယ်တို့အတွက်ချည်းပဲ
မှမဟုတ်တာနော်.....အယူမှားနေတဲ့ရှေးခလေးဆိုးတွေကိုတိုက်ဖျက်ဖို့အားလုံးအတွက်ကိုယ်တို့ကစလိုက်တဲ့
သဘောပေါ့....."

ကိုယ်လဲငိုရင်းရှိုက်ရင်းပြန်အော်မိတာပဲ...။

“.....သူများတွေအတွက်မဟုတ်ရပေါင်..သခင်လေးတစ်ယောက်ထဲအတွက်ရှင့်...သိရဲ့လား..အကျွန်က
သခင်လေးအတွက်ခေတ်မှီတဲ့မယားဖြစ်ချင်လို့ဥစ္စာကို.....”

ဒါနဲ့သူကရယ်ပါလေရော....။..မျက်နှာကလဲရုတ်တရက်ကြည်သွားလိုက်တာ..လျှူကတော်နဲ့စကား
ပြောနေတုံးကလိုပဲ...။..ကိုယ်ဖြင့်လေ..အဲဒီအချက်လေးတခုထဲနဲ့တောင်..နာကျင်ခံစားနေရတာတွေအားလုံး
ကြေသွားပြီလို့ထင်မိတော့တာ....။..ဒီအဆိုးဆုံးအချိန်တွေကိုကျော်ဖြတ်ပြီးနောက်ပိုင်းတော့ဘာမှသိပ်အခက်
ခဲကြီးမဟုတ်တော့ဘူး.....။

ဒါနဲ့တစ်ထက်တစ်..ခြေထောက်မှာအသားနုတွေပြန်တက်လာပြီး....အရိုးအကြောတွေလဲဆန့်ထွက်
လာရော..ကိုယ်လဲလွတ်လပ်ခြင်းရဲ့အရသာအသစ်ကိုနှစ်သက်တတ်လာတယ်...။..ကိုယ်ကအသက်ကလဲငယ်
သေးတော့ခြေထောက်အခြေအနေကတော်တော်ကောင်းနေသေးတာကိုး...။..အသက်ကြီးကြီးခြေသေးမကြီး
တွေရဲ့ခြေထောက်တွေဆိုသေကုန်လေ့ရှိတဲ့အပြင်..ပုပ်ကြွကျသွားမျိုးတောင်ရှိသေးတယ်...။.....ကိုယ့်ခြေ
ထောက်တွေကတော့..ထုံကျင်နေတဲ့အဆင့်ပဲရှိသေးတာ...။...ဒါနဲ့ကိုယ်လဲလမ်းလျှောက်ရတာ..အတော့်ကို
သက်တောင့်သက်သာရှိလာတာ...။..လှေကားအဆင်းအတက်တွေလဲ..အရင်လိုမခက်လှတော့ဘူးရယ်...။
တကိုယ်လုံးလဲ..ပိုပြီးသန်မာလာသလိုပဲ...။..တညနေမှာတော့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းစာရေးနေတဲ့အခန်းထဲကို..သတိ
မထားမိဘဲပြေးတောင်ဝင်သွားမိသေးတယ်...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းဆိုတာ..တအံ့တဩမော်ကြည့်ပြီး..မျက်နှာတခု
လုံးကိုပြီးရွှင်သွားတော့တာပဲ..။ဝမ်းသာအားရနဲ့လဲ..ပြောသေးတာ..။

“....ဟေး..ပြေးတောင်ပြေးနိုင်နေပြီလား...အင်း..ဒါဆိုရင်..ကိုယ်တို့တော့အဆိုးဆုံးအခြေအနေကနေလွတ်ခဲ့
ပြီကွဲ့....ရှေ့လျှောက်မင်းမခံစားရတော့ပါဘူး..ကလေးရယ်...”

ဒါနဲ့..ကိုယ်လဲခြေထောက်တွေကိုအခုမှတအံ့တဩခုံကြည့်ဖြစ်တယ်...။

“.....ဒါပေမဲ့..အကျွန်ုပ့်ခြေထောက်တွေက..ဟိုလူကတော်ရဲ့ခြေထောက်တွေလိုလဲကြီးမလာဘူး.....”

“.....အဲလောက်တော့ကြီးလာမှာမဟုတ်တော့ဘူး..ကွေ့လန်းရဲ့...သူ့ခြေထောက်တွေကသဘာဝအတိုင်း.. မစည်းမနှောင်ပဲထားခဲ့တာကိုးကွယ်....အခုမင်းခြေထောက်လေးတွေကတော့သူတို့ကြီးနိုင်သလောက်အစွမ်း ကုန်ပဲကွယ်.....”

ကိုယ်လဲနည်းနည်းတော့စိတ်ပျက်သွားတယ်.....။...လူကတော့ခြေထောက်အရွယ်အတိုင်းမရနိုင် တော့ဘူးဆိုလို့လေ...။...ဒါပေမဲ့..ကိုယ့်မှာအကြံရှိပါတယ်..။...အခုခြေထောက်နဲ့က..ကိုယ့်ပန်းထိုးဇာထိုးဖိနပ် သေးသေးလေးတွေနဲ့..မတော်တော့ဘူးဆိုတော့..သားရေဖိနပ်တစ်ရံဝယ်မယ်လေ...။...လူကတော်စီးလာ တဲ့ဟာမျိုးပေါ့..။...နောက်နေ့..လဲကျရာအစေခံတစ်ယောက်ကိုဈေးလွှတ်ပြီး..ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အရွယ်အစားကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်တယ်လေ....သိလား....ကိုယ့်ခြေထောက်အရွယ်အစားထက်..နှစ်လက်မလောက်ကြီးနေတဲ့အ ရံပေါ့..။...ပြီးတော့..ဖိနပ်ဦးပိုင်းခြေချောင်းတွေနေရာမှာ..ဂွမ်းတွေသိပ်ထည့်လိုက်တယ်..မှတ်ကရာ.....။ ဒီဖိနပ်စီးထားရင်...ကိုယ်ဟာအရင်က..ခြေထောက်စည်းဖူးတဲ့ခြေသေးမတစ်ယောက်ဆိုတာဘယ်သူမှမပြော နိုင်တော့ဘူးလေ....။...ကဲ...မပိုင်ပေဘူးလား.....။

ပြီးလဲပြီးရော..ကိုယ့်ခြေထောက်တွေကို..လူကတော်ကိုမြင်စေချင်လွန်းလို့..ကိုယ့်မှာခင်ပွန်းသည် ကိုကိုယ်တို့ဘယ်တော့လောက်သူ့အိမ်သွားလည်နိုင်မလဲလို့..မေးရတယ်။

“.....မနက်ဖြန်သွားတာပေါ့ကွယ်..ကိုယ်လဲလိုက်ခဲ့မှာပေါ့.....”

သူကအဲဒီလိုဆိုတော့...ကိုယ့်မှာအံ့သြပြန်ရော...။...ဘယ်နယ်..သူကကိုယ်နဲ့လမ်းပေါ်အတူတွဲ လျှောက်ချင်သတဲ့လား.....။...ရိုးရာလေ့အတိုင်းဆိုရင်တော့..မောင်နှံစုံလမ်းပေါ်တွဲသွားနေတာမသင့်တော် လှပေမဲ့ကိုယ်တော့ရှက်လှတယ်ရယ်လဲမရှိတော့ပါဘူး...။...သူဒီလိုထူးထူးဆန်းဆန်းလုပ်တတ်တာမျိုးကိုနေ သားကျလာမှကိုး...။...ဒါနဲ့နောက်တနေ့မှာကိုယ်တို့တွေအိမ်လည်သွားကြတာပေါ့..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကလူက ကတော်ရှေ့မှာကိုယ့်ကိုရုစိုက်လိုက်တာဆိုတာမပြောပါနဲ့တော့..ညီမရယ်..ကိုယ်စိတ်ချမ်းသာလိုက်ရတာ...။ အဲ...တခါနှစ်ခါတော့..သူ့ ထုံးစံတွေကြောင့်ကိုယ်ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ရတာလေးတွေတော့ရှိတာပေါ့လေ...။

ဥပမာ..လျူကတော်ရှိနေတဲ့ဧည့်ခန်းထဲ..ကိုယ့်ကိုဦးဆောင်ပြီးဝင်သွားခိုင်းတာမျိုးပေါ့..။..ကိုယ်ကတော့သူဘာ
လုပ်စေချင်မှန်းလဲမသိပါဘူး..။...အိမ်ပြန်ရောက်ကြမှ..သူကရှင်းပြတာ..အဲဒါအနောက်တိုင်းထုံးတမ်းစဉ်လာ
တဲ့လေ..။..ဒါနဲ့ကိုယ်လဲမေးမိတယ်..။

“.....အဲဒါဘာလို့လဲဟင်..သခင်လေး.....အကျွန်ကြားဖူးတဲ့အတိုင်း....အနောက်တိုင်းမင်းယောက်ျား
တွေဟာမိန်းမတွေထက်နိမ့်ပါးတာကြောင့်လား.....”

“.....မဟုတ်ပါဘူး..ကောင်မလေးရဲ့...အဲဒါတွေတခုမှမမှန်ဘူး.....”

ဒါနဲ့သူကရှင်းပြတယ်..။...ဒီလေ့ဟာဟိုရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက..သူတို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်
အလာမှာအမြစ်တွယ်ခဲ့တဲ့ထုံးစံတခုဖြစ်သတဲ့..။..ကိုယ်ဖြင့်အံ့သြလိုက်ရတာ..။..သူတို့ဟာလဲကိုယ်တို့လိုပဲ
ရှေးကျတဲ့လူမျိုးတွေပဲကိုး.....ဆိုတော့ကြည့်ရတာ..ဒီတိုင်းခြားသားတွေမှာလဲသမိုင်းအဆက်ဆက်ကရိုးရာ
ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေဘာတွေနဲ့ယဉ်ကျေးကြသူတွေပဲထင်ပါရဲ့..။..ကိုယ်ထင်ခဲ့သလို..အရိုင်းအစိုင်းသက်သက်
ကြီးတော့ဟုတ်ပုံမရဘူး..ညီမရဲ့...။..ပြီးတော့ကိုယ်ခင်ပွန်းကလေ..သူတို့အကြောင်းစာအုပ်တွေတောင်ကိုယ့်
ကိုဖတ်ပြဦးမှာတဲ့..။

အဲဒီညတော့..ကိုယ်လဲပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့အိပ်ရာဝင်ခဲ့တယ်..။.....ခေတ်မှီရတာ
စိတ်ဝင်စားဖို့အကောင်းသား...ညီမရဲ့..။..ကိုယ်လေ..တနေ့လုံးသားရေဖိနပ်ပဲစီးတဲ့အပြင်..မျက်နှာကိုလဲဆေး
မချယ်ထားဘူး.....။..ပြီးတော့ဆံပင်မှာလဲ..ဘာဆံထိုးဆံကျင်မှမထိုးထားဘူးရယ်...။..လျူကတော်ပုံနဲ့တထပ်
တည်းပဲ..သိလား..။.....ကိုယ်ခင်ပွန်းတော့..ဒီအပြောင်းအလဲကိုကောင်းကောင်းကြီးသတိပြုမိမှာ..ကိုယ်
လောင်းရဲပါရဲ့..။

ညီမရေ..အခုတော့လဲ....ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးဟာနတ်ရေကန်ထဲချလိုက်သလို..လုံးလုံးကိုပြောင်းလဲ
သွားတော့တာပါပဲ..ကြည့်ရတာ...ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကပြောင်းလဲချင်တဲ့စိတ်ပေါ်လာလို့ထင်ပါရဲ့ကွယ်...။..ညနေ
တွေဆိုကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့စကားထိုင်ပြောကြတယ်..ကိုယ်ဖြင့်သူ့စကားတွေကိုနားထောင်လို့ကို..မဝနိုင်ဘူးရယ်..။
သူမသိတာဘာမှမရှိဘူး..ညီမရဲ့...။.....အိုး.....တခြားနိုင်ငံတွေနဲ့သူတို့လူမျိုးတွေအကြောင်းပြောပြတာများ..
ကြားစေ့ချင်တယ်..တကယ်..စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းချက်တော့.....။

".....အဲ..ရယ်စရာကြီးတော့်.....ဟယ်..အံ့ပါရဲ့.....ဟင်..ထူးဆန်းလိုက်တာနော်....."

ဆိုပြီးကိုယ်က..တအံ့တကြန့်ရေရွတ်မိရင်..သူကဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ပြီးတော့

".....သူတို့ကလဲ..ကိုယ်တို့တွေကိုထူးဆန်းတယ်ထင်တာပါဘဲ..ကောင်မလေးရဲ့....."

ဆိုပြီးသဘောတကျနဲ့ပြန်ပြောတတ်တယ်..။..ကိုယ်လဲအံ့သြတကြီးဖြစ်ရပြန်ပါရော..။

".....ဘယ်လို.....သူတို့ကလဲအကျွန်တို့ကိုရယ်စရာကောင်းတယ်လို့ထင်သလားဟင်...."

".....အေးပေါ့ကွယ်...ကိုယ်တို့အကြောင်းသူတို့ပြောနေတာများကြားစေချင်တယ်....သူတို့က..ကိုယ်တို့ရဲ့ မျက်နှာပုံစံတွေ..အဝတ်အစား..အစားအသောက်..အို..အကုန်လုံးကိုရယ်စရာသိပ်ကောင်းတယ်လို့ထင်ကြ တာ.....ရုပ်ရည်အပြုအမူအနေအထိုင်တွေအကုန်ကွဲပြားနေပေမဲ့..ကိုယ်တို့ဟာလဲသူတို့လိုလူတွေပါပဲဆိုတာ ကိုသူတို့မှာလက်ခံလို့ကိုမရနိုင်တာကွယ့်..ကွေလန်းရဲ့....."

ကိုယ်လဲကြားရတာတော်တော်အံ့အားသင့်ပြီး..ခံတောင်ပြင်းသွားမိသေးတယ်..။...ဘယ်နှယ်..သူ တို့ရဲ့ကိုးယို..ကားယားအပြင်အဆင်တွေ..ဆန်းဆန်းပြားပြားရုပ်ရည်တွေနဲ့မထော်မနန်းခလေ့တွေနဲ့များ..ကိုယ် တို့ဟန်လူမျိုးတွေနဲ့..နိုင်းလောက်စရာလားလို့...။..ကိုယ်လဲဝင့်ဝင့်ကြားကြားပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့!.....။

".....ဟင်း...ဒါပေမဲ့..အကျွန်တို့ခလေ့တွေကရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက..ဆင်းသက်လာတာ..ပြီးတော့ အကျွန်တို့ရဲ့မျက်လုံးနက်နက်..ဆံပင်နက်နက်တွေကလဲ..အမြဲတမ်းဒီလိုပုံစံဖြစ်ခဲ့တာပဲဟာ....."

".....အေးပေါ့ကွယ့်...သူတို့မှာလည်းဒီအတိုင်းပဲလေ....."

".....ဒါပေမဲ့..မယ်မယ်ပြောတော့..သူတို့ကအကျွန်တို့ဆီမှာ....ယဉ်ကျေးမှုခလေ့ထုံးစံတွေကိုနည်းယူ ရအောင်လာကြတာဆို....."

".....မင်းမယ်မယ်မှားတာပေါ့..ကွေလန်းရဲ့..အမှန်ကတော့..ကိုယ့်အထင်ပြောရရင်..သူတို့ကကိုယ်တို့ကို သင်ပေးဖို့ရောက်လာကြတာပဲ..မင်းပြောတာမှန်သင့်သလောက်တော့မှန်တယ်ကွယ့်..သူတို့လဲကိုယ်တို့ဆီက နေလေ့လာစရာတွေအများကြီးရှိပါတယ်..ဒါပေမဲ့..သူတို့ဆီကသင်ယူစရာအများကြီးရှိတယ်ဆိုတာကိုကိုယ် တို့သဘောမပေါက်သလိုပဲ..သူတို့လဲအဲဒီအချက်ကိုမသိကြဘူး....."

သူပြောသမျှတွေကခုန်ကစကားတွေလို....ဆန်းဆန်းပြားပြားနဲ့အရမ်းစိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတာတွေ ချည်းပဲ..ညီမရဲ့..။...ကိုယ်ဖြင့်နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့အကြောင်းများဆိုရင်.....နားထောင်လို့ကိုမဝနိုင်ဘူး..အထူး သဖြင့်သူတို့တွေတီထွင်ထားတဲ့..ထူးထူးဆန်းဆန်းနဲ့..အင်မတန်ခေတ်မှီတဲ့ပစ္စည်းတွေအကြောင်းများဆိုရင် သိပ်ကြိုက်တာပေါ့..။ဥပမာဆိုရရင်...လက်ကိုင်လေးလှည့်လိုက်ရုံနဲ့..ရေပူရေအေးအလိုအလျောက်ထွက်လာ တာမျိုးတွေ...အဲ..ဘာလောင်စာမှသုံးစရာမလိုဘဲနဲ့တရှိန်ရှိန်ပူနေတဲ့မီးဖိုတွေ..ပြီးတော့အလိုအလျောက်စီး ထွက်လာတဲ့ရေတို့..အပူပေးစက်တွေတို့..အို..စုံလို့ပါပဲ..။...ပြီးတော့သူပြောပြတဲ့ပင်လယ်ထဲသွားတဲ့စက်လှေ ယာဉ်ကြီးတွေ..လေထဲမှာငှက်တွေလိုပျံဝဲနိုင်တဲ့ယာဉ်ပျံကြီးတွေနဲ့..ရေအောက်ထဲသွားလို့ရတဲ့ရေငုပ်သင်္ဘော ကြီးတွေအကြောင်းများကြားရရင်..အံ့ချီးလို့ကိုမဆုံးနိုင်တော့တာရယ်..။...ကိုယ်လဲအံ့သြတကြီးနဲ့မေးမိတတ် တယ်..။

".....အဲဒါတွေဟာ..ပစ္စလက်အတတ်ပညာတွေမဟုတ်ဘူးလား...သခင်လေးရဲ့....အကျွန်ကြားဖူး တာကလေ...ရှေးစာပေပုရပိုဒ်တွေထဲမှာရေတို့လေတို့မီးတို့ရဲ့..ထူးထူးဆန်းဆန်းစွမ်းအားတွေအကြောင်းတွေ ပါသတဲ့..ဒါပေမဲ့အဲဒါတွေဟာတန်ခိုးရှိတဲ့နတ်ဒေဝတာတွေရဲ့မှော်အတတ်ပညာကြောင့်သာဖြစ်တာဆို....."

".....ဒါတွေဟာမှော်အတတ်မဟုတ်ပါဘူး..ကောင်မလေးရဲ့...ဘယ်လိုလုပ်ရတယ်ဆိုတာသာနားလည် ရင်ဒီအရာတွေအားလုံးဟာရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေးပါ...ဒါဟာ..သိပ္ပံပညာပဲကွယ့်....."

ဪ...ဒီသိပ္ပံပညာဆိုတာလာပြန်ပြီကိုး...။...ဒါကိုကြားတော့လေ..ကိုကိုကိုသတိရမိပါရဲ့..တကယ်။ ဒီသိပ္ပံပညာကြောင့်ပဲ..ကိုကိုတစ်ယောက်ဟာမွေးရပ်မြေကိုစွန့်လို့..ရေခြားမြေခြားမှာသူမွေးဖွားကြီးပြင်းလာ ရာအရပ်နဲ့မတူကွဲပြားတဲ့အစာရေစာတွေနဲ့ရှင်သန်နေရသလေ...။...ကိုယ်ဖြင့်ဒီသိပ္ပံဆိုတဲ့ဟာကြီးကိုအရမ်းကို မြင်ဖူးချင်လာတော့တာပဲ..။...ဘယ်လိုပုံပါလိမ့်လို့လေ...။...ဒါနဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုပြောတော့ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ပါလေရော...။...ကိုယ့်ကိုလဲစလို့နောက်လို့မဆုံးနိုင်တော့ဘူးရယ်...။

“.....ကြည့်စမ်း..ကလေးလေးကျလို့....သိပ္ပံပညာဆိုတာအရုပ်ကလေးလိုလက်နဲ့ကိုင်တွယ်
ကြည့်ရှုလို့ရတဲ့အရာဝတ္ထုမဟုတ်ဘူးကွ့.....”

ဒါပေမဲ့ကိုယ်နားဝေတိမ်တောင်ဖြစ်နေတာကိုလဲမြင်ရော..စာအုပ်စင်ကိုသွားပြီးရုပ်ပုံတွေပါတဲ့စာအုပ်
တွေဆွဲထုတ်လာပြီး..ကိုယ့်ကိုရိုင်းပြတော့တာပဲ..အကြောင်းအရာတွေကတော့စုံလို့ရယ်...။အဲဒီညနေကနေ
စပြီးတော့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်ကိုသိပ္ပံပညာရပ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေသင်ပေးတယ်...။ညီမနယ်....ကိုယ့်ကို
ကိုတစ်ယောက်..ဒီသိပ္ပံကြောင့်..မယ်မယ့်ကိုတောင်ဖီဆန်တော်လှန်ပြီး..ပင်လယ်ရပ်ခြားကိုတောင်သွားရတဲ့
အထိအရူးအမူးဖြစ်ရတာဘာဆန်းမလဲကွယ်...။ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကိုက..အင်မတန်ကိုစွဲလမ်းမိတဲ့အပြင်ဗဟု
သုတတွေနဲ့ပြည့်ဝလာတယ်လို့လဲ..ခံစားမိတယ်...။နောက်ဆုံးတော့ကိုယ့်မှာဒါတွေကို...တခြားသူတွေကိုပါ
သိစေချင်လာမိတော့တာ...။ဒါပေမဲ့လဲပြောပြရအောင်က..ကိုယ့်အနားမှာဘယ်သူမှရှိတာမဟုတ်တော့..
ကိုယ့်အစေခံထမင်းချက်ကြီးဆီသွားတာပေါ့...။

“.....သိလား..ထမင်းချက်ကြီး...ဒီကမ္ဘာကြီးဟာလုံးလုံးကြီးတဲ့..ပြီးတော့..မလေးတို့နိုင်ငံဟာလဲ..ကမ္ဘာကြီးရဲ့
အလယ်တည့်တည့်မှာတည်ရှိတာမဟုတ်ဘူးရယ်...တခြားတခြားနိုင်ငံတွေအများကြီးတွေလိုဘဲ..ဒီကမ္ဘာကြီး
ရဲ့ရေနေ့မြေပေါင်းစပ်ထားတဲ့အပေါ်ယံမျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ..အကွက်လေးတစ်ခုစာလောက်ပဲရှိတာတဲ့...”

ထမင်းချက်အဒေါ်ကြီးလဲ..မီးဖိုဆောင်နောက်က..ရေကန်လေးမှာဆန်ဆေးနေရင်းကိုယ်စကားကြား
တော့ခြင်းတောင်းလှုပ်ပြီးဆေးနေတာကိုရုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီးတော့.....ကိုယ့်ကိုမယုံသင်္ကာနဲ့မော့ကြည့်ပါ
လေရော...။ပြီးတော့လွယ်လွယ်နဲ့အလျော့မပေးဘူးတော့...ကိုယ့်ကိုမေးသေးတာ...။

“.....သခင်မလေးကို..ဘယ်သူကပြောတာတုံး.....”

ကိုယ်လဲပြတ်ပြတ်သားသားခိုင်ခိုင်မာမာပြန်ဖြေတာပေါ့.....။

“.....ရှင်တို့..မလေးတို့ရဲ့သခင်လေးကပြောတာ...ဘယ့်နယ်လဲ..အခုတော့ယုံပြီလား.....”

အမယ်..သူကဒါတောင်ယုံချင်တာမဟုတ်ဘူး...။သံသယရှိတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ချက်ကျလက်ကျကိုပြန်
ချေသေးတာ..ညီမရဲ့.....။

".....အင်း...သခင်လေးကတော့တကယ့်ကိုဗဟုသုတနဲ့ပြည့်ဝတာပါ.....ဒါပေမဲ့..သခင်မလေးရဲ့..ဒီကမ္ဘာကြီး
 ဟာလုံးလုံးကြီးမဟုတ်ဘူးဆိုတာ..ကြည့်ရုံနဲ့တောင်သိနိုင်တာပဲဟာ....တောင်ဘက်ကြယ်တာရာတောင်ကုန်း
 ပေါ်ကပုထိုးတော်ထိပ်ဖျားကိုတက်ကြည့်မယ်ဆိုရင်မိုင်ထောင်ချီနေတဲ့..တောင်တန်းတွေ..လွင်ပြင်တွေ..ကန်
 တွေ..မြစ်တွေကိုမြင်နေရတာပဲ..ပြန်လိုက်ပြူးလိုက်တာမှ..ပဲပြားခြောက်အချပ်ကျလို့တော်..အဲ..တောင်တန်း
 တွေကလွဲလို့ပေါ့လေ.....အဲဒါကိုဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးလုံးလုံးကြီးလို့ပြောလို့ရမတုံး..သခင်မလေးရဲ့.....
 ပြီးတော့ကျုပ်တို့နိုင်ငံတော်ကြီးဟာလဲ..ကမ္ဘာ့အလယ်ဗဟိုချက်တည့်တည့်မှာပဲရှိမှာပေါ့...နို့မဟုတ်ရင်ပညာ
 ရှိရှေးသုခမိန့်တွေကအလယ်ပိုင်းနိုင်ငံတော်ရယ်လို့အလကားသက်သက်တော့အမည်မှည့်ခေါ်မှာမဟုတ်ဘူး
 လို့ကျုပ်တော့ထင်တာပဲ....."

ကိုယ်ကလဲမလျော့ဘူးရယ်...။ဆက်ပြောချင်သေးတာကိုး.....။

".....နေဦး..ထမင်းချက်ကြီးရဲ့.....ရှိသေးတယ်.....မလေးတို့ကမ္ဘာကြီးဟာလေ..ကြီးလွန်းအားကြီးလို့...
 လမင်းကြီးအတွက်တခြားတဖက်ကိုရောက်ဖို့ရာတစ်လတိတိကြာသတဲ့....ပြီးတော့လေ..ဒီဘက်မှာ..မလေး
 တို့အတွက်မှောင်နေတုံး..နေမင်းကြီးကတခြားတဖက်မှာအလင်းရောင်ပေးနေတာတဲ့..သိလား....."

ကိုယ်လဲဒီလိုပြောလိုက်ရော....ထမင်းချက်ကြီးလဲအောင်ပွဲခံတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ဝမ်းသာအားရအော်ဟစ်
 ချေပါလေရော..။

".....ကဲ..ဒီအချက်မှာတော့..သခင်မလေးမှားနေတယ်ဆိုတာ..ကျုပ်ရဲရဲကြီးကိုပြောရဲတယ်.....ဘယ့်
 နယ်..လမင်းကြီးအတွက်ရက်တွေဒီလောက်ကြာမှတခြားတိုင်းပြည်တွေကိုရောက်တယ်ဆိုရင်...နေမင်းကြီး
 အတွက်ကျတော့နာရီပိုင်းပဲကြာတာဆိုတာဖြစ်နိုင်ပါ့မလားတော့....ဒီမှာဖြင့်နေမင်းကြီးဟာခရမ်းရောင်တောင်
 ကုန်းနဲ့အနောက်ဘက်ကုန်းမြင့်တွေကြားခရီးနီးနီးလေးကိုတောင်တနေကုန်သွားယူရတာများ....."

ပြောလဲပြီးရော..ထမင်းချက်ကြီးလဲ..သူ့ဆန်ဆေးတဲ့အလုပ်ဘက်ကိုပြန်လှည့်သွားပါလေရော...။သူ
 မသိနားမလည်လို့မယုံနိုင်တာတွေကိုအပြစ်တင်လို့တော့မရပေဘူး..ညီမရဲ့...။ကိုယ့်ခင်ပွန်းပြောသမျှထူးထူး
 ဆန်းဆန်းအရာအားလုံးထဲမှာ..ကိုယ်ကိုယ်တိုင်တောင်အံ့ဩမဆုံးဖြစ်ရတာကအနောက်ပြည်ကလူတွေဆီမှာ
 လဲကိုယ်တို့လိုပဲ..နေရယ်..ကြယ်ရယ်လရယ်ဆိုတဲ့ကောင်းကင်ကအလင်းအိမ်ကြီးသုံးခုရှိတယ်ဆိုတဲ့အချက်ပဲ

ကွယ်...။ကိုယ့်တစ်သက်နားလည်ခဲ့တာက..အဲဒီအလင်းအိမ်တွေကိုဖန်ဆင်းရှင်ဖြူကူးနတ်ဘုရားကကိုယ်တို့
ဟန်လူမျိုးတွေအတွက်ဖန်ဆင်းခဲ့တာလို့လေ...။ဒါပေမဲ့...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကသိပ်ညာရှိတာ...။.....သူမသိတာ
ရယ်လို့မရှိတဲ့အပြင်..မမှန်တာကိုလဲဘယ်တော့မှမပြောဘူးရယ်...။

အခန်း ၈

ညီမရေ..ကိုယ့်ခင်ပွန်းတစ်ယောက်ကိုယ့်အပေါ်ကိုဘယ်အချိန်မှာစပြီး..ချစ်ခင်ကြင်နာလာသလဲဆို
တာကို..ဘယ်လိုစပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူးကွယ်...။သူ့နှလုံးသားကိုယ့်အပေါ်ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားလာ
တာကို..ကိုယ်ဘယ်လိုရိပ်မိခဲ့သလဲ..ဟုတ်လား.....။

အင်း...ပမာဆိုရရင်ဖြင့်...အေးစက်ကျင်ခဲနေတဲ့မြေအလွှာရဲ့ရင်ခွင်အသည်းစိုက်ကို..နေမင်းကနေ့ဦး
ဒီရေလိုပြင်းပြတဲ့အချစ်ရေလျင်နှုတ်ပန်းများလိုဖူးပွင့်စေတဲ့အခါ...သူ့ဘယ်လိုသိသလဲ...။ဒါမှမဟုတ်ပင်လယ်
ဟာရော..စန္ဒာငွေလရဲ့ဆွဲဆောင်ညှို့ငင်မှုကိုဘယ်လိုသတိပြုမိသလဲကွယ်..အဲဒီအတိုင်းပဲပေါ့..ညီမရယ်...။

ကိုယ်ဖြင့်...ရက်တွေဘယ်လိုကျော်လွန်ကုန်ဆုံးသွားလဲ..ဆိုတာတောင်သတိမမူမိပါဘူးကွယ်...။
ကိုယ်သတိထားမိတဲ့အချက်ကတော့..အရင်ကလိုအထီးကျန်ဆန်မှုလုံးလုံးမရှိတော့ဘူးဆိုတာပဲ....။ခင်ပွန်း
ရှိတဲ့အရပ်ဟာကိုယ့်ရဲ့အိမ်သာယာဖြစ်လာခဲ့တော့..အရင်လိုမယ်မယ့်အိမ်တော်ကိုတမ်းတနေတာမျိုးလည်းမ
ရှိတော့ဘူးရယ်...။...နေ့လည်နေ့ခင်းသူ့အိမ်မှာမရှိတဲ့အချိန်တွေဆို.....ကိုယ်မှာသူ့စကားတွေကိုအထပ်ထပ်
ဆင်ခြင်နေမိတယ်...။...သူ့မျက်လုံးတွေ..သူ့မျက်နှာရယ်..သူ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေကွေးညွတ်နေတာ..ပြီးတော့စာ
ဖတ်နေရင်းကိုယ်တို့ရှေ့စားပွဲပေါ်က...စာအုပ်လှန်လိုက်တဲ့အချိန်မတော်တဆလက်ချင်းထိမိတဲ့အထိအတွေ့
လေးတွေ..အို...ကိုယ်ကတော့အကုန်လုံးကို..အသေးစိတ်ကိုမှတ်မိနေတော့တာရယ်...။...ညတွေရောက်လာ
ပြန်တော့သူ့ကိုယ့်ရှေ့မှာရှိနေရင်ခိုးကြည့်ရတာအမော...။...သူ့များစာသင်နေပြီဆိုရင်လေ...သူ့ရုပ်သွင်ကိုငေး
နေရတာလေးကိုကကိုယ့်ရင်ထဲကဆာလောင်မွတ်သိပ်နေတာတွေငြိမ်းသွားစေတာ...ညီမရယ်...။

နေ့နေ့ညညလဲသူ့အကြောင်းတွေးနေရရင်ကို..အထီးကျန်တာတွေချုပ်ငြိမ်းလို့..လိုအပ်ချက်တွေအ
ကုန်ပြည့်စုံသွားသလိုပဲ...။..သူ့အကြောင်းအတွေးတွေဟာကိုယ့်ရင်ထဲမှာဆောင်းကာလရဲ့အေးစက်ခြောက်
သွေ့နေတဲ့ရေမြောင်းထဲကို..နွေဦးရေအလျင်နွေးနွေးစီးဆင်းလာသလိုမျိုး...ခြောက်သွေ့နေတဲ့မြေအလွှာကို
မြစ်ရေကအသက်ဓါတ်ဖြည့်ပေးပြီးသီးပွင့်စိုပြည်စေသလိုမျိုးကို..နွေးထွေးပြည့်စုံစေတာ.....။

ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှစ်ဦးကြားက..ဒီစွမ်းအင်ကိုဘယ်သူနားလည်နိုင်သလဲကွယ်...။...ဒီလောက်ခမ်း
နားကြီးကျယ်တဲ့အရာဟာအကြည့်ချင်းတခါဆိုရုံနဲ့တောင်အစပြုနိုင်သတဲ့။...ပထမတော့..ရက်ရိပ်ဝဲဝဲစောင်းငဲ့
ကြည့်ရုံလေးရယ်...နောက်တော့တရိန်ညီးညီးတောက်လောင်နေတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့မျက်လုံးချင်းဆုံရင်တွေခုန်
လို့ငေးစိုက်ကြည့်ရတော့တာပါပဲ...။...ပြီးတော့..လက်ချောင်းလေးတွေဖျတ်ကနဲအထိ..နှလုံးသားနှစ်ခုလဲနီး
ကပ်လို့စည်းချက်ညီညီခုန်တော့တယ်...။

ဒါတွေကိုကိုယ်ဘယ်လိုစာစီပြရပါ့..ညီမရယ်...။..ကိုယ့်တစ်သက်တာမှာအကြည်နူးရဆုံးအခိုက်အ
တုံကလေးဆိုပါတော့...။..ပြောလို့သာပြောရ..ညီမရေ..ကိုယ့်မျက်နှာလဲရက်သွေးဖျန်းသမိုနီနီစွေးလို့ရယ်...။
လက်စနဲ့ဆက်သာပြောပါရစေတော့...။..ဒီလိုနဲ့ပဲဆယ့်တစ်လပိုင်းရဲ့နောက်ဆုံးရက်မှာကိုယ်သိလိုက်ရတယ်...။
နှစ်တနှစ်ရဲ့အဆူဖြိုးဆုံးအခါသမယဖြစ်တဲ့ကောက်ရိတ်ချိန်မှာ...ကိုယ့်ရင်သွေးလေးလူ့လောကကိုရောက်လာ
တော့မှာဆိုတာကိုပေါ့...။

ကိုယ့်မှာသူ့မျိုးဆက်သွေးကလေးကိုလွယ်ပိုးထားရပြီဆိုတာသိတော့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းဆိုတာလေ..ဝမ်း
သာလိုက်ပုံဆိုတာတော့ဘာနဲ့မှတောင်နှိုင်းမပြတ်ဘူးရယ်...။...ဒါနဲ့ဦးဦးဖျားဖျားဒီသတင်းကောင်းကို..ဆက်
သားစေလို့သူ့အိမ်တော်ကိုလှမ်းပါးကြရတယ်...။...ဒုတိယအနေနဲ့..တော့..သူ့ညီအစ်ကိုတွေဆီကိုပေါ့လေ...။
သူတို့ကလဲဝမ်းသာဂုဏ်ယူကြောင်းစကားတွေပြန်လို့ပေါ့..ပျော်စရာကြီးပါ...ညီမရယ်...။...အဲ..ကိုယ့်မိဘအိမ်
တော်ကတော့ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်လို့..ဦးစားပေးလှမ်းပြောရမဲ့စာရင်းထဲမပါပေဘူး...။...ကိုယ်ကကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့
အိမ်တော်သားဖြစ်နေမှကိုး...။...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်..ကိုယ်ကတော့မယ်မယ့်ဆီကိုနှစ်သစ်ကူးကန်တော့သွားရင်းနဲ့
သတင်းကောင်းကိုပြောပြရမယ်လို့..တေးထားတာပေါ့...။

ညီမရေ..ကိုယ့်မှာရင်သွေးလေးရတနာနှုတ်ငုံလေးလဲရှိလာရော..အခက်အခဲဆုံးအချိန်လဲစရာဆိုပါ
 တော့...။ဒီမတိုင်ခင်ကတော့ကိုယ်ဟာကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့အိမ်တော်မှာ..ဘာမှသိပ်အရေးပါသူမဟုတ်ဘူးကွဲ့...။
 ကိုယ်ဟာ..ကွမ်အိမ်တော်ကသားအငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးမယားသာဖြစ်ပေတာကိုး...။ပြီးတော့အိမ်တော်
 ကနေပြောင်းထွက်လာပြီးကတည်းက..အိမ်တော်အရေးကိစ္စတွေမှာလဲမပါသလောက်ရယ်...။အဲ...အဲ...အခါကြီး
 ရက်ကြီးတွေမှာတော့...ယောက္ခမသခင်မကြီးကိုကန်တော့ဖို့ရယ်..လက်ဘက်ရည်တော်ဆက်ဖို့ရယ်..နှစ်ခါ
 လားသွားမိသေးတယ်...။ယောက္ခမကြီးကလဲကိုယ့်ကိုဆိုရင်..ငြူစုနေတာမျိုးတော့မဟုတ်ပေမဲ့..ဘာသိဘာ
 သာပဲဆက်ဆံတာ..ညီမရဲ့...။အခုကျတော့ပြုန်းဆို..ကိုယ့်မှာအိမ်တော်တခုလုံးရဲ့ကံကြမ္မာကိုအဆုံးအဖြတ်
 ပေးမဲ့သူဖြစ်လာရတော့တယ်...။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ကိုယ့်အထဲမှာ..အမွေခံမျိုးဆက်သွေးဆိုတဲ့..ကွမ်အိမ်
 တော်ရဲ့မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်လေးရှင်သန်နေမှကိုး...။.....ကိုယ့်ခင်ပွန်းအပါအဝင်..ကွမ်အိမ်တော်ရဲ့သား
 ခြောက်ယောက်ထဲမှာ..အခုထိသားရတနာမထွန်းကားသေးဘူးကွယ့်...။တကယ်လို့များကိုယ်သားလေးမွေး
 ခဲ့မယ်ဆိုရင်ကိုယ့်ခင်ပွန်းဟာ..အိမ်တော်မှာရော..အနွယ်တော်တခုလုံးမှာပါသားကြီးဖြစ်တဲ့သူအစ်ကိုကြီးနဲ့ဝါ
 စဉ်တူသွားလိမ့်ရုံတင်မကဘူး...အိမ်တော်နဲ့မိသားစုနယ်ပယ်တွေအားလုံးကိုအမွေခံဆက်ခံသူပါဖြစ်လာတော့
 မှာ...။ဒါပေမဲ့လေ..အမွေခံသားရဲ့ရင်သွေးကိုသူမယ်မယ်ကခဏပဲပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိတာ...။မကြာခင်မှာပဲသူဟာ
 အိမ်တော်ရဲ့တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဖြစ်သွားတော့မှာအိမ်တော်ကိုတွေးမိပြန်တော့..ကိုယ့်မှာရင်ကွဲရတာပေါ့..ညီမရယ်...။
 ကိုယ့်ရင်နှစ်သားအရင်းကိုတောင်ကိုယ့်အနားရက်အနည်းငယ်ပဲထားခွင့်ရှိတော့တဲ့အဖြစ်မျိုးကိုး...။ကိုယ့်မှာ
 လေတွေးမိတိုင်း...မယ်တော်ကွမ်ရင်သခင်မဘုရား..အကျွန်ုပ်သားကိုစောင့်ရှောက်တော်မူလှည့်ပါဦး..လို့သာ
 တမိတော့တယ်...။

ဆိုတော့ကွယ်.....ကိုယ်တို့ဇနီးမောင်နှံမှာဒီအကျိုးဆက်တွေကိုလဲတွေးမိကြရော..ရင်သွေးလေးအ
 ကြောင်းပြောတိုင်းပျော်ရတဲ့ပီတိဟာနေလားနင်းပျောက်ဆိုသလို..ဘယ်နားရောက်သွားမှန်းတောင်မသိတော့
 ပါဘူး...။ဒီကြားထဲကိုယ်ခုနကပြောခဲ့သလိုကိုယ့်အတွက်အခက်ခဲဆုံးအချိန်ကလဲဖြစ်နေသေးတယ်...။ခက်
 ခဲဆိုတော့..ညီမရယ်.....ရုတ်တရက်ပဲအားလုံးကကိုယ့်ကိုစကားပြောချင်ဆိုချင်တွေဖြစ်လာရုံတင်မကဘူး..
 အကြံဉာဏ်တွေဝိုင်းပေးလိုက်ကြတာဆိုတာ..ဘာပြောကောင်းမလဲ...။.....အရေးအကြီးဆုံးကတော့..ကိုယ့်
 ယောက္ခမကြီးရဲ့အကြံပေးချက်ဆိုပါတော့..။

ကိုယ်ပဋိသန္ဓေရှိနေတာကိုလဲသိရော....ယောက္ခမကြီးကဆက်သားလွှတ်ပြီး..ကိုယ့်ကိုအစားဝင်ဖို့
 ခေါ်တော့တာပဲ...။...အခါတိုင်းများဆိုရင်..ကိုယ့်ကိုစဉ်ဆောင်မှာဘဲလက်ခံတွေ့ဆုံတာ..ညီမရဲ့...။ကိုယ့်တို့
 ပြောင်းသွားကတည်းကသူလဲမောက်မောက်မာမာဖြစ်သွားတော့တာကိုး...။ဒီတခါတော့..အစေခံကိုသေချာ
 မှာထားဟန်တူတယ်...။ကိုယ့်ကိုတတိယရင်ပြင်နောက်ကအတွင်းဆောင်တွေဆီကိုခေါ်သွားပါရော...။

ဟိုရောက်တော့...သခင်မကြီးကစားပွဲပေါ်မှာလက်ဘက်ရည်သောက်ရင်းကိုယ့်ကိုစောင့်နေလေရဲ့..။
 ကြိုလိုပြောရဦးမယ်..။..ကိုယ့်ယောက္ခမ..သခင်မကြီးဟာတော်တော်အသက်ကြီးပြီ..ညီမရဲ့..။...အတော်လဲ
 မင်းဟန်စိုးပေါက်ရှိတာကွယ်..။...ရာအိအိန္ဒြေအပြည့်နဲ့အင်မတန်ကိုခန့်ငြားထည်ဝါတာပေါ့..။...ဝလိုက်တာက
 တော့လွန်ပါရော..သူ့ခြေသေးသေးတွေဆိုတာ..ဒီကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုမနိုင်တော့တာကြာလှပေါ့ကွယ်..။..အခုမ
 တော့ခြေတလှမ်းစာလောက်လှမ်းပြီးရင်ကို..သူ့မှာရင်ဘတ်ကဖားဖိုထိုးလို့..ခုံနောက်မှာအမြဲအသင့်စောင့်နေ
 ကြရတဲ့တောင့်တောင့်တင်းတင်းကျွန်မလေးနှစ်ယောက်ဆီကို...ချက်ခြင်းမှီချပစ်လိုက်ရတာ...။..လက်လေး
 တွေကတော့သေးသေးလေးရယ်...။...ရွှေလက်စွပ်တွေပြည့်နေတဲ့လက်ချောင်းလေးတွေကတော့အစ်လွန်း
 လို့လက်ခုံမို့မို့ကြီးတွေထဲကနေကားထွက်နေကြသလိုကိုထင်ရတယ်..။...ပြီးတော့....ပြောင်နေအောင်သထား
 တဲ့ငွေဆေးတံရှည်ကြီးကိုအမြဲကိုင်လို့..။...အဲ...ဆေးတံကြီးဆိုလို့..ကျွန်မလေးတစ်ယောက်က..အဲဒါကြီးကို
 အစဉ်တစိုက်မီးညှိထားရတဲ့အပြင်..တငွေ..ငွေ..ကျွမ်းနေအောင်လုပ်ရသေးတာ..။...ဒါမှသခင်မကြီးဆေးရူ
 တော့မယ်ဆိုရင်..ရဲကနဲဖြစ်အောင်ဖွာပေးလိုက်ဖို့အရန်သင့်ဖြစ်ပေမှာကိုး.....။

ကိုယ်လဲသူ့ရေချက်ချင်းသွားပြီး...ဦးညွတ်လို့ဂါဝရပြုရတာပေါ့..။..ယောက္ခမကြီးကလေ..အားရပါး
 ရပြီးနေပုံများ...နှုတ်ခမ်းသေးသေးလေးတောင်ပါးစုံကြီးတွေကြားပျောက်သွားသလိုထင်ရတယ်..။...ပြီးတော့
 ကိုယ့်လက်ကိုဆွဲယူပြီးအသာအယာပုတ်ရင်းပြောလေရဲ့..။

".....အင်း..ငါ့သမီးတော်ပါပေတယ်..သမီးကောင်းသမီးမြတ်လေးပါအေ....."

ကိုယ့်ယောက္ခမကြီးအသံက..ကွဲရုရုရယ်...။..ဝလွန်းတော့လည်ဂုတ်တိုတိုခြေပခုံးဝဝကြီးတွေကြား
 ထဲပျောက်ကွယ်တိုဝင်သွားကတည်းက..သူ့မလဲပန်းနာသည်လိုအသံမျိုးသာထွက်တော့တာလေ...။..ဒါနဲ့ခုန
 ကစကားကိုဆက်ရရင်..သူ့မျက်နှာသာပေးမှုကိုကိုယ်ရလိုက်ပြီဆိုတာ..ချက်ခြင်းကိုသိလိုက်ပါတယ်..။..ကိုယ်
 လက်ဘက်ရည်ကိုအသာငှဲလို့လက်နှစ်ဖက်နဲ့..ကမ်းပေးတော့ကျေကျေနပ်နပ်လက်ခံယူတယ်...။..ပြီးတော့
 ဘေးနားကခုသေးလေးတခုမှာအသာဝင်ထိုင်ဖို့ပြင်တာပေါ့..။..ကိုယ့်ယောက္ခမကြီးက..ကိုယ်ဒီလိုနိမ့်ချနေတာ
 ကိုခွင့်မပြုတော့ဘူး..ညီမရေ့..။..အရင်ကဆို..ကိုယ်ဘယ်နားထိုင်ထိုင်..စိတ်ကူးထဲတောင်ထည့်တာမဟုတ်
 ဘူး..။...အခုတော့တဟွတ်ဟွတ်နဲ့ချောင်းဆိုးနေရာကတောင်..သူ့အနားကထိုင်ခုံမှာလာထိုင်ဖို့..ပြီးပြီးကြီး
 လက်ယပ်ခေါ်ပါရော..။...ကိုယ်လဲသူ့ပြောသလိုစားပွဲရဲ့တဖက်သူ့အနားကခုမှာဝင်ထိုင်လိုက်ရတယ်...။

ဒါနဲ့သူက..ကိုယ့်ယောင်းမတွေအားလုံးအစားဝင်စေဖို့..အစေခံတွေကိုခိုင်းပါရော။...ခဏနေတော့
 အားလုံးရောက်လာကြပြီး...ကိုယ့်ကိုဝမ်းသာစကားဆိုကြတယ်..။...သူတို့တွေထဲကသုံးယောက်ကတော့
 အိမ်ထောင်သက်တမ်းမနည်းတော့ပေမဲ့တခါမှကိုယ်ဝန်မရှိခဲ့ဖူးသေးတဲ့သူတွေ..ညီမရဲ့..။..ဆိုတော့ကိုယ်ဟာ

သူတို့အတွက်အားကျငြိငြင်စရာအပြင်.....မနာလိုစကားတင်းဆိုစရာပါဖြစ်လာတာပေါ့...။အသက်အကြီးဆုံး
ယောင်းမကအရပ်ရှည်ရှည်မျက်နှာဝါကြန့်ကြန့်နဲ့ရယ်...အမြဲမမာမကျန်းဖြစ်နေတတ်တာ...။...အဲ...သူကတော့
ပြောင်ပြောင်ဘဲ..ကိုယ့်ကိုလဲမြင်ရောသူ့ကံဘယ်လောက်ဆိုးကြောင်းဆိုတာတွေ..ငိုချင်းချတော့တာပဲ.....။
အသံကျယ်ကြီးနဲ့ဆွဲဆွဲငင်ငင်ညည်းရင်းငိုနေလိုက်တာ..တကိုယ်လုံးလဲယမ်းထိုးလို့ရယ်...။

“.....အမလေးလေး.....ဆိုးလိုက်တဲ့ဘဝနယ်.....ကံမကောင်းအကြောင်းမလှလိုက်ပုံများတော့..
ပြောမပြောချင်တော့ပါဘူး.....”

စသဖြင့်သူ့ချွေးမအကြီးဆုံးငိုယိုမြည်တမ်းနေတာတွေကို...ကိုယ့်ယောက္ခမကြီးကသက်ပြင်းရှိုက်လို့
ခေါင်းကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက်ခါရင်းအသာကြည့်နေတာ.....ဆေးနှစ်ဆုံစာလောက်တော့အသာလေးကြာလိမ့်
မယ်...။..နောက်တော့တိတ်ဖို့အမိန့်ပေးပါလေရော..သူကကိုယ်နဲ့စကားပြောချင်သေးတာကိုး...။..နောက်တော့
မှကိုယ်သိရတယ်...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းရဲ့အစ်ကိုအကြီးဆုံးကမကြာမီလေးတင်ကမှ..ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်
ကောက်လိုက်သတဲ့...။..ခုနက..ငိုချင်းသည်ချွေးမအကြီးဆုံးသူ့မယားက..ကလေးတစ်ယောက်မှမမွေးနိုင်တာ
ကိုး...။..အဲဒါကြောင့်လဲ..ခမြာမှာအင်မတန်မှကို..မထိမ်းနိုင်မသိမ်းနိုင်ပူဆွေးနေတာဖြစ်သတဲ့လေ...။..သူ့မှာသူ
ခင်ပွန်းကိုချစ်တာကတကြောင်း..ပန်ခဲ့ရသမျှသားဆုတွေ..ချေခဲ့ရသမျှယတြာတွေအကုန်လုံးကလဲလုံးလုံးသုံး
မရဲသေးသမီးမရနိုင်တော့တာကတကြောင်းပေါ့..ညီမရယ်...။

ဒါနဲ့..ကိုယ့်ယောက္ခမကြီးက..ကိုယ့်ကိုအကြံဉာဏ်တွေပေးပါတော့တယ်...။..အဲဒီအကြံပေးချက်တွေ
ထဲကတခုကတော့..မျက်နှာမမြင်ခင်ကလေးအတွက်အဝတ်အစားတွေကြိုတင်ပြင်ဆင်တာမျိုးမလုပ်ဖို့ပဲ...။..ဒီ
အယူကတော့သူ့ငယ်ဘဝအိမ်တော်ရှိရာအနီးဟေ့နယ်ကလေပဲ..ညီမရဲ့...။..သဘောကတော့ဒီလိုပြင်ဆင်
ခြင်းအားဖြင့်သားယောက်ျားလေးမွေးလာတာကိုမရှုစိမ့်တဲ့နတ်ဆိုးနတ်ယုတ်တွေဟာ..မီးဖွားဖို့အချိန်ကပ်လာ
တာကိုသတိမပြုမိတော့ဘူးတဲ့ကွယ်...။..နို့မဟုတ်ရင်သူတို့တွေက..အနှောင့်အယှက်ပေးတတ်သတဲ့ဆိုတော့
ကိုယ်လဲမေးကြည့်ရတယ်...။

“.....ဒါဖြင့်..မွေးစကလေးလေးကိုဘာဝတ်ပေးရမလဲ....မယ်မယ်သခင်မကြီးဘုရား.....”

“.....သူ့ဖအေရဲ့အဟောင်းဆုံးအဝတ်နဲ့ ထုတ်ထားကွယ့်....အဲဒါဟာကံကောင်းစေတယ်....မယ်မယ့်သား
ခြောက်ယောက်စလုံးကိုဒီလိုလုပ်ပေးခဲ့တာပဲ.....အခုတော့ညည်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲတစ်ယောက်မှမပျက်စီးခဲ့
ဘူး....”

ယောက္ခမကြီးကတွေးတွေးဆဆနဲ့ဖြေတယ်...။...ဒီနောက်တော့..ကိုယ့်ယောင်းမတွေအားလုံးလဲ အကြံဉာဏ်တွေဝိုင်းပေးလိုက်ကြတာ..ဆူလို့ညံလို့ဆိုပါတော့..။..အားလုံးကသူတို့အိမ်တော်ရှိရာမွေးရပ်မြေ ကလေးတွေကိုဝိုင်းပြောပြကြတာစုံတကာကိုစေ့ရော...။..လေးတွေကလဲ..တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ..တစ်ရွာ တစ်ပုဒ်ဆန်းဆိုတာလိုမျိုးရယ်..။...အဓိကအားဖြင့်တော့..မီးဖွားပြီးရင်စားရတဲ့ငါးတစ်မျိုးကိုမမေ့မလျော့စားဖို့.. ပြီးတော့သကြားအညိုကျိုသောက်ဖို့စတာတွေပေါ့လေ..။...အားကျဝန်တိုဖြစ်ရတဲ့ဟာကိုအကြံပေးသင်ကြား ရင်းအာသာဖြေကြရတာဆိုပါတော့.....။

ဒီလိုခင်ပွန်းသည်ရဲ့အိမ်တော်သားတွေနဲ့..တနေ့ကုန်ရင်းရင်းနီးနီးပြောဆိုရယ်မောပြီးပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နဲ့ညနေအိမ်ပြန်ရောက်တော့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုကလေးအတွက်သူတို့အကြံဝိုင်းပေးကြတာကိုပြောပြမိတယ်..။ အမလေး...ညီမရယ်..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကလေး..ဒါတွေလဲကြားရော..ဒေါသတွေကြီးလာလိုက်တာဆိုတာကွယ်..။ ကိုယ်ဖြင့်လန့်လဲလန့်..အံ့အားလဲသင့်လွန်းလို့စကားတောင်မပြောနိုင်တော့တာ..။..ဆံပင်တွေကိုလက်နဲ့ကြမ်း ကြမ်းတမ်းတမ်းဆွဲဖွားဖွဲ့ရဲ့...။...ပြီးတော့အခန်းထဲကိုခေါက်တုံ့..ခေါက်ပြန်ပတ်လျှောက်တော့တာပဲ...။

“.....အလကား..အဓိပ္ပါယ်မရှိ..အယူသီးနေကြတဲ့ဟာတွေ..အလိမ်တွေအညာတွေချည်းပဲ...ဒါတွေကိုငါ သားအတွက်ဘယ်တော့မှလက်ခံကျင့်သုံးလိမ့်မယ်မထင်နဲ့.....”

ဆိုပြီးဒေါသတကြီးနဲ့ရေရွတ်သေးတယ်..။...ပြီးတော့ကိုယ့်ကိုဖျတ်ကနဲပုခုံးကနေဆွဲယူလိုက်ပြီး... ကိုယ့်မျက်နှာကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုတယ်..။

“.....ကလေးနဲ့ပတ်သက်လို့..ကိုယ်သွန်သင်တဲ့အတိုင်းပဲလိုက်နာမယ်ဆိုတာကိုယ့်ကိုကတိပေးပါ.....
သတိပေးလိုက်ပါပေရဲ့..ကွေလန်းရေ.....ကိုယ့်စကားကိုပဲမင်းနာခံရမယ်..ဒီလိုမှမဟုတ်ရင်တော့ဘုရားစူးရ
စေ့..ကိုယ်တို့အတွက်ဒုတိယကလေးဆိုတာမရှိတော့ဘူးလို့သာ..မှတ်လိုက်ပေတော့.....”

ညီမရေ...ကိုယ့်မှာလဲကြောက်လန့်တကြားနဲ့ကတိပေးလိုက်ရုံအပြင်ဘာလုပ်တတ်မှာတုံး...။ဒါပေ
မဲ့လဲလိပ်ခဲတည်းလည်းနဲ့ကိုယ်ကတိလဲပေးပြီးရော....သူနည်းနည်းတော့စိတ်ပြေလာပုံရတယ်..။.....ကိုယ့်ကို
ကြည်ကြည်လင်လင်ပဲလှမ်းပြောတယ်...။

“.....မနက်ဖြန်ကျရင်..အနောက်တိုင်းသားတွေရဲ့အိမ်တအိမ်ကိုမင်းကိုခေါ်သွားမယ်..ကိုယ့်ဆရာဟောင်း
အမေရိကန်လူမျိုးမိသားစုနဲ့လဲမင်းဆုံရတာပေါ့....အနောက်နိုင်ငံကလူတွေကလေးကိုဘယ်လိုပြုစုဖို့ထောင်
သလဲဆိုတာမင်းကိုမြင်စေချင်တာ...သူတို့လေ့တွေကို..ဒီအတိုင်းအစိမ်းသက်သက်ကြီးကူးချဖို့တော့မဟုတ်
ဘူးပေါ့ကွယ်...ဒါပေမဲ့မင်းမှာအကြံဉာဏ်တွေတိုးပွားလာတာပေါ့....ဟုတ်ပြီလား.....”

ညီမရေ...ကိုယ်လေ..ကိုယ့်ခင်ပွန်းပြောသမျှကိုတကယ်ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့လိုက်နာပါတယ်...။တခု
ကလေးပဲသူမသိအောင်လုပ်မိတယ်..။.....နောက်တနေ့အာရုဏ်တက်မှာတော့..အစေခံတစ်ယောက်ကိုပဲအ
ဖော်ခေါ်ပြီး..ကိုယ်အိမ်ကနေအသာလေးလစ်ထွက်လာခဲ့တယ်..။..စောလွန်းအားကြီးတော့..ကိုယ်ခေါ်လာတဲ့
အစေခံလက်သင်ကလေးလဲ..မှောင်မည်းမည်းမြူထူထူမနက်ခင်းမှာတဝါးဝါးသမ်းဝေရင်း.....မလှုပ်တလှုပ်နဲ့
ရယ်...။ပထမဆုံးဆိုင်ဝင်ပြီး..အမွှေးတိုင်တချို့အရင်ဝယ်လိုက်တယ်..။..ပြီးတော့..ဘုံကျောင်းကိုဆက်သွား
ရတာပေါ့...။..ဟိုရောက်တော့..သားသမီးတွေပွားစီးစေပြီး..မီးဖွားတာကိုလွယ်ကူချောမောစေတဲ့..မယ်တော်
ကွမ်ရင်ရဲ့ရုပ်ပွားတော်သေးသေးလေးရှေ့မှာအမွှေးတိုင်တွေကိုညှိလို့ပူဇော်ရတယ်...။.....ပြီးတော့ရုပ်ပွားတော်
ရှေ့ကျောက်ပြားနဲ့ကိုယ့်နဖူးနဲ့ထိတဲ့အထိညွတ်တွားမိတယ်..။..ကျောက်ပြားကတော့..ညကတည်းကနင်းတွေ
နဲ့စိုလို့ရယ်...။..ကန်တော့ပြီးတော့ကိုယ်လေ....ရုပ်ပွားတော်ကိုမော်ဖူးရင်း..စိတ်ထဲရှိတာတွေကိုတိုင်တည်ဆု
တောင်းမိသေးတယ်..။..မယ်တော်ရုပ်ပွားတော်ကတော့မတုန်မလှုပ်ပါပဲ..ရှေ့ကပြာအိုးထဲမှာလဲတခြားတခြား
မိခင်တွေဆုပန်ရင်းထွန်းသွားတဲ့အမွှေးတိုင်ပြာအေးအေးစက်စက်တွေနဲ့ပြည့်လို့..။..ဒါနဲ့ကိုယ်လဲကိုယ့်အမွှေး
တိုင်ကိုပိုခိုင်သွားအောင်ပြာအိုးထဲနက်နက်စိုက်ခဲ့ပြီး..တငွေ့ငွေ့တောက်လောင်နေတဲ့မှာပဲအိမ်ကိုပြန်ခဲ့တော့
တယ်.....။

သူပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ..နောက်နေ့လဲကျရောက်ယ့်ခင်ပွန်းကသူ့မိတ်ဆွေအနောက်တိုင်းသားတွေရဲ့ အိမ်ကိုယ့်ကိုခေါ်သွားပါရော..။..ကိုယ်ဖြင့်သိချင်စိတ်ပြင်းပြပေမဲ့လဲနည်းနည်းရဲ့.တို့.တို့.ကလဲရှိသေးတာ..။ အခုတော့နိုင်ငံခြားသူကို..ညီမလို့တောင်ခေါ်နေမှပဲနော်..အဲဒီတုန်းကအဖြစ်တွေများပြန်တွေးမိရင်..ပြုံးချင်စရာ ရယ်....။

အဲဒီတုန်းကတော့ကွယ်..နိုင်ငံခြားသားအိမ်ဆိုတာ..ယောင်လို့တောင်မရောက်ဖူးဘူးညီမရဲ့..။..လက် မထပ်ခင်တုန်းက..ကိုယ့်မှာအိမ်အပြင်လမ်းပေါ်လျှောက်နေတယ်ဆိုတာမျိုးများတခါမှမရှိတဲ့အပြင်..ကိုယ့်အိမ် တော်ကလူတွေကလဲနိုင်ငံခြားသားနဲ့အဆက်အသံဘယ်တုန်းကမှမရှိခဲ့ဘူးလေ..။.....ဖေဘုရားကတော့နယ် လှည့်ရင်းနဲ့သူတို့တွေကိုမကြာခဏမြင်ဖူးပေမဲ့လဲ..ဘာမှအလေးအနက်ထားတာမဟုတ်ဘူး...။...အဲ..သူတို့ရဲ့ မယဉ်မကျေးစရိုက်တွေနဲ့.ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းရုပ်တွေကို..ရယ်စရာလောက်ပဲသဘောထားတာ..။..ဆိုတော့ အိမ်တော်တခုလုံးမှာကိုကိုတစ်ယောက်ပဲသူတို့ကိုထူးထူးဆန်းဆန်းလေးစားနှစ်လိုတာ..ညီမရဲ့...သူကတော့ နိုင်ငံခြားသားတွေကိုပီကင်းရွှေမြို့တော်မှာမကြာခဏတွေ့ရတဲ့အပြင်..သူ့ကျောင်းကဆရာတချို့.ကလဲတပြေ သားတွေလို့ဆိုတာကိုး...။..ကိုယ်လက်မထပ်ခင်တုန်းက..ကိုကိုတစ်ယောက်နိုင်ငံခြားသားတွေအိမ်ကိုရောက်ဖူး တယ်ဆိုတာကြားလိုက်မိသေးတယ်...။.....ကိုယ်ဖြင့်သူလုပ်ရဲကိုင်ရဲရှိပါပေ့ဆိုပြီး..အံ့ဩလိုက်ရတာလေ..။

မယ်မယ့်အိမ်တော်မှာတော့ဒီလိုကူးလူးဆက်သွယ်တာမျိုးဆိုတာလုံးလုံးကိုမရှိတာ..။..တခါတလေ အစေခံတွေရေးသွားရင်းနဲ့နိုင်ငံခြားသားတယောက်တလေများမြင်လာရင်..အထူးတဆန်းနဲ့ပြောကြရတာ..။ အသားအရေကလဲပြာလိုဖြူဆွတ်လို့..မျက်လုံးအရောင်ကတော့ကြောင်များလိုအရောင်ဖျော့ဖျော့နဲ့..စသဖြင့် ပေါ့လေ..။...အဲဒါတွေကြားရတာဝမ်းတာမားကြီးပြောပြတတ်တဲ့ရှေးဟောင်းသရဲမိတ္တူပုံပြင်တွေကိုနားထောင် နေရသလိုပဲ..ကြောက်စရာလဲကောင်း..အံ့ဩစရာလဲကောင်းပါ့..အစေခံတွေနားသွားရင်အဲဒီအနောက်တိုင်း သားတွေရဲ့အောက်လမ်းပညာတွေအကြောင်း..တီးတိုးပြောကြတာတွေတောင်ကြားရတတ်သေးတယ်...။ အဲ..အဲ..ဘာတဲ့..ဟိုလေးထောင့်ဖူးမည်းမည်းလေးထဲကဝိညာဉ်နှုတ်စက်လိုဟာမျိုးတွေပေါ့..။...တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ဝိညာဉ်ကိုခိုးယူတော့မယ်ဆိုရင်အဲဒီဖူးလေးနဲ့ချိန်ပြီးမျက်လုံးတဖက်ထဲနဲ့ချောင်းကြည့်လိုက်တာတဲ့ ပြီးတော့..အဲဒီဖူးထဲကဖြောက်ကန်အသံကြားလိုက်ရရင်..ရင်ထဲမှာရုတ်တရက်ဟာသွားပြီးအလိုလိုအားယုတ် လာတော့တာဆိုပဲ...။..ဒီနောက်တော့အနွေးနဲ့အမြန်ပဲရောဂါရပြီးနေမကောင်းတွေဖြစ်ရင်ဖြစ်.....ဒါမှမဟုတ် မတော်တဆမှုတခုဖြစ်ပြီးသေရတာပဲတဲ့...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုဒါတွေပြောပြမိတော့ရယ်လိုက်တာဆိုတာလေ..

ပြီးတော့မေးသေးတယ်...။

".....ဟ..ဒီအတိုင်းသာဆို..သူတို့ဆီမှာဆယ့်နှစ်နှစ်လုံးလုံးနေခဲ့တဲ့နောက်..ကိုယ်ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအသက် ရှင်ရက်ရှိနေသေးတာတုံး...ကောင်မလေးရဲ့....."

".....အို...သခင်လေးကတော့..သိပ်ညာရီတာကိုးလို့..ပြီးတော့သူတို့ရဲ့မှော်အတတ်ကိုလဲတတ်သေးတဲ့ ဟာကို....."

".....ကွယ်...သူတို့ဘယ်လိုပုံစံတွေလဲဆိုတာသိရအောင်....မင်းကိုယ်တိုင်အရင်လိုက်ကြည့်စမ်းပါ..သူ တို့လဲကိုယ်လိုသူလိုလူတွေပဲဆိုတာမင်းတွေ့ပါလိမ့်မယ်...ဟုတ်ပြီလား..."

အဲဒီလိုတွေပြောဆိုကြပြီးတော့..တနေ့ ထဲမှာဘဲကိုယ်တို့အိမ်လည်သွားကြပါရော။

ဒါနဲ့ဟိုရောက်တော့..ဥယျာဉ်လေးတခုကိုအရင်ဖြတ်ကြရတယ်...။အို.....မြက်ခင်းတွေပန်းတွေ...သစ်ပင်တွေ နဲ့လှလိုက်ပုံများတော့ကွယ်...။..ကိုယ်ဖြင့်နိုင်ငံခြားသားတွေ..သဘာဝအလှအပကိုဒီလောက်တန်ဖိုးထားတတ် တာအံ့ဩလွန်းလို့...။..အပြင်အဆင်ကတော့သိတဲ့အတိုင်းခပ်ကြမ်းကြမ်းရယ်..ရင်ပြင်ရယ်လို့နတ္ထိ..ရွှေငါးကန် တွေလဲမရှိတဲ့အပြင်အပင်တွေပန်းတွေကလဲပေါက်ချင်သလိုပေါက်နေကြတာမျိုး..ညီမရဲ့...။..အဲ.....ဥယျာဉ် ကိုဖြတ်ပြီးအိမ်ပေါက်ကိုလဲခြေချမိကြရော..တံခါးဝမှာစောင့်နေကြတာပေါ့...။..အဲဒီတုံးကများ...ညီမရေ့.. ကိုယ့်ခင်ပွန်းသာမပါရင်ကိုယ်တော့..အဟုတ်ကိုလှည့်ပြေးမိမှာပဲ..။

ဒါနဲ့ဗြနန်းဆိုတံခါးပွင့်လာပြီးတော့..အရပ်မြင့်မြင့်နီနိုင်ငံခြားသား....လူဘီလူးအထီးကြီးကပေါ်လာပါ ရော...။...မျက်နှာရှည်ရှည်ကြီးတခုလုံးကလဲပြီးလို့ရွှင်လို့...။...အထီးကြီး..အဲလေး..ယောက်ျားကြီးလို့ပြောနိုင်ရ တာကသူကကိုယ့်ခင်ပွန်းဝတ်ထားတဲ့အဝတ်အစားမျိုးပဲဝတ်ထားတာကိုး...။...အမလေးတော်..ခေါင်းမှာတော့ လူ့ဆံပင်မည်းမည်းဖြောင့်ဖြောင့်တွေရှိရမဲ့အစား...နီနီကြောင်ကြောင်နဲ့သိုးမွှေးလိုဟာမျိုးခွေခွေလိပ်လိပ်တွေ နဲ့ဆိုတော့ကိုယ့်မှာကြက်သီးတွေကိုတဖြန်းဖြန်းထယူရတယ်...။...မျက်လုံးတွေကတော့ပင်လယ်ရေနဲ့ဆေး ထားတဲ့ကျောက်စရစ်ခဲများလိုပဲအရောင်ကြည်ကြည်နဲ့..မျက်နှာအလည်တည့်တည့်မှာလဲနာခေါင်းကြီးကချွန်း ထွက်နေတာများ..တောင်တန်းကြီးကျလို့..ခပ်ကောက်ကောက်ကဖြစ်နေသေးတာ...။...အဟုတ်ပြောတာ.. သူ့ကြည့်ရတာလေး...ဘုံကျောင်းမှန်ပေါက်ကမြောက်ပိုင်းနတ်ဘုရားရုပ်ထက်တောင်..ပိုကြောက်စရာကောင်း သေးတယ်...။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့သိပ်ရဲတာ...ဒီပုံကြီးမြင်လို့လဲဘယ်နှယ်မှနေဟန်မတူဘူး...လက်များတောင် ကမ်းပေးလိုက်သေးတယ်...ဟိုကလဲဆွဲယူပြီးအထက်အောက်ခါရမ်းပစ်လိုက်တာပေါ့...အဲဒါလဲမမူတဲ့ အပြင်ကိုယ့်ဖက်လှည့်ပြီးအသိအကျွမ်းများတောင်ဖွဲ့ပေးနေသေးတယ်...ဒါနဲ့အဲဒီတပြေသားကြီးက...အားရ ပါးရကြီးပြီးရင်းကိုယ့်လက်ကိုဆွဲယူမလိုလုပ်ပါလေရော...ကမ်းပေးလာတဲ့သူ့လက်ကြီးကိုကြည့်မိတော့...အ ကြီးကြီးပဲ...ညီမရဲ့...ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်နဲ့တော့...အမွှေးနီနီရှည်ရှည်တွေ...အမည်းစက်တွေကလဲဖုံးနေသေးတာ ရယ်...ကိုယ်လဲတွန့်ကနဲဖြစ်သွားတာပေါ့...အမလေး...ဒါကြီးကိုတော့မကိုင်ဝံ့ပါဘူး...ဘယ်နှယ်...ဒါနဲ့ ကိုယ်လဲလက်တွေကိုအကျီလက်ဖျားရှည်ကြီးတွေနဲ့အသာဖုံးလို့...ဦးညွတ်ပြီးတော့ပဲတုံ့ပြန်လိုက်တော့တယ်.. ဒီတော့သူကပိုလို့တောင်ပြုံးရွှင်သွားပြီး...အိမ်ထဲဝင်ဖို့ကိုယ်တို့ကိုလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲခေါ်ပါရော...။

ကိုယ့်တို့အိမ်ကအဆောင်လေးလိုဟာမျိုးထဲဝင်ပြီးမှ...အခန်းတခုထဲကိုသွားကြတာ.....ဟိုထဲရောက် တော့ပြတင်းပေါက်ဘေးမှာ...နိုင်ငံခြားသားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်ထိုင်နေတာကိုတွေ့တယ်...သူကတော့ ဘောင်းဘီအစား...ချည်ထည်အဝတ်ရှည်တမျိုးကိုဝတ်လို့ခါးမှာလဲကြိုးပြားပြားတခုကိုစည်းထားသေးတာ...။ ဆံပင်တွေကတော့...သူ့အမျိုးသားလိုရုပ်မဆိုးဘူးတော့...။...ချောချောမွတ်မွတ်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းကိုး...။ဒါ ပေမဲ့အဝါရောင်ကြီးဖြစ်နေတာကိုကဝကျတာပဲ...။...အဲ...နာခေါင်းကတော့တော်တော်ချွန်ပေမဲ့...သူ့ခင်ပွန်း ဟာလိုကောက်မနေလို့တော်ပါသေးတယ်...။...လေးထောင့်ပုံလက်သည်းတိုတိုတွေနဲ့လက်တွေကတော့... တော်တော်ကိုကြီးတာ...။...ခြေထောက်ကိုကြည့်မိပြန်တော့လဲ...အမလေး...တဖက်တဖက်ကိုစပါးပုတ်တဲ့အတံ လောက်ကိုကြီးတာကိုး...။...ကိုယ်လဲတွေ့မိတော့တယ်...ဒီလိုမိဘမျိုးကနေမွေးလာတဲ့...လူ့ဘီလူးလေးတွေက တော့ဘယ်လိုပုံများပေါက်နေမလဲလို့လေ...။

ပြောရရင်တော့...သူတို့လဲသူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့...ယဉ်ကျေးတန်သလောက်တော့ယဉ်ကျေးရာကြ ပါတယ်...။...ဧည့်ဝတ်ပြုပုံလေ့တွေမှာတော့...အမှားတော်တော်များများကိုတွေ့ရတဲ့အပြင်...မျိုးရိုးအရကိုလဲ အနေအထိုင်တွေကသိမ်မွေ့ညက်ညောမှုကိုမရှိတာပဲလိုနေတာ...။...ဥပမာဆိုရရင်ကွယ်...လက်ဘက်ရည် ကိုလက်တစ်ဖက်ထဲနဲ့ကမ်းပေးတဲ့အပြင်ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုအရင်ဦးချရမဲ့အစား...ကိုယ့်ကိုဦးဦးဖျားဖျားလှမ်းပေး တာမျိုးတွေပေါ့...။...အမလေး...တခါကများဆို...အဲဒီနိုင်ငံခြားသားကြီးက...ကိုယ့်ကိုတောင်တည့်တည့်လှမ်း ပြီးစကားဆိုသေးတာ...။...တကတည်း...အတော်စော်ကားမော်ကားနိုင်သကိုး...။...ဖြစ်သင့်တာကိုယ်ရှိနေ တာကိုမသိသလိုနေရမှာလေ...ကိုယ့်ကိုတော့သူ့မိန်းမမည့်ခံလိမ့်မပေါ့တော်...။...ဒါမှယဉ်ကျေးရာရောက်တော့ မပေါ့...။

ဒါပေမဲ့သူတို့ကိုဘယ်အပြစ်ဆိုသင့်မလဲနော်...ဒါတောင်သူတို့ဒီမှာရောက်နေတာဆယ့်နှစ်နှစ်တောင် ကြာသွားပြီဆိုပဲ...။...ဒီလောက်ကြာမှတော့နည်းနည်းပါးပါးတော့လေ့လာသင်ယူပြီးကြပြီလို့ထင်မိကြမှာပဲလေ... အင်းပေါ့...ညီမကတော့ဒီမှာပဲအမြဲနေထိုင်ခဲ့တာကိုး...ကိုယ်တို့ထဲကတယောက်တောင်ဖြစ်ခဲ့ပြီပေါ့ကွယ်...။

အဲ...ဆက်ပြောရရင်.....ဒီအိမ်လည်တဲ့ကိစ္စထဲကစိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးအချိန်ရောက်လာပါ
ရော...။ကိုယ့်ခင်ပွန်းကအဲဒီနိုင်ငံခြားသူကို...သူ့ကလေးတွေနဲ့အဝတ်အစားတွေကိုကိုယ့်ကိုပြုဖို့မေတ္တာရပ်ခံ
တယ်...။.....ကိုယ်တို့မှာလဲ...မကြာခင်ကလေးရတော့မှာဆိုတော့..ကိုယ့်ကိုအနောက်နိုင်ငံကနည်းစနစ်တွေ
ကိုမြင်စေချင်လို့ဆိုပြီးလဲရှင်းပြသေးတာ...။ဒါနဲ့နိုင်ငံခြားသူက..ဆတ်ကနထပြီးကိုယ့်ကိုအိမ်ပေါ်ထပ်ကိုခေါ်
တော့တယ်...။ကိုယ့်မှာသူနဲ့နှစ်ယောက်ထဲသွားရမှာကို..ရွံ့တွံ့တွံ့ဖြစ်နေလို့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုအသနားခံသ
လိုလှမ်းကြည့်မိတော့..ခေါင်းတချက်ထဲဆတ်ပြလိုက်သတော့...။...လိုက်သွားပေါ့လေ...။

အိမ်ပေါ်ရောက်တော့အံ့ဩစရာတွေချည်းတွေ့နေရလို့.....ကိုယ်လဲစောစောကကြောက်နေမိတာ
တောင်မေ့သွားတော့တယ်...။.....တပြေသူကကိုယ့်ကိုနေရောင်ခြည်တွေဖြာကျပြီးမီးဖိုမည်းမည်းကြီးကြောင့်
နွေးနေတဲ့အခန်းထဲကိုခေါ်သွားတာ...။ထူးဆန်းသား...ညီမရေ့..သူတို့ကအခန်းကိုမီးဖိုကြီးနဲ့သာအနွေးခါတ်
ပေးထားတာ..ပြတင်းပေါက်တွေကိုကျတော့ဒီအတိုင်းဖွင့်ထားတော့...လေအေးတွေဆိုတာဖြူးဖြူးနဲ့ဝင်လို့
ရယ်...။...စစချင်းတော့ဒီလိုအသေးစိတ်တွေကိုသတိတောင်မထားမိပါဘူး...။...နိုင်ငံခြားသားကလေးလေးသုံး
ယောက်ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာကစားနေကြတာကိုတအံ့တဩကြည့်နေမိတာကိုး...။ကိုယ့်ဖြင့်ဒီလောက်ထူးဆန်း
တဲ့ဟာလေးတွေကိုတခါမှမမြင်ဖူးခဲ့ပါဘူး...။

အကုန်လုံးကျန်းကျန်းမာမာဝဝဖြိုးဖြိုးလေးတွေမှန်းမြင်ရုံနဲ့သိပေမဲ့...ဆံပင်လေးတွေကအဖြူရောင်
လေးတွေတော့...။...ကြည့်ရတာကိုယ်ကြားဖူးတဲ့အတိုင်းတော့ဟုတ်နေပြီထင်တာပဲ...။...ဘာတဲ့..လူဖြူတွေဟာ
ကိုယ်တို့လိုမဟုတ်ပဲ..နင်းတွေလိုဖွေးဖွေးလှုပ်နေတဲ့ဆံပင်နဲ့မွေးလာပြီးကြီးလာမှတဖြည်းဖြည်းအရောင်မည်း
လာတာဆိုပဲ...။ကလေးတွေရဲ့အသားအရေကလဲအင်မတန်ကိုဖြူဆွတ်နေတာကိုး...။...အစကတော့ဆေးရေ
တခုခုနဲ့များလိမ်းသုတ်ထားသလားလို့ထင်နေတာ..နောက်တော့ကလေးတို့အမေကသူတို့နေ့တိုင်းရေချိုးတဲ့အ
ခန်းကိုပြမှဘဲသိတော့တယ်...။...ဘယ့်နယ်..နေ့တိုင်းဒီလောက်ဆေးကြောနေမှတော့..သဘာဝအသားအရေ
ရဲ့အရောင်တွေလဲကျွတ်ကုန်တော့တာပေါ့...။

ဒါနဲ့ကိုယ့်ကိုကလေးတွေရဲ့အဝတ်အစားလေးတွေကိုလဲပြတယ်...။...အဲ..အတွင်းခံအဝတ်လေးတွေ
မှန်သမျှကအဖြူတွေချည်းဖြစ်တဲ့အပြင်..အငယ်ဆုံးလေးကိုတော့ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကိုအဖြူတွေချည်းဆင်ထား
တာ..ညီမရဲ့...။ကိုယ့်မှာမေးတောင်ယူရတယ်..အငယ်ဆုံးလေးများ..ဆုံးသွားတဲ့ဆွေမျိုးတယောက်ယောက်
အတွက်ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေရတာလားလို့လေ...။အဖြူရောင်ဆိုတာ..ကြေကွဲဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်နဲ့..
နာရေးတွေမှာမှတ်ကြရတာကိုး...။...ကလေးတို့အမေကကိုယ့်ကိုရှင်းပြတယ်...ကလေးဆိုတာအမြဲသန့်ရှင်း
စင်ကြယ်အောင်ထားရသတဲ့..ဒါကြောင့်မို့ညစ်ပေများသွားရင်သိလွယ်အောင်..အဖြူဝတ်ပေးတာဖြစ်သတဲ့...။
ဘယ့်နယ်...အဖြူဆိုတာမျိုးကအင်မတန်မှညစ်လွယ်သန့်.....ကိုယ့်အလိုသာဆိုရင်..အရောင်ရင့်ရင့်တွေကမှ

ကောင်းဦးမယ်...။ဒါပေမဲ့..ပါးစပ်ကနေတော့ဖွင့်မပြောပါဘူးလေ...။...အကုန်လုံးကိုသာကြည့်ရှုမှတ်သားခဲ့
တာ....။

အိပ်ရာတွေကိုလဲမြင်ခဲ့တယ်..ညီမရဲ့..။.....အကုန်အဖြူတွေချည်းပဲ..စိတ်ညစ်ညူးစရာကောင်းချက်
တော့..။...ကိုယ်ဖြင့်...သူတို့ဘာလို့အဖြူရောင်တွေကိုဒီလောက်သုံးမှန်းနားမလည်နိုင်ပါဘူး...။...ဘယ့်နယ်...
အဖြူဆိုတာနာရေးတို့..ဝမ်းနည်းခြင်းတို့..သေခြင်းတို့ရဲ့အထိမ်းအမှတ်အရောင်ဥစ္စာ..။.....ကလေးကိုဆင်ပါ
တယ်ဆိုမှ..ပျော်ရွှင်ခြင်းကိုကိုယ်စားပြုတဲ့..ကြက်သွေးရောင်ရဲ့ရဲတို့..အဝါရောင်လွင်လွင်တို့..နောက်ပြီးမင်းညီ
မင်းသားလေးတွေလို..အပြာရောင်တောက်တောက်တို့မှကောင်းတော့မပေါ့...။.....ကိုယ်တို့ကတော့ကလေး
တွေများဆိုရင်မွေးဖွားလာတာကိုဝမ်းသာတဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့...ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအနီရဲ့ဆင်ရမှကျေနပ်တာ
လေ..။.....ဒီနိုင်ငံခြားသားတွေလုပ်နေပုံကတော့ကွယ်.....သဘာဝနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကိုဆန့်ကျင်နေတော့
တာပဲ.....။

အံ့ဩစရာအကောင်းဆုံးတချက်ကိုပြောပြဦးမယ်....ညီမရေ..။.....အဲဒီနိုင်ငံခြားသူကလေး..ကလေး
ကိုကိုယ်တိုင်နို့တိုက်တယ်တော့..။.....ကိုယ်ဖြင့်ကိုယ့်ကလေးကိုအဲဒီလိုကိုယ်တိုင်ရင်ခွင်မှာပိုက်ထွေးပြီးမိခင်
နို့တိုက်ဖို့တခါမှတောင်မတွေးမိပါဘူး..တကယ်..။.....ကိုယ်တို့ဟန်လူမျိုးအထက်တန်းလွှာလူကုံထံတွေကြား
မှာအမေ့နို့တိုက်တယ်ဆိုတာထုံးစံမှမရှိတာ..။...ဒီအတွက်တော့..နို့ထိန်းသည်ကျွန်မတွေဆိုတာဒင်းကြမ်းကို
အဲ..အိမ်လဲပြန်ရောက်ကြရော..ကိုယ်လဲခင်ပွန်းသည်ကိုတခွန်းမကျန်ပြောပြတာပေါ့..။.....အံ့ဩတကြီးလဲမေး
မိတယ်..။

".....သူကလေး..ကလေးကိုကိုယ်တိုင်နို့တိုက်တာ..သခင်လေးရဲ့..သူတို့မှာ..နို့ထိန်းသည်မထားနိုင်
လောက်အောင်ဆင်းရဲလို့လားဟင်....."

".....အဲဒါပိုကောင်းလို့ပေါ့ကွယ်..မင်းလဲတို့ရင်သွေးလေးကိုကိုယ်တိုင်နို့တိုက်ရမှာပဲ....."

သူကအဲဒီလိုပြောတော့..ကိုယ်မလဲအံ့ဩလွန်းလို့ပြူးတူးပြီတဲနဲ့ မေးမိတယ်..။

".....ဘယ်လို.....အကျွန်က..ကလေးကိုကိုယ်တိုင်နို့တိုက်ရမယ်ဟုတ်လား....."

သူကတော့ခပ်အေးအေးနဲ့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ဖြေလေရဲ့....။

“.....ဟုတ်ပျံ့များ...မင်းကိုယ်တိုင်ပါ.....”

“.....ဒါ...ဒါပေမဲ့...သခင်လေးကလဲ.....အကျွန်ကိုယ်တိုင်နို့တိုက်ရင်..နောက်နှစ်နှစ်တိတိကလေးဘယ်ရနိုင်
တော့မလဲ.....”

“.....မင်းရဲ့အကြောင်းပြချက်ကမခိုင်လုံလှပေမဲ့လဲ.....နှစ်နှစ်သားဆက်ခြားတာဟာလဲဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စပဲ
ကွယ့်.....”

ဒီကိစ္စမှာလဲ..ကိုယ့်ခင်ပွန်းမှန်မယ်လို့ထင်တာပဲ...ညီမရယ်.....။ဒါပေမဲ့ကွယ်..ကလေးတွေဆိုတာ
အိမ်တိုင်းမှာအနည်းနဲ့အများတော့..အသက်ငယ်ငယ်နဲ့ပျက်စီးတာမျိုးရှိတတ်ပါသဘိနဲ့..။...ပြီးတော့သမီးလေး
တွေမွေးလာဦးမှာနဲ့ဘာနဲ့ဆိုတော့..အင်း...သားတွေအများကြီးအိမ်တော်ပြည့်လိုချင်တဲ့ကိုယ့်ဆန္ဒတော့မပြည့်
ဝနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့..။.....အခုချိန်ထိကိုယ့်ခင်ပွန်းလုပ်သမျှ..ပြောသမျှတွေဟာကိုယ့်အတွက်ထူးဆန်းနေ
တုံးပဲဆိုရင်..ငဲ့ညီမအံ့ဩမလားဟင်.....။

နောက်နေ့လဲကျရော....ကိုယ်နိုင်ငံခြားသားတွေရဲ့အိမ်လည်သွားခဲ့တဲ့အတွေ့အကြုံကိုပြောပြဖို့လျှူ
ကတော်ကိုသွားတွေ့တယ်..။.....ညီမရယ်..လျှူကတော်ရဲ့သားလေးတွေချစ်စရာကောင်းလိုက်ပုံဆိုတာများ
တော့လေ.....။.....ကိုယ်ဖြင့်..အဲလိုသားမျိုးသာမိုးနတ်မင်းကချီးမြှင့်တော်မူမယ်ဆိုရင်နောက်ထပ်ဘာမှမလို
တော့ဘူးထင်တာပဲ..။.....သန်သန်စွမ်းစွမ်းရှိလှတဲ့အပြင်..မျက်လုံးလေးတွေကလဲတောက်ပလို့...မျက်နှာလေး
တွေမှာလဲကျန်းမာလွန်းတော့သွေးရောင်လွှမ်းလို့ရယ်..။...ပြီးတော့သူတို့အသားဝင်းဝင်းလေးတွေနဲ့ဝတ်ထား
တဲ့အနီရဲရဲပန်းပွင့်အင်္ကျီလေးတွေကလဲလိုက်ဖက်လိုက်တာဆိုတာများကွယ်...။..ဘယ်လိုချစ်စရာကောင်းမှန်း
ကိုမသိဘူး..။...ဒါတွေမြင်တော့ကိုယ်လဲ..စိတ်ချမ်းသာလွန်းလို့သက်ပြင်းချရင်းပြောမိတယ်..။

“.....လျူကတော်ကကျွန်မတို့လူမျိုးရဲ့ရိုးရာဓလေ့အတိုင်းအကုန်လိုက်နာတယ်နော်....ကောင်းလိုက်တာရှင်.....”

“.....အင်း.....ဆိုပါတော့..အဲ..နေဦး...ကွမ်ကတော်..ဒီမှာကြည့်ပါဦး.....”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့လျူကတော်က..အကြီးလေးကိုသူ့နားဆွဲခေါ် လိုက်ပါလေရော..။

“.....တွေ့လား..ကွမ်ကတော်..ကျွန်မကအဖြူရောင်တွေကိုအတွင်းသားမှာဘဲကပ်ချုပ်ထားတာ..အဲဒီတော့အလွယ်တကူလှန်လျော့ကြည့်ပြီးလျှော်ပစ်လိုက်လို့ရတယ်လေ....နိုင်ငံခြားသားတွေဆီက..ကောင်းတဲ့ဓလေ့လေးတွေဆိုရင်လက်ခံသုံးစွဲပြီးကိုယ့်ရိုးရာနဲ့မကိုက်တဲ့ဟာတော့အသာချန်ထားခဲ့ပေါ့..ကွမ်ကတော်ရယ်.....”

ကိုယ်လဲလျူကတော်အိမ်ကအပြန်..ဝမ်းသာအားရနဲ့အစဆိုင်ကိုဝင်တော့တာပဲ..။...ပြီးတော့ပန်းပွင့်လေးတွေပွင့်ရိုက်ထားတဲ့အနီရဲရဲနဲ့ပန်းဆီရောင်ပိုးစတွေကို..နူးညံ့ပေ့..ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့အမျိုးအစားထဲကနေဝယ်တယ်..။..လက်ပြတ်အကျီသေးသေးလေးချုပ်ဖို့အတွက်..ကတ္တီပါအမည်းစလဲဝယ်ရတယ်..။..ဦးထုတ်ကလေးအတွက်ကတော့ဖဲစပေါ့..။...အမလေး..ညီမရေ..ကိုယ်လဲသားအတွက်အကောင်းတကာအကောင်းဆုံးမှလိုချင်တော့ရွေးရတာမလွယ်လှဘူးရယ်..။.....ဆိုင်ရှင်ကိုတဆိုင်လုံးကကောင်းပေ့ဆိုတဲ့ပိုးထည်အလိပ်ကြီးတွေကိုအကုန်ဖြေပြခိုင်းတဲ့အပြင်..မျက်နှာကျက်နားထိနေတဲ့စင်တွေပေါ်က..စက္ကူမည်းနဲ့ပတ်ထားတဲ့အစလိပ်ကြီးတွေပါမကျန်ဘူး...အကုန်ကိုပြခိုင်းတော့တာ..။...ဆိုင်ရှင်ကြီးကအသက်ကိုတစိုးဖိုးမြည်အောင်ရှူနေရတဲ့ပန်းနာသည်အဖိုးကြီးရယ်..။..ကိုယ်ကပြပြီးရင်းပြခိုင်းနေတော့ခမြာလဲချူသံပေါက်အောင်ညည်းရတော့တာပဲ..။..အားတော့နာပေမဲ့..ကိုယ်ကတော့ဘယ်လိုမှကိုချင်ရဲမပြေနိုင်တာ..။

“.....အဲ..ဟိုပေါ်က..မက်မုံပွင့်လေးတွေပန်းထိုးထားတဲ့အစပြပါဦး.....”

အဲလိုလဲပြောလိုက်ရော...အဖိုးကြီးလဲ..မိန်းမတွေများအင်မတန်ပကာသနမက်မောတာ..ဘာညာဆိုပြီးတိုးတိုးရေရွတ်တာကိုကိုယ်ကြားမိလိုက်တော့ဖြေရှင်းရသေးတယ်..။

“.....အို..ဒါ..ကျွန်မအတွက်မဟုတ်ပါဘူး..မွေးလာမဲ့သားလေးအတွက်မို့ဒီလောက်ရွေးနေမိတာပါ....ဆိုင်ရှင်ကြီးရဲ့.....”

ရှင်းလဲပြလိုက်ရော...ညီမရေ.....ဆိုင်ရှင်အဖိုးကြီးမျက်နှာလဲပြုံးရွှင်သွားပြီးအခုချိန်ထိသူဖွက်ထားတဲ့ အကောင်းတကာအကောင်းဆုံးအစကိုဆွဲထုတ်လာပါရော..။

".....ဒါယူသွား..မမလေး..ကျုပ်ကဒီအစကိုတရားသူကြီးကတော်အတွက်ချန်ထားတာ....ဒါပေမဲ့..မမလေး ကသားကိုဆင်မှာ..သူကတော့မင်းကတော်ဆိုပေမဲ့မိန်းမပါပဲ..ဒီတော့..ဒီဟာသာယူသွားပေတော့....."

ကိုယ်ရှာနေတာအဲဒီအစကွက်တိပဲ..ညီမရေ..။....ဖြေချထားတဲ့ပိုးဖဲစအပုံရောင်စုံကြီးထဲမှာကိုခပ်ရင့် ရင့်နှင်းဆီရောင်နဲ့စိုစိုလက်လက်တောက်ပနေလိုက်ပုံဆိုတာများလေ...။....အို...ဘာပြောကောင်းမလဲကွယ်.. ကိုယ်ဖြင့်ဈေးတောင်မဆစ်ပဲတခါထဲကိုဝယ်ချလာတော့တာပဲ..။.....ကိုယ်အင်မတန်ကိုကြိုက်တာမြင်ပြီးဆိုင် ရှင်လူလည်အဖိုးကြီးကဈေးတင်ထားမှန်းတော့သိပါရဲ့...မတတ်နိုင်တော့ဘူး...။...အိမ်အပြန်လမ်းမှာတောင် လက်ထဲကကိုမချနိုင်လို့ရင်ခွင်ထဲပိုက်လာမိတာ..။..ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲစကားတွေပြောလာမိတယ်..။

".....အင်း...ဒီညတော့အကျီလေးနဲ့ဘောင်းဘီလေးအတွက်စညှပ်ရမယ်.....အစအဆုံးကိုယ်တိုင်ပဲလုပ်မှာ ကိုယ့်သားအတွက်ချုပ်မဲ့ဟာကိုသူများလက်နဲ့ထိမှာမခံနိုင်ပါဘူး....."

ညီမရယ်..ကိုယ်လေ..ပျော်လွန်းလို့တညလုံးတောင်မအိပ်ဘဲထိုင်ချုပ်နိုင်မယ်ထင်တာပဲ...။.....သား လေးအတွက်ကျားမျက်နှာဖိနပ်လေးတော့ချုပ်ပေးထားပြီးပြီ...။.....အဲ..သူကလေးပျော်ရအောင်အတွက်ခြုံ သံတချွင်ချွင်နဲ့ငွေခြေကျင်းကလေးကတော့ဝယ်တာ..။

အခန်း ၉

ညီမလားဟေ့.....။...အတော်ပဲကွယ်...။...သတင်းကောင်းပြောပြချင်လို့စောင့်နေတာနဲ့အခန်းသင့်ပဲ..။
ကိုယ့်သားလေးလေ.....ဒီနေ့ကိုယ့်အထဲမှာဆော့နေလိုက်တာ..တကတည်းရန်လိုက်ပေါက်လိုက်..ကန်လိုက်
ကျောက်လိုက်နဲ့..သူ့မယ်မယ်ကိုစကားပြောနေသလိုပဲ...။

သားလေးအတွက်အဝတ်အစားလေးတွေတော့အကုန်ပြင်ဆင်ပြီးပြီ...ညီမရဲ့...။.....အကျီလေးတွေ
လဲချုပ်ပြီးလို့..ဖဲဦးထုတ်လေးမှာတောင်...ရွှေသားပုဒ္ဓံပုံတော်သေးသေးလေးတွေကိုလဲသီချုပ်ထားသေးတယ်.
အဝတ်လေးတွေအသင့်ဖြစ်တော့စန္ဒကူးသားသေတ္တာကိုလဲဝယ်ရတယ်..။...ဒါမှအဝတ်လေးတွေမှာအနံ့စွဲလို့.
သားလေးရဲ့..ကိုယ်ခန္ဓာမှာမွှေးရနံ့..တသင်းသင်းနဲ့နေမှာလေ..။...အခုတော့လုပ်စရာရယ်လို့သိပ်မကျန်တော့
ဘူး..ညီမရယ်..။...လယ်ကွင်းထဲကစပါးတွေတောင်အခုထိကျောက်စိမ်းရောင်မြဲမြဲလွင်နေတုံးပဲဆိုတော့.....
ကိုယ့်မှာသုံးလတ်တီစောင့်ရဦးမယ်..။...ဒီတော့ကိုယ့်မလဲ...တနေ့တနေ့ထိုင်ပြီးသားလေးဘယ်လိုပုံလေးများ
ထွက်လာမှာပါလိမ့်ဆိုပြီး..စိတ်ကူးယဉ်နေတော့ရုံရှိတာပေါ့.....။

ဆည်းဆာနတ်သမီးရယ်..နေ့ရက်အချိန်တွေကုန်မြန်အောင်..အတောင်တပ်ပေးတော်မူပါ့...။.....ဘုရားကျမ
တော့..သားရွှေသွေးကလေးကိုရင်ခွင်မှာပွေ့ပိုက်ချင်လှပေါ့..ဆိုပြီးဆုတောင်းရတာလဲအမောပေါ့.....။

အင်း...အနည်းဆုံးတော့..သားလေးကိုကိုယ့်နားတစ်ရက်တော့ထားခွင့်ရမှာပါလေ...။...ဒီနောက်ပိုင်း
အတွက်တော့မတွေ့ချင်ဘူးကွယ်..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ရဲ့မိဘတွေကဖြင့်ကိုယ်တို့သားလေးမွေးလာပြီးတာနဲ့
ဘိုးဘွားအိမ်တော်ကိုချက်ခြင်းပိုမိုစာတောင်ဆင့်ထားပြီး..ညီမရေ့...။...ကိုယ်တို့သားလေးဟာကွမ်အိမ်တော်ရဲ့
တစ်ဦးတည်းသောမြေးယောက်ျားလေးဆိုတော့ဘိုးဘွားတွေရဲ့မျက်စိအောက်မှာပဲ..နေနေညညထားချင်သ
တဲ့လေ..။...သူတို့ကဖြင့်စိတ်ကူးရုံနဲ့ကိုဝမ်းသာလုံးတွေဆိုနေတော့တာ..။.....ကိုယ့်ကိုတခါမှစကားမပြောဘူး
တဲ့ယောက္ခမကြီးတောင်..ဟိုတနေ့ကကိုယ့်ကိုလှမ်းမှာပြီးစကားတွေပြောလို့..။...သူ့မှာမြေးလေးကလူလော
ကထဲရောက်ပြီးနေသလိုကိုထင်နေရှာတော့တာ..။

ဒါပေမဲ့ကွယ်..သားလေးကိုကိုယ့်တို့ဆီမှာပဲထားချင်လိုက်တာ..။...သားရယ်..သူ့ဖေဖေရယ်....ကိုယ်
ရယ်သုံးယောက်ထဲသာအတူနေကြရမယ်ဆိုရင်..ဒီအနောက်တိုင်းအိမ်ပိစိလေးမှာပဲနေရနေရ..ထူးထူးဆန်း
ဆန်းခေလေတွေပဲလုပ်ရလုပ်ရ..ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်..။...ဒါပေမဲ့..ကိုယ်တို့ရိုးရာခေလေထုံးတမ်းတွေကို..ကိုယ်
သိနေမှပဲကွယ်..သားဦးကိုကိုယ်မပိုင်ဘူးဆိုတာနားလည်ပါတယ်..။...သားဦးမြေးဦးဆိုတာမျိုးက..ဘိုးဘွား
အိမ်တော်ကသာပိုင်ပေတာကိုး...ညီမရယ်...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းဆိုတာကတော့..ဘယ်လိုမှကိုမကျေချမ်းနိုင်တာ..
အမြဲတစေမျက်မှောင်ကြီးကုတ်ထားပြီး..ကိုယ်တို့သားလေးကတော့..ကျွန်မငတုံးငအတွေ့မတရားအလိုလိုက်

ပြီးတရားလွန်အစားတွေကျွေးကြ...ပြီးတော့ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေလိုချင်တိုင်းပေးကြနဲ့..ပျက်စီးတော့မှာဆိုပြီးတဖျစ်
တောက်တောက်လုပ်နေတော့တာရယ်...။...အခန်းထဲကိုခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်ပတ်လျှောက်ရင်းသားလေးမွေး
လာမဲ့ဟာကိုတောင်ဝမ်းနည်းနေတော့တာ...။...။...ကြာတော့ကိုယ့်မှာ..မိုးနတ်မင်းကများကျေးဇူးကန်းလေခြင်း
ဆိုပြီးမျက်မာန်တော်ရှုကုန်မှအခက်ဆိုပြီး...အဲဒီလိုစကားတွေမပြောဖို့တောင်တောင်းပန်ယူရတယ်...။

“.....ရှေးထုံးအစဉ်အလာကိုကဒီလိုဖြစ်နေမှတော့လဲ..အကျွန်တို့ခါးစည်းခံရရှိတာပေါ့!...သခင်လေး
ရယ်.....”

သားလေးကိုကိုယ်တို့နားထားချင်လွန်းလို့...ရင်ထဲကတဆတ်ဆတ်နာနေလျက်နဲ့ကိုယ်ဖြောင်းဖျမိ
တယ်...။..အခုလိုကျပြန်တော့လဲသူ့မှာရုတ်တရက်ကြီးငြိမ်ကျသွားပြီး...မျက်နှာကလဲတည်ငြိမ်သွားလိုက်တာ
သူ့မိဘတွေအကြောင်းလဲလုံးလုံးကိုမဟတော့တာရယ်...။..ကြည့်ရတာ..စိတ်ထဲမှာတခုခုကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်တဲ့
ပုံပဲ...ဖွင့်သာမပြောတာကိုး...သိတော့သိချင်သား...။..ကိုယ်လား..မပြောပါနဲ့တော့ကွယ်..သားရွှေသွေးလေး
ရောက်လာပြီးတဝကြီးကြည့်ခွင့်ရမဲ့နေ့ကလွဲလို့တခြားမတွေးချင်ပါဘူး..စိတ်ထဲကနေကတတ်နိုင်သလောက်
ဖျောက်ထားမိတယ်...။

ညီမရှေ့...ကိုယ့်ခင်ပွန်းဘာလုပ်လိုက်လဲဆိုတာကိုယ်သိလိုက်ရပြီ...။..သူ့မှာတယ်လို့..ညီမထင်လား
ဟင်...။..အမလေး..ကိုယ်တော့မသိတော့ပါဘူးကွယ်...။...တခုပဲရှိတယ်..အဲဒီလုပ်ရပ်မှန်တယ်လို့ကိုယ်တော့
စွတ်မှိတ်ယုံပစ်မှာပဲ...။..ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့လုပ်တဲ့သူကကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုး...။...သူကလေ..သူက...သူ့ဇနီး
ကိုယ့်ကိုသူ့တစ်ယောက်ထဲအပိုင်လို့တောင်းဆိုတိုက်ယူခဲ့သလိုပဲ...အခုလဲကိုယ်တို့သားကိုမိဘအရင်းဖြစ်တဲ့
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကပဲပိုင်တယ်လို့..သူ့မိဘတွေကိုပြောခဲ့သတဲ့.....။

သူမိဘတွေဆိုတာတော့လား...ဒေါသအကြီးအကျယ်ကိုထွက်တာပေါ့...။ဒါပေမဲ့ကွယ်..သားလေးကိုကိုယ်တို့အနားမှာအချိန်တိုင်းထားခွင့်ရမှာနဲ့စာလိုက်ရင်...ဒီလောက်ကတော့မမူလောက်ပါဘူး...။ကိုယ်တို့လဲဘာမှမတုံ့ပြန်ဘဲငြိမ်ပဲနေလိုက်ကြတာပဲ..ဒါပေမဲ့ကွယ်..ကိုယ့်ခင်ပွန်းပြောပြတယ်...။သူနဲ့သူ့ဖေဘုရားနဲ့အကြီးအကျယ်ငြင်းကြတော့ဖေအကြီးကနောက်ဆုံးရုတ်တရက်အလျှော့ပေးလိုက်ပြီး..တိတ်တိတ်ကလေးငိုရှာသတဲ့...ဖေအကိုသားကငိုအောင်လုပ်တယ်ဆိုတာကြားရတော့..ကိုယ့်မှာသနားလိုက်ရတာလေ...။ကိုယ်တို့သားလေးအတွက်မှမဟုတ်ခဲ့ရင်..ကိုယ်တော့စိတ်လျှော့လိုက်မိမှာပဲ..အဟုတ်..ခင်ပွန်းခမျာတော့..ကိုယ့်ထက်တောင်ခံစားရခက်မှာပဲ..သူ့မှာသူ့ဖေဘုရားရဲ့မျက်ရည်တွေကိုတောင်တောင်တောင်ခံခဲ့ရတာ...။

အင်း...သူ့အိမ်တော်ကနေကိုယ်တို့ပြောင်းထွက်လာခါစတုံးကတော့..မြင့်မြတ်တဲ့ရှေးထုံးစဉ်လာတွေကိုသူမို့ချိုးဖောက်ရက်လေခြင်းဆိုပြီးကိုယ့်မှာသူ့ကိုစိတ်ကွက်ခဲ့ဖူးသေးတယ်...။အခုတော့ကိုယ်လဲတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တတ်လာပြီထင်ပါရဲ့...သူ့ဟာသူ့ရှေးထုံးစံမကလို့ဘာကြီးပဲချိုးဖောက်ဖောက်..ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူး..တကယ်...။စိတ်ထဲမှာသားလေးကလွဲရင်..ဘာမှကိုမရှိတာ...။ကိုယ့်ရင်နဲ့လွယ်မွေးထားရတာ..ကိုယ့်အပိုင်ပဲဖြစ်..ရမှာပေါ့...။သူ့ဘိုးတော်ဘွားတော်တွေ..ဦးရီးတော်တွေ..အဒေါ်ကြီးငယ်စသဖြင့်..နောက်ထပ်လူအယောက်နှစ်ဆယ်လောက်နဲ့..ကိုယ့်သားကိုမျှဝေနေရမှာလား...။...အို..ကိုယ်ဟာသူ့မယ်မယ်အရင်းဥစ္စာ..ကိုယ်ပဲသူ့ကိုထိန်းကျောင်းရမှာပေါ့...အဝတ်လဲတန်လဲ..မန်မန်ကျွေးတန်ကျွေး..ပြီးတော့သားလေးကိုရေချိုးသန့်စင်ပေးသူကလဲ..ကိုယ်ပဲဖြစ်ရမှာ...။...ပြီးတော့ကိုယ့်အနားမှာပဲ..သားကိုနေ့နေ့ညညထားမှာ...။

အခုတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းက...ကိုယ်ဆုံးရှုံးခဲ့ရတာတွေအားလုံးကိုပြန်ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့မှကိုး...။ကိုယ်လေ..ခေတ်အမြင်ရှိတဲ့ခင်ပွန်းသည်နဲ့အိမ်ထောင်ပြုခွင့်ရတဲ့အတွက်မိုးနတ်မင်းကိုကျေးဇူးတင်လို့မဆုံးတော့ပါဘူးကွယ်...။ကိုယ့်သားကိုကိုယ်တို့အပိုင်ဖြစ်စေခဲ့တဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုလဲ...။ဘယ်လိုကျေးဇူးတင်မိမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး...။တစ်သက်လုံးဆပ်လို့တောင်မကြေနိုင်တော့ပါဘူး...။ညီမရယ်...။

ဒီလိုနဲ့စပါးနံ့တွေတဖြည်းဖြည်းအဝါရောင်သန်းလာတာကို.....ကိုယ်နေ့တိုင်းစောင့်ကြည့်မိတယ်...။စပါးနံ့တွေလဲ..ပြည့်ဖြိုးလွန်းလို့..ငိုက်တောင်ကျနေမှကိုး...။ဒီလိုသာနေတိုင်းမှန်မှန်ကြီးနေသာနေမယ်ဆိုရင်မကြာခင်ဘဲစပါးနံ့တွေလဲဝင်းမှည့်လို့ရိတ်သိမ်းဖို့အသင့်ဖြစ်တော့မှာ...။ဒီနှစ်မှာ..သားလေးမွေးဖို့ကြိုလာတာသိပ်ကံကောင်းတဲ့အတိတ်နိမိတ်ပဲ..ညီမရဲ့...။လယ်သမားတွေကပြောနေကြတယ်...။ဒီနှစ်မှာမှစပါးကလဲထူးထူးခြားခြားအောင်လိုက်တာတဲ့လေ...။...အင်း..ဒီလိုပဲနီးတဝက်အိမ်မက်နဲ့စောင့်နေရတဲ့နေ့တွေ..ဘယ်လောက်ရည်ကြာဦးမလဲကွယ်...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုယ့်ကိုချစ်မှချစ်ရဲ့လားဆိုတာမျိုးတွေတောင်မတွေးမိတာကြာပေါ့...။..သားလေးမွေးပြီးတဲ့နောက်တော့..ကိုယ်တို့နှလုံးသားခြင်းနီးကပ်နားလည်လို့..ရင်ခုန်သံတွေလဲထပ်တူကျဖို့သာရှိတော့တာကိုး...။

ညီမရေ.....ညီမ

သားလေးလေ.....ကိုယ့်သားလေး.....ကိုယ်တို့ဆီကိုရောက်လာပြီကွယ်...။..အစောင့်ကြီးစောင့်ရပြီး
နောက်မှာတော့သားကိုကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲပွေ့ထားခွင့်ရခဲ့ပြီလေ....။...သားဆံပင်လေးတွေဆိုတာလေဖိတ်ဖိတ်
တောက်နေတဲ့သစ်ကနက်သားလိုမည်းနက်နေတာ..။...ကြည့်ပါဦးကွယ်...ဒီလောက်လှပတင့်တယ်တာမျိုး
ဘယ်တုန်းကမှရှိခဲ့ဖူးမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာလောင်းတောင်လောင်းရဲပါရဲ့..။..လက်မောင်းလေးတွေကဝဝတုတ်
တုတ်နဲ့အခြိုင်လေးတွေထင်လို့.....ခြေထောက်လေးတွေကျပြန်တော့..နုမျစ်သစ်လွင်နေတဲ့ဝက်သစ်ချပင်ပျို
များလိုဘဲသိပ်သန်တာ..။..ကိုယ်ဖြင့်လေ...သားလေးကိုခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအပြန်ပြန်အထပ်ထပ်ကြည့်ရတာဝ
ကိုမဝနိုင်ပါဘူး..ညီမရယ်..။...သူကလေးဟာ..နတ်သူငယ်များလိုအင်မတန်တင့်တယ်တယ်သန်သန်စွမ်း
စွမ်းရှိလှပါပေတယ်..။...အမလေး..ပြောရင်းနဲ့ကြည့်ပါဦး..လူဆိုးကလေးက..သူ့မယ်မယ်ရင်ခွင်ထဲလာချင်လို့
အသံပြုကြီးနဲ့ယိုကော့ထိုးနေပြန်ပြီ..။.....အခုကလေးကမှ..ချိုချိုစိုစိုထားတဲ့ဟာကို..တစ်နာရီတောင်မပြည့်
သေးဘူး....ကြည့်ပါဦး..အသံကိုက..ဒါဆိုဒါမှ..ဆိုတာမျိုး..။

ကမ္မဇလေလှုပ်နေတဲ့အချိန်တုန်းကတော့....ခက်ခဲလိုက်တာဆိုတာများ..ညီမရယ်..။ကိုယ့်ခင်ပွန်းက
တော့အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ချစ်ချစ်ကြင်ကြင်...အရိပ်ကြည့်နေတော့တာ..။.....ကိုယ်လေ...
ပြတင်းပေါက်ရှေ့မှာ...ဝေဒနာတဝက်...ရင်ခုန်ဝမ်းသာစိတ်ကတဝက်နဲ့..ဖြည်းဖြည်းသာသာလမ်းလျှောက်နေ
မိတယ်..။...အပြင်ဘက်မှာတော့စပါးတွေကိုရိတ်သိမ်းပြီးကောက်လှိုင်းသန်သန်ကြီးတွေကို..တလင်းထဲမှာပုံ
နေကြလေရဲ့..။...အင်း..နစ်တစ်နစ်ရဲ့အပြည့်ဝဆုံးအချိန်ရောက်ခဲ့ပြန်ပေါ့ကွယ်..။...ဘဝတစ်ခုရဲ့အပြည့်ဝဆုံး
အချိန်လဲရောက်လုနီးနေမှကိုး...။

ရုတ်တရက်ဆွဲညှစ်လိုက်သလိုစူးစူးရှရှနာကျင်မှုကြောင့်.....ကိုယ့်မှာအသက်ရှူတောင်မှားသွားရ
တယ်..။.....တဆက်တည်းမှာပဲ..ကိုယ်ဟာမိန်းမသားဘဝရဲ့..အမြင့်မြတ်ဆုံးအဖြစ်ကိုရယူနိုင်ခဲ့ပြီဆိုတာကို..
ကြည်နူးမှုတွေနဲ့..သိလိုက်ရတယ်..။..ကိုယ့်သားဦးလေးကို..မီးဖွားသန့်စင်နိုင်ခဲ့ပြီလေ....။...အမလေး..ညီမရေ
သားလေးကလေ..သန်လိုက်တာ..။...လောကကြီးထဲကိုဝင်လာခွင့်ရဖို့ရုန်းကန်နေခဲ့တာဆိုတာများ..စိတ်ကြီး
မာန်ကြီးနဲ့ရယ်..။.....ပြီးတော့အသံအောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ဟစ်ကြွေးလို့..လူ့ဘဝကြီးထဲရဲရဲဝံ့ဝံ့ကိုတိုးဝင်လာ
ခဲ့တာ..။...သူကလေးအထဲမှာစိတ်မရှည်လက်မရှည်တိုးဝေ့..နေတုန်းကတော့..ကိုယ့်မှာနာကျင်လွန်းလို့သေလု
မြောပါးကိုခံလိုက်ရပေမဲ့..သားကလေးရဲ့ခွန်အားအစွမ်းသတ္တိကိုတော့ဂုဏ်ယူလို့ကိုမဆုံးနိုင်ဘူး.....ဪ...
မယ်မယ့်သားလှရွှေသွေးပေကိုးနော်.....။

အခုတော့..ကိုယ့်ဘဝဟာ...မိုးဆန်းပန်းလိုအစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းခဲ့ပြီပေါ့...။ကိုယ့်ဘဝရဲ့ပျော်ရွှင်စရာ
တွေအားလုံးပြည့်စုံခဲ့ပြီဆိုတာမပြောလဲ...ငါ့ညီမသိမှာပါကွယ်...။...ညီမဟာကိုယ့်အကြောင်းကိုအူမချေးခါးမ
ကျန်သိသူဆိုတော့ကိုယ်တို့ကြားမှာလျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာမှမရှိတာနော်...။...ပျော်ရွှင်မှုတွေကိုပြည့်စုံစေတဲ့..
အကြည်နူးရဆုံးအချိန်လေးကိုပြောပြပါရစေဦး...။

သားလေးရောက်လာခါစတုံးကပေါ့...။...ကိုယ့်မှာအားနည်းဖျော့တော့ပြီးနွမ်းနယ်နေပေမဲ့အောင်ပွဲ
ရစ်သူကြီးတစ်ယောက်လိုဂုဏ်ယူမှုမျိုးနဲ့..သားနံ့ဘေးအိပ်ရာပေါ်အသာလဲနေတုံးမှာ..သားရဲ့ဖေဖေဝင်လာ
လေရဲ့...။...ကိုယ့်အိပ်ရာနားကိုလာပြီး..သူလက်လှမ်းလင့်လာတော့...ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလှိုက်ကနဲရယ်...။...သား
အဖေခေတ်ပညာတတ်ကြီးကရှေးထုံးအစဉ်အလာဟန်လူမျိုးတို့ရဲ့လေ့အတိုင်း...။...ကိုယ်ကသားကိုသူ့ဆီကမ်း
ပေးတာကိုလိုချင်သတဲ့လေ...။

ကိုယ်လဲသားကိုအသာပွေ့ယူလိုက်ပြီး..ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်ရင်းဆိုမိတယ်...။

".....သခင်လေးရယ်..သခင်မယားအကျွန်အပေါ်ကြင်နာခဲ့မှုအလုံးစုံအတွက်..အကျွန်ပြန်ပေးနိုင်သမျှလေး
ကိုလက်ခံပေးပါ...။...ဒါအကျွန်တို့ရဲ့ပထမသားဦးလေးပေါ့..အခုတော့အရှင့်ကိုယ်ပိုင်သားဖြစ်သွားပါပြီ....."

သူကလေ..ကိုယ့်မျက်လုံးတွေထဲကိုစူးစူးနစ်နစ်စိုက်ကြည့်ပြီးတုံ့ပြန်လေရဲ့...။...နွေးထွေးချစ်ကြင်လှ
တဲ့အရိပ်တွေတဖိတ်ဖိတ်လက်နေတဲ့သူ့အကြည့်တွေဟာကိုယ့်ကိုမူးမေ့စေမတတ်ပါပဲ...။...သူကလေ..ကိုယ့်
အပေါ်ကိုကိုင်းညွတ်ရင်း..တိုးတိုးငြင်သာဆိုတယ်..လေထုထဲကိုထွင်းဖောက်လာတဲ့ငွေမှုန်ငွေစက်တို့ရဲ့
ကြည်လင်ချိုသာခြင်းမျိုးနဲ့ပေါ့...။

".....ဒီသားဦးကိုကိုယ့်အချစ်ဆုံးဇနီးသည်ဆီကိုပြန်ပေးပါတယ်...။...ကိုယ်တို့နှစ်ဦးရဲ့ရင်ကဖြစ်တဲ့ဒီသားကို..
ကိုယ့်ချစ်ဇနီးနဲ့သာမျှဝေပိုင်ဆိုင်ပါရစေကွယ်....."

ညီမ..မျက်ရည်ဝဲနေသလားကွယ်...။...ကိုယ်သိပါတယ်..ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့...ကိုယ့်ပါးပြင်မှာလဲ
ပီတိမျက်ရည်တွေရွဲရွဲစိုစိုကိုး...။...ကြည်နူးရလွန်းတော့လဲမျက်ရည်ကျမိတော့တာပဲနော်...။...အဲ...အဲ...
သားလေးကိုကြည့်ပါဦး...။...ဟော..ဟော..ရယ်ပြန်တယ်...။

အပိုင်း ၂

အခန်း ၁၀

ညီမရေ...ကိုယ်ထင်ခဲ့တာကဖြင့်..သားလေးကိုယ်တို့ဆီကိုရောက်လာကတည်းက..ဝမ်းသာပျော်ရွှင်စရာအကြောင်းတွေပဲ..ငိုညီမကိုမျှဝေစရာရှိတော့တယ်လို့လေ..။...ဒီလင်ဒီသားနဲ့..အင်မတန်မှချမ်းမြေ့နေတဲ့ကိုယ့်ဘဝကို..ဘယ်အရာကမှဝမ်းနည်းအောင်မလုပ်နိုင်တော့ဘူးလို့တစ်ထစ်ချကိုယ့်ထားမိခဲ့တာ..။..ကိုယ်လိုချင်သမျှအရာအားလုံးပြည့်စုံခဲ့မှကိုး..။.....အခုတော့..ဘယ်နှယ်....ကိုယ့်သွေးတူသားရင်းတွေကလဲနာကျင်ဝမ်းနည်းစေနိုင်သတဲ့လား။

ဒီနေ့တော့ကိုယ့်မှာလေ..ရင်တွေတုန်ပြီးမငြိမ်မသက်ရှိလိုက်ရတာ...။.....ဟင်..ဘာလဲ..သားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး..ညီမရဲ့..။..သားလေးကအခုဆိုကိုးလထဲမှာပေါ့.....ဝတုတ်ကလေးရယ်..။..ညီမသူ့ကိုတွေတာမတ်တတ်ရပ်ကာစတုံးက..နောက်ဆုံးပဲနော်..။.....ဟုတ်ပေါ့..ဒေယီးဒေယိုင်နဲ့ထော့တီးထော့နဲ့လုပ်နေပုံလေးကတော့ဝါတော်ရမထေရ်တော်တွေတောင်ရယ်တော်မူရမယ်..။အခုတော့တောက်တောက်ပြေးနိုင်ကတည်းက..ထိုင်ခိုင်းရင်ကိုဂျီကျတော့တာရယ်..။.....ကိုယ်လဲမနိုင်တော့ပါဘူးကွယ်...။..ညီမတူလေးကအင်မတန်ကိုသန်တာ..။..ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေကလဲအင်မတန်ထွက်တာတော့...။...မျက်လုံးလေးတွေဆိုတာများလက်လက်တောက်လို့..သူ့ဖအေကတော့....သားကလေးကအလိုလိုက်ခံရလွန်းလို့ဆိုးနေပြီတဲ့လေ..။ဒီလောက်သွက်လက်ပြီးချစ်စရာကောင်းတဲ့ဟာလေးကို..ကိုယ်ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီးဆူရက်ပါ့မတုံး..။မြင်ရရုံနဲ့တောင်ချစ်ရလွန်းလို့..အသည်းနှလုံးတောင်အရည်ပျော်မတတ်ဥစ္စာ..။...ကိုယ့်မှာသားလေးလုပ်သမျှကိုကြည့်ရင်းရယ်မောရ...ကြည့်နူးလွန်းလို့မျက်ရည်စို့ရနဲ့ပြီးနေတာ..။...ဆိုတော့ကိုယ်စိတ်မချမ်းသာရတာ..သားလေးကြောင့်လုံးလုံးကိုမဟုတ်ရပါဘူးကွယ်..။

အဲ.....ဒါဖြင့်ရင်ဘယ်သူကြောင့်လဲဆိုတော့...သားရဲ့ဦးရီးတော်ကိုကိုကြောင့်..ညီမရေ.....။...ကိုယ့်မယ်မယ်ရဲတစ်ဦးတည်းသောသား...အမေရိကန်ပြည်မှာပညာသင်နေတာသုံးနှစ်ကြာပြီဖြစ်တဲ့ကိုယ့်ကိုကိုပေါ့ကွယ်..။.....သူပဲပေါ့..ညီမရယ်..ကိုယ့်လိုပဲ..မယ်မယ်နှလုံးသွေးတွေကိုယ်မှာလှည့်ပတ်စီးဆင်းနေတဲ့သွေးတူသားရင်းကိုယ့်အကိုအရင်းပါပဲ..။

ညီမကို...ကိုယ့်ကိုကိုအကြောင်းတွေတောင်ပြောပြဖူးသေးတယ်နော်...။ငယ်ငယ်တုံးကကိုယ်ကိုကို
ကိုဘယ်လောက်ထိခင်တွယ်ခဲ့သလဲဆိုတာတွေလေ...။.....အခုတော့မတွေ့ရတာနှစ်ပေါင်းကိုကြာလှပေါ့...။
သတင်းတွေတောင်သိပ်မကြားတော့ပါဘူး.....ညီမရယ်...။မယ်မယ်က..ကိုကိုသူ့ကိုအာခံပြီးအိမ်တော်ကိုစွန့်
ခွာသွားတာရော..လက်ထပ်မဲ့အရေးကိစ္စမအောင်မြင်တာတွေကိုပါ..အခုထိမေ့ရသေးဟန်မတူဘူး...။..ကိုကို
အကြောင်းကိုဆိုမယ်မယ့်ဆီကနေသိပ်ကြားရခဲတာ...။

အခုကျပြန်တော့လဲပြန်းစားကြီးတခါ...ကန်ရေပြင်လိုအနယ်ထိုင်တည်ငြိမ်နေပြီဖြစ်တဲ့မယ်မယ့်ဘဝ
ကိုလှုပ်လှုပ်ခပ်ခပ်ဖြစ်စေပြန်ပြီလေ...။...တကတည်းမှပဲ..လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်တွေတုံးကမယ်မယ့်ကိုတော်လှန်ပြီးလုပ်
ချင်တာလုပ်သွားတာတောင်ကျေနပ်သေးဟန်မတူဘူး...။...အခုကျပြန်တော့တခါ....အင်း.....ဒီစာကိုသာဖတ်
ကြည့်ပါတော့..ညီမရယ်...။...တနေ့တုံးကပဲဝမ်တာမားလာပေးသွားတာလေ....ဝမ်တာမားကိုတော့မှတ်မိတယ်
မဟုတ်လား..ညီမ...။...ကိုယ်နဲ့..ကိုကိုနှစ်ယောက်စလုံးကို..နို့ချိုတိုက်ကျွေးထိန်းကျောင်းခဲ့တဲ့ကိုယ်တို့..ရဲ့နို့ထိန်း
သည်ကြီးပေါ့...။..အခုတော့မယ်မယ့်အစေခံအုပ်ကြီးပေါ့လေ...။...အိမ်တော်အရေးအရာမှန်သမျှသူမသိတာမရှိ
ဘူး..ညီမရဲ့...။...မနေ့ကတော့ကိုယ်ဆီရောက်ရောက်ချင်း..သားလေးကိုနဖူးကြမ်းနဲ့ထိလို့..အရိုအသေပေး
လိုက်သေးတယ်...။...ပြီးတော့ကိုယ့်ကိုစာထုတ်ပေးရင်း..နင့်နင့်သည်းသည်းကိုငိုညည်းတော့တာပဲ...။

".....အမလေး...သခင်မလေးရဲ့...ကောင်းကြသေးရဲ့လားတော့.....အီး...ဟီး...ဟီး....."

ချက်ခြင်းပဲ..ကိုယ်တို့အိမ်တော်မှာဝမ်းနည်းစရာတစ်ခုခုတော့ဖြစ်ပြီဆိုတာကိုယ်နားလည်လိုက်တယ်
လန့်လွန်းလို့..နလုံးခုန်တာတောင်ရပ်သွားသလိုထင်ရတယ်...ညီမရယ်...။..ကိုယ့်မှာ..ဖလုံးပထွေးနဲ့ရေရွတ်မိ
တော့တယ်...။

".....ဘုရား.....ဘုရား.....မယ်မယ်..မယ်မယ်...အကျွန်..မယ်မယ်....."

ကိုယ်နောက်ဆုံးမယ်မယ့်ကိုတွေ့ခဲ့တော့.....သူ့ရဲ့တောင်ဝှေးကိုအနိုင်နိုင်ထောက်ရင်းရပ်နေရတာ
သတိရလိုက်မိတယ်...။..သားလေးမျက်နှာမြင်ပြီးကတည်းက....မယ်မယ့်ဆီကိုနှစ်ခါပဲရောက်ဖြစ်သေးတာကို
တွေ့မိတော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမှန်းလိုက်တာလေ...။.....ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲမိသားစုနဲ့ပျော်ရွှင်နေပြီးမယ်မယ့်ကိုပစ်
ထားမိတာကိုး...။

“.....သခင်မကြီးမဟုတ်ပါဘူး...မမလေးရဲ့...ဒီအဖြစ်ဆိုးတွေမြင်ရအောင်လို့..မိုးနတ်မင်းက...သခင်
မကြီးကိုသက်ဆိုးရှည်စေသလားမှတ်ရတယ်....သနားလှချည့်နော်...သခင်မကြီးရဲ့...ကျုပ်သနားလှချည်ရဲ့...
...အင်း.....”

ဝမ်တာမားက..သက်ပြင်းလေးလေးကြီးချရင်းဆိုပြန်တော့...ရုတ်တရက်ပဲကိုယ့်မှာစိတ်ပူသွားရပြန်
တယ်..။

“.....အမလေး...ဒါဖြင့်ရင်..ဖေဘုရားများ.....”

“.....သခင်ကြီးဘုရားကဖြင့်..အသောက်အစားတောင်မပျက်ပါဘူး..မမလေးဘုရား.....အမှည့်တဝင်းဝင်း
..အကင်းတဖြုတ်ဖြုတ်ဆိုတာလို..နွေဦးရွက်ဝါများလွယ်လွယ်နဲ့မကြွေပါဘူး.....”

ဝမ်တာမားက..ဦးညွတ်ရင်းဖြေလေ့ရဲ့..။..ကိုယ်လဲစိတ်ဒုက္ခတွေရောက်တော့တာပဲ။.....ပြီးတော့..
ကိုယ့်ဒူးပေါ်ကိုစာတစ်စောင်လာတင်တော့..အလောတကြီးမေးမိတယ်..။

“.....ဒါဆို..ဘာများလဲ..အမြန်ပြောစမ်းပါ...အထိန်းတော်ကြီးရဲ့.....”

“.....အမွေခံမြေးတော်ရဲ့..မယ်မယ်ကိုယ်တော်တိုင်သာဖတ်ကြည့်ပါတော့..ဘုရား.....”

ဝမ်တာမားက..စာကိုညွှန်ပြရင်းဆိုတော့ကိုယ်လဲသားကိုသူ့အထိန်းတော်ဆီကိုပေး.....အစေခံတစ်
ယောက်ကိုအပြင်ဆောင်မှာ..ဝမ်တာမားအတွက်လက်ဘက်ရည်တည်ခင်းဖို့အမိန့်ပေးပြီး..စာဖတ်ရတယ်..။
စာအိတ်ပေါ်မှာကိုယ့်နာမည်ကိုရေးထားပြီး..ရေးသူကတော့..မယ်မယ်တဲ့လေ..။..ကိုယ်ဖြင့်အံ့ဩလိုက်တာ
ဆိုတာ..။...မယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုတစ်ခါမှစာရေးဖူးတာမဟုတ်ဘူးရယ်...။..ကိုယ်ဖြင့်စာအိတ်ကိုကိုင်ပြီး..ခဏ
တောင်ဝိုင်နေမိသေးတယ်..။.....နောက်တော့မှစာအိတ်ကိုဖောက်လို့..အထဲကစာကိုထုတ်ယူရတယ်..။..စာ
ရွက်ချောချောပါးပါးလေးပေါ်မှာတော့..မယ်မယ်လက်ရေးစုတ်ချက်လေးတွေကစီလို့..။..ကိုယ်လဲစာထိပ်ဆုံး
ကထုံးစံအတိုင်းနှုတ်ဆက်စကားတွေကိုကျော်ပြီး..သတင်းစကားကိုအမြန်ရှာဖတ်မိတော့အဓိကဆိုလိုရင်းဖြစ်
တဲ့ဒီစာကြောင်းတွေကိုတွေ့ပါလေရော...။

“.....တစ်ပြောတစ်နိုင်ငံမှာအနေကြာနေတဲ့သမီးအစ်ကိုတော်ကမယ်မယ့်ဆီကို..စာလွှာစေလာတယ်.....
သူနိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်နဲ့တစ်အိမ်တစ်ယာထူထောင်ချင်သတဲ့လေ.....”

ဒါပဲပြောပြီး..သာကြောင်းမာကြောင်းဆုမွန်တောင်းပြီးစာကိုအဆုံးသတ်ထားတယ်..။.....ဒီလောက်
လေးပဲပြောပေမဲ့မယ်မယ့်ရင်မှာသွေးစိမ်းရှင်ရှင်ထွက်မတတ်ကိုကြေကွဲခံစားနေရမှာဆိုတာ...ကိုယ်သိလိုက်
တယ်..ညီမရဲ့..။..ကိုယ်လဲဟစ်ပြီးကိုငိုမိတော့တာပဲ...။

“.....အမလေး...လုပ်ရက်ပါပေရဲ့..ကိုကိုရဲ့...ရှူးမိုက်လှချည်လား...ရက်စက်လှချည်လား...အမလေး
လေး...ဆိုးဝါးလှတဲ့သားပါလား...လုပ်ရက်ပါ့နော်.....”

နောက်ဆုံးတော့..ကိုယ့်ကျွန်မလေးတွေဝင်လာပြီးကိုယ့်ကိုသားလေးရဲ့ကျန်းမာရေးကိုထောက်ရှုပြီး
စိတ်လျှော့ဖို့တောင်းပန်ရတဲ့အထိပဲ...။...ကိုယ်တို့အယူအရဆိုရင်ဒေါသကြီးဝမ်းနည်းနေတဲ့မိခင်ရဲ့နို့ရည်ဟာ
ရင်သွေးအတွက်အဆိပ်အတောက်ဖြစ်စေတယ်လို့ယုံကြည်တာကိုး...။.....ဒါပေမဲ့ကိုယ့်မှာဖြောင်းဖြူမရနိုင်
အောင်ကိုမချုပ်နိုင်မအောင်နိုင်ဒေါသတကြီးငိုနေတာတွေ့တော့...သူတို့လဲကိုယ့်နံ့ဘေးကြမ်းပေါ်ထိုင်လို့ဝိုင်း
ငိုကြတော့တာပဲ..။..ကိုယ်ပူဆွေးနေတာနည်းနည်းမှသက်သာလိုသက်သာငြားပေါ့လေ..။...ကိုယ်လဲအတော်
ကြီးကိုငိုပစ်လိုက်ပြီးနည်းနည်းတည်ငြိမ်လာတော့မှ...ဆူညံပွက်လောရိုက်နေအောင်ဝိုင်းငိုနေကြတဲ့သူတွေ
ကိုတိတ်ခိုင်းပြီး..ဝမ်တာမားကိုလှမ်းခေါ်ခိုင်းရတယ်..။

“.....အထိန်းတော်ကြီးရှေ့...သားဖေဖေသခင်လေးပြန်လာတဲ့အထိစောင့်ပေးဦး...သူပြန်လာမှ..မလေး
ကစာကိုပြုပြီးဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာမေးရမှာ...မယ်မယ့်ဆီကိုမလေးလိုက်တွေ့ဖို့လဲ...သခင်လေးဆီကနေခွင့်
တောင်းရဦးမယ်...အခုတော့ထမင်းသွားစားလိုက်ဦး...အသားဟင်းတွေလဲအများကြီးရယ်..လုံလောက်အောင်
ယူစားချေ..ဟုတ်ပြီလား.....”

ကိုယ်ပြောတော့ဝမ်တာမားက....အသာတကြည်နဲ့ထမင်းစားဆောင်ဘက်ထွက်သွားလေရဲ့...။..
ကိုယ်လဲ..ဝမ်တာမားကိုဝက်သားပေါင်းတွေပိုထည့်ပေးဖို့...အစေခံတွေကိုလှမ်းအမိန့်ပေးရတယ်..။..ခမြာကြီး
မှာကိုယ်တို့နဲ့အေးအတူပူအမျှ..လောကခံတွေကိုမျှခံလာရှာတာကြာပေါ့..ညီမရယ်...။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုပြန်အလာကိုစောင့်ရင်းနဲ့..ကိုယ်လေအခန်းထဲမှာတစ်ယောက်ထဲထိုင်စဉ်းစားနေမိတယ်...။..မှတ်မိပါသေးတယ်..ကိုယ့်ကိုကိုအကြောင်းတွေကိုလေ...။...ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး..ကိုယ်ဖြင့်ကိုကိုကိုအရွယ်ရောက်နေတဲ့လူကြီးအဖြစ်နဲ့..တိုင်းခြားသားအဝတ်တွေဝတ်လို့..အင်မတန်ဝေးလံတဲ့အမေရိကားဆိုတဲ့ပြည်ကြီးရဲ့တစ်မိန်းပြင်ပြင်လမ်းတွေပေါ်မှာအကြောက်အလန့်မရှိလျှောက်သွားနေမှာကိုဘယ်လိုမှကိုမြင်ကြည့်လို့မရပါဘူးကွယ်...။..အဲဒီကအနောက်တိုင်းသူတိုင်းသား...ယောက်ျားမိန်းမတွေနဲ့လဲစကားပြောဆိုနေမှာပဲနော်..။..အေးလေ..အနည်းဆုံးတော့..သူချစ်တယ်ဆိုတဲ့အဲဒီတပြေသူနဲ့ပေါ့...။..ကိုယ့်စိတ်မျက်စိထဲမှာ..ကိုကိုလို့ဆိုလိုက်ရင်ပြန်မြင်ယောင်လာတဲ့ပုံရိပ်တွေက..ကိုယ်တို့ငယ်ငယ်ကလေးဘဝတုန်းက..ဘာမဆိုသိတဲ့ကိုယ့်အစ်ကိုပဲပေါ့ကွယ်...။..ရင်ပြင်တွေပေါ်မှာတံခါးဝနားမှာအတူဆော့ကစားနေကျ..ကိုယ့်ကစားဖော်ကိုကိုကိုပဲသတိရမိတယ်...။

အဲဒီတုန်းကကိုကိုကကိုယ့်ထက်..ခေါင်းတစ်လုံးလောက်ပိုမြင့်တယ်...။..သွက်သွက်လက်လက်နဲ့စကားပြောလိုက်ရင်လဲစိတ်အားထက်ထက်သန်သန်ရယ်..အမြဲလဲရယ်မောရွှင်ပြီးနေတတ်တာလေ...။..မျက်နှာကမယ်မယ့်လိုပဲဘဲဥပုံလေး..နှုတ်ခမ်းလေးကပါးပါးလျားလျားနဲ့သိပ်ပုံကျတာ...။..မျက်ခန်းသန်သန်ကြီးတွေကတော့စူးစူးရှရှမျက်လုံးတွေပေါ်မှာထင်းနေတာပဲ..ညီမရယ်...။..ကိုကိုကလူချောကွယ့်...။..ကိုယ်လုပ်တော်တွေဆိုတာမယ်မယ့်ကိုတချိန်လုံးမနာလိုဝန်တိုနေရတာလေ...။..ကိုကိုကသူတို့သားတွေထက်တော့အပြတ်အသတ်ကိုသာပေတာကိုး...။..သာဆိုတော့ပြောပါဦး...။..ကိုယ်လုပ်တော်တွေဆိုတာက..သူတို့ကိုဖေဘုရားမကောက်ခင်တုံးက..ကျွန်မတွေပဲဥစ္စာ...။..တကတည်း..နှုတ်ခမ်းထူထူ..မျက်ခုံးမွေးကြီးတို့ကျဲတဲနဲ့ပုံမလာပန်းမကျဟာတွေ...။..မယ်မယ်ဆိုတာက...ရာစုနှစ်အဆက်ဆက်ကတည်းကမြင့်မြတ်တဲ့မျိုးရိုးကဆင်းသက်လာခဲ့တဲ့တကယ့်မဟာဆီမဟာသွေးတစ်ပါးလေ...။..မယ်မယ်လှပုံလှနည်းက..အင်မတန်သိမ်မွေ့နက်နဲပြီးကောက်ကြောင်းတိတိကျကျ...တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့တော်ဝင်နန်းထိုက်တဲ့ခန့်ထည်မှုမျိုး..ညီမရဲ့...။..ဒီလိုတင့်တယ်ခြင်းကိုတော့..မယ်မယ့်မျက်ရွှကိုကိုကအမွေခံတာပေါ့...။

ကိုကိုကတော့သူ့ရုပ်ရည်တင့်တယ်တာကိုလဲ..ဂရုမစိုက်လှပါဘူး...။...ကျွန်မတွေ..ကိုယ်လုပ်တော်တွေကမယ်မယ့်ကိုမျက်နှာလိုအားရသူ့ကိုချစ်ခင်ပြရင်း..ပါးလေးတွေကိုဖျစ်ညှစ်လာရင်စိတ်မရှည်လက်မရှည်

ပုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်တာပဲ...။ သူ့ကစားနေတဲ့ဟာကိုပဲအာရုံစိုက်နေတတ်တာ...။ ကိုကိုတယောက်ဟာရယ်
မောလို့ဆော့ကစားနေရင်တောင်လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ...လေးလေးနက်နက်ရယ်...။ အမြဲမျက်ခုံးတွေကိုတွန့်ချိုး
ထားပြီးကစားနေတတ်တယ်...။ သူ့မှာလုပ်စရာရည်မှန်းချက်တွေကအမြဲအပြည့်နဲ့...ဘယ်သူစွက်ဖက်တာမှ
လက်ခံလိမ့်မယ်မထင်လေနဲ့...။ ဘူးဆိုဖရုံကိုမသီးတာမျိုးရယ်...။

ကိုယ့်မှာကိုကိုနဲ့အတူကစားပြီးဆို...အရိပ်အခြေကြည့်နေရတာ...။...ကိုကိုစိတ်ကြိုက်အတိုင်းပဲကစား
ကြရတယ်...။ သူ့စိတ်အလိုမကျဖြစ်မှာကိုသိပ်စိုးတာကိုး...။...ယောက်ျားလေးကိုမိန်းကလေးကကန့်လန့်
တိုက်လို့မတော်ပေတာကတကြောင်း...ပြီးတော့ကိုယ်ကကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တော့...သူ့မျက်နှာညိုတာမခံနိုင်တာ
ကတချက်ပေါ့လေ...။...တကယ်တော့လဲ...ဘယ်သူမှသူ့မျက်နှာတချက်ညှိုးတာခံနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး...။
အစေခံတွေဆိုတာသူ့ကိုဘုရင်လေးတစ်ပါးလိုရှိကြီးကြတာ...။...အင်မတန်ရာအိန္ဒြေကြီးတဲ့မယ်မယ်တောင်
ကိုကိုနဲ့ဆိုရင်တစ်ထစ်လျှော့တာမျိုးရယ်...။...ကိုကိုကိုအာခံခွင့်ပေးတာမျိုးတော့မဟုတ်ပေမဲ့ကိုကိုနဲ့ထိပ်တိုက်
မတွေ့မဲ့အမိန့်မျိုးကိုသာရွေးပြီးပေးတာမျိုးပေါ့...။...ဥပမာဆိုရင်ကွယ်...ကိုကိုသိပ်ကြိုက်တဲ့လမုန့်တမျိုးရှိပါ
ရော...အဲဒါစားပြီးတိုင်းလဲအမြဲနေမကောင်းဖြစ်တယ်...။...ဒါလဲတွေ့ရင်စားမြဲစားတာပဲ...ဆိုတော့အဲဒီမုန့်ကိုမြင်
လို့ကိုကိုကစားမယ်ဆိုပြီးပူဆာရင်...ပေးရအခက်မပေးရအခက်မဟုတ်လား...။...ဒီတော့မယ်မယ်ကကိုကိုလာ
လာတော့မယ်ဆိုရင်...အဲဒီလမုန့်တွေကိုအကုန်သိမ်းခိုင်းတော့တာပဲ...။...အမြင်ကိုမခံဘူး...အဲလိုလေးတွေပေါ့
ညီမရယ်...ကိုကိုအတွက်ဆိုရင်ဆင်စေ့ရန်ရှောင်လေးတွေမယ်မယ်ကလုပ်တတ်တယ်...။

ကိုကိုအတွက်တော့...ငယ်ဘဝတောင်ပန်းခင်းတဲ့လမ်းပါ...ညီမရေ...ကိုယ်ကတော့ဒီလိုကွဲပြားချက်
တွေကိုသတိပြုရကောင်းမှန်းတောင်သိတာမဟုတ်ဘူးရယ်...။...ကိုကိုလိုတန်းတူရည်တူအခွင့်အရေးရဖို့လဲ
စိတ်ကူးထဲတောင်မရှိခဲ့ဘူး...လိုလဲမလိုဘူးလေ...နားလည်ပြီးသားပဲဟာ...။...ကိုယ်ကကိုကိုလိုသိပ်အရေးပါတဲ့
အမွေခံသားဦးမှမဟုတ်တာ...အိမ်တော်ရဲ့တာဝန်တွေကိုသူ့လိုထမ်းစရာလဲမလိုဘူးပေါ့...။

အဲဒီတုန်းကတော့...ကိုကိုကိုအချစ်ဆုံးပေါ့...ညီမရယ်...ကိုကိုလက်ကိုတွဲလို့...ဥယျာဉ်တော်ထဲကိုယ်တို့
လျှောက်သွားနေတတ်တာ...။...ပြီးရင်အတူတူ...ရွှေငါးကန်တိမ်တိမ်လေးထဲဝင်ကြည့်ကြမယ်...။...ကြာရွက်စိမ်း
စိမ်းအရိပ်တွေကြားမှာကိုယ်တို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ရွှေငါးလေးတွေကိုရှာကြည့်ကြဖို့လေ...။...နောက်ကစားနည်းတမျိုး
ကကျောက်ရောင်စုံလေးတွေစုပြီး...ကိုယ်တို့ရဲ့ရင်ပြင်တွေအတိုင်းပုံစံငယ်လေးတွေဆောက်ကြတာမျိုးပေါ့...။
ကိုယ်တို့ရဲ့ရင်ပြင်သေးသေးလေးတွေများအရောင်တွေကိုစုံလို့...ပုံစံကလဲဆန်းဆန်းနဲ့သိပ်လှတာ...။...ကိုယ့်ကို
ပထမဦးဆုံးအကွရာအတွက်...စုတ်ချက်ဆွဲနည်းသင်တုံးကဆိုရင်...ကိုကိုလောက်ပညာရှိတာဒီကမ္ဘာမှာရှိမှာမ
ဟုတ်ဘူးလို့တောင်ထင်မိတယ်...။...မိန်းမဆောင်တွေကြားထဲကိုကိုလာပြီဆိုရင်...ကိုယ့်မှာကိုကိုနောက်မှာခွေး
ကလေးလိပ်...အမြဲတကောက်ကောက်လိုက်နေမိတာ...။...အဲ...ကိုကိုများယောက်ျားဆောင်တွေဘက်ကိုလ

တံခါးကနေကူးသွားပြန်ပြီဆိုရင်..ကိုယ့်မှာသူပြန်လာတဲ့အထိစိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ရတာလေ...လိုက်သွား
လို့မှမရတာကိုး...။

ဒါနဲ့ရုတ်တရက်ပဲကွယ်..ကိုကိုကအသက်ကိုးနှစ်ပြည့်သွားတော့..သူ့ကိုမိန်းမဆောင်ကနေယောက်ျား
ဆောင်ကိုလဲပြောင်းလိုက်ကြရော..ကိုကိုနဲ့ကိုယ်အမြဲအတူရှိနေတတ်တဲ့ဘဝလေးလဲ..ရုတ်တရက်ပြိုကွဲသွား
တော့တာပါပဲ...။..အင်း..ပထမဆုံးရက်တွေတုန်းကတော့ခံရခက်လိုက်ချက်ဆိုတာလေ...။..ကိုယ်ဖြင့်လိုချင်
နေတာပဲ...။..ညတွေဆိုရင်အိပ်ပျော်သွားရင်..ကိုကိုနဲ့ကိုယ်ဘယ်တော့မှခွဲစရာမလိုအောင်အမြဲတမ်းကလေး
တွေအဖြစ်နဲ့ပဲနေလို့ရတဲ့နေရာကိုအိမ်မက်မက်တတ်တယ်...။..ကိုကိုမရှိတော့ဘယ်အခန်းကိုကြည့်ကြည့်ဟာ
လာဟင်းလင်းကိုး...။..ကိုယ့်မှာအဲဒီအထီးကျန်မှုကို..နေသားကျလာဖို့ရက်ပေါင်းကိုတော်တော်ကြာတယ်...။
နောက်ဆုံးတော့မယ်မယ်က...ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကိုထိခိုက်လာမှာစိုးရိမ်တယ်နဲ့တူပါရဲ့...ကိုယ့်ကိုခေါ်ပြောပါ
ရော...။

".....ငါ့သမီးရေ..ညည်းကိုကိုကိုတပြီ..ဒီလိုချည်းနဲ့နေလို့မသင့်တော်ပေဘူးကွယ်...ဒီလိုငိုဟယ်ယိုဟယ်နဲ့
ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်ကိုပြတယ်ဆိုတာမျိုးကို..တခြားအခြေအနေတွေအတွက်သာလုပ်သင့်တာ.....ဥပမာ..
ညည်းခင်ပွန်းရဲ့မိဘတွေဆုံးသွားလို့..ရက်လရှည်ကြာဝမ်းနည်းပူဆွေးရမဲ့အခါမျိုးမှာပေါ့.....ဆိုတော့..ဒါဟာ
ဘဝပဲကွယ်..ကိုယ့်စိတ်ခံစားချက်တွေကိုထိန်းသိမ်းတတ်ရတယ်....အခုကနေစပြီး..သမီးစိတ်ကိုစာပေလေ့
လာတာနဲ့ဖာထိုးပန်းထိုးသင်တာမှာနှစ်ထားစမ်း.....ညည်းလက်ထပ်ထိမ်းမြားဖို့အတွက်စပြီးပြင်ဆင်ရမဲ့အချိန်
လဲရောက်လာပြီ....."

အဲဒီအချိန်ကစလို့ပဲကွယ်...ကိုယ်လဲလက်ထပ်ဖို့အရေးကိုပဲခေါင်းထဲမှာအမြဲထည့်ထားတော့တယ်...။
ကိုကိုနဲ့ကိုယ့်ဘဝဟာဘယ်လိုမှ...မနီးကပ်နိုင်တော့ဘူးဆိုတာကိုလဲတဖြည်းဖြည်းနဲ့နားလည်လာတယ်.....။
ကိုယ်ကကိုကိုရဲ့မိသားစုဝင်မှမဟုတ်တာ...။.....ကိုယ်နဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတဲ့အိမ်တော်နဲ့သာသက်ဆိုင်
ပေတာကိုး...။..ဆိုတော့...ညီမရယ်....ကိုယ်လဲမယ်မယ့်စကားကိုနာခံပြီး..ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ဝတ္တရားတွေကိုပဲအာ
ရုံစိုက်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်...။

အဲ..ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်လို့တော့..သူပီကင်းကိုကျောင်းသွားတက်ချင်ခဲ့တဲ့နေ့ကို...ကောင်းကောင်းကို
မှတ်မိပါသေးတယ်...။..ကိုကိုကမယ်မယ့်ဆီကို..ခလေ့ထုံးစံအရလာခွင့်တောင်းတဲ့နေ့ပေါ့..ကိုယ်ကမယ်မယ့်
အနားမှာရှိနေတာ...။...အမှန်ကတော့ကိုကိုကဖေဘုရားဆီကနေခွင့်ပြုချက်ရပြီးသားပါ...။..မယ်မယ့်ဆီလာ
တာကတော့ယဉ်ကျေးသမှုပေါ့...။...ဖေဘုရားသဘောတူပြီးသားကိုမယ်မယ်ကစွက်ဖက်ပိုင်ခွင့်မှမရှိတာ....။.
ဒါပေမဲ့..ကိုကိုကထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို..အဲဒီလိုအသေးစိတ်လိုက်နာလေ့ရှိတယ်...။

အဲဒီနေ့ကမယ်မယ့်ဆီလာတော့..ကိုကိုကပိုးဝတ်ရုံမီးခိုးရောင်ပါးပါးလေးဝတ်ထားတာ..နွေလယ်ကြီး
ကိုး...။..လက်မမှာလဲကျောက်စိမ်းလက်ဝတ်တော်နဲ့...။..ကိုကိုကသိပ်ပြီးအကောင်းကြိုက်..အလှကြိုက်တာ..
ညီမရဲ့...။..သူ့ကိုကြည့်ရတာ..အင်မတန်တင့်တယ်တဲ့ငွေရောင်ကျူပင်များလှပဲ...မယ်မယ့်ရှေ့မှာမျက်လွှာချပြီး
ခေါင်းကိုအသာညွတ်လို့ရပ်နေတာ...။..ကိုယ်ထိုင်နေတဲ့နေရာကနေလှမ်းကြည့်လိုက်တော့..မျက်လွှာချထားတဲ့
ကြားက..ကိုကိုမျက်လုံးတွေဖိတ်ဖိတ်တောက်နေတာမြင်မိသေးတယ်...။..ပြီးတော့တခါထဲလိုရင်းကိုတန်းပြော
တော့တာပဲ...။

“.....မယ်မယ်ဘုရား..မယ်မယ်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်..ကျွန်တော်မျိုး..ပီကင်းရွှေမြို့တော်မှာ..တက္ကသိုလ်ပညာ
သွားရောက်သင်ကြားလိုပါတယ်.....”

မယ်မယ်ကလဲ..သူ့ခွင့်ပြုရမယ်ဆိုတာသိပြီးသားပါ...။..တတ်များတတ်နိုင်ရင်တော့မှချက်တားမှာပဲ
ဆိုတာကိုကိုကလဲသိပါရဲ့...။..ဒါပေမဲ့..တခြားအမေတွေလိုပိုလိုတားမြစ်နေမဲ့အစား..မယ်မယ်ကတော့ငြိမ်ငြိမ်
သက်သက်တည်တည်ကြည်ကြည်ပဲစကားပြန်တယ်...။

“.....သားမောင်..အရာအားလုံးဟာဖေဘုရားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်းသာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ..ငါ့သားလဲသိ
ပါတယ်....မယ်မယ်ဆိုတာကတော့ကွယ်..မင်းရဲ့မွေးသမိခင်မျှသာဖြစ်ပေတာကိုး....မင်းဖေဘုရားရဲ့အလိုကို
ဆန့်ကျင်ပိုင်ခွင့်မယ်မယ့်မှာမရှိပေဘူး..ဒါပေမဲ့..မယ်မယ်စကားတခွန်းတော့ဆိုပါရစေကွယ်....မင်းအိမ်တော်
ကိုစွန့်ခွာလို့အကျိုးထူးလာစရာမယ်မယ်တော့မမြင်ပေဘူး....မင်းဖေဘုရားရော..မင်းဘိုးတော်ဘေးတော်တွေ
ပါကိုယ့်အိမ်တော်မှာပဲ..စာပေလေ့လာခဲ့ကြတာကွယ်....သားမောင်မှာလဲ..အတော်ဆုံးဆိုတဲ့သုခမိန်ဆီကနေ
ငယ်ကတည်းကပညာရင်နို့သောက်ဖို့ခဲ့ရတာပဲကွယ်....ကဗျာလင်္ကာပိုင်းနဲ့ပတ်သက်လို့တော့ဖီချမ်နယ်ကတန်
သုခမိန်ကိုတောင်တို့တွေခေါ်ယူသင်ကြားပေးခဲ့ကြတာပဲ...မင်းရဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့..ဒီအနောက်တိုင်းလောက
ခါတ်ပညာတွေကိုသင်ယူဖို့မှမလိုအပ်တာကွယ်.....ဒီလိုနယ်ခြားမြို့ခြားတွေကိုလျှောက်သွားနေတာဟာသား
မောင်အတွက်အန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ်....မင်းမှာလဲတို့အနွယ်တော်ရဲ့မျိုးရိုးကိုဆက်ခံမဲ့သားတွေမွေးထုတ်ရမဲ့
တာဝန်ကြီးကရှိနေသေးတာ...ဒါမပြီးမြောက်မချင်း..ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်ဖို့မသင့်တော်ပေဘူး...
မင်းများမသွားခင်..လက်ထပ်သွားမယ်ဆိုရင်တော့.....”

လက်ထပ်စကားလဲကြားရော..မယ်မယ့်စကားတောင်မဆုံးသေးဘူး..ကိုကိုမှာဆတ်ကနဲဖြစ်သွားပြီး.
ဘယ်လက်မှာဖြန့်ကိုင်ထားတဲ့ယပ်တောင်ကို..ဒေါသတကြီးခေါက်ပစ်လိုက်တာ...။..ပြီးတော့ဖြောင်းကနဲမြည်

အောင်ဖြန့်လိုက်ပြန်ပါရော..တခါ..။.....လှန်ကြည့်လိုက်တဲ့မျက်လုံးတွေမှာလဲ..သဘောမတူကြောင်းအရိပ်အ
ရောင်တွေဖြတ်ပြေးလို့ရယ်...။.....မယ်မယ်ကလက်ကာပြရင်းဆက်ဆိုတယ်...။

".....နေ..နေ..မပြောနဲ့..သားမောင်...မင်းကိုမယ်မယ်ကတောင်းဆိုနေတာမဟုတ်ဘူး...စဉ်းစားရအောင်လို့
သတိပေးရုံရှိတာ.....မင်းကိုယ်မင်းမပိုင်ဘူးကွယ့်...အဲဒီတော့အစစအရာရာသတိနဲ့သာသွားလာလှုပ်ရှားပေ
ရော....."

ပြောပြီးတော့..ခေါင်းတချက်ဆတ်ပြပြီးကိုကိုကိုသွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်...။

ဒီနောက်တော့ကိုကိုကိုသိပ်မတွေ့ရတော့ပါဘူး..။..ကိုယ်လက်မထပ်ခင်ကတော့နှစ်ခါလားပြန်လာ
သေးတယ်...။..ဒါပေမဲ့ကိုယ်တို့မှာပြောစရာရယ်လို့လဲမယ်မယ်ရရမရှိတာကတကြောင်း...နှစ်ယောက်ထဲတွေ့
ရချိန်မရှိတာကတကြောင်းနဲ့ပဲ..ဒီလိုပဲပြီးသွားတာပါပဲ..။..သူမိန်းမဆောင်ကိုလာလိုက်တဲ့အခါတိုင်း..မယ်မယ့်
ကိုမျက်နှာပြလာနှုတ်ဆက်တာရယ်...ပြန်တော့မယ်ဆိုပြီးလာနှုတ်ခွန်းဆက်သတာရယ်လောက်ပဲရှိတာကိုး..
လူကြီးတွေရှေ့ကျပြန်တော့လဲ..စကားပြောလို့ကမဖြစ်ပြန်ဘူးလေ..။

ဆိုတော့..ကိုကိုတစ်ယောက်အရပ်ကြီးရှည်ထွက်လာပြီး.....မတ်မတ်ခန့်ခန့်နဲ့ငယ်ငယ်တုံးကလိုနုနု
ချောချောလေးမဟုတ်တော့တာလောက်ကိုပဲမြင်ရတာရှိတော့တယ်..။..အရင်တုန်းကလို..မိန်းမချောလေးတ
ယောက်အလားထင်မှတ်မှားရတဲ့..သွယ်ပြောင်းနေတဲ့ကိုယ်ဟန်အနေအထားလဲမရှိတော့ဘူး..ညီမရဲ့..။..သူ
တို့နိုင်ငံခြားကျောင်းမှာ..မှန်မှန်ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားအားကစားလုပ်ရလို့..အရပ်ရှည်ပြီးကြွက်သားတွေဖုထစ်
ထွက်လာတာဆိုပြီး..မယ်မယ့်ကိုပြောနေတာတော့ကြားသားရယ်..။..ဆိပ်ကိုလဲ..အရေးတော်ပုံခေတ်ဦးက
ပုံစံသစ်အတိုင်းညှပ်ထားလေရဲ့..။..ပုံစံစားစားမော့ထားတဲ့ခေါင်းပေါ်မှာချောမွေ့နက်မှောင်နေတာပဲကွယ်..။
ကိုကိုသိပ်ချောတာကိုတော့ကိုယ်ကောင်းကောင်းသတိထားမိတယ်...။.....မိန်းမဆောင်ကအမျိုးသမီးကြီးငယ်
မဆိုကိုကိုချောမောတည်ကြည်မှုမှာ..သက်ပြင်းများတောင်ချယူကြရတယ်..။.....ဒုတိယသခင်မကတော့ဒီလို
တမ်းတမ်းတတဆိုလေရဲ့.....။

".....အင်း.....သခင်လေးကိုကြည့်ရတာ..သခင်ကြီးဘုရားနဲ့ကိုယ်နဲ့စတွေ့ချိန်ကရုပ်ရည်မျိုးကွယ့်.....
ခန့်ငြားချောမောလိုက်တာဆိုတာကတော့....."

နောက်တော့ကိုကိုလဲပင်လယ်ရပ်ခြားသာထွက်သွားရောတခါမှကိုမဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတော့တာ...အနေ
ဝေးတော့လဲ..စိတ်ထဲမှာတဖြည်းဖြည်းနဲ့မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပေါ့..ညီမရယ်...နောက်ပိုင်းတော့..ရှုပ်ထွေး
ဆန်းကျယ်လှတဲ့သူ့ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ရောထွေးပြီး..ကိုကိုကိုသိပ်ပြီးပီပီပြင်ပြင်ရယ်လို့လဲမမှတ်မိလှတော့ပါဘူး..။

လက်ထဲမှာမယ်မယ့်စာလွှာကိုကိုင်လို့..ခင်ပွန်းသည်ပြန်အလာကိုစောင့်ရင်းကိုကိုအကြောင်းတွေကို
တွေးနေမိတော့လေ...တကယ်ပါ..ညီမရယ်...ကိုယ်နဲ့မသိတဲ့တစ်စိမ်းပြင်ပြင်လူတစ်ယောက်အကြောင်းစဉ်းစား
နေသလိုခံစားရတယ်...။

နေ့လည်ပိုင်းရောက်လို့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းလဲအိမ်ပြန်လာရော..ကိုယ်လဲအပြေးတပိုင်းဆီးကြိုရင်းငိုယိုပြီး
စာကိုလှမ်းပေးမိတာပဲ...။...သူ့မှာအလန်တကြားနဲ့ကိုယ့်ကိုအသာပွေယူရင်းပြာပြာသလဲမေးရှာတယ်..။

“.....ဘာဖြစ်တာတုံး..ကွေလန်းရဲ့...ဘာကိစ္စများတုံးကွယ်....”

“.....ကိုယ်တော်တိုင်သာဖတ်ကြည့်ပါတော့..သခင်လေးရယ်....”

စာဖတ်နေရင်း...ရုတ်တရက်ပျက်ပျက်လာတဲ့သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း....ကိုယ့်မှာတခါမိပြန်တာပဲ..
ညီမရေ...။

“.....အင်း..မိုက်လုံးကြီးလိုက်တာကွာ.....တောက်....”

ကိုယ့်ခင်ပွန်းလဲဖတ်ပြီးတော့စာကိုလုံးချေရင်းဒေါသတကြီးရေရွတ်တော့တာပဲ...။.ပြီးတော့ကိုယ့်ကို
အလောတကြီးလှမ်းပြောတယ်..။

“.....တွေလန်း...မင့်မယ်မယ်ဘုရားဆီကိုအမြန်လိုက်သွားပါကွယ်...သက်သာရာသက်သာကြောင်းသွား နှစ်သိမ့်လိုက်ပါ.....”

ပြီးတော့သူကအစေခံတစ်ယောက်ကိုလှမ်းခေါ်ပြီး..လန်ချားသမားကိုထမင်းမြန်မြန်စားဖို့သွားလော ခိုင်းပါရော...။..မြန်မြန်သွားနိုင်လေကောင်းလေကိုး...။..ဒါနဲ့အိမ်ပေါက်ဝကိုလန်ချားရောက်လာတော့..ကိုယ်လဲ သားလေးရယ်..သူ့အထိန်းတော်ကိုရယ်ပဲခေါ်ပြီးလန်ချားသမားကိုမြန်မြန်ပြေးဖို့..အမိန့်ပေးရတယ်..။

အိမ်တော်တံခါးဝကိုခြေချမိတော့လေ....ညီမရယ်..တဝင်းလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလိုက်တာဆို တာလေ.....တိမ်ဖုံးနေတဲ့လများလိုအံ့အံ့မှိုင်းမှိုင်းညှိုးညှိုးငယ်ငယ်နဲ့မသာမယာရှိလိုက်တာ...။...အစေခံတွေ လဲသွားလာလှုပ်ရှားရင်းလေသံလောက်နဲ့သာ..ပြောဆိုဆက်ဆံနေကြတော့တာပဲ...။...ကိုယ်နဲ့အတူပြန်လိုက် လာတဲ့ဝမ်းတာမားကြီးကတော့လမ်းတလျှောက်လုံးငိုလိုက်လာတာမျက်ခွံတွေကိုမို့အစ်ယောင်ယမ်းလို့ရယ်..။

ရင်ပြင်တော်ကကိုင်းညွတ်ကျနေတဲ့မိုးမခပင်အောက်မှာတော့...ဒုတိယနဲ့တတိယသခင်မတွေနဲ့သူ တို့ရဲ့ကလေးတွေအုပ်လိုက်ထိုင်နေကြလေရဲ့...။...ကိုယ်နဲ့သားလေးလဲဝင်လာရော...သူတို့မှာကိုယ့်ကိုတောင် မနှုတ်ဆက်နိုင်ဘူး..တန်းပြီးဝိုင်းမေးကြတော့တာ....။

“.....အို..ချစ်စရာလေးအေ...ဖိုးပြီးချိုလေးပါလားဟဲ့.....”

ဒုတိယသခင်မကိုယ်လုပ်တော်ဝဝကြီးကတော့....ကိုယ့်သားလေးရဲ့ပါးလေးတွေ..လက်ချောင်းလေး တွေကိုနမ်းရင်းပြောချင်ဟန်ဆောင်လိုက်သေးတယ်..။.....နောက်တော့သူ့လဲဆက်မအောင့်နိုင်တော့ပဲမေး တော့တာပဲ...။

“.....အဲ...ဒါနဲ့..မမလေးရော..ကြားပြီးပြီလား...ဟိုဒင်းကိစ္စကိုလေ.....”

ကိုယ်လဲခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ရင်းတဆက်ထဲမေးမိတယ်..။

“.....မယ်မယ်ဘယ်မှာလဲ....အကြီးတော်.....”

“.....အင်း..သခင်မကြီးဘုရားက..အဆောင်တော်ထဲကမထွက်တာသုံးရက်ရှိပြီကောမမလေးရဲ့.....
အတွင်းဆောင်ထဲမှာပဲနေ့နေ့ညညထိုင်နေတော့တာ.....စီစဉ်ညွှန်ကြားဖို့ရယ်ရိက္ခာတော်ထုတ်ပေးဖို့ရယ်
တော့တနေ့နှစ်ခေါက်အပြင်ဆောင်ကိုထွက်လာတယ်..ပြီးရင်အတွင်းဆောင်ထဲပြန်ကြွသွားတာပဲ...တွေ့တိုင်း
လဲနှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့လို့မျက်လုံးတွေကမီးဝင်းဝင်းတောက်နေတာရယ်...ကျုပ်တို့တော့စကားသွားပြော
ဖို့နေနေသာသာ..မျက်နှာချင်းတောင်မဆိုင်ရဲပေါင်..သခင်မကြီးစိတ်တော်နဲ့မတွေ့ရင်ကိုယ်ကျိုးနည်းတော့မှာ
ကိုး...မမလေးပြန်လာရင်သာ..ကျုပ်တို့ကိုအကျိုးအကြောင်းလေးပြောပြပါလား..အဟင်း.....”

ကိုယ်လဲ...ကိုယ်လုပ်တော်ဝဝကြီးမှာစပ်စုချင်လွန်းလို့..ကိုယ့်ကိုပြီးကာရယ်ကာနဲ့မျက်နှာချိုသွေးနေ
တာကိုခပ်တင်းတင်းပဲခေါင်းခါပြလိုက်တော့..တခါပြောပြန်ပါရော....။

“.....ကဲပါတော်..ဒါဆိုလဲကျုပ်တို့နဲ့ကစားရအောင်..မင်းသားလေးကိုသာခဏထားခဲ့ပါ.....”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့လက်လှမ်းတော့တာပဲ..။..ကိုယ်လဲငြင်းရတယ်..။

“.....သူ့မြေးတော်လေးကိုမယ်မယ့်ဆီခေါ်သွားရမှာ..အကြီးတော်ရှေ့..သားလေးကိုမြင်ရင်နည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်
တော့စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်မှာပဲဆိုပြီးခေါ်လာခဲ့တာ.....”

ကိုယ်လဲသားလေးကိုချီလို့ညွှန်ခန်းဆောင်ကြီးကနေတဆင့်ထပ်တစ်ရာပန်းဥယျာဉ်ကိုဖြတ်ပြီးမိန်းမ
ဆောင်နားနေခန်းရဲ့အကျော်က.....မယ်မယ့်အဆောင်တော်ရှေ့ကိုရောက်တော့ခဏရပ်နေမိသေးတယ်....။
အခါတိုင်းဆိုရင်တော့တံခါးဝမှာပိုးကန့်လန့်ကာအနီတခုပဲချထားနေကျဟာကို..အခုတော့အဆောင်တော်တံ
ခါးပိတ်လို့..။.....ကိုယ်လဲတံခါးရွက်ကိုလက်နဲ့အသာပုတ်ကြည့်မိတော့ဘာတုန်ပြန်သံမှမကြားရဘူး.....။
ကိုယ်လဲတခါထပ်ပုတ်ကြည့်ရင်းအသာလှမ်းပြောလိုက်တယ်...။

“.....မယ်မယ်ဘုရား...မယ်မယ့်သမီးကွေလန်းနဲ့မြေးတော်လေးပါ.....”

အဲဒီတော့မှ..ဟိုးအဝေးကလာသလိုအသံမျိုးနဲ့မယ်မယ်ကတုံ့ပြန်တယ်....။

“.....ဝင်ခဲ့...ငါ့သမီး.....”

ကိုယ်လဲသားကိုပွေ့လို့နန်းဆောင်ထဲဝင်လာတော့..မယ်မယ်က..ပန်းထွင်းစားပွဲအနက်ရောင်ကြီးနား
မှာထိုင်လို့...။..ကြေးအိုးထဲစိုက်ထားတဲ့အမွှေးတိုင်တွေကလဲနံရံပေါ်က..ဘုရားစာတွေရှေ့တငွေတောက်လို့
ရယ်...။.....မယ်မယ်ကလက်ထဲမှာစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖွင့်လျက်သား..လျှော့တိလျှော့လျှဲကိုင်လို့ခေါင်းလေး
ညွတ်ပြီးထိုင်နေတာ...။..ကိုယ်ဝင်လာတာကိုမြင်တော့လှမ်းပြောရှာတယ်....ညီမရဲ့..။

“.....သမီးတောင်ရောက်လာမှကိုး...မယ်မယ်လဲ.....အနတ္တကျမ်းကြီးကိုကြိုးစားဖတ်ကြည့်နေတာ..စိတ်
သက်သာရာများရမလားလို့လေ..အလကားပါပဲကွယ်.....”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းယမ်းပြီးပြောရင်းဆိုရင်းမော်ကြည့်လိုက်တော့..လက်ထဲကစာအုပ်ကရုတ်
တရက်ဖုတ်ကနဲပြုတ်ကျသွားပါရော...။.....ဒါလဲမယ်မယ်ကပြန်မကောက်ဘူး..ညီမရဲ့...။..ဒီအတိုင်းထားလိုက်
တာပဲ...။..ဒီလိုဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့လူနဲ့မကပ်တဲ့အမူအရာမျိုးကိုမယ်မယ်ဆီတွေ့လိုက်ရတာ..ကိုယ်ဖြင့်
အလွန်တကြားကိုဖြစ်သွားတော့တာပဲ...။...မယ်မယ်ဆိုတာကအင်မတန်သေချာတိကျပြီးအမြဲသပ်သပ်ရပ်ရပ်
နဲ့စည်းစနစ်ကြီးအလွန်ကြီးတဲ့သူလေ...။...ခမြာမှာတစ်ယောက်ထဲအထီးကျန်ရတဲ့ရက်တွေများလွန်းပြီဆိုတာ
ရုတ်တရက်ကိုယ်ရိပ်မိလိုက်တယ်...။..ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲမုန်းမိတော့တာပဲ...။.....ကိုယ့်မှာသားလေးဖေဖေကရ
စိုက်ချစ်ခင်တာတွေကိုသာယာရင်း...သားကိုပြုစုယုယလုပ်ကိုင်ပေးရင်းနဲ့ကိုတနေ့တနေ့ပြီးနေတော့တာ...။...
မယ်မယ့်ဆီကိုခြေဦးတောင်မလှည့်ဖြစ်တာကြာလှမှကိုး...။.....ဒါနဲ့ကိုယ်လဲမယ်မယ့်ကိုနည်းနည်းဖြစ်ဖြစ်အာ
ရုံပြောင်းသွားအောင်လုပ်ဖို့ကြံရတော့တာပဲ...။...ဆိုတော့..သားလေးကိုအောက်ချပြီးခြေထောက်ဝဝလေးတွေ
ပေါ်မှာရပ်ခိုင်းရတယ်...။..ပြီးတော့လက်သေးသေးလေးတွေကိုယုတ်ခိုင်းပြီး..မယ်မယ့်ကိုဦးညွတ်ဂါဝရပြုခိုင်း
ရတာပေါ့...။

“.....သားသားရေ...ဘွားဘွားသခင်မကြီးခင်ဗျား...လို့ပြောပါဦးကွယ်.....”

လို့ကိုယ်ကသားလေးနားတိုးတိုးကပ်ပြောရတယ်...။

“.....ဖားဖားတခင်မဂျီး.....”

သားသားက...သူ့ဘွားတော်ကိုမျက်လုံးလေးဝိုင်းနေအောင်စိုက်ကြည့်ရင်းကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်းမပီ
 ကလာလိုက်ဆိုရာတယ်...။...မယ်မယ်ကသူ့မြေးတော်လေးကိုသုံးလအရွယ်မှာဘဲနောက်ဆုံးမြင်ခဲ့တာကိုး...။
 အခုတော့ညီမလဲသိတဲ့အတိုင်း...သားလေးကစကားကလဲကြွယ်လာ...ထွားလဲထွား...ချစ်စရာကလဲအင်မတန်
 ကောင်းတော့...မြင်သူတိုင်းမချစ်ဘဲနဲ့မနေနိုင်ကြဘူးလေ...။...ကိုယ့်မယ်မယ်လဲဘာသားနဲ့ထုတာမို့လဲကွယ်...။
 သူ့ရှေ့မှာအရိုအသေပေးနေတဲ့မျက်လုံးဝိုင်းလေးကိုလဲမြင်ရောစိုက်ကြည့်နေတော့တာ...တော်တော်နဲ့ကိုမျက်
 စိမလွဲနိုင်ဘူး...။...။...ပြီးတော့ပြန်ဆိုထိုင်ရာကထပြီးအနားကရွှေပိန်းချမတ်တတ်ရပ်စီရိုကြီးဆီသွားပြီး...အနီ
 ရောင်ယွန်းဘူးကြီးထုတ်ချလာပါလေရော...။...။...အထဲမှာတော့ကောင်းပေ့ဆိုတဲ့နှမ်းမုန့်သေးသေးလေးတွေ
 အပြည့်အနက်ရယ်...။...မယ်မယ်ကသူ့မြေးလက်ထဲကိုတဆုပ်ကြီးထည့်ပေးတော့တာပဲ...။...သားလေးကလဲမုန့်
 တွေမြင်တော့ပျော်ပြီးရယ်လိုက်တာခိုးခိုးခပ်ခပ်နဲ့လေ...။...ဒါကိုမြင်တော့မှမယ်မယ်လဲသဲ့သဲ့ပြီးဖော်ရတော့
 တယ်...။...။...ပြီးတော့အလိုလိုက်တဲ့လေသံမျိုးနဲ့သူ့မြေးကိုအားပေးအားမြှောက်ကလဲလုပ်သေးတာ...။

".....စားကွယ့်...စား...စား...အင်း...ငါ့မြေးကြာဖူးကလေး...ပေါက်စီကလေး....."

မယ်မယ်သူ့မြေးနဲ့အလုပ်ရှုပ်ပြီးခဏအာရုံပြောင်းသွားတာမြင်မှကိုယ်လဲကြမ်းပေါ်ကျနေတဲ့စာအုပ်
 ကိုခပ်သွက်သွက်ကောက်...ပြီးတော့အနားကအိုးထဲကလက်ဘက်ရည်ငဲ့ပြီးမယ်မယ်ကိုလက်နှစ်ဘက်နဲ့လှမ်း
 ပေးရတယ်...။...ပြီးတော့မယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုသူ့အနားမှာလာထိုင်ဖို့ပြောပါရော...။...သားကတော့ကြမ်းပေါ်မှာ
 ဆော့နေလိုက်တာ...လက်လက်ကိုထနေတော့တာပဲ...။...ကိုယ်တို့လဲသားကိုထိုင်ကြည့်နေကြတာပေါ့...။...။
 ကိုယ်ကတော့...မယ်မယ်စကားစပြောလာမဲ့အချိန်ကိုပဲစောင့်နေမိတာ...ကိုကိုအကြောင်းစကားစပ်လို့ပြော
 ချင်မပြောချင်ဆိုတာမသေချာလှဘူးလေ...။...စစချင်းတော့မယ်မယ်ကအဲဒီအကြောင်းကိုပြောကိုမပြောဘူး
 ရောက်တတ်ရာရာတွေပဲပြောဖြစ်နေကြတာ...။

".....အင်း...ကွေလန်းရေ...ညည်းတောင်သားလေးမယ်မယ်ဖြစ်လာမှကိုး....."

မယ်မယ်ကအဲဒီလိုပြောတော့...ဒီအဆောင်တော်ထဲမှာဘဲကိုယ့်စိတ်ဝေဒနာတွေကိုမယ်မယ်ရှေ့အ
 ကုန်ဖွင့်အံ့ချခဲ့တဲ့တညကိုအမှတ်ရလိုက်မိသေးတယ်...။...အခုတော့ပျော်ရွှင်မှုတွေကိုယူဆောင်လာတဲ့ဘဝရဲ့
 အရုဏ်ဦးကာလရောက်နေမှကိုး...ညီမရယ်...။

“.....ဟုတ်ပါရဲ့..မယ်မယ်ဘုရား.....”

မယ်မယ်ကသားလေးကိုငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းထပ်မေးတော့...ကိုယ်လဲပြုံးရင်းပြန်ဖြေမိတယ်..။

“.....ငါ့သမီး..ပျော်သလားကွယ်.....”

“.....ပျော်ပါတယ်..မယ်မယ်..ခင်ပွန်းသည်သခင်လေးကလဲ..အကျွန်းအပေါ်သိပ်ကောင်းရှာပါတယ်.....”

မယ်မယ်ကတော့စကားဆက်ပြောနေပေမဲ့..သားလေးဆီကနေအကြည့်တချက်မှကိုမခွာဘူး.....။

“.....ပျော်ပေမပေါ့လေ.....မြေးတော်လေးမှာလဲအပြစ်ရယ်လို့ကိုဆိုစရာမရှိပေဘူး....ခြေလက်အင်္ဂါအစုံအလင်ရှိတဲ့အပြင်ဥပမိရုပ်ကလဲတင့်တယ်ချောမွေ့ပါပေတယ်.....အင်း.....”

ပြောရင်းဆိုရင်း..ညီမရှေ့..မယ်မယ်လေ..သက်ပြင်းမောကြီးချပြီးတော့လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာတော့တာပဲ..။

“.....ညည်းကိုကိုဟာလဲ..ဒီလိုအားလုံးပြည့်စုံခဲ့တဲ့မိုးကျရွှေကိုယ်လေးဖြစ်ခဲ့တာပေါ့..သူများငယ်ငယ်အရွယ်မှာဘဲပျက်စီးသွားခဲ့ရင်ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ.....မယ်မယ့်အနေနဲ့..သူ့ကိုမိဘစကားနာခံတတ်တဲ့...သားချောသားလှသားအလိမ္မာလေးအနေနဲ့ဘဲအမှတ်ရနေတော့မှာ.....”

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲမယ်မယ်မှာကိုကိုအကြောင်းကို..ရင်ဖွင့်ချင်တဲ့ဆန္ဒတော့ရှိသားဆိုတာသတိထားမိတယ် ဒါပေမဲ့မယ်မယ်တစ်ယောက်လွတ်လွတ်လပ်လပ်အတွေးနယ်ချဲ့နိုင်အောင်လို့.....ကိုယ်အသာလေးဘဲငြိမ်နေလိုက်တာ..။..တအောင့်လောက်နေတော့...ကိုယ့်ကိုမျက်လွှာလှန်ကြည့်ရင်း..မယ်မယ်ကမေးတယ်..။

“.....စေလိုက်တဲ့စာလွှာကိုတော့ရရှိမဟုတ်လားကွယ်.....”

“.....ဒီကနေ့မနက်မှာပဲအစေခံအုပ်ကြီးကအကျွန်းလက်ထိလက်ရောက်ပေးလာပါတယ်..မယ်မယ်.....”

ကိုယ်ကအသာဦးညွှတ်ရင်းပြန်ဖြေတော့..မယ်မယ်ကသက်ပြင်းထပ်ချရင်းစာကြည့်စားပွဲအံ့ဆွဲထဲက
နောက်ထပ်စာတစ်စောင်ကိုထုတ်ယူလာတယ်..။...ကိုယ်လဲအသာစောင့်နေတာပေါ့..။...ပြီးတော့ကိုယ်လက်
ထဲစာကိုလာထည့်ရင်းပြောတယ်....။

“.....ဖတ်ကြည့်.....”

စာကတော့ကိုကိုမိတ်ဆွေချူကိုယ်တော်လေးကရေးလိုက်တာပဲ...။...ပီကင်းကနေအမေရိကပြည်ကို
ကိုကိုနဲ့အတူသွားကြတဲ့တစ်ယောက်ဟာပေါ့...။...စာထဲပါတာကတော့..အဲ...အဆွေတော်ရဲ့မေတ္တာရပ်ခံချက်
အရ...ကျွန်တော်မျိုးချူကော်ထင်း...သခင်မကြီးကိုအကြောင်းကြားလိုက်ပါတယ်တဲ့...။...ကိုယ့်ကိုကိုဟာသူ
ဆရာတစ်ယောက်ရဲ့သမီးဖြစ်သူနဲ့အနောက်တိုင်းထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း.....စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးပြီဖြစ်တဲ့
အတွက်သူ့ကိုအမြဲစိတ်မချမ်းသာစေတဲ့ကိစ္စဖြစ်တဲ့....လီသခင်မလေးနဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကိုဖျက်
သိမ်းပေးဖို့အတွက်ဘုန်းတော်ကြီးတဲ့မိဘနှစ်ပါးကိုရိုသေစွာကန်တော့တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်တဲ့...။...မိဘနှစ်
ပါးရဲ့သားမိုက်အပေါ် အတုမရှိတဲ့မေတ္တာနဲ့ကျေးဇူးတရားကိုအမြဲမပြတ်အောက်မေ့နေပါသော်လဲ...ဟန်လူမျိုး
တို့ရဲ့ရိုးရာထုံးစံအရစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတဲ့တစ်ယောက်ကိုတော့....ဘယ်လိုမှကိုလက်မထပ်နိုင်ပါဘူးတဲ့
လေ...။...ခေတ်ကြီးကပြောင်းလဲနေပြီဖြစ်တဲ့အတွက်ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးကို..လိုလားတဲ့ကိုကိုဟာခေတ်ပညာ
တတ်ပီပီလက်ထပ်ထိမ်းမြားတဲ့နေရာမှာလဲ....လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ခေါ်ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ခေတ်သစ်နည်းကို
ဘဲလိုက်နာဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်သတဲ့...ညီမရယ်.....။

ပြီးတော့စာကိုလဲနှုတ်ခွန်းဆက်စကားတွေယဉ်ကျေးဖွယ်ရာအလွှာပသလွှာပတွေနဲ့အဆုံးသတ်ထား
တယ်...။...အရိုအသေပေးတဲ့စကားခန့်တွေတစ်ပုံကြီးနဲ့ပေါ့..ညီမရယ်...။...ဒါပေမဲ့ကိုကိုရင်ထဲကဆုံးဖြတ်ချက်
ကိုတော့...ဒီစကားအလှအပအနုအရွှေတွေကမဖုံးကွယ်နိုင်ပေဘူးကွယ်...။...မိဘတွေနဲ့ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီးမလို
လားအပ်တဲ့..နာကျည်းအရှက်ရမှုတွေကိုရှောင်တဲ့အနေနဲ့သာကိုကိုကသူ့မိတ်ဆွေကိုသူ့ကိုယ်စားဒီစာကိုရေး
စေပေမဲ့သူဟာဒီကိစ္စကိုစိတ်နှလုံးတုံးတုံးချလိုက်ပြီဆိုတာ..ထင်းထင်းကြီးကိုပေါ်နေတော့တာပဲ...။...ကိုယ်ဖြင့်
စာကိုဖတ်ရင်း..ကိုကိုကိုအကြီးအကျယ်စိတ်ကွက်မိတော့တာပဲ...။...ဖတ်ပြီးတော့ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး..မယ်မယ့်
ကိုတိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲ..ပြန်ကမ်းပေးလိုက်တော့စာလှမ်းယူရင်း....မယ်မယ်ကပြောတယ်...။

“.....ညည်းကိုကိုတော့..ထင်မိထင်ရာအရူးအမူးဖြစ်နေပြီကွယ့်...သူ့ကိုယ်တိုင်ချက်ခြင်းစာပြန်ဖို့..မယ်မယ်
ကြေးနန်းလှမ်းရိုက်ထားတယ်.....”

ဒါကိုကြားလိုက်ရတော့..မယ်မယ်တစ်ယောက်ဘယ်လောက်တောင်ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေသလဲဆိုတာကိုယ်ချက်ခြင်းရိပ်မိလိုက်တယ်..။..ဘယ်နှယ်..မယ်မယ်ဆိုတာကတကယ့်ကိုရှေးဆန်တဲ့ဟန်အမျိုးသမီးကြီးစင်စစ်ဥစ္စာ...။ကိုယ်တို့ရဲ့အင်မတန်လှပတဲ့မြို့တော်အိုကြီးမှာပင့်ကူအိမ်တွေနဲ့ရှုပ်ရှက်ခပ်နေတဲ့သစ်ပင်တွေလိုမျိုးကြေးနန်းကြီးတွေအပြည့်နဲ့တိုင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေလာစိုက်တုံးကဆို..မယ်မယ့်မှာမြို့တော်ကြီးရဲ့ကြက်သရေကိုဖျက်ရက်လေခြင်းဆိုပြီး..တဖြစ်တောက်တောက်နဲ့လေ.....။

".....တို့များဘိုးဘွားတွေဆိုတာသတင်းစေဖို့ကို..မင်တုံးနဲ့စုတ်တံပဲတစ်သက်လုံးကသုံးခဲ့တာပဲကွယ့်.. ဒီခေတ်ကာလသားသမီးတွေလက်ထက်ရောက်တော့မှပဲကွယ်..အင်း..ဘာတွေများဒီလောက်အရေးတကြီးအမြန်အဆန်ပြောစရာရှိနေကြပါလိမ့်....."

ဒါနဲ့တင်မကသေးဘူး..ညီမရေ..။ဒီသတင်းစကားတွေကပင်လယ်ရေအောက်ကိုတောင်ဖြတ်သွားနိုင်တာဆိုတာလဲကြားရော..ဒီလိုတောင်မှတ်ချက်ချခဲ့သေးတယ်..။

".....အင်း..ဒီပင်လယ်ရပ်ခြားက..အရိုင်းအစိုင်းတွေနဲ့ဘယ်သူကများကူးလူးဆက်ဆံနေချင်ကြပါလိမ့်ကွယ်....မိုးနတ်မင်းကသူတို့နဲ့တို့များပြည်တွေကြားမှာ..ပင်လယ်ကြီးတခုလုံးခြားထားတယ်ဆိုတာအလကားမှမဟုတ်တာ.....မိုးနတ်အပေါင်းနဲ့ကောင်းကင်ဘုံကတမင်လာသတ်သတ်မှတ်မှတ်ခွဲခြားထားတဲ့အရာကို..ပေါင်းစည်းဖို့လုပ်နေကြတာတော့..အရိုအသေတန်လွန်းရာကျမနေပေဘူးလား..ကွယ်တို့....."

ဒီလိုမျိုးခံယူချက်ရှိတဲ့မယ်မယ်မှာအခုတော့သူမနှစ်မြို့ရှာတဲ့အလောတကြီးသတင်းစကားစေရတာမျိုးကိုတောင်လိုအပ်နေရမှာကိုး..ညီမရယ်..။..သူ့ခမြာစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဆိုရာတယ်...။

".....ဒီတိုင်းခြားသားတွေရဲ့..သဘာဝမဟုတ်တဲ့အသစ်အဆန်းတွေကိုဘယ်တော့မှမသုံးသင့်ဘူးလို့ထင်ခဲ့တာပဲကွယ်.....ဒီလိုပဲကိုယ့်ရင်သွေးကိုလဲဒီတစ်မိန်းတိုင်းခြားသားတွေရဲ့နိုင်ငံကိုအသာတကြည်မလွှတ်ခဲ့သင့်ဘူးဆိုတာလဲသိပါရဲ့....ဒါပေမဲ့ဒီတိုင်းခြားသားအရိုင်းအစိုင်းတွေနဲ့ဆက်ဆံမိမှတော့လဲ..မချစ်သော်လဲအောင်ကာနမ်းနေရမှကိုး....."

ကိုယ်လဲကြေကွဲနေရာတဲ့မယ်မယ့်ကို..တတ်သမျှမှတ်သမျှဖြောင်းဖျမိတယ်..။

“.....မယ်မယ်ရယ်..သိပ်ပြီးလဲကြောင့်ကြတော်မမူပါနဲ့ဦး...ကိုကိုကနာခံတတ်ပါတယ်မယ်မယ့်စာလွှာကို ရရင်..ဒီလိုစိတ်ထင်တိုင်းလုပ်နေတာတွေကိုရပ်ပြီးတော့..မွေးရပ်မြေကိုပြန်လာမှာပါ.....အခုတော့မင်းပျိုမင်း လွင်အရွယ်ဖြစ်တဲ့အတိုင်း..အမြင်ဆန်းတဲ့တိုင်းခြားသူတွေကိုခဏတဖြုတ်စိတ်ညွတ်မိတာထင်ပါရဲ့.....”

ကိုယ်ပြောပေမဲ့လဲမယ်မယ်ကတော့စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခေါင်းခါယမ်းရင်း.....နဖူးပေါ်ကိုလက်တင်ပြီး တော့ငြိမ်မြဲသာငြိမ်နေတော့တာ..။...မယ်မယ်ကိုကြည့်ရင်းကိုယ်ဖြင့်ရုတ်တရက်ကိုပြင်းပြင်းထန်ထန်စိုးရိမ်မိ တော့တာပဲ..သိပ်ဟန်ပုံမရဘူး..ညီမရယ်..။...တန်တော့စိတ်ထောင်းလို့ကိုယ်ကြေပြီထင်ပါရဲ့...။...မယ်မယ် ဟာနဂိုကမှပါးလျားလျားရယ်...အခုမှထောက်ထားတဲ့လက်ကလေးကိုကြည့်လိုက်မိတော့အရိုးပေါ်အရေ တင်ဖြစ်နေတဲ့အပြင်..တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ရယ်..။...ကိုယ်လဲကိုယ်ကိုကိုင်းညွတ်ပြီး..မယ်မယ့်ကိုအသေအချာအ ကဲခတ်မလိုပြင်နေတုံးမှာပဲ..ဖြည်းဖြည်းသာသာနဲ့စကားစပြောပြန်တယ်..။...လေသံကလဲအားကုန်မောပန်းနေ သလိုသဲ့သဲ့လေးရှိတော့တာ..။

“.....ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟာမိန်းမတစ်ယောက်ကိုမျက်စိကျမိပြီးစွဲမိပြီဆိုရင်..သူ့မျက်လုံးတွေဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ရဲ့ရင်ထဲကိုဘဲမြင်တော့တာကွယ့်...အကန်းသာသာရှိတာ..သူ့နှလုံးသားကပြသမျှကလွဲလို့ဘာကို မှမြင်တော့တာမဟုတ်ဘူး.....အဲဒါနှစ်ပေါင်းတော်တော်ကြာကတည်းကမယ်မယ်ရဲ့ခွဲတဲ့သင်ခန်းစာဘဲ.....”

အဲဒီလိုနာနာကျည်းကျည်းပြောပြီးတော့..ခဏငြိမ်နေသေးတယ်..။.....နောက်မှသက်ပြင်းချသံနဲ့ အတူတစ်သက်လုံးကရင်ကွဲခဲ့ရတာတွေအကုန်ပွင့်အံလာတော့တာပဲ...။

“.....ညည်းဖေဘုရားကိုပဲကြည့်စမ်းပါကွယ်.....တကယ့်ကိုလူရည်သန့်မင်းယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ပေဘူးလား.....ဒါပေမဲ့သူ့မို့လို့များ..မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့အလှကိုမျက်စိကျမိပြီဆိုရင်ဘာကိုမှမဆင်ခြင် နိုင်တော့တာ..တကယ့်ကိုကမူးရှူးထိုးနသိုးကြီးပြတ်ရယ်.....မယ်မယ့်မှာတော့ဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လို့စိတ်လျှော့ ထားရတာကြာပေါ့...သဘင်သည်ဆိုလဲသဘင်သည်မို့..သီချင်းသည်ဆိုလဲသီချင်းသည်မို့.....ဒီလိုဟာတွေနဲ့ ပျော်ပါးနေတာဘယ်လောက်တောင်များပြီလဲ.....ဒီကြားထဲပါးစပ်ကလွဲလို့သုံးစားမရတဲ့ဟာတွေနဲ့တင်အားမရ သေးဘူး..ကိုယ်လုပ်တော်တွေပါထပ်ကောက်ရသေးတာ....အိမ်တော်မှာတင်ခေါ်ထားတာကိုကသုံးယောက် တိတိ...ဒါတောင်နောက်တစ်ယောက်ထပ်ရောက်လာတော့မဲ့ဆဲဆဲမှာပဲ..ဘုရားမပေလို့မောင်မင်းကြီးသားက ပီကင်းသူအတွက်ညှိနှိုင်းနေတုံး..ဒီဘက်မှာစိတ်နည်းသွားပေလို့သာပေါ့.....ဒီလိုဖအေကမွေးမှတော့ဒီလိုသား ပဲဖြစ်တော့မပေါ့...ဒီပုတ်ထဲကဒီပဲလဲလာမှာပဲ..ဘာမှပိုပြီးထူးခြားဆင်ခြင်တတ်မဲ့ဟာတွေမဟုတ်ဘူး.....”

“.....ဟင်း.....မင်းယောက်ျားတွေတဲ့လား.....ဘယ်လောက်ပဲရာထူးဂုဏ်သိန်မြင့်မားကြီးမြတ်နေပစေ.... အတွင်းစိတ်တနေရာမှာတော့..မိန်းမတွေရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကိုပဲအမြဲတောင့်တနေတဲ့သတ္တဝါတွေ.....အလကား..... ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်နဲ့...ထို.....”

နောက်ဆုံးစကားလုံးတွေကိုပြောတော့မယ်မယ့်မျက်နှာမှာလေ...စက်ဆုပ်ရွံရှာမှုအပြည့်နဲ့..နှုတ်ခမ်း တွေကိုလဲသရော်တော်တော်နဲ့မဲ့ရွဲ့ထားလိုက်ပုံများ.....ကွေးနေတဲ့နှုတ်ခမ်းလွှာတွေကိုယ်တိုင်ကိုကအသက်ရှိ နေသလားမှတ်ရတယ်...။..ကိုယ်လဲအံ့ဩထိတ်လန့်တကြီးနဲ့ငှူငှူကြီးထိုင်နေမိတော့တာပဲ...။...မယ်မယ်ဟာ.. ဖေဘုရားအကြောင်းမဆိုထားနဲ့..ကိုယ်လုပ်တော်တွေအကြောင်းတောင်ဘယ်တုန်းကမှမကောင်းပြောဖူးတာမ ဟုတ်ဘူးကွယ်...။...ရုတ်တရက်ပဲ....မယ်မယ့်စိတ်အင်္ဂါရာကိုဖုံးကွယ်ထားတဲ့အတွင်းစိတ်ထဲထဲထဲထဲဝင်ဝင် ကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်...။...ခါးသီးနာကျင်ခံစားရလွန်းလို့...မယ်မယ့်ရင်တခုလုံးတငွေ့ငွေ့ကျွမ်းနေမှကိုး.. ညီမရယ်...။..ကိုယ်ဘယ်လိုနှစ်သိမ့်ရမယ်ဆိုတာလဲမသိတတ်တော့ပါဘူး..။.....မယ်မယ့်နေရာမှာပဲကိုယ်ချင်း စာခံစားကြည့်မိတယ်...။..ကိုယ်သိပ်ချစ်ရတဲ့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်သခင်လေးများကိုယ်လုပ်တော်ကောက်ခဲ့ရင် ဆိုပြီးလေ.....။...ကိုယ်တော့ပုံဖော်ကြည့်လို့တောင်မရပါဘူး...။..ကိုယ်တို့အတူအင်မတန်ချမ်းမြေ့သာယာခဲ့တဲ့ အချိန်တွေပဲစိတ်ထဲမှာပေါ်လာတယ်...။.....ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာနှမ်းမုန့်လုံးလေးတွေနဲ့ကစားနေတဲ့သားဆီကိုလဲ.. ရုတ်တရက်အကြည့်ရောက်မိတယ်...။..မယ်မယ့်ကိုနည်းနည်းမှသက်သာလိုသက်သာငြားဘာများပြောရမှာပါ လိမ့်ကွယ်...။...တခုခုနဲ့တော့နှစ်သိမ့်ချင်တာဆိုတော့ကိုယ့်မှာမဝံ့မရဲနဲ့စကားစမိတယ်...။

“.....ဒါ..ဒါပေမဲ့မယ်မယ်ရယ်..ဒီတိုင်းခြားသူကတော့.....”

ကိုယ့်စကားတဝက်တပျက်မှာပဲ..မယ်မယ်ကသူ့ငွေဆေးတံကိုကြမ်းပြင်ပေါ်ဆောင့်ချပစ်လိုက်တာ။ သူ့မှာအခုလေးတင်ကမှစားပွဲပေါ်ကယူပြီး...လက်တုန်တုန်နဲ့ဆေးအိုးဖြည့်နေတုန်းရှိသေးတာ...။...ပြီးတော့လေ သံမာမာနဲ့ကိုယ့်စကားကိုဖြတ်ပစ်ပါရော...။

“.....ဒီတိုင်းခြားသူအကြောင်းစကားစပ်လို့တောင်မပြောကြစို့နဲ့လားကွယ်...မယ်မယ်ကတော့စကားကုန် ပြောပြီးမှပဲ.....သားလုပ်သူအနေနဲ့နာခံရမှာသူတာဝန်ဘဲ.....သူဟာဒီကိုပြန်လာပြီးသူနဲ့မြန်းထားတဲ့လီသခင် မလေးနဲ့အမြန်ဆုံးထိမ်းမြားရမယ်..ဒါမှလဲသားဦးကိုမြန်မြန်မွေးထုတ်ပြီးဘိုးဘွားတွေအပေါ်တင်ရှိနေတဲ့ကြွေး ကိုပေးဆပ်နိုင်မှာ.....ဒီနောက်မှာတော့သူ့ဘာသာသူဘယ်သူ့ကိုမဆိုကိုယ်လုပ်တော်အနေနဲ့ထားလို့ရတာပဲ..

ဒီဖအေရဲ့သားဒီသွေးကိုမယ်မယ်ကလဲဒီထက်ပိုပြီးမမျှော်လင့်ပါဘူး.....ထားပါတော့လေ...အခုတော့ပြန်ပေးဦး
တော့..မယ်မယ်ပင်ပန်းလှတယ်..အိပ်ရာပေါ်ခဏလှဲချေဦးမယ်...ညည်းသွားလို့ရပြီ.....”

ကိုယ်လဲဘာမှထပ်မပြောတတ်တော့ဘူး...ညီမရေ...။မယ်မယ့်ကိုကြည့်ရတာလေဖျော့တော့ပြီးညှိုး
ယော်နေတဲ့ကျူပင်လေးကိုပဲအမှတ်ရမိတော့တယ်..။.....အစဉ်သဖြင့်မားမားမတ်မတ်နဲ့အလွန်ခန့်ထည်တဲ့
ကိုယ်ဟန်အနေအထားလဲဘယ်ရောက်သွားသလဲတောင်မပြောတတ်တော့ပါဘူး..။.....ကိုင်းကိုင်းညွတ်ညွတ်
လေးကျန်တော့တာရယ်..။...ကိုယ်လဲ...သားလေးကိုပဲကောက်ချီပြီးအိမ်ပြန်ခဲ့တော့တယ်...ညီမရယ်.....။

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲအိမ်ပြန်လာပြီး.....ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုမျက်ရည်စက်လက်နဲ့အကြောင်းစုံပြောပြမိတယ်....။
မယ်မယ်ကိုလဲမနှစ်သိမ့်နိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာတွေရောပေါ့..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့ကိုယ့်လက်ကိုတယုတယဆုပ်
ကိုင်လို့နှစ်သိမ့်တယ်..ပြီးတော့ကိုကိုပြန်အလာကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်စောင့်ကြံဖို့လဲပြောပြတယ်..။...ကိုယ့်ခင်
ပွန်းသည်ရဲ့အသံနူးနူးညံ့ညံ့နဲ့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှစ်သိမ့်သံကြားတော့လဲ....မျှော်လင့်ချက်လေးတော့ရေးရေးရှိ
သေးသလိုပဲကွယ်...။...ဒါပေမဲ့..သူ့နောက်နေ့အလုပ်သွားတော့ကိုယ်အတွေးတွေကိုသံသယတွေကတခါကြီး
စိုးလာပြန်တော့တာပဲ..။...မယ်မယ်များဘယ်လိုနေရာမှာပါလိမ့်ဆိုပြီးလဲ..ရမ်းယော်မှန်းဆမိတယ်....။

နှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာလောကဓံရဲ့ထုထောင်းရိုက်ပုတ်တာကိုအကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရပေမဲ့မယ်မယ့်ရင်ထဲ
မှာမျှော်လင့်ချက်လေးတခုတော့အမြဲရှင်သန်နေခဲ့တာ.....အဲဒါကတော့မိန်းမသားတိုင်းရဲ့ကိုးစားမျှော်ကြည့်ရာ
ဖြစ်တဲ့ဘိုးဘွားတွေအတွက်မျိုးဆက်သွေးချန်ပေးခဲ့ရမဲ့....သူ့တာဝန်ကြေပြုန်ပြီးနောက်ဘဝနေဝင်ချိန်ကိုသား
တွေမျိုးဆက်နာမည်ကိုဆက်ခံမဲ့မြေးယောက်ျားလေးတွေနဲ့စိတ်အေးချမ်းသာကုန်လွန်ရမဲ့အဖြစ်ကိုပေါ့....ညီမ
ရယ်...။...အခုတော့မယ်မယ့်ဘဝကိုမှထောက်ထားမစာနာ..ကိုကိုနယ်....ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးတော့များသူ့ဆန္ဒကို
ချည်းပဲရှေ့တန်းတင်ပြီးငါတကောကောနေရသလဲမသိတော့ပါဘူး...။...ကိုယ်ကတော့..ကိုကိုကိုအတော်ကြီး
ကိုပြောပစ်လိုက်မယ်လို့တေးထားတယ်..။...ဒီလောက်တော့စိတ်လွတ်လက်လွတ်ရှိတဲ့သူကိုတော့လား...ဒင်း
ဟာမယ်မယ့်တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတာကိုလဲသတိဖော်ပေးဦးမှဖြစ်မှာ..။...ပြီးတော့ကိုယ်တော့ဟောဒီလို
ကိုတွယ်ပစ်လိုက်ဦးမယ်..အဟုတ်.....။

“.....ဘယ့်နယ်...ကိုကိုရှေ့..အကျွန်တို့ရှင်တို့မယ်မယ့်ရင်ခွင်ထဲကိုများ..မျိုးမစစ်တိုင်းခြားသားအဖြူကလေး ထည့်ပေးတော့မလိုလား.....အံ့ပါရဲ့ရှင်.....”

အခန်း ၁၁

ညီမရေ.....ကိုယ်တို့မှာတော့စောင့်ရတာသာရွှေလည်တိုင်ဖော့ရိုးကျိုးမတတ်ပေမဲ့..ကိုကိုကတော့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလိုက်ပုံများ....စာမလာသတင်းမကြားရယ်...။...ကိုယ့်မှာအိမ်ကဥယျာဉ်စောင့်ကြီးကို နေ့စဉ်အိမ်တော်ဘက်လွှတ်ပြီး...မယ်မယ့်သာကြောင်းမာကြောင်းအပြင်ကိုကိုသတင်းကိုစနည်းနာခိုင်းရတာ အခုဆိုရင်ဆယ့်ငါးရက်တင်းတင်းသာပြည့်သွားတယ်..အဖြေကတော့နေ့စဉ်တထပ်တည်းပဲ..ညီမရေ...။

“.....သခင်မကြီးဘုရားက..နေကောင်းထိုင်သာရှိတော်တယ်လို့စကားပြန်ပေမဲ့..အစေအပါးတွေပြောတာ ကတော့သခင်မကြီးကမာတော်မမူလှဘူးတဲ့..မမလေးဘုရား...အစားလဲမဝင်ဘူးလို့ပြောတယ်....သခင်လေး ဆီကတော့ဘာသတင်းမှကိုမကြားရသေးဘူးတဲ့...ကျွန်တော်မျိုးအမြင်ကတော့...သခင်မကြီးမှာစိတ်ထောင်း လို့ကိုယ်ကြေနေပြီမှတ်တာပဲ....မမလေးရဲ့...ဒီအရွယ်ဆိုတာကစိတ်ထိခိုက်မိရင်..နာလန်ပြန်ထူဖို့ဆိုသာခက် သားကလား.....”

ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ..ညီမရေ...။...ခက်လိုက်ပါဘိနော်..ကိုကိုမလဲစာလေးပြန်ဖို့ရာဒီလောက်တောင် အချိန်ဆွဲနေရသလား...။...ဒါနဲ့ကိုယ်လဲကောင်းပေ..နူးညံ့သိမ်မွေ့ပေဆိုတဲ့အစားအသောက်တွေချက်ပြုတ်စီ မံပြီးရွှေရေးကြော့ပုဂံတွေမှာခင်းကျင်းလို့..အစေခံတွေနဲ့အပို့လွှတ်ရတယ်...။...စကားလဲပါးလိုက်ရတာပေါ့...။

“.....မယ်မယ်ဘုရား...ဒီအသားပေါင်းလေးကိုအကျွန်ုပ်ကိုငှဲ...ညှာသောအားဖြင့်သုံးဆောင်ပေးပါဦး...
မယ်မယ့်သမီးဖြစ်တဲ့အကျွန်ုပ်လက်နဲ့ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ထားတာပါ.....”

အစေခံတွေကကိုယ်ပြောတဲ့အတိုင်းတသွေမသိမ်းစကားပါးတော့...မယ်မယ်ကနည်းနည်းစစားပါသ
တဲ့...။...ပြီးတော့တူကိုလွတ်ချလိုက်ပြီးသိမ်းခိုင်းလိုက်တော့သတဲ့...။.....ရင်ထဲမှာဒီပူပန်စိတ်ကပဲအမြဲကြီးစိုးနေ
တော့လဲ...စားမဝင်အိပ်မပျော်ဖြစ်တော့တာပေါ့...။.....ကိုကိုလုပ်နေပုံနဲ့တော့...မယ်မယ်ကတော့လုံးပါးပါးတော့
မှာပဲ...တကယ်...။...တကယ်ဆို...ဒီလိုမျိုးမိဘတွေရဲ့ဆန္ဒနဲ့ပြဒါးတလမ်းသံတလမ်းလုပ်နေပြီး...မိဘကဖြူဆိုရင်
သူကမှောင်နေအောင်မည်းလိုက်ရမှဆိုတဲ့...အနောက်တိုင်းအမူအကျင့်မျိုးကိုမယ်မယ်ကဘယ်လိုမှသည်းမခံ
နိုင်ဘူးဆိုတာကိုသူသိရမှာပေါ့...။...အခုတော့သားကြီးတစ်ယောက်လုံးလုပ်နေပြီးသားသမီးဝတ္တရားကိုလုံးလုံး
မေ့နေတာကတော့...ရှက်တတ်ရင်မျက်နှာခါးနဲ့လှီးပစ်ဖို့သာကောင်းတော့တာ....။

ညီမရေ.....ကိုယ်လေ..စိတ်မငြိမ်မသက်ရှိလွန်းလို့တနေ့တနေ့တရားထိုင်လိုက်..ဘယ်လိုများဖြစ်
ကုန်မှာပါလိမ့်ဆိုပြီးမှန်းဆလိုက်နဲ့ပြီးနေတော့တာ...။...ကိုကိုဘာလုပ်မလဲဆိုတာကိုလဲမတွေးတတ်တော့ပါဘူး
ကွယ်...။...အစကတော့သူမယ်မယ့်စကားကိုနာခံမှာပဲလို့တထစ်ချကိုယ့်ထားမိတာလေ...။...ဘယ်နယ့်...ဒီလော
ကကြီးထဲကိုတောင်မယ်မယ့်ကြောင့်ရောက်လာရတာမဟုတ်ဘူးလားလို့...ဒါတွေကိုထောက်ထားပြီးအနည်း
ဆုံးတော့ဒီလိုတိုင်းတပါးသားတွေနဲ့တောင်တောင်အိအိလျှောက်လုပ်နေတာတွေကို....ရပ်တန်းကရပ်ဖို့သင့်ပြီ
လို့တော့ထင်တာပဲ....။

သူငယ်ငယ်က..သူခမိန်ကြီးဆီမှာပညာစသည်းပူးတော့ပထမဆုံးသင်ခန်းစာက..ယောက်ျားကောင်း
တို့ရဲ့ဝတ္တရားအကြောင်းကွယ့်..ညီမရဲ့...။...အဲ...ဘာတဲ့..မှတ်မိနေပါသေးတယ်....ယောက်ျားမြတ်ယောက်ျား
ကောင်းတို့ရဲ့အမိကတာဝန်ကမိဘနှစ်ပါးရဲ့ဆန္ဒကိုချွင်းချက်မရှိလိုက်နာဖြည့်ဆည်းပေးရမတဲ့...။...ဒါနဲ့တောင်
သူမို့စိတ်ထင်ရာလုပ်နေတာ...။...နေနှင့်ဦး...ဖေဘုရားပြန်လာပြီးဒီကိစ္စတွေကြားရင်..တချက်လွတ်အမိန်ချပြီး
တားမှာအသေအချာဘဲ...။...အဲဒီလိုတွေမိလိုက်မှပဲ..ကိုယ်လဲနည်းနည်းစိတ်သက်သာရာရတော့တယ်...။

အဲဒီလိုဖြေတွေးမိလို့မှကြာသေးဘူး...ညီမရေ...။...စိတ်ထဲမှာနောက်တမျိုးကိုသတိရမိပြန်တော့
ကိုယ့်တည်ငြိမ်ခါစအတွေးတွေလဲ...ချောင်းထဲမှာရေဝဲကတော့ထိုးခံရတဲ့သဲမှုန်များလို..ဂယက်ဂယက်ဖြစ်

ရပြန်ပါရော...။...တခြားဟာဟုတ်ပါရိုးလားကွယ်...ကိုယ့်ခင်ပွန်းအကြောင်းပေါ့...။...သူ့ကြောင့်ကိုယ့်မှာလုပ်ရိုး
လုပ်စဉ်ရှေးထုံးနည်းနာတွေကိုသံသယဝင်ရတာအကြိမ်ကြိမ်ပေါ့...။...ကိုးကွယ်မတတ်ချစ်မိမှတော့လဲသူလုပ်
သမျှအမှန်တွေချည်းလို့ခံယူမိတော့တာလေ...။...မနေ့ညကတောင်စကားစမြည်ပြောကြတော့သူကထူးထူး
ဆန်းဆန်းတွေပြောပြန်တယ်...။

ကိုယ့်နဲ့သူနဲ့အိမ်တောင်ဘက်က..ဆင်ဝင်လေးအောက်မှာထိုင်နေကြတုန်းကပေါ့...။...သားလေးက
တော့အပေါ်ထပ်က..သူ့ဝါးအိပ်ရာလေးမှာအိပ်သွားပြီ...။...အစေခံတွေကတော့တနေ့ကုန်စာသိမ်းဆည်းရှင်း
လင်းနေတုန်းရယ်...။...အဲ...ကိုယ်ကတော့သူ့အနားကဥယျာဉ်သုံးကြော့ထိုင်ခုံပုလေးမှာထိုင်လို့...သူကတော့ကျ
ပင်ခုံရည်ကြီးပေါ်မှာလှဲလို့...နှစ်ယောက်သားတဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်လာတဲ့ပြည့်ခါစလဝန်းကိုအတူကြည့်နေ
ကြတာ...။...လမြင့်လာတော့ညလေအေးတွေလဲတိုက်လာလိုက်တာကွယ်...။...လေအဟုန်ကြောင့်မြန်မြန်
ကြီးရွေ့နေတဲ့တိမ်စိုင့်တိမ်လိပ်တွေကိုကြည့်ရတာဆီးနှင်းငှက်တွေအုပ်ဖွဲ့ပျံသန်းနေသလိုပဲ...။...လဝန်းကိုကွယ်
သွားလိုက်ပြန်ဖော်လိုက်နဲ့...။...တိမ်တွေရွေ့နေတာမြန်လွန်းတော့လဝန်းကိုယ်တိုင်တောင်သစ်ပင်တွေထိပ်မှာ
လည်ပတ်ပြေးလွှားနေသလိုထင်ရတယ်...။...တိုက်လာတဲ့ညလေအေးထဲမှာတော့မိုးနဲ့လေးကိုသင်းလို့...။...။
ပတ်ဝန်းကျင်တခုလုံးငြိမ်းချမ်းပြီးလှပတင့်တယ်နေလိုက်ပုံများ..ကိုယ်ဖြင့်ဒီဝန်းကျင်နဲ့သူ့အနားကကိုယ့်ဘဝ
ကိုအကျေနပ်ကြီးကျေနပ်မိတော့တာပဲ...။...ရုတ်တရက်ခင်ပွန်းသည်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့သူကကိုယ့်
ကိုငေးနေပါရော...။...ကိုယ့်မှာရှက်ရွံ့ကြည့်နူးလိုက်ရတာ..ရင်တွေကိုခုန်လို့...။...သူကလဲဘဝကိုအကျေနပ်
ကြီးကျေနပ်ပြီးရောင့်ရဲနေတဲ့လေသံမျိုးနဲ့ရေရွတ်တယ်...။

".....အင်း...လမင်းကလဲသာလိုက်ကွယ်..ထိန်ထိန်ကိုငြီးနေတာပဲ...။...စောင်းတီးပါဦးကွေလန်းရေ.....
ဒီလောက်လှတဲ့ညမျိုးမှာ..မင်းစောင်းသံလေးကြားပါရစေ....."

ကိုယ်လဲသူ့ကိုနောက်ချင်စိတ်ပေါက်လာတယ်...။

".....ဟွန်...စောင်းကတီးချင်တိုင်းတီးလို့ရတာမှတ်လို့...။...သခင်လေးကလဲ...။...ရှေးလူကြီးတွေအဆိုအရ...
စောင်းကြောက်တဲ့အရာခြောက်မျိုးနဲ့...စောင်းသံသာစေတဲ့အရာခုနစ်မျိုးရှိသတဲ့..သီလား...။...နာရေးရယ်..
ပွဲတော်တူရိယာတွေရှေ့ရယ်..တီးခတ်သူကဝမ်းနည်းနေတာမျိုး..ဒါမှမဟုတ်..သူ့ကိုယ်ကမစင်မကြယ်ဖြစ်နေ
တာမျိုးရယ်...။...အင်း..ပြီးတော့...အမွှေးတိုင်ထွန်းဖို့မေ့သွားတဲ့အခါမျိုးနဲ့..နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ဂီတကို

မြတ်နိုးသူမဟုတ်တဲ့...စိတ်မဝင်စားတဲ့နားဆင်သူရှေ့မှာရယ်တီးမိရင်စောင်းသံမထွက်ဘူးတဲ့...တကယ်လို့များ
သခင်လေးနားဆင်ဖို့အကျွန်တော်တို့အခါအသံမသာရင်...အဲဒီစောင်းကြောက်တဲ့အရာခြောက်မျိုးထဲက
ဘယ်အရာရဲ့လက်ချက်ဖြစ်မယ်ထင်လဲဟင်.....”

အဲဒီလိုနောက်မိတော့သူကလေ...အရင်တခါကိုယ်စောင်းတီးတုံးကအဖြစ်ကိုတွေ့မိတယ်ထင်ပါရဲ့..
မျက်နှာလေးကရုတ်တရက်ညှိုးသွားပြီးကိုယ့်ကိုပြောရာတယ်..။

“.....ဪ...အချစ်ရယ်..အရင်တခါကမင်းစောင်းသံကိုမသာစေတာက..ဂီတကိုစိတ်မဝင်စားတတ်
သေးတဲ့နားဆင်သူလူ့ဗာလကိုယ့်ကြောင့်ပါ.....ဒါပေမဲ့အခုတော့ကိုယ့်အတွက်ကိုယ့်အချစ်ဆုံးလက်ချောင်း
လေးတွေကိုတေးသီစေပါဦးကွယ်.....ရှေးကဗျာလင်္ကာကျော်တွေထဲကအချစ်သီချင်းလှလှလေးတွေကိုကြား
ပါရစေ.....”

ဆိုတော့....ကိုယ့်မလဲလက်အတို့လောက်စောင့်နေတဲ့သူလိုပဲစောင်းသွားယူပြီး...သူ့အနားကစကျင်
ကျောက်စားပွဲလေးပေါ် နေရာချလို့.....မတ်တပ်ရပ်ပြီးစောင်းကြိုးတွေကိုညှိရင်းဘာတီးမလဲဆိုတာစဉ်းစားရ
တယ်...။နောက်တော့ဒီတေးတစ်ပိုဒ်ကိုသီဆိုဖြစ်တယ်...။

ဆောင်းဦးလေအေးစက်စက်ရယ်
ဆောင်းဦးလဝန်းကလဲကြည်လင်ပါပေတယ်
ရွက်ဝါတွေကြွေလို့မြေပေါ်မှာပြန်.ကျဲ
အပင်အိုကိုချန်ရစ်ပျံ့ထွက်သွားတဲ့နှင်းရိုက်ကျိုးအ မဲမဲ
အို..ဘယ်ဆီမှာများလဲ..အချစ်ရယ်
နောက်တခါထပ်မှတွေ့နိုင်ပါဦးမလားကွယ်
ဒီတညတော့အကျွန်နုလုံးသားကြေကွဲ
အထီးကျန်ရိုက်ငိုသံမစဲ

အဲဒီအပိုဒ်ကိုလဲဆိုရင်းတီးမိရော.....သိလား.....ညီမရေ....စောင်းကြိုးတွေကလေကိုယ်မခတ်ရပါပဲနဲ့
ကိုဝမ်းနည်းပမ်းနည်းရိုက်ငင်နေသလိုပဲ..ပွဲတင်သံအခါခါထပ်လို့ရယ်..။

လေထဲမှာတောင်..အဲဒီသက်ပြင်းရှိုက်သံလို..အထီးကျန်...အထီးကျန်...အထီးကျန်..ဆိုတဲ့အသံသဲ့သဲ့ကပျံ့
လွင့်လို့..ချက်ချင်းလိုပဲဥယျာဉ်တစ်ခုလုံးကိုဖုံးလွှမ်းသွားတယ်လို့ထင်မိတော့တယ်..။.....နာရီပေါင်းတော်တော်
ကြာအောင်ကိုယ်သတိမရတော့တဲ့..ရင်ထဲကပူဆွေးမှုကိုလဲပြန်လှုပ်နှိုးလိုက်သလိုပါပဲ..။..ကိုယ်နှလုံးသားထဲ
အထိစောင်းကြိုးတွေကတုန်ရီငိုကြွေးပြီး..အထီးကျန်တေးကိုရှိုက်ငင်သီဆိုနေကြတာ...။..မယ်မယ့်ရင်ထဲက
အထီးကျန်ခါးသီးပူဆွေးမှုတွေအကြောင်းကိုပေါ့...။..ကိုယ်လဲမခံစားနိုင်တော့တာကြောင့်..စောင်းကြိုးတွေကို
လက်နဲ့အသာအုပ်ကိုင်လို့အသံတိတ်စေရတယ်...။..ခင်ပွန်းသည်ကိုလဲဝန်ခံစကားဆိုမိတယ်..။

“.....ဒီတခါတော့စောင်းသံကိုမသာစေတာအကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပါပဲ..သခင်လေးရယ်တီးခတ်သူကိုယ်
တိုင်ကိုကဝမ်းနည်းနေတော့လဲ.....စောင်းကြိုးတွေမြောအလိုလိုရှိုက်ငိုကြရတော့တယ်.....”

“.....ဝမ်းနည်းနေတယ်..ဟုတ်လား.....”

ကိုယ်ခင်ပွန်းကကျူရုံပေါ် လဲနေရာကထလာပြီး...ကိုယ့်လက်ကိုအသာကိုင်လို့မေးတော့ကိုယ်လဲသူ့
ရင်ခွင်ထဲခေါင်းတိုးဝင်လို့..အသံသဲ့သဲ့နဲ့ရင်ဖွင့်မိတယ်..။

“.....အကျွန်ုပ်မယ်မယ်ရဲ့ရင်ထဲမှာမီးတောက်လှမတတ်ပူဆွေးနေတာတွေကို.....စောင်းသံကနေတဆင့်
အကျွန်ုပ်ကြားနေရသလိုပဲ..သခင်လေးရယ်...ဒါတွေအားလုံးဟာကိုကိုကြောင့်ပေါ့..မယ်မယ့်ရင်ထဲမှာပလောင်
ဆူနေသမျှကိုဒီညမှာအကျွန်ုပ်ခံစားမိတယ်..သားဆိုးပြန်အလာကိုစောင့်ရင်းရင်ထဲမှာမငြိမ်းချမ်းနိုင်တဲ့မိခင်တစ်
ဦးရဲ့ဒုက္ခတွေကိုလေ.....အင်း.....သူ့မြောကိုကိုကလွဲလို့ဘယ်သူမှရှိရာတော့တာမဟုတ်ဘူးရယ်....ဖေဘုရားနဲ့
ဆိုတာကလဲသံယောဇဉ်ဇတ်လမ်းပြတ်လို့တခန်းရပ်ခဲ့တာကြာလှပေါ့.....သမီးဖြစ်တဲ့အကျွန်ုပ်ကလဲသခင်လေး
ရဲ့အိမ်တော်သားဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့ဆိုင်သာဆိုင်ပေမဲ့မပိုင်တော့တဲ့ဘဝမျိုးကိုး.....”

အစကတော့ကိုယ်ပြောဆိုနေသမျှကို.....အိပ်ကပ်ထဲကတိုင်းခြားဆေးလိပ်ကိုထုတ်ယူပြီးမီးညှိရင်း
ကိုယ့်ခင်ပွန်းကအသာနားထောင်နေတာ...။.....နောက်တော့မှအသံတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ကိုယ့်ကိုလှမ်းပြော
တယ်..။

“.....ကွေ့လန်းရေ..မင်းတော့အကောင်းဆုံးကိုမျှော်လင့်သလို..အဆိုးဆုံးအတွက်လဲကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမှဖြစ်မယ်..အရှိကိုအရှိအတိုင်းသာလက်ခံလိုက်ပေတော့ကွယ်.....မင်းအစ်ကိုကမင်းမယ်မယ်ရဲ့စကားကိုနာခံလိမ့်မယ်လို့ကိုယ်တော့မထင်ဘူး.....”

ကိုယ်လဲအလန့်တကြားဖြစ်သွားပြီးမေးမိတယ်..။

“.....ဘာဖြစ်လို့အဲဒီလိုထင်ရတာလဲ..သခင်လေးရဲ့.....”

“.....သူကရောဘာကြောင့်နာခံလိမ့်မယ်လို့မင်းထင်သလဲကွယ်.....”

ခက်ပါဘိတော့..။.....ကိုယ်မှသူ့ကိုမေးနေပါတယ်ဆို..သူကတောင်တန်ပြန်မေးခွန်းထုတ်နေလိုက်သေးတယ်..။...ပါးစပ်ကလဲဆေးလိပ်မီးခိုးတွေမှုတ်ထုတ်နေလိုက်တာ...ထောင်းထောင်းကိုထလို့..။..ကိုယ်လဲသူ့ရင်ခွင်ထဲကနေလူးလဲထရင်းအငေါ်တူးမိတော့တာပေါ့...။

“.....အို..အကျွန်..ကိုမေးခွန်းထုတ်ပြီးပြန်ဖြေတာမျိုးမလုပ်ပါနဲ့..ဒီကနားမလည်ပါဘူး..အကျွန်ကသခင်လေးလိုဉာဏ်ပညာနဲ့ပြည့်စုံတဲ့သူမှမဟုတ်တာကို....အကြောင်းပြချက်ပေးရမဲ့အလုပ်မျိုးဆိုရင်သာတောင်ဆိုးသေးတယ်.....တကယ်လို့ကိုကိုကမယ်မယ့်စကားကိုနာခံဖို့အကြောင်းပြချက်လိုတယ်ဆိုရင်..အကျွန်ပြောတတ်တာတခုကတော့သူဟာမိဘကိုနာခံရမယ်ဆိုတာကိုသွန်သင်ခြင်းခံလာရတဲ့သူပဲဟာ..ဒီလောက်တော့သိသင့်တာပေါ့..သားဦးတို့ရဲ့ဝတ္တရားကိုကျေပြန်ခြင်းဆိုတာက....အကျွန်တို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာအခြေခံအုတ်မြစ်.....”

ပြောနေတဲ့စကားတောင်မဆုံးလိုက်ရဘူး..ညီမရေ..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကထူးထူးခြားခြားမျက်နှာပေးမျိုးနဲ့ကိုယ့်စကားကိုဖြတ်ပြောတယ်...။...

“.....ရှေးထုံးစဉ်လာအခြေခံအုတ်မြစ်တွေဟာတစ်စတစ်ပြိုင်ကွဲနေပြီပဲကွယ်..အကုန်တောင်ပြုလဲခဲ့ပြီဆိုရမှာပဲ....ကိုယ်မြင်တာပြောရရင်တော့ဒီပြောင်းလဲနေတဲ့ခေတ်သစ်ကြီးမှာ.....ရှေးထုံးအစဉ်အလာဘာညာဆိုတာတွေထက်ပိုခိုင်လုံတဲ့အကြောင်းပြချက်တွေလိုလာခဲ့ပြီ.....”

ကိုယ်လဲဟုတ်များဟုတ်နေမလားလို့ထင်မိပြန်တာပါပဲ...။ဒါနဲ့..ကိုယ့်ကိုအမြဲစိတ်သက်သာရာရစေ တဲ့အချက်လေးကိုသတိရလိုက်မိတယ်..။ဒီလိုပဲ..ဂုဏ်ချက်ကတော့ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်စိတ်ထဲမှာပဲထားတဲ့ဟာ ပါ...။...ဘယ်သူ့ကိုမှတောင်ဖွင့်မပြောဖြစ်ခဲ့ပါဘူး...။.....အခုတော့အတွင်းစိတ်တွေလဲအကုန်ကိုပွင့်ထွက်လာ တော့တာပဲ...။..ကိုယ်လဲတိုးတိုးလေးရေရွတ်မိတယ်..။

".....ဟင်း...တိုင်းခြားသူအဖြူမတွေကဖြင့်ရုပ်ဆိုးကဆိုးသနဲ့...ဘယ်လိုလုပ်ပြီးအကျွန်တို့ဟန်လူမျိုးမင်း ယောက်ျားတွေက..သူတို့နဲ့ထိမ်းမြားချင်တယ်ဆိုတာစဉ်းစားလို့တောင်မတတ်ပါဘူး..သူတို့လူမျိုးယောက်ျား သားတွေကတော့ထားပါတော့...တတ်မှမတတ်နိုင်တာ....ဒါပေမဲ့အကျွန်တို့လူမျိုးတွေအဖို့တော့....."

ကိုယ်လဲပြောရင်းမတ်တတ်နဲ့ရှုတ်တရက်ပဲရှက်ရှက်နဲ့ငြိမ်သွားမိတယ်...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းရှေ့မှာသူတို့ လူမျိုးရဲ့ယောက်ျားတွေအကြောင်းကိုလွတ်ကနဲထွက်သွားမိတာကိုး...။..ဒါပေမဲ့လဲ..ညီမဘဲစဉ်းစားကြည့်ပါဦး တော့....။...ကိုယ်သားလေးကိုမမွေးခင်ကတွေ့ခဲ့တဲ့တိုင်းခြားသူလိုဟာမျိုးကြီးကို..ဘယ်လိုယောက်ျားကများ ကြိုက်နိုင်မှာတဲ့တုံး..။..ဆံပင်တွေကလဲအရောင်ပြယ်နေသလိုဝါရော်ရော်နဲ့..မျက်လုံးအရောင်ကလဲဖျော့ဖျော့ ကြောင်ကြောင်....ခြေတွေလက်တွေကိုကြည့်ဦးမလား..အလိုလေး..ရိုးကြီးဂေါင်ဂင်နဲ့ကြမ်းထော်နေတဲ့ဟာကို ကိုကိုဆိုတာဖေဘုရားရဲ့သားဥစ္စာ..ကိုယ်သိတာပေါ့ကွယ်..အလှအပကိုအင်မတန်မက်မောသလောက်....အဲဒီ အလှအပအမျိုးစုံထဲကမှမိန်းမလှတွေကိုတမ်းတမ်းစွဲနှစ်သက်တတ်တဲ့ကိုယ်တို့ဖေဘုရားရဲ့သွေးစင်စစ်ဖြစ်တဲ့ ကိုကိုကလဲ..ဘာသားနဲ့ထုထားတာမို့တုန်း...။.....ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကလေး..ကိုယ်တပြောသူတွေအကြောင်း မလိုတမာပြောတာကြားတော့..ရယ်တယ်တော့..။

".....ဟား..ဟား...ကောင်မလေးကတော့လုပ်ကရော့မယ်..ကိုယ်တို့ဟန်အမျိုးသမီးတွေအကုန်လုံး အချောအလှတွေချည်းပဲမဟုတ်သလို...သူတို့အနောက်တိုင်းသူတွေအကုန်လုံးလဲရုပ်ဆိုးကြမ်းထော်နေကြ တာမဟုတ်ပါဘူးကွယ့်.....ကိုယ်သိရသလောက်ဆိုမင်းအစ်ကိုနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့..လီအိမ်တော်ရဲ့သမီးဆိုတာက ဖြင့်ကြည့်ကောင်းတဲ့ထဲတောင်မပါဘူးဆိုဘဲ...လက်ဘက်ရည်ဆိုင်မှာပြောနေကြတာကဖြင့်...လီသခင်မလေး ရဲ့ပါးစပ်ကအတော်ကြီးကိုပြီပြီး...အောက်နှုတ်ခမ်းတွဲကျနေလိုက်ပုံကလဲ..စပါးရိတ်တဲ့တံဇင်ကွေးအလားမှတ် ရသတဲ့....."

သူကဒီလိုလဲပြောရာ..ကိုယ်လဲစိတ်ပေါက်လာပြီးအော်မိတော့တာပဲ...။

“.....အမလေးတော်...လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကအရေမရအဖတ်မရဟာတွေပဲထိုင်ပြောနေတဲ့ဆန်ကုန်မြဲ
လေးတွေကများ..မြင့်မြတ်တဲ့လီအိမ်တော်ရဲ့သမီးလိုဂုဏ်သရေရှိမိန်းမပျိုကိုဒီလိုမို့ချိုးမျှစ်ချိုးပြောစရာလား..
သူများသားသမီးကို.....အံ့..အံ့ပါရဲ့.....”

ကိုယ်ဒေါသပုန်ထနေတာကိုမြင်တော့...သူကနောက်တီးနောက်ပြောင်နဲ့ပုခုံးတွန့်ပြလေရဲ့..အသည်း
ယားချက်တော့...။ပြီးမှသူကကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပြန်ပြောတယ်..။

“.....ကိုယ်ကြားတာကိုပဲပြန်ပြောပြတာရှိတာပါ..ကွေလန်းရဲ့...ဒါပေမဲ့ဒီလိုပြောဆိုနေကြတာကိုနဂိုကမှ
လက်မထပ်ချင်တဲ့မင့်အစ်ကိုကြားမယ်ဆိုရင်တော့...သူတခြားမိန်းကလေးဘက်ကိုစိတ်ညွတ်သွားဖို့ကရာနှုန်း
ပိုများတော့တာပေါ့.....”

နှစ်ယောက်သားပြောပြီးတော့တိတ်ဆိတ်နေမိတယ်...။သူကတော့ဆေးလိပ်ဖွာရင်းတွေးတွေးဆဆ
နဲ့စကားဆက်ပြန်တယ်.....။

“.....ဒီတိုင်းခြားသူတွေဆိုတာကလဲ.....အင်း...တချို့တွေများထွန်းတောက်စကြယ်ဖြူတွေလားမှတ်ရ
တယ်..သိပ်ကိုတင့်တယ်တာကွယ့်.....သူတို့ရဲ့ဈေးဈေးငြိမ်ငြိမ်နဲ့ဝင်းလက်နေတဲ့မျက်လုံးကြည်ကြည်တွေ.....
ပြီးတော့လွတ်လပ်ပေါ့ပါးပြီးအချုပ်အနှောင်ရယ်လို့မရှိတဲ့ကိုယ်ကာယလေးတွေနဲ့...အင်မတန်လန်းဆတ်တဲ့
အလှမျိုးပေါ့.....”

အလိုတော်.....လုပ်ပြန်ပြီ...။.....ကိုယ်လဲခင်ပွန်းဘက်ကိုမျက်စောင်းခဲပီးတော့လှည့်ကြည့်မိတော့
တာပဲ...။သူကတော့မမြင်ပေါင်..ဆက်များတောင်ပြောလိုက်သေး...။

“.....သူတို့ရဲ့ဖုံးကွယ်ထားတဲ့လက်မောင်းလေးတွေဆိုတာကလဲသွယ်ပျောင်းလို့ရယ်...ပြီးတော့ဆွဲဆောင်
မှုအရှိဆုံးအချက်ကတော့...သူတို့မှာကိုယ်တို့လူမျိုးမိန်းမပျိုတွေလိုတမင်လုပ်ယူထားတဲ့နှိမ့်ချရိုကျိုးနေတာမျိုး
တွေ..အိမ်ခြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့လုပ်နေတာမျိုးတွေလုံးလုံးမရှိဘူးကွယ့်.....သူတို့ဟာကုန်နေတဲ့နေရာရောင်ခြည်
တွေလို...တိုက်ခတ်နေတဲ့လေပြေတွေလိုပွင့်လင်းလွတ်လပ်အသက်ဝင်နေတော့တာ....စမ်းရေစီးသံလိုရယ်
သံသာသာနဲ့သူတို့မို့များကခုန်မြူးထူးနေပြီဆိုရင်.....မင်းယောက်ျားအပေါင်းရဲ့နှလုံးသားကိုလက်ချောင်းလေး
တွေနဲ့အသာဆွတ်ယူလိုက်သလားအောက်မေ့ရတယ်..ငိုက်ကနဲငိုက်ကနဲကိုကြွဆင်းကြတော့တာ.....သူတို့

လေးတွေဟာလက်ပေါ်ကိုဖြတ်ကနဲကျလာတတ်တဲ့နေ့ပြောက်ကလေးတွေလိုပါဘဲ...တခဏတော့ဝင်းလက်
လက်အလှနဲ့နွေးထွေးမိန်းမောစေပေမဲ့...ဖမ်းဆုပ်သိမ်းယူထားလို့မရနိုင်ဘူး...လိုက်ဖမ်းဖို့ကြိုးစားရင်းနဲ့အချိန်
သာကုန်သွားမယ်...သူတို့ကတော့အချိန်တန်ရင်လွင့်ပါးပျောက်ကွယ်သွားမှာပဲ.....သူတို့ကယောက်ျားတွေ
ရဲ့အသည်းကိုကစားစရာလောက်သာသဘောထားတာကိုး.....”

ဒါတွေကိုကိုယ့်ခင်ပွန်းနှုတ်ဖျားကနေကြားလိုက်ရတော့..ကိုယ်ဖြင့်အသက်ရှူတောင်ရုတ်တရက်မှား
သွားမိတယ်..။.ဘယ်တပြေသူကဝေမရဲ့အကြောင်းများပြောနေတာပါလိမ့်..။.....ဘယ်အသည်းစားဘုရင်မ
အနောက်တိုင်းသူကများ..သူ့ကိုဒါမျိုးတွေပြောတတ်လာအောင်သင်ပေးလိုက်တာပါလိမ့်..။.....အို..ကိုယ်ဖြင့်
တွေးရင်းနဲ့ဒေါသထွက်လိုက်တာဆိုတာလေ....စကားတွေတောင်အယောင်ယောင်အမှားမှားအထစ်ထစ်ငေါ့
ငေါ့ဖြစ်ကုန်တော့တာ...။

“.....ဘာ..ဘာရယ်...သူက..သခင်လေးက..သခင်လေးမှာ...ဟိုမှာ...အို..အကျွန်ကတော့ဖြင့်.....”

ဒေါသအိုးကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီးတော့သူကရယ်ပါလေရော....။

“.....မင်းကလေးကလဲစိတ်ဆိုးတတ်သကိုး...ဟား..ဟား..ဟား...ဒါပေမဲ့စိတ်မပူပါနဲ့ကွယ်..ကိုယ့်နှလုံး
သားကိုဘယ်သူမှညှို့ယူနိုင်စွမ်းမရှိခဲ့ကြပါဘူး..ကိုယ့်ရင်ခွင်တံခါးကိုအမြဲပိတ်ထားခဲ့တာပါ...အဲ...မင်းနဲ့မတွေ့
ခင်အချိန်အထိဆိုပါတော့.....”

နူးညံ့သွားတဲ့သူ့အသံချိုချိုကိုနားထောင်ရင်း..ကိုယ်ချက်ချင်းကိုကြည့်ကြည့်နူးနူးရိပ်မိလိုက်ပါတယ်..
သူ့အချစ်ဦးကဘယ်သူဆိုတာကိုလေ..စိတ်လဲချက်ချင်းကိုပြောသွားတော့တာပဲ...။.မေးတော့မေးလိုက်မိသေး
တယ်...။

“.....ခက်မှာပဲနော်.....”

“.....အင်း...ဆိုပါတော့.....တချို့အခြေအနေမျိုးမှာပေါ့.....ကိုယ်တို့ဟန်လူမျိုးယောက်ျားသားတွေဆို
တာက..အင်မတန်တသီးတသန့်နေခဲ့ကြတာမဟုတ်လား....မိန်းကလေးတွေကျပြန်တော့လဲ..အိန္ဒြေသိက္ခာ
ကိုထိန်းသိမ်းပြီးအင်မတန်မှအရှက်အကြောက်ကြီးကြသူတွေကိုး..စိတ်ခံစားမှုရော..ကိုယ်ခန္ဓာကိုရောအကုန်

လုံးကိုလုံလုံကြီးသိမ်းထုပ်ထားတဲ့ဟာမျိုးလေ.....ဒါပေမဲ့အနောက်တိုင်းသူတွေမှာတော့...သူတို့ရဲ့လှပတင့်
တယ်မှုတွေ.... ငွေငန်းဖြူလိုဝင်းမွတ်ဖြူဖွေးနေတဲ့အသားစိုင့်တွေ..စုံတွဲကုန်ကြတဲ့အခါမှာဆွတ်လှဲ့ပါလို့
ဖိတ်ခေါ်နေသလားမှတ်ရတဲ့ကိုယ်ဟန်အနေအထားလေးတွေနဲ့.....”

“.....တော်ပါတော့...သခင်လေးရယ်.....”

ကိုယ်လဲသူစကားမဆုံးခင်ကိုဝင်ဟန့်လိုက်ရတယ်..။

“.....ဒါတွေကမင်းယောက်ျားတွေအချင်းချင်းကြားမှာပြောရတဲ့စကားမျိုးတွေပါ...အကျွန်မကြားလိုပါဘူး...
သူတို့တွေအားလုံးကအခုသခင်လေးပြောနေသလိုပဲ..အိန္ဒြေသိက္ခာတွေ...ဟီရိုဩတ္တပတရားတွေလုံးလုံးမဲ့နေ
တဲ့မယဉ်ကျေးသေးတဲ့သူတွေပဲလားဟင်...အကျွန်နားထောင်နေသလောက်တော့.....ဘာထိန်းကွပ်သွန်သင်
မှုမှမရှိတဲ့အရိုင်းအစိုင်းတွေလိုပဲ.....”

သူကတွေးတွေးဆဆနဲ့ပြန်ဖြေလေရဲ့....။

“.....မဟုတ်ဘူးကွယ်..သူတို့ဟာအရိုင်းအစိုင်းသက်သက်မဟုတ်ကြပါဘူး..တခုတော့ရှိတာပေါ့လေ...သူ
တို့တိုင်းပြည်ရဲ့သက်တမ်းကမကြာသေးဘူးဆိုတော့...ငယ်ရွယ်သူတွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်းပျော်ရွှင်မှုကိုရှာရာမှာ..
မသိမ်မွေ့သေးဘူးလို့ဘဲဆိုကြပါစို့.....နောက်ပြီးတော့မင်းကြိုက်သည်ဖြစ်စေမကြိုက်သည်ဖြစ်စေ..မင်းအစ်
ကိုရဲ့ဇနီးလောင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းကလဲပြီပြီးတံလှေလိုတွဲကျနေတာဆိုတာလဲမေ့ထားလို့တော့မရဘူးကွယ်.....”

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကစကားကိုအဆုံးသတ်ရင်းပြီးပြန်ပါလေရော..။....ပြီးတော့သူ့ခုံရည်ပေါ်ကိုပြန်ထိုင်ပြီး
လဝန်းကိုပြန်ငေးနေတယ်..။....ကိုယ့်ခင်ပွန်းပြောတာတွေဟာအမှန်တွေပဲဆိုတာကိုယ်သိပါတယ်..။...သူက
သိပ်အမြော်အမြင်ကြီးတာ..။...သူပြောသမျှတွေကိုပြီးပြီးရောဆိုပြီး...ခပ်ပေါ့ပေါ့လုပ်နေလို့ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး
ရယ်..။....သူပြောတာကိုနားထောင်နေရင်းအဲဒီတိုင်းခြားသူတွေမပေါ်တပေါ်လုပ်နေတာလဲ..ခေတ်အလိုက်
တော့ပေါ်ပင်ပဲဖြစ်ပါစေ..ဆွဲဆောင်မှုတွေရှိနိုင်တယ်ဆိုတာလဲသတိထားမိလာတယ်..။....ဒါပေမဲ့လဲသူ့ဆီ
ကနေ...ဒါတွေကြားရတာကိုတော့..စိတ်အနှောင့်အယှက်အတော်ဖြစ်သား..ညီမရဲ့..။....ဒီအကြောင်းတွေကို
နားထောင်ရင်း..ဖေဘုရားနဲ့သူ့အချစ်ဆုံးကိုယ်လုပ်တော်တို့ရဲ့..တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ရယ်

မောရွှင်ပြသံတွေကိုသွားသတိရမိပြီးစိတ်မသက်မသာဖြစ်လွန်းလို့...ဒါပေမဲ့လဲခေါင်းထဲကနေအဲဒီအတွေးတွေ
ကိုဖျောက်ပစ်လို့မရတာခက်တာပဲ.....။

အခုမှပဲခေါင်းရှင်းရှင်းနဲ့အရှိကိုအရှိအတိုင်းတွေးကြည့်မိတော့.....ကိုယ့်ကိုကိုကလဲယောက်ျားပဲဟာ
နော်...။..နောက်ပြီးဒီလိုစာမလာသတင်းမကြားငြိမ်နေပုံကြီးကိုလဲကိုယ်ဖြင့်မကြိုက်ပါဘူး...သူတခုခုမဟုတ်
တာလုပ်ဖို့ကြံနေသလိုခံစားရလို့လေ...။...အဲဒါကိုကိုငယ်ကတည်းကအကျင့်ပဲ..တခုခုဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီဆိုရင်
ငြိမ်နေတော့တာ..ဘယ်သူမှသူ့စိတ်ကိုမပြောင်းနိုင်တော့ဘူး...။..ဝမ်တာမားကဆိုအခုအထိတောင်သတိတရ
ပြောတုံးရယ်...။...ကိုကိုတစ်ယောက်..ကလေးလေးတုံးကမယ်မယ်ကတခုခုကိုမလုပ်ဖို့မကိုင်ဖို့ပြောလိုက်ပြီ
ဆိုရင်တခါတည်းငြိမ်ကျသွားပြီးလက်ထဲကဟာကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားတော့တာ..ဘယ်လိုပြောပြော
ကိုမလွှတ်တော့ဘူးတဲ့လေ.....။

ကိုယ်လဲနောက်ဆုံးတော့စောင်းကိုသူ့ယွန်းသေတ္တာထဲသက်ပြင်းရှိုက်ရင်းပြန်ထည့်လိုက်ရတယ်..။
လမင်းလဲတိမ်တွေနောက်ကိုဝင်သွားလိုက်တာပြန်ကိုထွက်မလာတော့ဘူး...။..မိုးပြေးလေးသာတဖွဲဖွဲကျလာ
တော့တယ်..။..သာယာနေတဲ့ညခင်းတခုလုံးလဲတိမ်တွေအုပ်လို့လုံးလုံးကိုပြောင်းလဲသွားမှကိုး...။...ကိုယ်တို့
လဲအိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ခဲ့ကြတယ်...။.....အဲဒီညကကိုယ်နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်မပျော်ခဲ့ဘူး.....။

အခန်း ၁၂

နောက်နေ့အရုဏ်တက်တော့ကောင်းကင်ကြီးကမို့ပြီးငြိမ်သက်လို့...။..လေကလဲအိုက်စပ်စပ်နဲ့ထိုင်း
ထိုင်းမှိုင်းမှိုင်းရယ်...။..သားတောင်အကြောင်းမရှိဘဲနဲ့တမနက်လုံးအီနေတော့တာ....။

ဒီနေ့တော့မယ်မယ့်သတင်းစနည်းနာဖို့လွှတ်ထားတဲ့အစေခံကသတင်းအသစ်ကိုသယ်လာလေရဲ့..။
ဖေဘုရားပြန်ရောက်လာပြီတဲ့လေ..။..ကြည့်ရတာဝမ်တာမားကြီးတစ်ယောက်...နောက်ဆုံးတော့အရဲစွန့်ပြီး
ဘုံကျောင်းပေါက်ဝကအယူစာရေးဆရာကနေတဆင့်ဖေဘုရားဆီကို....မယ်မယ်အခြေအနေမကောင်းလို့

ပြန်လာပါမဲ့အကြောင်းစာရေးပြီးတောင်းပန်လိုက်တယ်နဲ့တူပါရဲ့...မယ်မယ်တစ်ယောက်တနေ့တနေ့အဆောင်
တော်ထဲမှာပဲထိုင်နေပြီးအစားလဲလုံးလုံးမစားဘူးဆိုတာတွေပြောပြလိုက်ဟန်တူတယ်...။...စာရေးနောက်
နှစ်ရက်နေတော့ဖေဘုရားအိမ်တော်ကိုပြန်လာခဲ့တာပဲ.....။...ကိုယ်လဲဖေဘုရားကိုသွားတွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး
သားလေးကိုတော့အနီရဲ့ဝတ်စုံလေးဆင်ပေးရတယ်...။...သူ့မြေးဦးကိုဖေဘုရားတွေ့မှာဒါပထမဆုံးအကြိမ်
လေ.....။

အိမ်တော်ရောက်တော့...ဖေဘုရားကရွှေငါးရင်ပြင်ပေါ်ကကြာကန်နားမှာထိုင်နေတာ...။...ရာသီဥတု
ကလဲပူလာ...ဖေဘုရားကလဲတရားလွန်ကိုဝလာပြီဆိုတော့...သူ့မှာလေရတဲ့ကန်နံ့ဘေးမှာပဲနေနေရတယ်ထင်
တယ်...။...ကိုယ်ပေါ်မှာလဲမိုးမခပင်အောက်ကရေလို...အရောင်ဖျော့ဖျော့လွင်လွင်နွေဝတ်စုံပိုးဘောင်းဘီပါးနဲ့
အပေါ်ဝတ်လေးပဲဝတ်ထားလေရဲ့...။...ဒုတိယသခင်မကိုယ်လုပ်တော်ဝင်ကြီးလဲ...ဖေဘုရားအနားမှာထိုင်ပြီး
ယပ်တော်သွင်းလို့...။...ယပ်ခတ်တယ်သာပြောရတာ...သူ့ကိုယ်တိုင်လဲနဖူးမှာချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကိုစီပြီးပါး
ပေါ်ကိုစီးတောင်ကျလို့...ကြည့်ရတာမကြုံဖူးအင်အားစိုက်ထုတ်ရလို့ထင်ပါရဲ့...။...ဖေဘုရားပေါင်ပေါ်မှာလဲသူ
ကိုယ်လုပ်တော်ရဲ့ကလေးတစ်ယောက်ကပွဲတော်ဝတ်စုံလေးဝတ်ထားပြီးထိုင်လို့...။...တကယ့်ကိုမြင်နေကျဖေ
ဘုရားရဲ့မြင်ကွင်းပါပဲ...။...ကိုယ်တို့လဲအနားကိုရောက်လာရော...ဖေဘုရားကလက်ခတ်တီးပြီးဝမ်းသာအားရ
ဆိုတယ်...။

".....ဟေး..ဟေး...ငါ့မြေးနဲ့သူ့မအေရောက်လာပဟေ့....."

ပြောရင်းဆိုရင်းသူ့ကလေးကိုပေါင်ပေါ်ကနေချလိုက်ပြီး.....ကိုယ့်သားလေးဆီကိုလက်လှမ်းပါလေ
ရော...မျက်နှာကလဲပြီးလို့ရွှင်လို့အသံတိုးတိုးနဲ့မြူသေးတာ...။...ကိုယ်ကနဖူးနဲ့ကြမ်းထိလုမတတ်ဦးညွတ်ပြီးဂါ
ဝရပြုတော့..ခေါင်းဆတ်ပြီးတုန့်ပြန်ပေမဲ့မျက်လုံးကတော့ကလေးဆီကကိုမခွာနိုင်ဘူးရယ်...။...ဒါနဲ့ကိုယ်က
သားလေးရဲ့လက်ကလေးတွေကိုယှက်ပေးပြီး..သူ့ဘိုးအေကြီးကိုလဲဂါဝရပြုခိုင်းလိုက်ရော...အကြီးအကျယ်ကို
သဘောကျသွားတော့တာပဲ..ညီမရေ.....။...ပါးစပ်ကလဲအိုအိုအေးအေးဆိုရင်း...သူ့မြေးကိုပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်
တော့တာ...။...လက်လေးတွေခြေထောက်လေးတွေကိုစမ်းကြည့်ရင်း...သူ့မြေးရဲ့အံ့ဩနေတဲ့မျက်လုံးဝိုင်း
လေးတွေကိုကြည့်ပြီးသဘောတကျနဲ့ရယ်သေးတယ်...။...ပြီးတော့ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးရေရွတ်လေရဲ့...။

".....အင်း..တကယ့်ကောင်ကွာ...ဟေ့..ကျွန်တွေဘယ်မတုန်းကွယ့်...မုန့်ချိုတွေချစမ်းဟေ့...တည်သီး
ခြောက်ယိုထိုးထားတာလဲယူခဲ့.....ဝက်ဆီဖြူလမုန့်တွေလဲချခဲ့စမ်း....."

အဲဒါမှဒုက္ခာ...ညီမရေ.....သားလေးမှာရှိလှမှ...သွားဆယ်ချောင်းအလွန်ဆုံးပေါ့...။...ဘယ်နှယ့်လုပ်
ပြီးတည်သီးခြောက်ယိုကိုဝါးမတုန်း..ခက်တော့တာပဲ...။...အဲဒါနဲ့အချစ်သည်းနေတဲ့သူဘိုးအကြီးကိုကိုယ့်မှာ
တောင်းပန်ရတယ်..။

".....ဖေဘုရား...မြေးတော်လေးမှာဒါတွေစားဖို့ငယ်လွန်းလှပါသေးတယ်...အစာပျော့လေးတွေပဲစားဆဲရှိ
သေးတာပါ..နောင်နည်းနည်းကြီးလာမှပဲ....."

အမလေး...ကိုယ်ကိုစကားတောင်ဆုံးအောင်ပြောခွင့်မပေးဘူး..ညီမရေ..လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီးကိုယ့်
ကိုတိတ်ခိုင်းတော့တာ..ပြီးတော့သူ့မြေးနဲ့ ဆက်စကားပြောနေလေရဲ့...။...ကိုယ်လဲစိတ်ညစ်ညစ်နဲ့ပါးစပ်ပိတ်
ပြီးထိုင်နေရတော့တာပေါ့...။

".....မင်း...ယောက်ျားပဲကွ...ငါ့မြေးရဲ့..စားစမ်းပါ.....မင်းမယ်မယ်ကမင်းကိုအခုထိဝါးဖတ်တွေခွံ့ တုံးလား
ကွဟေ.....ဟေ့...ကွေလန်း..ငါ့သမီးရဲ့.....ဖေဘုရားမှာလဲသားတွေအများကြီးရှိခဲ့တာပါကွယ့်...အင်း..လေး
ယောက်လား..ငါးယောက်လားတောင်မမှတ်မိတော့ပါဘူးကွယ်..ဆိုတော့သားတွေအကြောင်းကို..ညည်းလို
သားတစ်ဦးမိခင်ထက်စာရင်..ဖေဘုရားကပိုသိတော့မပေါ့ကွ...ဟား..ဟား...ဟား...ဟား....."

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးနဲ့သဘောတကျရယ်ရင်းဖေဘုရားကစကားဆက်တယ်..။

".....အင်း..မင်းအစ်ကိုတော်သာ..လီအိမ်တော်ရဲ့သမီးနဲ့ထိမ်းမြားပြီးနောက်..တို့မျိုးရိုးကိုဆက်ခံဖို့...အင်း
ကလေးလိုဟာမျိုးကိုသာမွေးပေးမယ်ဆိုရင်..ဖေဘုရားတော့သေပျော်ပါပြီကွယ်....."

အခန့်သင့်လိုက်ပုံများ..ညီမရေ...။..ဖေဘုရားကိုယ်တိုင်ကိုကစကားစလာမှတော့..ကိုယ်လဲအရဲစွန့်.
ပြီးမေးကြည့်မိတယ်.....။

".....ဒါပေမဲ့..ဖေဘုရား..သူများအဲဒီအနောက်တိုင်းသူနဲ့ထိမ်းမြားခဲ့ရင်ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ..အဲဒီအတွက်
မယ်မယ့်မှာလဲပူဆွေးရလွန်းလို့တနေ့တခြားလုံးပါးပါးနေပြီကော...ဘုရား..."

".....ကျွတ်..တိတ်စမ်းပါကွယ်..ငါသဘောမတူဘဲ..သူကဘာလုပ်နိုင်မှာမို့လဲ..တရားမှမဝင်တာကို..မင်း
 မယ်မယ်ကအလကား..အစိုးရိမ်ကြီးနေတော့တာ.....ဒီနေ့မနက်တောင်သူ့ကိုပြောခဲ့ပြီးပြီ...မင်းအလကားနေ
 ရင်းငိုဟယ်..ရယ်ဟယ်လုပ်မနေနဲ့လို့..ဘယ့်နယ်ဗျာ.....ကောင်လေး..သူတိုင်းခြားသူနဲ့ပျော်နေတယ်ဆိုရင်
 လဲနေပါစေပေါ့.....အသက်မှနှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိသေးတာကို....သွေးတောင်းတဲ့အရွယ်ပေကိုးကွယ့်...သူ့အ
 သက်အရွယ်တုံးကဆိုရင်.....ဖေဘုရားကြိုက်တဲ့သီချင်းသည်ကလေးတွေသုံးယောက်တောင်ရှိတာ....ငါ့သား
 ပျော်ပါးနေတာ..နေပါစေတော့လား..နောက်နှစ်လလောက်အကြာမှာသူ့အဲဒီအဖြူမကိုပြီးငွေ့ သွားရင်..အဲ.....
 ကောင်မလေးကသိပ်လှရင်တော့...ထားပါတော့..လေးငါးလပေါ့လေ...သိပ်တော့မထင်ပါဘူး..အဲ..အဲ..အဲဒီ
 အခါကျရင်တော့လက်ထပ်ဖို့အရေးကိုသူ့အသင့်ဖြစ်လာမှာပါ..ဘယ့်နယ်...တိုင်းတပါးမှာနေရုံနဲ့..လေးနှစ်လုံး
 လုံးအာသဝေါကုန်နေတဲ့ရသေ့ရဟန်းများလိုနေနေမှာလား...တိုင်းခြားသူတွေဟာလဲမိန်းမတွေပဲကွယ့်..အ
 တူတူပဲပေါ့...လို့လေ....."

".....ဒါပေမဲ့မင်းမယ်မယ်ကိုနားလည်ဖို့ကမလွယ်ပါဘူး...ဟိုအရင်ကတည်းကကိုအမြဲဘာမဆိုဖုံးကွယ်
 ထိန်းချုပ်ထားတတ်တာ...အင်း..သူ့ကိုမကောင်းပြောတာတွေမဟုတ်ပါဘူး...မင်းမယ်မယ်ကသိပ်အမြော်အ
 မြင်ကြီးတယ်...သူ့ကွပ်ကဲမှုအောက်မှာငါ့ငွေတစ်ပြားကြေးတစ်ချပ်တောင်အလဟဿမဖြစ်ခဲ့ဘူး..ငါ့မှာသူ့
 ကိုအပြစ်ဆိုစရာရယ်လို့မရှိခဲ့ပါဘူး..တချို့တချို့သောမိန်းမတွေလို..နားပူနားဆာလုပ်တာမျိုး..ဆူပူဆောင့်
 အောင့်တာမျိုးလဲမရှိခဲ့ဘူး...တခါတလေတော့လဲ..အဲဒီလိုနားပူနားဆာလုပ်ပါစေလို့တောင်တောင့်တမိတယ်
 စတွေ့ကတည်းအင်မတန်အကြံရခက်စေတဲ့....ငြိမ်သက်အေးစက်နေတာထက်စာရင်ဆူပူနေတာကမှတို့တွေ
 ကိုပိုနီးစပ်စေဦးမယ်...အိမ်း...အခုတော့လွန်ခဲ့ပါပြီလေ..ဒါတွေအားလုံးဘာမှအရေးမပါတော့ပါဘူး..မိန်းမမာ
 ယာသဲကိုးဖြာကိုဘယ်သူနားလည်နိုင်လို့လဲ....ဒါပေမဲ့...မင့်မယ်မယ်ကတော့..နဂိုစဉ်ကတည်းကအင်မတန်
 မာန်ကြီးတဲ့သူပဲ....သူ့အနားမှာနေစဉ်သက်တောင့်သက်သာရှိနေဖို့ဆိုတာဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ခဲ့ဘူး....အမြဲ
 ထိန်းချုပ်မှုတွေနဲ့တင်းကြပ်နေတာ..သူ့တာဝန်ဝတ္တရားတွေ..စောင့်စည်းထိန်းသိမ်းရမဲ့အစဉ်အလာတွေကပဲ
 သူ့ဘဝဖြစ်နေတော့တာ..ပြောရရင်သိပ်ပြီးစိတ်ပင်ပန်းစရာ.....တောက်....."

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့စိတ်အနှောင့်အယှက်အကြီးအကျယ်ဖြစ်ပြီး..စကားကိုတဝက်တပျက်မှာပဲရပ်ပစ်
 လိုက်ပါရော...။..ကိုယ်ဖြင့်ဖေဘုရားကိုဒီလိုနာကျင်ခံခက်ဖြစ်နေတာမျိုးအမှုအရာနဲ့တခါမှမတွေ့ခဲ့ဖူးတာ...
 ညီမရှေ့..။..ရုတ်တရက်ပဲဒုတိယသခင်မလက်ထဲကယပ်တောင်ကိုဖိကနဲဆွဲယူပြီး...သူ့ကိုယ်သူဒေါသတကြီး
 ယပ်ခတ်နေပြန်တယ်...။..သားလေးကိုလဲသူ့ပေါင်ပေါ်ကနေအောက်ချလိုက်ပြီးဂရုတောင်မစိုက်တော့ဘူး...။
 ဒေါသသာပိုပြီးထွက်လာသလိုပဲ....လူပျော်ကြီးလို့ထင်ရတဲ့ဖေဘုရားမှာလဲ..သူ့ခံစားချက်နဲ့သူ့ပါလားနော်...။

“.....အခုကျပြန်တော့..ငါတို့သားရဲ့ပထမဆုံးအချစ်ကိစ္စမှာဘဲ...မြေးဦးကိုမွေးထုတ်နိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်
ကူးဆန်းသူခေါင်းထဲဝင်လာပြန်ပါရော....ဒါမှမိုးနတ်မင်းကချီးမြှင့်တဲ့မြေးရတနာဖြစ်မယ်ဆိုပြီးအယူသီးနေပြန်
တယ်...မိန်းမတွေများ...အင်မတန်အလိုဆန္ဒကြီးပြီးဘာမဆိုပိုင်စိုးချင်ကြတာ...ရလေလိုလေ..အိုတစ္ဆေဆိုတာ
မျိုး.....ဟင်း.....အကောင်းဆုံးကတော့လောကကြီးအကြောင်းကိုဘာမှမသိတဲ့အနံ့မတွေပဲ.....”

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီးနာနာယပ်ခတ်နေရင်းနဲ့....ဖေဘုရားတစ်ယောက်တဖြည်းဖြည်းတော့စိတ်ပြေလာ
ပုံရပါတယ်....။..မျက်နှာပေါ်မှာမြင်နေကျ..သဘောမနောကောင်းပြီးပျော်တတ်ရွှင်တတ်..ဘာကိုမှအလေးအ
နက်မထားတတ်တဲ့မျက်နှာပေးမျိုးပြန်ပေါ်လာတယ်..။....ခဏနေတော့မျက်လုံးတွေကိုအသာဖွင့်လိုက်ပြီး..
ကိုယ့်သားလေးလက်ထဲကိုမုန့်တွေဆုပ်ထည့်ပေးတော့တာပဲ...။.....ကိုယ်လဲသူ့စိတ်ပြေလာတာမြင်တော့ထပ်
ပြီးအထွန့်တက်မိတာပေါ့....။

“.....ဒါပေမဲ့..ဖေဘုရား.....ကိုကိုကများသူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့လီသခင်မလေးနဲ့မယူနိုင်ဘူးလို့ငြင်းရင်ဘယ်
နယ်လုပ်ကြမတုံး..ဘုရား...ခေတ်တွေကလဲပြောင်းနေပြီဆိုတော့.....”

ကိုယ်ဘာပြောပြော..ဖေဘုရားကတော့နားကိုမဝင်တာရယ်...။..ပြုံးပြုံးကြီးလက်ခါပြရင်းဆိုတယ်...။

“.....ငြင်းဆန်မယ်..ဟုတ်လား...ငါ့တစ်သက်မှာ..သားကဖေအေဆန္ဒကိုငြင်းတယ်ဆိုတာတခါမှမကြားဖူး
ပါဘူးကွယ့်...စိတ်အေးအေးထားစမ်းပါ..ငါ့သမီးရဲ့....နောက်တစ်နှစ်ဆိုရင်ညည်းအစ်ကိုတော့ဥပဒေအရအမွေ
ခံမဲ့သားဦးကိုလီအိမ်တော်ရဲ့သမီးနဲ့မွေးထုတ်ပြီးသားဖြစ်နေတော့မှာ.....ညည်းသားလိုကောင်လေးမျိုးပေါ့
ကွ.....”

ပြောရင်းနဲ့သားလေးရဲ့ပါးကိုအသာလှမ်းဖျစ်သေးတယ်.....။

အိမ်ပြန်အရောက်ကိုယ့်ခင်ပွန်းကို..ဖေဘုရားပြောသမျှတွေအကုန်ပြန်ပြောပြတော့သူကတွေ့တွေ့
ဆဆနဲ့ဆိုတယ်...။

".....အင်း..ပြဿနာတစ်ခုကတော့..အဲဒီတိုင်းခြားသူကကိုယ်လုပ်တော်ဘဝနဲ့ကျေကျေနပ်နပ်နေမယ်လို့
ကိုယ်မထင်ဘူး...သူတို့နိုင်ငံမှာယောက်ျားတွေမယားတစ်ယောက်ထက်ပိုယူရိုးထုံးစံမှမရှိတာကွယ့်....."

ကိုယ်ဖြင့်ရုတ်တရက်ကိုဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင်မသိဘူး...။...ကိုကိုနဲ့ပက်သက်နေတဲ့တိုင်းခြားသူရဲ့
ခလေ့တွေကိုရော..ကိုယ်တို့ခလေ့တွေကိုသူဘာထင်မလဲဆိုတာတွေကိုပါကိုယ်ဖြင့်တစ်ခါမှကိုမစဉ်းစားမိတာ
လေ...။...သူကဖြင့်ကိုကိုတစ်ယောက်လုံးကိုတောင်ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီမဟုတ်ဘူးလား...။...ဒီထက်ဘာများပိုပြီး
လိုချင်ရသေးတာတုံး...။...ကိုယ်ကတော့..ကိုကိုရယ်..သူ့ရဲ့မိဘတွေအပေါ်တင်ကျန်နေသေးတဲ့တာဝန်ရယ်
ကလွဲလို့..ကျန်တာတွေကိုခေါင်းထဲတောင်မထည့်မိတာဆိုတော့..အလန့်တကြားမေးမိတယ်...။

".....ဘာရယ်...သူကအကျွန်ုပ်ကိုရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမယားဖြစ်ဖို့မျှော်လင့်နေတာလို့သခင်လေးဆိုလို
တာလား....."

ပြောရင်းနဲ့ကိုယ်စိတ်ထွက်လာပြန်တယ်...။..ဟုတ်တယ်လေ..ဘယ့်နယ်..ဒီပြဿနာကိုကြိုက်မိမှ
တာသူနဲ့နိုင်ငံရဲ့ခလေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကိုကြိုက်သည်ရှိ..မကြိုက်သည်ရှိ..အသာတကြည်ခွင့်ပြုရမှာပေါ့...။..
သူကဘာကိစ္စနဲ့တားမြစ်ချင်နေတာတုံး...။...မယ်မယ့်လိုမြင့်မြတ်တဲ့သခင်မကြီးတစ်ဦးလုံးတောင်..ဖေဘုရား
ကိုဒါတွေနဲ့ပတ်သက်လို့ဘယ်တုန်းကမှဘာမှမပိတ်ပင်ခဲ့တဲ့ဟာကို..သူလိုတပြေသူကများဘာတွေတစ်လကြီး
ချင်နေတာပါလိမ့်တော်...။...ကိုယ်လဲစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုပြောပစ်တယ်.....။

".....အကျွန်ုပ်ကတော့ဒါဟာရိုးရိုးလေးပဲလို့ထင်တာပဲ.....သူကအကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးနဲ့ထိမ်းမြားမှတော့သူခင်
ပွန်းကိုသူ့လူမျိုးရဲ့ခလေ့အတိုင်းလုပ်ခွင့်ပေးရမှာပေါ့.....သူတိုင်းခြားခလေ့တွေကိုဒီကိုယူလာဦးမလို့တဲ့လား
အံ့ပါရဲ့....."

အဲဒီလိုလဲပြောလိုက်ရော..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီးထူးထူးဆန်းဆန်းအမူအရာနဲ့ပြုံးပါ
လေရော..။ကိုယ်ဖြင့်သူဘာတွေများသဘောကျစရာတွေနေသလဲဆိုတာနားမလည်နိုင်ပါဘူး...ညီမရယ်...။
သူကပြောတယ်..။

".....အင်း..ဆိုကြပါစို့..ကိုယ်များမယားငယ်ယူချင်တယ်ဆိုရင်ကော.....ကိုယ်လုပ်တော်ကောက်ချင်လာခဲ့
ရင်ပေါ့....."

ရုတ်တရက်ကိုယ့်ရင်ထဲကိုနှင်းခဲစနဲ့ထိုးသွင်းဖိချေလိုက်သလားမှတ်ရတယ်...ညီမရေ့.....နလုံးသွေး
တွေရုတ်တရက်ခဲသွားသလိုဆိုတာဒီလိုနေမှာပဲ...အေးစက်နာကျင်သွားလိုက်တာဆိုတာလေ..။အကြောက်
အကြောက်အလန့်လန့်နဲ့ကိုယ်လေ..ဗလုံးဗထွေးရေရွတ်မိတယ်.....။

".....အို.....သခင်လေးရဲ့..အ..အကျွန်ုပ်ကို....ပစ်သွားတော့မှာလား.....မလုပ်ပါနဲ့....အ..အနည်းဆုံးတော့..အ
ခုတော့..မ..မကောက်ပါနဲ့ဦး...သားလေးကိုတောင်..သ..သခင်လေးအတွက်..မွေးထားပေးပြီးစရိသေးတာကို
.....အကျွန်ုပ်မှာ..ဘာ ဘာများလုပ်မိ....."

ကိုယ်ဂယောင်ချောက်ခြားဖြစ်သွားတာကိုမြင်ရတော့..သူလဲပြုန်းဆိုနေရာကခုန်ထလာပြီးကိုယ့်နား
ရောက်လာတော့တာပဲ...။..ကိုယ်တော့တုန်လှုပ်လွန်းအားကြီးလို့ဘာမှကိုသတိမထားတော့ပါဘူး..ကိုယ့်ပုခုံး
တွေအပေါ်သူ့လက်တွေသိုင်းဖက်ပြီးနားနားကပ်လို့...တတွတ်တွတ်ပြောနေတာကိုလဲကြားတချက်မကြားတ
ချက်ပေါ့...။

".....အချစ်ရယ်...ကွေလန်းရဲ့..မောင်မလုပ်နိုင်ပါဘူးကွယ်..ဘယ်တော့မှမလုပ်ပါဘူး.....လုပ်လဲမလုပ်
ချင်ပါဘူး...မင်းဟာမောင်ရဲ့တစ်ဦးတည်းသောအချစ်ဆုံးဇနီးပါ...ကိုယ်ကတိပေးပါတယ်...မင်းအပြင်နောက်
တစ်ယောက်ဆိုတာဘယ်တော့မှမရှိစေရပါဘူး....."

ဒါပေမဲ့...ညီမရယ်...သူ့စေ့ချင်းပြောလိုက်တဲ့စကားတွေဟာရုတ်တရက်အရှိက်ကိုထိုးလိုက်သလိုပဲ
ကွယ်...။...ဒီစကားမျိုးတွေဟာ...ဇနီးတိုင်းအင်မတန်ကြောက်ပေမဲ့တချိန်ချိန်မှာတော့ကြားရမယ်ဆိုတာကို..
သက်မချလက်ခံရင်းကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရတဲ့အရာတွေပေါ့...။...ဒါပေမဲ့ကိုယ့်သခင်လေးကကိုယ့်ကိုချစ်တယ်
ဆိုတာကိုနားလည်ထားတော့ဒါတွေကကိုယ့်နဲ့လုံးလုံးကိုမဆိုင်သလိုနေခဲ့တာလေ...။.....အခုကျတော့ရုတ်

တရက်ကြီးကိုပဲဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့်...ကိုယ့်မယ်မယ်အပါအဝင်.....ရာပေါင်းများစွာသောမျိုးဆက်တွေထဲက အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ကြပေမဲ့သူတို့သခင်လင်ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကိုဆုံးရှုံးခဲ့ရပြီး.....စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတဲ့ဇနီး မယားတွေရဲ့ရင်ကွဲနာကျင်ခံစားရတာတွေကို...သူမို့ကိုယ့်ရင်ထဲကိုရက်ရက်စက်စက်သွန်ထည့်ရက်တယ်...။ လုပ်ရက်ပါပေ့ကွယ်...။..ကိုယ်လဲရုတ်တရက်ကိုမထိန်းနိုင်မသိမ်းနိုင်လူးလို့မို့မိတော့တာပဲ.....။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်ကိုအသာရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီးချော့ရင်း..နားနားကိုလဲတိုးတိုးကပ်ပြောတယ်...။ ဘာတွေပြောသလဲလို့တော့မမေးပါနဲ့..ညီမရယ်...။..ကိုယ်ပြန်မပြောပြဘူး...။..ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အခုပြန်ပြောရင်တောင်..အခုကိုအသေအလဲရှက်မိဦးမှာပဲ...။...တွေ့မိရင်တောင်မျက်နှာချက်ခြင်းရဲတက်လာ တော့တာ...ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားကနက်နဲတဲ့ချစ်ခြင်းလို့သာအကြမ်းဖျင်းဆိုကြပါစို့ရဲ့...။..ဒီလိုနဲ့ပေါ့လေ.. ကိုယ့်ရိုက်သံတွေလဲတဖြည်းဖြည်းစဲလို့..ရင်ထဲမှာသက်သာရာရလာတော့တယ်..။

ဒါနဲ့ကိုယ်တို့တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပဲထိုင်နေကြတုံးသူကမေးပါလေရော...။

".....ဘာကြောင့်ဒီလောက်တောင်ငိုရသလဲ...အချစ်ရယ်....."

ကိုယ်လဲခေါင်းကိုသာတွင်တွင်ကြီးငုံထားမိတော့တာပဲ...။..မျက်နှာပေါ်ကိုသွေးတွေတက်လာပြီး..ပါး တွေရဲလာတာကိုလဲသတိထားမိတယ်...။..သူကလေကိုယ့်မျက်နှာကိုလက်နှစ်ဖက်နဲ့အသာမော့ယူရင်းမေးပြန် တယ်...။

".....ဟင်....ပြောပါဦး...ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်....."

သူကဒီလိုဖွဲ့ခတ်နေတော့လဲသူ့မေးခွန်းတွေဖြေရင်ဖြစ်နေကျအတိုင်းအမှန်တရားကကိုယ့်ပါးစပ်ဖျား ကိုခုန်တက်လာတော့တာပါပဲ.....။..အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့အဖြစ်မှန်ကိုပြောပြမိတာပေါ့...။

".....အကျွန်ုပ်လုံးသားထဲမှာသခင်လေးပဲရှိတာကိုးလို့...သိပ်ချစ်မိတော့လဲ..ဆုံးရှုံးရမှာကိုအကျွန်ုပ် ကြောက်...ကြောက်...."

ပြောရင်းနဲ့ရှက်ပြီးအယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ကိုယ်ရပ်လိုက်မိပေမဲ့..သူ့မျက်လုံးတွေကသူနားလည် ပါတယ်ဆိုတာကိုအဖြေပေးနေကြတယ်...။..ပြီးတော့အသံတိုးတိုးလေးနဲ့နူးနူးညှို့ညှို့မေးတယ်.....။

".....အချစ်ရယ်...တကယ်လို့များအဲဒီတိုင်းခြားသူကမင်းအစ်ကိုကို..မင်းကိုယ့်ကိုချစ်သလိုပဲချစ်နေ
မယ်ဆိုရင်ရော...သူ့လဲမိန်းမသားပေပဲ.....ဟိုပင်လယ်ရပ်ခြားအနောက်ပြေမှာမွေးပေမဲ့...သူ့စိတ်နေသဘော
ထားဟာတခြားမိန်းမတွေထက်ဘာများကွာခြားမှာမို့လဲ....အချစ်ရော...အဲဒီတပြေသူရောမိန်းမတွေပဲဥစ္စာ....
မင်းတို့ရဲ့ခံစားချက်တွေ..မျှော်လင့်တောင့်တတဲ့အရာတွေအကုန်လုံးအတူတူပဲဆိုတာ..လက်ခံရမှာပေါ့....."

ဟုတ်သား...ညီမရှေ့...သူ့လဲကိုယ်လို့ပဲဆိုတာကိုတစ်ခါမှကိုမတွေ့ခဲ့မိတာလေ....။...ကိုယ်ဘာကိုမှ
ကောင်းကောင်းသဘောမပေါက်ခဲ့ဘူးဆိုတာအခုမှပဲသိတော့တယ်..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကအမြဲကိုယ့်ကိုရှင်းပြ
သင်ကြားပေးနေရတော့တာပဲ.....။...အဲ...နားလဲလည်ရော....

".....အမလေး...ဒုက္ခပါပဲ..သခင်လေးရဲ့...အကျွန်အခုမှနည်းနည်းသဘောပေါက်တော့တယ်...
တကယ်လို့များ...အကျွန်ကိုနဲ့အဲဒီတိုင်းခြားသူတို့ချစ်နေကြမယ်ဆိုရင်ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမတုံး...ဘုရား...
ဘုရား....."

အခန်း ၁၃

ညီမရှေ့.....ဘာကနေဘယ်လိုစပြောရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး...တကယ်.....။...ကိုကို့ဆီကနေ
စာရောက်လာတယ်လေ...ကိုယ့်နဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းဆီကိုရေးလိုက်တာ..အကူအညီတောင်းတဲ့စာဆိုကြပါစို့ရဲ့....။
မယ်မယ်တို့ဖေဘုရားတို့ကို..ဖြောင်းဖျပေးဖို့ကိုယ့်ကိုအကူအညီတောင်းထားလေရဲ့..။...ပြီးတော့..သူ့တပြေသူ
အကြောင်းလဲပါတယ်..သူ့ချစ်တယ်ဆိုတဲ့သူ့အကြောင်းပေါ့...။...အဲဒီတပြေသူဘယ်လောက်တောင်လှပချော
မောကြောင်းကို..တကတည်းမှ..စာပန်းချီချယ်ပြထားတော့တာပဲ..။...ဘာတဲ့..အဲ...နင်းဖုံးနေတဲ့ထင်းရှူးမွှေး
ပင်ပျိုလိုအင်မတန်တင့်တယ်တဲ့ဇနီးဆိုပဲ....။

အမလေး.....အဓိကအကြောင်းကိုပြောဖို့မေ့နေတာ....ဟုတ်တယ်..ညီမရှေ့...သူတို့ဟာအနောက်
တိုင်းထုံးစံအတိုင်း...လက်ထပ်ပြီးသွားကြပြီတဲ့ကွယ်...။...မယ်မယ်ရေးလိုက်တဲ့အမြန်ပြန်လာဖို့စာကိုလဲရတဲ့အ

တူတူ...သူ့ဇနီးကိုအခုအိမ်ပြန်ခေါ်လာမယ်တဲ့...။...ဆိုတော့..ကိုယ်နဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုသူ့ဘဝတရလုံးရဲ့အရေး
ကိစ္စမို့လို့အကူအညီတောင်းရတာပါတဲ့လေ...။...သူတို့နှစ်ယောက်သိပ်ချစ်ကြသတဲ့ကွယ်။

ကိုယ်လေ..လုံးလုံးကြီးကိုပြောင်းလဲသွားပြီ..ညီမရေ..ကိုယ်နဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကြားကချစ်ခြင်းကြောင့်
ကိုယ်တော့ပြောင်းလဲသွားပြီ..ဒါမှမဟုတ်ကိုယ့်လူသူဘက်သားဖြစ်သွားပြီဆိုချင်ဆို..မယ်မယ်ပြောခဲ့တဲ့စကား
တွေကိုလဲမကြားယောင်မိတော့ဘူး...မယ်မယ့်ပူဆွေးမှုတွေကိုလဲမေ့ထားမိတယ်..။.....ကိုကိုတစ်ယောက်
မယ်မယ့်ကိုတော်လှန်ပြီးလုပ်ချင်ရာလုပ်သွားတာကိုလဲ..သတိမရတော့ပါဘူး..။.....ကိုယ်ကိုယ့်သခင်လေးကို
ချစ်သလိုပဲ..အဲဒီတပြေသူကကိုကိုကိုချစ်တယ်ဆိုရင်..ဘာမှတိုက်တွန်းဆွဲဆောင်နေဖို့တောင်မလိုပါဘူးကွယ်
သူတို့တောင်းတဲ့အကူအညီကိုကိုယ်မငြင်းနိုင်ပါဘူး.....။

ကိုယ်မနက်ဖြန်မယ်မယ့်ဆီကိုသွားမယ်.....။

ညီမရေ....ကိုယ်မယ်မယ့်ဆီကိုသွားတွေ့ခဲ့တာဒီနေ့ဆိုသုံးရက်တောင်တိုင်ခဲ့ပြီ..။

ကိုယ်လေ..အင်မတန်ကိုနှိမ့်နှိမ့်ချချနဲ့ရိုက်ကျိုးကျိုးကိုသွားတွေ့ခဲ့တာပါ..။..ပြောမဲ့စကားလုံးတိုင်းကိုလဲအသေ
အချာကိုစိစစ်ရွေးချယ်လိုက်ရပုံများတော့..လက်ထပ်တော့မဲ့ဇနီးလောင်းအတွက်ရတနာရွေးချယ်နေတဲ့သတို့
သားနဲ့သူမသာကိုယ်မသာရယ်..။..မယ်မယ့်အဆောင်တော်ကိုကိုယ်တစ်ယောက်ထဲပဲသွားပြီး....အတတ်နိုင်
ဆုံးကိုငြင်ငြင်သာသာနဲ့အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပေးတာပဲ..ညီမရယ်..။..ဘယ်လိုမှကိုနားမဝင်တာကွယ်..။
ကိုယ်ပြောတာတွေကိုမယ်မယ်ကတခွန်းမှကိုနားမလည်တာ..။.....နှစ်ယောက်သားတစ်ဖမ်းပြင်ပြင်တွေကျလို့
လေ...။...သားအမိနှစ်ယောက်ကြားကို..ဘယ်လိုမှနားမပေါက်နိုင်ဖြစ်နေကြတော့တာ..။..မယ်မယ်ကကိုယ့်
ကိုတပြေသူနဲ့ကိုကိုဘက်ကိုပင်းပြီး..မအေအရင်းကိုကာပြန်တယ်ဆိုပြီးစွပ်စွဲယူဆတော့တာပဲကွယ်..။..ပါးစပ်
ကဖွင့်မပြောပေမဲ့..သူ့ရင်ထဲမှာဒီလိုပဲယူဆနေတယ်ဆိုတာကို...ကိုယ်နားလည်မိတယ်..။...ကိုယ့်ကိုရိုင်းပြခွင့်
တောင်မပေးတဲ့အထိပဲ...။...ကိုယ်မှာလေ..ပြောမဲ့စကားတွေကိုအသေအချာပြင်ဆင်ပြီး...ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်
လဲစိတ်ထဲမှာပြောမိတယ်..။

".....အင်း.....မယ်မယ့်ကိုသူ့အင်မတန်လှပခဲ့တဲ့နုပျိုစဉ်အခါက.....သူတို့ထိမ်းမြားခဲ့တဲ့မင်္ဂလာပွဲနဲ့ဖေဘုရား
ရဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေပြည့်ဝနေခဲ့တဲ့ရက်တွေအကြောင်းသတိပြန်ဖော်ပေးရမယ်....."

အဲဒီလိုတွေးတောပြီးအသေအချာတော့ပြင်ဆင်သွားပါရဲ့ကွယ်.....မှန်းချက်နဲ့နှမ်းထွက်မကိုက်တာ ကဆိုးလှတယ်...။ဒီလောက်တောင်ထိန်းချုပ်စောင့်စည်းနေရတဲ့...တင်းကြပ်လှတဲ့အစဉ်အလာပုံစံခွက်ထဲမှာ ထီးသုံးနန်းသုံးစကားလှစကားခန့်တွေနဲ့ပြောနေရတဲ့အခါဘယ်လိုလုပ်ပြီးအချစ်အကြောင်းစပြောရပါမလဲ...။ နှင်းဆီရောင်တိမ်လွှာနုကို....ကြမ်းကြုတ်လှတဲ့သံတံတင်းထဲထည့်လှောင်ထားသလိုမျိုး...ဝါးတံမျက်စည်းကို ဆေးပုံးမှာနှစ်ပြီးအင်မတန်နူးညံ့တဲ့လိပ်ပြာတောင်ပုံပန်းချီဆွဲဖို့ကြိုးစားသလိုမျိုး....အခြီးအမောက်မတည့်တွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲ..။ဒီလိုအင်မတန်သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့အချစ်အကြောင်းနဲ့...ငယ်ရွယ်သူတို့ကြားကနလုံးသား နှစ်ခုကိုချည်နှောင်ထားတဲ့...သံယောဇဉ်ကြိုးနဲ့ဖူးစာအကြောင်းတွေကိုစပြောဖို့ကိုယ့်မှာအထစ်ထစ်အငဲ့ငဲ့ နဲ့ကြိုးစားတယ်ဆိုရင်ပဲမယ်မယ့်မျက်နှာပေါ်မှာ.....သရော်တော်တော်လှောင်ပြီးရိပ်တွေထင်ဟပ်လာပြီးတော့ ခါးခါးသီးသီးကိုပိတ်ပြောတော့တာ...။

".....အချစ်တဲ့လား...ဟင်းဟင်း...နားထောင်လို့တော့ကောင်းပါရဲ့...တကယ့်လက်တွေ့ဘဝမှာမရှိတာက ဆိုးတာပဲ...မှတ်ထားကွဲ့.....ယောက်ျားနဲ့မိန်းမအကြားမှာ..ဘာအချစ်ဘာသံယောဇဉ်မှမရှိဘူး...ကဗျာတွေ လင်္ကာတွေထဲကဟာတွေကိုဒီမှာလာမရွတ်ပြပါနဲ့...နားခါးလှတယ်.....ငါသိသလောက်တော့..ယောက်ျားနဲ့ မိန်းမအကြားမှာဆန္ဒရမက်နဲ့တပ်မက်ခြင်းပဲရှိတယ်.....မိန်းမတွေအပေါ်ယောက်ျားတွေရဲ့တပ်မက်မှုနဲ့..မိန်း မတွေရဲ့သားယောက်ျားလေးလိုချင်တဲ့ဆန္ဒတွေပေါ့.....ဒီဆန္ဒတွေပြည့်ဝသွားပြီးရင်သူတို့ကြားမှာဘာမှမကျန် ခဲ့တော့ဘူး....."

ကိုယ်လဲနောက်တမျိုးစမ်းကြည့်တာပဲ..ညီမရေ...။

".....ဒါပေမဲ့..မယ်မယ်ရယ်..မယ်မယ်နဲ့ဖေဘုရားလက်ထပ်ခါစအချိန်တုံးက..နလုံးသားချင်းစကားပြောခဲ့ တဲ့အချိန်လေးတွေကိုတောင်သတိမရတော့ဘူးလား...ဘုရား....."

ဗြဲနဲ့ဆိုမယ်မယ်ကကိုယ့်နှုတ်ခမ်းတွေကိုလာပိတ်ပစ်တယ်...။...ချစ်ချစ်တောက်ပူကျက်နေတဲ့လက် ရေရှင်းလေးပိန်ပိန်လေးတွေကတဆတ်ဆတ်တုန်ယင်လို့.....။

".....သူ့အကြောင်းဘယ်တော့မှလာမပြောနဲ့...သူ့အနားမှာမိန်းမတွေမှရာချီရှိခဲ့တာ..ဘယ်မိန်းမနဲ့နလုံး သားချင်းစကားပြောခဲ့သလဲဆိုတာငါမသိဘူး....."

ကိုယ်လဲတဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့မယ်မယ့်လက်ချောင်းလေးတွေကို...ဆုပ်နယ်ရင်းမေးမိတယ်....။

“.....ဒါဆိုရင်..မယ်မယ့်နှလုံးသားကကောဟင်.....”

သူ့လက်ကိုဆတ်ကန်ပြန်ဆွဲယူရင်း..အသံခြောက်ခြောက်ကပ်ကပ်နဲ့ဖြေလေရဲ့....။

“.....ငါ့နှလုံးသားတဲ့လား....အင်း...ငါ့နှလုံးသားထဲမှာဘာမှမရှိဘူး..ဘာမှမကျန်တော့ဘူး..မိဘစကား
ကိုမနာခံတဲ့သားမိုက်မွေးထုတ်ပေးမဲ့ငါ့မြေးယောက်ျားလေးကိုပဲစောင့်နေတာ.....ငါအသေရဖြောင့်အောင်ငါ
မြေးကိုတို့ဘိုးဘွားတွေရဲ့ကဗျည်းတိုင်တွေရှေ့ကိုခေါ်သွားပြဖို့ဆန္ဒပဲရှိတော့တယ်.....”

ပြောပြီးတော့မျက်နှာကိုတခြားတဖက်ကိုလှည့်ပစ်လိုက်ပြီးကိုယ့်ကိုလုံးလုံးကိုစကားမပြန်တော့ဘူး..
ညီမရေ...။..ကိုယ်လဲဝမ်းနည်းပမ်းနည်းနဲ့..ပဲပြန်လာခဲ့ရတော့တယ်..။..ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အကြား..ဘာတွေ
ကများစည်းခြားပစ်လိုက်တာပါလိမ့်ကွယ်..။...ရင်ကွဲမတတ်အော်ဟစ်ပြောနေကြပေမဲ့..တစ်ယောက်ကိုတစ်
ယောက်လုံးလုံးကိုမကြားတော့တဲ့အပြင်..စကားတွေအများကြီးပြောခဲ့ကြပေမဲ့..တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်ကြတော့တဲ့အဖြစ်မျိုးရောက်ခဲ့မှကိုး..။...ကိုယ်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီဆိုတာလဲခံစားမိပါ
ရဲ့...ဟုတ်တယ်..အချစ်ကြောင့်ကိုယ်လုံးလုံးကိုပြောင်းလဲသွားခဲ့တော့တယ်.....။

ပမာဆိုရရင်..ကိုယ်ဟာအတိတ်ကာလနဲ့..ပစ္စုပ္ပန်ကိုဆက်သွယ်ထားတဲ့တံတားအိုယိုင်ယဲ့ယဲ့လေး
လိုပါဘဲ...။...ကိုယ့်လက်တစ်ဘက်ကမယ်မယ့်လက်ကိုဆုပ်ထားမိဆဲပဲ...။...လွှတ်လိုက်ရင်သူ့မှာတစ်ယောက်
တည်းကျန်ခဲ့ရမှာလေ...။..ကိုယ့်ရဲ့လက်တခြားတစ်ဘက်ကိုတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကခိုင်ခိုင်မြဲမြဲတွဲလို့....အချစ်
ကိုတော့ကိုယ်ဘယ်လိုမှလက်မလွှတ်နိုင်ဘူးကွယ်..။

အနာဂါတ်ကရောဘယ်လိုများဖြစ်လာမလဲ..ညီမရယ်.....။

ကိုယ့်နေ့ရက်တွေလဲစောင့်ဆိုင်းခြင်းနဲ့ပဲတခါကုန်လွန်ပြန်ပြီပေါ့.....ညီမရေ...။...ကိုယ်လေအိပ်မက်
တစ်ခုကိုအမြဲလိုလိုမက်တတ်လာတယ်..။..ရေပြာပြာလှိုင်းတွေအပေါ်မှာသွားနေတဲ့သင်္ဘောဖြူကြီးတစ်စင်း

ကိုပေါ့...။ရွက်တိုက်လာတာမြန်လိုက်ပုံများတွေ့..ကမ်းခြေဘက်ကိုငှက်ကြီးတစ်ကောင်တဟုန်ထိုးပျံသန်း
လာသလိုပဲ...။တတ်များတတ်နိုင်ရင်တွေ့လေ...ကိုယ့်လက်ကိုဆန့်ပြီးအဲဒီသင်္ဘောကြီးကိုဖမ်းဆုပ်လို့သမုဒ္ဒ
ရာအလယ်မှာဘဲရပ်ခိုင်းထားလိုက်မိမှာ....။.....သူ့စိတ်ကြိုက်လုပ်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက်..ကိုကိုတစ်ယောက်ပျော်နိုင်
သေးရဲ့လားဆိုတာကို..ကိုယ်အကြိမ်ကြိမ်စဉ်းစားမိတယ်...။.....သူ့မိဘရဲ့အိမ်တော်အမိုးအောက်မှာသူ့အတွက်
နေရာမရှိတော့ဘူးဆိုတာကိုရောသိမှသိရဲ့လားဟင်....။

ဒါပေမဲ့ကိုယ့်လက်တွေကအခုလက်ငင်းဖြစ်ပျက်နေတဲ့အရာတွေအားလုံးကိုရပ်တန့်စေနိုင်လောက်
တဲ့အားမှမရှိတာ...။..ကိုယ့်မှာတွေးရင်းပူလိုက်နဲ့အိမ်မက်သာမက်နေရတဲ့အခြေအနေမျိုးကိုး...။..ဘယ်အရာ
ကမှအဲဒီသင်္ဘောဖြူကြီးကို...ကိုယ့်အတွေးထဲကနေမဖယ်ထုတ်နိုင်ခဲ့ဘူး..ညီမရေ..အဲ..ပြုံးပြုံးလေးနဲ့ဘူးမူတ်
နေတဲ့ကိုယ့်သားလေးကလွဲလို့ပေါ့...။..ဒါပေမဲ့ညလယ်တွေမှာများကိုယ်နိုးလာခဲ့ရင်..လှိုင်းပုတ်သံတဝုန်းဝုန်းကို
ကြားနေရတယ်ထင်မိပြန်တာပဲ...။...နာရီနဲ့အမျှတရွေ့ရွေ့နီးကပ်လာတဲ့သင်္ဘောကြီးကိုတားဆီးနိုင်တဲ့အရာ
ဘာဆိုဘာမှကိုမရှိတော့ဘူးထင်ပါရဲ့.....။

တပြေသူဇနီးကိုလက်တွဲလို့ပြည်တော်ပြန်လာမဲ့ကိုကိုအကြောင်းတွေးရတာမောလှပေါ့..ညီမရေ...။..
ဘယ်လိုများဖြစ်ကြဦးမှာပါလိမ့်...။..အဲဒီလိုမကြုံဖူးအထူးတဆန်းတွေကိုမြင်ရမှာလဲစိတ်ထဲမှာရွံ့ကြောက်ကြီး
ရယ်...။.....လောလောဆယ်တွေ့စောင့်ရလွန်းလို့ထုံတောင်နေပြီမှတ်တာပဲ...။..ကောင်းတယ်ဆိုတယ်ရယ်
လဲမသိတော့ပါဘူး..စောင့်ရတာကိုပဲသိတယ်..။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကပြောပြတယ်...။..နောက်ခုနှစ်ရက်ကြာတဲ့အခါ..မြို့မြောက်ဘက်ရေတံခါးကိုဖြတ်စီး
တဲ့မြစ်ဝရဲ့ဆိပ်ကမ်းမှာ...သင်္ဘောဖြူကြီးကပ်မတဲ့လေ...။..ကိုယ်ဘာကြောင့်များအချိန်တွေကိုရသမျှဆွဲဆန့်ပြီး
ခုနှစ်ရက်နေဆိုက်မဲ့အစားရှစ်ရက်နေ့ကမ်းကပ်စေချင်တာလဲဆိုတာကို...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကနားကိုမလည်နိုင်
ဘူးဖြစ်နေလေရဲ့...။..ဒီဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မဟုတ်တဲ့အရာကြီးမြန်မြန်ရောက်လာမှာကို...ကြောက်နေမိတဲ့ခံစားချက်
ကိုစကားလုံးတွေအနေနဲ့ဘယ်လိုဖွင့်ပြောရမလဲဆိုတာ..ကိုယ်မသိတော့ဘူး.....။

ကိုယ်ခင်ပွန်းဆိုတာကလဲယောက်ျားသားပဲဟာ...ဘယ်လိုလုပ်ပြီးမိန်းမသားဖြစ်တဲ့မယ်မယ့်ရင်ထဲခံ
စားချက်တွေကိုထွင်းဖောက်မြင်နိုင်ပါ့မလဲနော်...။...ကိုကိုပြန်အလာကိုမယ်မယ့်မှာ..ခါးခါးသီးသီးဖြစ်ရှာတာ
ကိုကိုယ်မေ့လို့ကိုမရဘူး..ညီမရယ်...။..သွားလဲမတွေ့ဖြစ်တာကြာပေါ့...။.....ကိုယ်တို့ကြားမှာပြောစရာရယ်လို့
မှမရှိတော့တာလေ...။..မယ်မယ်တစ်ယောက်ထဲဖြစ်နေရှာတာကိုတွေ့..မေ့ထားလို့ကိုမရတော့တာ..။

ကိုကိုနဲ့သူ့ချစ်သူကိုလဲအတွေးထဲကနေထုတ်လို့ကိုမရပြန်ဘူး...။..ဒီလိုနဲ့ပဲကိုယ်လဲ..လေပြင်းရိုက်ခြေ
ခံရတဲ့ယိုင်နဲ့နဲ့နီးပင်များလိုပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းတော့မယ်မှတ်တာပဲ.....။

အခန်း ၁၄

ညီမရေ...အားတော့နာပါရဲ့...။..ကိုယ့်မလဲညီမအအားကိုမစောင့်နိုင်တော့လို့...ကိုယ်ဟာကိုယ်ဘဲ ထွက်လာလိုက်တော့တယ်...။..အင်း...လမ်းပဲလျှောက်လာလိုက်တာလေ.....။..ကိုယ်ထွက်လာတာမြင်လို့အာ ခေါင်ခြစ်အော်နေတဲ့သားလေးကိုလဲ....သူ့အထိန်းလက်ထဲပဲခဏထည့်ခဲ့ရတာပဲ..မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး...။... ဟင်...နေပါစေ..ညီမ...လက်ဘက်ရည်ဆိုရင်ရပါပြီ...။..ကိုယ်ချက်ခြင်းပြန်ရမှာ..။..ညီမကိုပြောပြချင်လွန်း လို့သာ..ခဏပြေးလာခဲ့တာ.....။

သူတို့ရောက်လာကြပြီ..ညီမရဲ့...အင်း...ကိုယ့်ကိုကိုနဲ့သူ့အနောက်တိုင်းသူပေါ့...။..လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်နာရီ လောက်ကပဲရောက်လာကြတာ..။..ကိုယ်တို့နဲ့မနက်စာတောင်အတူစားပြီးသွားကြပြီ..။..အမလေး...သူ့ကိုလဲ မြင်ဖူးခဲ့ပြီ...ညီမရေ..အဲဒီအနောက်တိုင်းသူကိုပေါ့...။.....စကားတွေပြောနေတာလဲကြားဖူးလိုက်ပြီ..နားတော့ မလည်ဘူးပေါ့လေ...။..သူ့ကြည့်ရတာထူးဆန်းလွန်းလို့ကိုယ်မှာပြုံးပြုံးကိုကြည့်နေမိတော့တာပါပဲ...။

မနက်ကပဲ..ကိုယ်တို့မိသားစုမနက်စာစားနေကြတုန်း...တံခါးစောင့်ကအသည်းအသန်ကိုပြေးလာပြီး သတင်းပို့တာ..သူ့မှာအသက်ရှူတွေလဲမှားလို့...ဦးညွတ်ဖို့ဆိုတာသတိတောင်မရနိုင်ဘူး...။

".....သခင်လေး..သခင်မလေး..တံခါးဝမှာ..သခင်လေးတစ်ပါးနဲ့အမျိုးအမည်မသိလူတစ်ယောက်ရပ် နေတယ်..ဖျာ....အဲဒီလိုလူမျိုးတော့တစ်ခါမှကိုမမြင်ဘူးပေါင်..ဘုရား.....ကျွန်တော်မျိုးကြီးတော့ယောက်ျား လားမိန်းမလားလဲမခွဲတတ်ပါဘူး.....အရပ်မြင့်လိုက်တာကတော့ယောက်ျားသားတွေလိုနေပေမဲ့..မျက်နှာက မိန်းမမျက်နှာနဲ့ပါ...ထွက်ရှုတော်မူပါဦး...သခင်လေးဘုရား....."

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်းထမင်းစားတူကိုချလိုက်တယ်..။

".....သူတို့ပဲကွယ့်....."

ကိုယ့်ရဲ့အံ့သြတကြီးမေးခွန်းထုတ်နေတဲ့အကြည့်တွေကိုသူကတိုးတိုးငြင်သာဖြေပြီးကိုယ်တိုင်တံခါး ဝကိုထွက်သွားပါရော...။..ပြီးတော့သူတို့တွေကိုခေါ်ပြီးချက်ခြင်းပြန်ဝင်လာကြတော့တာ..။.....ကိုယ်လဲနှုတ်

ဆက်ဖို့နေရာကထလိုက်ပေမဲ့..အဲဒီအရပ်မြင့်မြင့်တိုင်းခြားသူကိုတွေ့..လိုက်ရတော့..ပြောမဲ့စကားတွေလဲအစ
ကိုရှာမရတော့ပါဘူး...။...ကိုကိုကိုဆိုတာသတိတောင်မထားမိလိုက်ဘူး...။.....အဲဒီဒူးအောက်နားကနေဖြာ
ကျနေတဲ့အပြာရင့်ရောင်ဝတ်ရုံနဲ့သွယ်သွယ်လျလျနဲ့မြင့်မြင့်မားမား..နိုင်ငံခြားသူကိုသာစိုက်ကြည့်နေမိတော့
တာ။

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့ကိုယ့်လိုကြောင်အမနေဘူး...။.....တခါတည်းသူတို့တွေကိုဝင်ထိုင်ဖို့ပြောပြီး
တော့ထမင်းနဲ့လက်ဘက်ရည်တွေထပ်ယူလာဖို့...အစေခံတွေကိုအမိန့်ပေးတော့တာပဲ...။..ကိုယ်ကတော့ဘာ
မှကိုမပြောနိုင်ဘဲနဲ့သူ့ကိုပဲကြည့်ပြီးရင်းသာကြည့်နေမိတော့တာ...။...အခုအချိန်ထိတောင်ကိုယ့်မှာထပ်တလဲ
လဲပြောနေမိသေးတယ်...။

".....ဒီတစ်ခမ်းပြင်ပြင်တိုင်းခြားသူနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...သူကရောတို့တွေဘဝထဲကိုဘယ်လိုများ
ဝင်ဆံ့မှာပါလိမ့်....."

ကိုကိုကသူ့ကိုသိပ်ချစ်တယ်ဆိုတာလဲသတိမရနိုင်တော့ပါဘူး...။..သူ့ကိုကိုယ့်အိမ်ထဲမှာတင်မျက်ဝါး
ထင်ထင်မြင်မြင်လိုက်ရတော့....အကြီးအကျယ်ကိုစိတ်တွေရှုပ်ထွေးမိတော့တာ...။..ဟိုလေ..အိမ်မက်မက်နေရင်း
နဲ့တောင်အိမ်မက်ကသဘာဝကျလွန်းလို့.....ဒါဟာအိမ်မက်ပဲဆိုတာကိုသိနေပြီးမကြာခင်ပြန်နိုးတော့မှာလို့
ခံစားသိနေသလိုမျိုးကြီးကွယ်...။

သူဘယ်လိုပုံလဲ..ဟုတ်လား..အင်း..ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး...။...ဒါတောင်သူ
တံခါးဝကနေဝင်လာကတည်းက..ကိုယ့်မှာမျက်တောင်မခတ်တမ်းကိုကြည့်နေမိတာတော့...။..အဲ...ခဏစဉ်း
စားပါရစေဦး.....။

အင်း....သူကကိုကိုထက်အရပ်ပိုမြင့်တယ်...ညီမရဲ့...။.....ဆံပင်ကတိုတိုနဲ့..နားတစ်ဘက်တချက်မှာ
သေသေဝပ်ဝပ်ကျနေတာမျိုးလဲမဟုတ်ဘူး....အရပ်လေးမျက်နှာကလေးပြင်းတွေစုပြုံတိုက်တာခံထားရသလို
မျိုး..ကော့လန်နေတာရယ်...။..အရောင်ကတော့လိမ္မော်ဝါနဲ့အညိုဖြောင့်ဖြောင့်စပ်ထားသလိုမျိုး..ရွှေရောင်သန်း
လို့..ဟိုလေ..ကျားရိုးစိမ်းထားတဲ့အရက်ရှိပါကော..အဲ..အဲ..အဲဒီလိုအရောင်မျိုး...။...မျက်လုံးတွေကတော့မှန်
တိုင်းအောက်ကပင်လယ်ပြင်လိုအပြာမှိုင်းမှိုင်းနဲ့..ညီမရဲ့....သူကလေ...သိပ်လဲပြုံးခဲတာပဲ...။

ကိုကိုပြောသလိုသိပ်လှသလားလို့..သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်းကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မေးခွန်းထုတ်မိတယ်....။
မှန်တာပြောရရင်တော့ကိုယ်ဖြင့်သူ့ကိုလှတယ်လို့မထင်ပါဘူး....တကယ်ပြောတာ...။...မျက်ခုံးတွေကိုကြည့်
လိုက်တော့လဲ..မိန်းကလေးတွေမှာရှိရမဲ့အတိုင်းသေးသေးသွယ်သွယ်နဲ့ကွေးကွေးညွတ်ညွတ်ရှိရမဲ့အစား....
ထူပြီးတန်းနေတဲ့မျက်ခုံးတွေကလေးလေးနက်နက်မျက်လုံးအစုံပေါ်မှာထင်းလို့...။..သူနဲ့ယှဉ်လိုက်တော့

ကိုကိုမျက်နှာလေးကမှအရိုးအဆစ်ပြေပြေ..အသားပြည့်ပြည့်နဲ့နဖတ်နေတာ...။ဒါတောင်သူကအသက်မှနှစ်ဆယ်ပဲရှိသေးတာ..ကိုကိုအောက်ကိုတောင်လေးနှစ်ငယ်နေသေးတာနော်...။

အင်း..လက်တွေ့ကိုကြည့်ပြန်တော့..သူနဲ့ကိုကိုကိုယ်ခန္ဓာတွေကိုဖွက်ထားပြီးလက်လေးတွေပဲယှဉ်ထုတ်ပြထားမယ်ဆိုရင်..ကိုကိုလက်တွေ့ကမှမိန်းကလေးလက်တွေ့လို့ဆိုရမယ်...။..သံလွင်ရောင်အသားဝင်းဝင်းနဲ့ချောမွတ်နေတာ...။.....သူ့လက်ကတော့ကွယ်..အရိုးအဆစ်တွေငေါထွက်နေတာ..အရေပြားပေါ်ကနေတောင်ဖောက်မြင်နေရတယ်...။...လက်ကောက်ဝတ်ကလဲကိုယ့်လိုပြေပြေပြစ်ပြစ်မဟုတ်တဲ့အပြင်..သူကိုယ့်ကိုနှုတ်ဆက်ရင်းကိုယ့်လက်တွေ့ကိုလှမ်းဆုပ်လိုက်တော့..သူ့လက်ဖဝါးတွေကကြမ်းလိုက်တာ...တကတည်းမှပဲအသားမာတွေတည်လို့ရှုတောင်နေတာကိုသတိထားလိုက်မိတယ်...။...မနက်စာစားပြီးလို့သူတို့လဲထွက်သွားကြရော..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုဒါတွေပြောပြမိတော့..သူကရှင်းပြတယ်.....။.....အဲဒါအနောက်တိုင်းသူတွေ...သူတို့ရဲ့မင်းယောက်ျားတွေနဲ့ကစားတဲ့..."တင်းနစ်"..လို့ခေါ်တဲ့ဘောလုံးရိုက်ကစားနည်းတစ်မျိုးကြောင့်လက်တွေ့ကြမ်းပြီးသန်လာတာတဲ့...။..ကြည့်ရတာပျော်တော်ဆက်နည်းတစ်မျိုးထင်ပါရဲ့...။..အဲဒါကြားရတော့ကိုယ့်မှာအနောက်တိုင်းသူတွေသူတို့သခင်လေးတွေကိုကြုံပုံကြီးကလဲဘယ်နှုန်းကြီးပါလိမ့်ဆိုပြီး...တအံ့တဩဖြစ်ရသေးတယ်..ဘယ်နှယ်..ချစ်ရေးငင်ဖို့များဘောလုံးကိုအပြန်အလှန်ရိုက်ကြရတယ်လို့..အံ့ရော...။

နောက်ရှိသေးတယ်..ညီမရေ..။..သူ့ခြေထောက်တွေကလေ...ကိုကိုခြေထောက်တွေထက်ကိုပိုကြီးနေတာ..နှစ်လက်မတော့အသာလေးပဲ...။...ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါဘိတော့...နှစ်ယောက်လုံးအတွက်ပြောပါတယ်....ကိုယ့်မိန်းမကကိုယ့်ထက်ပိုထွားနေတာ.....ဂွကျလိုက်ပုံများကွယ်...။..ကိုကိုကတော့ကွယ်..ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအနောက်တိုင်းသားတွေလိုဝတ်လို့..ပြောသမျှလုပ်သမျှဟာတွေကလဲ..သိပ်အနောက်တိုင်းဆန်တာပဲကိုး...။..လှုပ်ရှားလိုက်ရင်လဲဖျတ်ကနဲ..ပြီးတော့ငြိမ်နေတယ်ရယ်လို့ကိုမရှိဘူး.....ငယ်ငယ်တုံးကလိုလေတိုးတဲ့ငွေရောင်ကျူပင်အလား..ကြက်သရေရှိရှိညွတ်ကိုင်းနေတတ်တဲ့ကိုယ်ဟန်လေးတွေများအစတောင်ရှာမရတော့ဘူး..တကယ်...။..ခေါင်းကိုအမြဲဝံ့စားစားမော့လို့...စကားများပြောမနေဘူးဆိုရင်မျက်နှာကလဲတည်လိုက်တာ...။..အရင်ကလိုဘာအဆင်တန်ဆာဘာလက်ဝတ်မှလဲမဆင်တော့ဘူးရယ်..အဲ.....လက်တစ်ဘက်ကလက်သူကြွယ်မှာဝတ်ထားတဲ့ရွှေလက်စွပ်ရိုးရိုးလေးကလွဲလို့ပေါ့...။..အဲဒီလက်စွပ်ကလေးမှာလဲဘာရတနာမှစီချယ်ထားတာမဟုတ်ဘူးကွယ်.....တကယ်ပြောင်ဆိုမှပြောင်ကြီး...။..ပြီးတော့လေ..အနောက်တိုင်းအဝတ်မည်းမည်းကြီးနဲ့ဆိုတော့လူကလဲပိုပြီးတောင်ဖြူဖြူရော်ပုံပေါက်လို့...အင်း.....။

ထိုင်တာတောင်မှပဲအနောက်တိုင်းထိုင်နည်းအတိုင်း.....ဒူးနှစ်လုံးကိုထပ်ထိုင်တယ်ဆိုမှတော့ကမ်းကုန်ပြီပေါ့..ညီမရယ်...။.....ပြီးတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းရယ်..သူ့ဇနီးရယ်နဲ့အနောက်တိုင်းလိုပြောနေကြတာများတရွတ်ရွတ်ရယ်..ကိုယ့်မိခင်ဘာသာရင်းများကျလို့ကွယ်..အလွယ်တကူကိုပြောနေလိုက်ကြတာ...။..အနောက်တိုင်းဘာသာစကားရဲ့အသံကလဲ...ကျောက်စရစ်ခဲများစကောထဲထည့်ဝိုင်းလိုက်သလိုကလောက်ကလက်

နဲ့...နားကလောလိုက်ပါဘိတော့..။

ကိုကိုကတော့ပြောင်းလဲပြီဆိုတော့လဲတစ်ခုမကျန်ပဲ...ညီမရေ့..မျက်လုံးတွေကအစအရင်နဲ့ကိုမတူ
တော့ဘူး...။..မျက်လွှာချနေတယ်လို့ကိုမရှိတော့ပဲ..အကြည့်တွေကဖျတ်ကနဲဖျတ်ကနဲအပြင်အင်မတန်ရဲရဲဝံ့
ရှိတဲ့မျက်လုံးမျိုးတွေကွယ်...။.....စကားပြောပြီဆိုရင်လဲတဘက်သားရဲ့မျက်လုံးထဲကို..တည့်တည့်စိုက်ကြည့်
တတ်သေးတယ်..။..ပြီးတော့..ရွှေရယ်..လိပ်ခွံအမည်းရယ်နဲ့ကိုင်းလုပ်ထားတဲ့ဆန်းဆန်းပြားပြားမျက်မှန်ကို
လဲတပ်လို့...။.....မျက်မှန်နဲ့ဆိုတော့ကိုကိုကရိုရင်းစွဲအသက်ထက်ပိုကြီးသွားသလိုထင်ရတာ..။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေကတော့..မယ်မယ့်နှုတ်ခမ်းလေးတွေအတိုင်းပဲရှိဆဲပဲ...။..ပါးပါးလျှပ်လျှပ်ပုံကျကျ
နဲ့အင်မတန်မှပီရိသေသပ်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေပေါ့..တင်းတင်းစေ့လို့...။..တခုပဲ..ကိုကိုနှုတ်ခမ်းလေးတွေ
မှာငယ်ငယ်တုံးကအတိုင်း...လိုချင်တာမရရင်ဖြစ်လေ့ရှိတဲ့စုပတ်ပတ်အရိပ်အရောင်လေးတွေကိုတွေ့နေရဆဲ
ပဲ...အဲဒါလေးတစ်ခုပဲကွာတယ်..။

စားပွဲတစ်ခုလုံးမှာတော့..ဟန်လူမျိုးဆိုလို့ကိုယ်နဲ့ကိုယ့်သားလေးပဲကျန်တော့တယ်မှတ်တာပဲ...။..သူ
တို့ကတော့ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာတိုင်းခြားအဝတ်တွေဝတ်ပြီး...တိုင်းခြားစကားတွေနဲ့ပြောနေလိုက်ကြတာမိုးကိုမွန်
လို့..ကိုယ်နဲ့သားလေးကတော့တစ်ခွန်းတောင်နားလည်တာမဟုတ်ဘူး...။..မယ်မယ့်နဲ့ဖေဘုရားကအိမ်တော်
ကိုပြန်ခေါ်မဲ့အချိန်အထိ..သူတို့ဒီမှာကိုယ်တို့နဲ့အတူနေကြမတဲ့လေ...။..ကိုယ့်အိမ်မှာသူတို့ကိုခေါ်ထားတယ်
ဆိုတာများမယ်မယ်တစွန်းတစကြားသွားလို့ကတော့..အင်း..မိုးမီးလောင်တော့မှာပဲ...။.....တွေ့ရင်းနဲ့တောင်
ကြောချမ်းလွန်းလိုက်တာဆိုတာများ...။.....ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကဒီလိုဆုံးဖြတ်မှတော့နာခံရုံရှိတာပေါ့လေ...။
ပြောရရင်ကိုကိုဆိုတာကလဲကိုယ့်အစ်ကိုအရင်း...ဒီမိသားနဲ့ဒီမိသားတွေပဲမဟုတ်လား...။

ဒါနဲ့ထမင်းအတူထိုင်စားကြတော့..ကိုကိုတပြေသူကထမင်းစားတူနဲ့လုံးလုံးကိုမစားတတ်တာကိုး...။
ကိုယ့်မှာသူတူတစ်စုံနဲ့ဒုက္ခများနေတာကိုကြည့်ပြီး..အကျီလက်နဲ့မျက်နှာကွယ်လို့ပြီးမိသေးတယ်..ဘယ့်နှယ်
ကိုယ့်သားရဲ့လက်သေးသေးလေးတွေကမှသူထက်မြိုမြိုကိုင်နိုင်သေး...။.....သူ့ခြေတူကိုတအားဆုပ်လို့မျက်
မှောင်ကြုတ်ထားပြီး..စိတ်ဝင်တစားနဲ့တော့သင်ယူပါရဲ့...။..လက်ချောင်းတွေကိုကသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့..လုပ်ရတဲ့
ဟာတွေနဲ့အံ့ကိုမဝင်တာရယ်...။..အင်း..ဘာဆိုဘာမှကိုမသိတာကိုး...။

အဲဒီတပြေသူ့အသံကလေး..သိလား..ညီမ..ကိုယ်ကြားဖူးတဲ့မိန်းကလေးတွေရဲ့အသံလိုမျိုးမဟုတ်ဘူးတော့...။.....ကိုယ့်တို့အတွက်ဆိုရင်..မိန်းမသံဆိုတာကအသံလွင်လွင်စူးစူးနဲ့တိုးတိုးသာသာအသံမျိုးမဟုတ်လား...။.....ဥပမာကွယ်ကျောက်စိုင့်နှစ်ခုကြားဖြတ်စီးသွားတဲ့စမ်းရေစီးသံမျိုး..ဒါမှမဟုတ်..ကျူပင်တွေကြားတေးဆိုနေတဲ့ငှက်ကလေးတွေရဲ့အသံလိုမျိုးလေ...။.....သူ့အသံကတော့ဩရရနဲ့..ညီမရဲ့..ဆိုတော့သူကစကားပြောခဲပေမဲ့...သူ့မို့လို့များပြောလိုက်ပြီဆိုရင်လဲသူ့အသံအောင်အောင်ကို..ရပ်ပြီးတော့ကိုနားထောင်ယူရတာရယ်...။...သူ့အသံက..အင်း...ဘယ်လိုပြောရပါ...ဟိုလေ..နွေဦးပေါက်ကောက်ရိတ်ချိန်တန်နေတဲ့စပါးနံ့ပြည့်ပြည့်တွေကိုလေတိုးလိုက်သလိုမျိုးရယ်..ချိုလွင်ထွက်မလာပဲနဲ့..ခပ်ဩဩနံ့ပြည့်ပြည့်ဝဝအသံမျိုး...။ကိုကိုကိုဖြစ်ဖြစ်..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုဖြစ်ဖြစ်စကားလှမ်းပြောလိုက်ပြီဆိုရင်..ခရားရေလွှတ်ပဲ..ညီမရဲ့...ခပ်သွက်သွက်မြန်မြန်ပြောတတ်တယ်...။.....ကိုယ်နဲ့တော့မပြောဖြစ်ပါဘူး..သူ့စကားကိုယ်မသိ..ကိုယ့်စကားသူမသိအခြေအနေမျိုးကိုး...။

ကိုကိုတပြေသူကကိုယ့်ကိုနှစ်ခါ..ဖျတ်ကနဲပြီးပြတယ်...။...သူများပြီးလိုက်ရင်လေ..ငြိမ်နေတဲ့စမ်းရေမျက်နှာပြင်ပေါ်ကိုရုတ်တရက်နေရောင်ဖြာကျလာပြီးအလင်းပြန်လိုက်သလိုပဲကွယ်...ဖျတ်ကနဲပေမဲ့မျက်လုံးလေးတွေကပါလိုက်ပြီးပြီး..မျက်နှာတစ်ခုလုံးကြည့်လင်ဝင်းလက်သွားတာ...။.....သူ့အပြီးကိုကိုယ်နားလည်လိုက်ပါတယ်...။...“တို့တွေမိတ်ဆွေဖြစ်လို့ရမလားကွယ်”...လို့မေးလိုက်တဲ့အပြီးမျိုး...ပြီးတော့တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်မရေမရာနဲ့ကြည့်နေမိကြတယ်...။

ကိုယ်လဲတိတ်တိတ်လေးဖြေမိတယ်....“မင်းကိုယ့်သားလေးကိုမြင်တဲ့အခါကိုယ်တို့မိတ်ဆွေဖြစ်နိုင်မဖြစ်နိုင်...သိရမှာပေါ့ကွယ်”...လို့လေ...။

ဒါနဲ့သူ့ကိုပြဖို့သားလေးကိုအင်္ကျီအနီရဲလေးထုတ်ဆင်ရတယ်....ဖဲဘောင်းဘီစိမ်းလေးနဲ့တွဲဝတ်ပေးတာလေ...။...ပြီးတော့ချယ်ရီပွင့်လေးတွေထိုးထားတဲ့ဖိနပ်ကလေးကိုလဲဝတ်ပေးရတာပေါ့...။...ငွေဆွဲကြီးလေးကိုပါဆင်လို့..ရွှေသားဗုဒ္ဓရုပ်ပွားလေးတွေသီချုပ်ထားတဲ့နေကာဦးထုတ်လေးပါဆောင်းပေးရသေးတယ်...။

အဲဒီလိုမင်းသားလေးအလားဆင်ပေးပြီးမှသားလေးကိုသူ့ဆီခေါ်သွားပြတာပေါ့...။...သူ့ရှေ့မှာလဲချလိုက်ရော..ကိုယ့်သားလေးကလေး..ကားကားလေးရပ်ပြီးသူ့ကိုတအံ့တဩနဲ့ငေးကြည့်နေပါရော...။...ဒါနဲ့သူ့ဘက်လှည့်ပြီးသားလေးကိုဂါဝရပြုခိုင်းတော့...သားလေးခမြာလက်လေးနှစ်ဘက်ယှက်လို့ယိုင်တီးယိုင်တိုင်နဲ့ဦးညွတ်ရာတယ်...။

သူကလေတစ်လျှောက်လုံး..ကိုယ့်သားလေးကိုပြီးပြီးငေးကြည့်နေတာ....သားလေးကဦးလဲညွတ်လိုက်ရော..ခေါင်းလောင်းများထိုးလိုက်သလိုအသံဩဩကျယ်ကျယ်နဲ့ရုတ်တရက်ရယ်ချလိုက်ပြီး..အသံချိုချိုနဲ့လွှတ်ကနဲအော်သေးတယ်...။...ပြီးတော့သားလေးကိုရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းပြီးကုပ်ပိုးကလေးကိုတရုတ်ရုတ်နမ်းတော့တာပဲ...။.....ဦးထုတ်ကလေးကျွတ်ကျသွားလို့ခေါင်းပြောင်လေးဖြစ်နေတဲ့သားလေးပေါ်ကနေကျော်ပြီး

သူကိုယ့်ကိုလှမ်းကြည့်လေရဲ့...။...သူ့အကြည့်တွေကကိုယ့်ကိုလှမ်းစကားပြောနေကြတာ...."တို့လဲဒီလိုသား
လေးမျိုးလိုချင်လိုက်တာ"...တဲ့လေ...။

ကိုယ်လဲပြုံးရင်းပြန်ပြောလိုက်တယ်.."ဒီလိုဆိုကိုယ်တို့မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီပေါ့".လို့..။

ညီမရေ...ကိုယ်တော့လေ..ကိုကိုသူ့ကိုဘာကြောင့်ချစ်မိသလဲဆိုတာသိစပြုလာပြီလို့ထင်တာပဲ..။

ကိုကိုနဲ့သူ့ဇနီးပြန်ရောက်လာတာ..ဒီနေ့နဲ့ဆိုရင်ငါးရက်တိုင်ခဲ့ပြီ..ညီမရဲ့..။..အခုချိန်ထိကိုဖေဘုရားနဲ့
မယ်မယ့်ကိုသွားပြီးဂါဝရပြုနုတ်ဆက်တာမျိုးမလုပ်ကြသေးဘူး...။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့ကိုကိုကတော့နာရီနဲ့ချီပြီး
ကိုအနောက်တိုင်းဘာသာနဲ့စိတ်ပျက်လက်ပျက်အချေတင်ပြောနေတတ်တယ်..။..ဘယ်လိုများဆုံးဖြတ်ကြမ
လဲဆိုတော့ကိုယ်မသိပါဘူးကွယ်..။..တခုပါပဲ..ဘာပဲလုပ်လုပ်အလောတကြီးမဟုတ်ဘဲ....စဉ်းစဉ်းစားစားနဲ့
လုပ်မှတော်ကကျမယ်လို့ထင်မိတာပါဘဲ..။..ဒီအတောအတွင်း..ကိုယ်ကတော့တပြေသူကိုပဲအကဲခတ်နေမိ
တာ...။

သူ့ကိုကိုယ်ဘယ်လိုမြင်လဲလို့များ..ညီမမေးလာခဲ့ရင်ကိုယ်တော့မသိဘူးလို့ဘဲဖြေရမှာပဲကွယ်..။...သူ
ကကိုယ်တို့လူမျိုးမိန်းမတွေနဲ့လုံးလုံးကိုမတူတာတော့အမှန်ပဲ...။...သူ့လှုပ်ရှားနေထိုင်ပြုမူနေသမျှဟာအလွန်
ကိုလွတ်လပ်ပြီးသက်တောင့်သက်သာရှိတဲ့ပုံပေါက်တဲ့အပြင်...သွက်သွက်လက်လက်နဲ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းလဲရှိ
သေးတယ်...။.....ကြည့်လိုက်ရင်လဲတည့်တည့်ပဲတော့..ရိုးတိုးရှန်.တန်.ဖြစ်နေမျိုးလုံးလုံးကိုမရှိတာရယ်..။..
သူ့အိမ်ဦးနတ်ဖြစ်တဲ့ကိုကို. မျက်ဝန်းထဲကိုလဲဘယ်နှယ်မှရက်သွေးမဖြန်းဘဲနဲ့စိုက်ကြည့်တတ်တယ်..။...အိမ်
ကယောက်ျားတွေစကားပြောနေရင်နားစိုက်ထောင်နေတတ်ပြီး...သူပါတခွန်းနှစ်ခွန်းဝင်ပြောတတ်တယ်...။
အဲလိုအခါမျိုးဆိုရင်ရယ်သံတွေကိုညံ့လို့ပေါ့..။...ကိုယ့်အိမ်တော်ဟောင်းကစတုတ္ထသခင်မလမေလို့ပဲ...သူ့ကို
ကြည့်ရတာလဲမင်းယောက်ျားတွေနဲ့အကျွမ်းတဝင်ရှိပုံပဲ..ညီမရဲ့..။

ဒါပေမဲ့ကွာတော့ကွာသေးတာပဲ...။...ကိုယ်မြင်တာပြောရရင်..စတုတ္ထသခင်မလမေကမှသူ့အလှကို
ယစ်မူးနေတဲ့မင်းယောက်ျားတွေရှေ့မှာ..သူ့ကိုယ်သူစိတ်ချယုံကြည်ပေမဲ့..စိုးရိမ်စိတ်ကလေးနည်းနည်းတော့
စွက်နေသေးတယ်လို့ထင်တာပဲ..။...သူ့အလှပအတင့်တယ်ဆုံးအချိန်မှာတောင်...တကယ်လို့များသူ့ဒီလိုမလှ
တော့ရင်သူ့ကိုဘယ်သူမှစိတ်ဝင်စားတော့မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့စိုးရိမ်မှုမျိုးပေါ့..။

ဒီကိုကိုတပြေသူကတော့..လမေတစ်ယောက်လှတာမျိုးကိုလုံးလုံးမမှီပေမဲ့ဘာဆိုဘာမှစိုးရိမ်ဟန်
မတူဘူး..။...မလှလို့လဲကိုယ့်ကိုယ်ကိုစိတ်အညစ်ခံနေမဲ့သူမျိုးမဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ...ယောက်ျားတွေရဲ့စိတ်ဝင်

စားမှုကိုခံရတာသဘာဝပဲလို့ခံယူထားသလိုမျိုးရယ်..သူ့ကိုကြည့်လာအောင်ကြိုးပမ်းအားထုတ်နေတာမျိုးလဲမရှိတဲ့အပြင်...ကျွန်မကတော့ရှင်တို့မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ...အရှိအတိုင်းပဲနေတယ်...ရှင်တို့ထင်တာမြင်တာတွေကို ကျွန်မကရူမစိုက်လှပါဘူး..လို့ပြောနေသလားမှတ်ရတယ်..။

ကြည့်ရတာတော့တော်တော်လေးကိုမာနကြီးသလိုထင်ရတယ်..ညီမရေ..။.....ကွယ်....အနည်းဆုံးတော့မာနကြီးတာမဟုတ်ရင်တောင်..ကိုယ်တို့မိသားစုထဲကိုသူသယ်လာတဲ့ပြဿနာတွေအားလုံးကိုသူနဲ့လုံးလုံးကိုမဆိုင်သလိုလုပ်နေတော့တာတော့အတော်ဝကျသကဲ့..။...ကျန်တဲ့သူတွေကသာပူလောင်နေကြတာ သူကတော့ထမင်းကြမ်းယပ်ခတ်စားနေတာထက်တောင်အေးသေး..အားအားရှိကိုယ့်သားလေးနဲ့ကစားလိုက်စာအုပ်ဖတ်လိုက်..စာရေးလိုက်နဲ့နေတာ..။..စာအုပ်ဆိုလို့..သူလာတော့စာအုပ်တွေကိုသေတ္တာပေါင်းမြောက်များစွာနဲ့ကိုသယ်လာခဲ့တာလေ..။..စာတွေကလဲရေးနိုင်လိုက်ပုံကတော့..တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင်ပဲ..ညီမရေကိုယ်များသူပုခုံးပေါ်ကနေအမှတ်မထင်ကျော်ကြည့်မိရင်...တစ်လုံးတစ်လုံးဆက်နေတဲ့စာလုံးအကြီးကြီးတွေကစာရွက်တစ်လုံးကိုအပြည့်ရယ်..။....ကြည့်ရုံသာရှိတာ..ကိုယ်ကတော့နကန်းတစ်လုံးတောင်နားမလည်ပါဘူး..။.....ဒါပေမဲ့သူ့အကြိုက်ဆုံးအချိန်ဖြုန်းနည်းကတော့..ဥယျာဉ်ထဲမှာအကြာကြီးထိုင်တာပဲ..။...ထိုင်တယ်ဆိုမှဒီအတိုင်းကို..အလကားသက်သက်ထိုင်နေတာရယ်..။.....သူ့လက်ထဲများဖာထိုးအပ်တို့ပန်းထိုးခွေတို့ကိုယောင်လို့တောင်မမြင်ဖူးဘူး....။

တရက်မှာတော့..ကိုကိုနဲ့သူမနက်စောစောကတည်းကနေထွက်သွားလိုက်ကြတာနေ့လည်ခင်းကြီးရောက်မှချွေးသံတရွံ့ရွံ့..ဖုံတွေမြေကြီးမှုန်တွေအလိမ်းလိမ်းနဲ့ပြန်လာကြသတော့်..။..ကိုယ့်မှာအံ့ဩလွန်းလို့ဒီလိုပေလူးစုတ်ပြတ်ပြီးပြန်လာရအောင်.....ဘယ်ကိုသွားပြီးဘာတွေများလုပ်ခဲ့ကြတာတုန်းလို့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုကပ်မေးမိတယ်..။

".....သူတို့အနောက်တိုင်းသားတွေရဲ့အားကစားနည်းတစ်မျိုးဖြစ်တဲ့....ခရီးရှည်လမ်းလျှောက်ထွက်ခဲ့ကြတာကွယ်....."

ကိုယ်လဲတခါမှမကြားဖူးတာနဲ့မေးကြည့်မိတယ်..။

".....ဘာကြီးတုန်း..အဲဒီ..ခရီးရှည်လမ်းလျှောက်ထွက်တာ..ဆိုတာကြီးက....."

“.....အင်း...ခရီးရှည်လမ်းလျှောက်ဆိုတာက.....တော်တော်လမ်းတဲ့တောဘက်နေရာတစ်ခုကိုမြန်မြန်နဲ့ အကြာကြီးလမ်းလျှောက်တာမျိုးပေါ့.....မင်းအစ်ကိုနဲ့သူ့ဖုန်းကဒီနေ့ဆို..ဟိုခရမ်းရောင်တောင်ကုန်းထိပ်အထိ ရောက်ခဲ့ကြသတဲ့.....”

“.....ဟင်..ဘာဖြစ်လို့အဲလောက်အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်ကြတာတုံး.....”

ကိုယ်လဲအံ့ဩတကြီးနဲ့မေးမိတယ်...။..ဘာကိစ္စနဲ့များတောင်တွေဘက်အထိတောင်သွားကြတာပါ လိမ့်လို့လေ.....။

“.....အပျော်သက်သက်ပေါ့..ကွေလန်းရဲ့..အဲဒါသူတို့ရဲ့အပန်းဖြေနည်းတစ်မျိုးလေ...”

ကြားမကြားဖူးပေါင်...ညီမရေ..။အဟုတ်ပြောတာ...သူတို့အပန်းဖြေပုံကလဲအတော်ဝကျသကိုး...။ လယ်သူမလိုအလုပ်ကြမ်းသမားကိုတောင်...အဲဒီလောက်အဝေးကြီးလမ်းလျှောက်ခိုင်းဖို့ဆိုတာလွယ်တာမှတ် လို့...ပန်းလွန်းလို့ဟပ်ထိုးလဲသွားမှာ...။..ကိုယ်လဲခင်ပွန်းသည်ကိုအဲလိုပြောပြမိတော့.....သူကရှင်းပြတယ်...။

“.....သူ့နိုင်ငံမှာတုန်းက..သူ့ဘဝကအင်မတန်လွတ်လပ်တာကိုး.....အခုကျတော့ဒီအိမ်နဲ့တံတိုင်းမြင့်မြင့် ကြီးတွေနောက်ကဥယျာဉ်အသေးလေးမှာပဲနေနေရတော့..ချုပ်နှောင်ထားသလိုခံစားရသတဲ့...လျှောင်အိမ်ထဲ ကငှက်ကလေးများအတောင်ညောင်းနေသလိုပေါ့ကွယ်...အဲဒီတော့အခွင့်ရတုန်းအဝေးကြီးပျံတာပေါ့.....”

အင်း.....ညီမရေ.....ကြားရသမျှကတော့အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ်ဆိုသလိုပဲ.....။..ကိုယ့်အတွက်ကဖြင့်ဒီ အိမ်နဲ့ကိုယ်တို့ရဲ့အခုနေထိုင်မှုဘဝပုံစံဟာ.....ရိုးရာထုံးစံနဲ့ယှဉ်လိုက်ရင်လွတ်လပ်ခေတ်မှီလွန်းမကလို့ခေတ် တောင်လွန်နေပြီ...။..ဥယျာဉ်တံတိုင်းတွေဆိုတာကလဲဖြတ်သွားဖြတ်လာမျက်စိတွေအောက်ကနေအကာအ ကွယ်ပေးပြီးအေးအေးဆေးဆေးနေလို့ရမဲ့...ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်အတွက်သာကိုး...။.....ကုန်စိမ်းသည် ကလဲအိမ်ထဲလှမ်းကြည့်.....ချိုချည်သည်ကလဲတစေ့တစောင်းချောင်းကြည့်ဆိုတာမျိုးတော့အဖြစ်မခံနိုင်ပါဘူး တော်.....ဘယ်နယ်...။..ကိုယ့်ဖြင့်စိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့တွေ့မိတယ်..ဘာမှတော့ဖွင့်မပြောဖြစ်ပါဘူး.....။

“.....အင်း...ဒီဥယျာဉ်ကိုများတံတိုင်းမြင့်သလေး..ကျဉ်းကြုတ်သလေးလုပ်နေတာ...တံတိုင်းအဆင့် ဆင့်နဲ့တို့အိမ်တော်ရင်ပြင်တွေမှာများသာဆိုဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး.....”

ကိုကိုတပြေသူကတော့သူကိုကိုချစ်ကြောင်းပြဖို့လဲဝန်မလေးဘူးတော့...။မနေ့ညကနည်းနည်း အိုက်စပ်စပ်ရှိတာနဲ့..ကိုယ်တို့အားလုံးဥယျာဉ်ထဲမှာထွက်ထိုင်ကြတယ်လေ.....။...ကိုယ်ကတော့ထုံးစံအတိုင်း ယောက်ျားတွေနဲ့နည်းနည်းလှမ်းတဲ့ကြွေထိုင်ခုံပုလေးမှာထိုင်တယ်....သူကတော့ကိုယ့်အနားကစည်းရိုးလက် ရမ်းအုတ်ခုံနိမ့်လေးပေါ်မှာပြီးတုံ့တုံ့နဲ့ထိုင်ရင်း.....ဆည်းဆာအလင်းမှိန်မှိန်လေးထဲမြင်နိုင်သမျှတွေကိုလက် ညှိုးထိုးပြီးကိုယ့်ဆီကနေအရာဝတ္ထုတွေရဲ့နာမည်တွေမေးရင်းလိုက်ဆိုရင်းလုပ်နေလေရဲ့...။...ပြောလို့ပြောတာ မဟုတ်ဘူးညီမရေ..သူကလေ..အတော်တော့တတ်လွယ်တာ..အရာဝတ္ထုတစ်ခုခုရဲ့နာမည်ကိုသူများကောင်း ကောင်းကြားပြီးသွားပြီဆိုရင်ဘယ်တော့မှမမေ့တော့ဘူးရယ်...။...ကိုယ့်နောက်ကနေဖျည်းတွေသရတွေကို အသံတိုးတိုးလေးနဲ့ထပ်ခါထပ်ခါလိုက်ရွတ်ရင်း..အသံအနိမ့်အမြင့်ကိုလဲစမ်းကြည့်နေသေးတယ်...။...ကိုယ်က အမှားပြင်ပေးရင်..ရှက်ရှက်နဲ့ရယ်လို့...။...ဒီလိုနဲ့ကိုယ်တို့အိမ်သားတွေစကားပြောနေကြတုံး..ကိုယ်တို့မိန်းမ သူတွေလဲကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပျော်နေတာပေါ့...။

ခဏကြာတော့လုံးလုံးကိုမှောင်လာတော့ပန်းတွေသစ်ပင်တွေကျောက်တုံးတွေကိုသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရ တော့လို့စာသင်တာလဲရပ်လိုက်ရရော..သူလဲတိတ်သွားပြီးဂနာမငြိမ်ဖြစ်လာတော့တာပဲ...။...ဒါနဲ့ကိုကိုဘက်ကို လှည့်သွားပါလေရော...။...ခဏနေတော့ဖျတ်ကနဲထပြီးကိုကိုဆီကိုသွားတော့တာပဲ...။...ယိမ်းနွဲ့ပျောင်းညွတ် တဲ့ကိုယ်ဟန်ကြောင့်သူ့ဝါဝန်အဖြူရောင်ရဲ့အမြိတ်ရည်ရည်ပါးပါးက..လေထဲမှာမြူတွေလိုဝေဝဲလွင့်ပါးလို့...။...ဒါ နဲ့ပဲကိုကိုပေါ်ကိုငုံ့ကိုင်းပြီးတိုးတိုးပြောရင်းရယ်ရင်းနဲ့..ကိုကိုလက်ကိုလှမ်းဆုပ်လိုက်ရောတော့...။...ခပ်ပြောင် ပြောင်ဘဲ....ကြည့်နေမိသူကိုယ်ကသာမျက်လုံးလွှဲလိုက်ရတယ်...။

ခဏကြာတော့.....ကိုယ်လဲလေလာရာဘက်ကိုလှည့်ချင်ဟန်ဆောင်ပြီး..သူတို့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက် တော့သူကကိုကိုကုလားထိုင်နံ့ဘေးကအုတ်ကြမ်းခင်းမှာ..ကွေးကွေးလေးထိုင်ရင်းကိုကိုလက်ကိုသူပါးနဲ့အပ် ထားလေရဲ့...။...ကိုယ်ဖြင့်ကိုကိုအစား..အနေရတွေခက်လို့လေ...။.....ကိုကိုတော့သူ့မိန်းမကလူရှေ့သူရှေ့မှာ ပြောင်ပြောင်ကြီးကိုချစ်ကြောင်းခင်ကြောင်းပြနေတာအတော်ရှက်ရှာမှာလို့လဲတွေးမိတယ်...။...မျက်နှာတွေကို တော့အမှောင်ထဲမှာဘာမှသဲသဲကွဲကွဲမမြင်ရပါဘူး...။...စကားဝိုင်းလဲငြိမ်ကျသွားတယ်...။...ဥယျာဉ်ထဲကညှိုး ကောင်လေးတွေမြည်သံကိုပဲတချက်တချက်ကြားနေရတာ...။...ကိုယ်လဲထပြီးအိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ခဲ့တယ်...။

ခဏကြာလို့ကိုယ့်ခင်ပွန်းလဲလိုက်ဝင်လာရော..ကိုယ်လဲစိတ်ပေါက်ပေါက်နဲ့ပြောမိတာပေါ့...။

“.....အဲဒီတပြေသူဟာလေ..တကတည်း..မနေတတ်မထိုင်တတ်နဲ့..လူတွေရှေ့တော်မတော်များ စဉ်းစားမယ်မရှိဘူး.....”

ခင်ပွန်းသည်ကရယ်မောပြီးကိုယ့်ကိုစတော့တယ်..။

“.....ဟား..ဟား..မင်းကလေးကအထိမခံအိမ်ရှေ့ရှင်ကြော့ရုပ်ကလေးကိုးကွ.....တကယ်တော့သူလဲအ ဆိုးကြီးတော့မဟုတ်ပါဘူးကွယ်.....”

ကိုယ်လဲအသည်းယားလာပြီးဘုတောမိတော့တာပဲ...။

“.....ဪ...ဒီလိုဆို..လူတွေအားလုံးရှေ့မှာသခင်လေးလက်ကို..အကျွန်ကတွဲထားမယ်ဆိုရင်ကော.....”

ပြောလိုက်ခါမှသာတောင်ဆိုးသွားသေးတယ်..ကိုယ့်ကိုစေ့စေ့ကြည့်ပြီးဝါးလုံးကွဲကိုရယ်ချတော့တာ ပဲ....။

“.....အလိုလေးလေး...မလုပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ...မင်းသာအဲဒီလိုလုပ်မယ်ဆိုရင်တော့မထော်မနန်းတွေဖြစ်ကုန် မှာပေါ့....ဘယ်ဖြစ်ပျံ့မလဲ...ဟား...ဟား..ဟား.....”

ကိုယ်လဲကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုယ့်ကိုစနေမှန်းတော့သိပါရဲ့..ဘာဖြစ်လို့ပြန်မချေပမိမှန်းလဲမသိတော့ပါဘူး..။ အဲဒီတပြေသူရဲ့အချုပ်အနှောင်မရှိလွတ်လပ်နေတာကိုပဲဆက်စဉ်းစားနေမိတယ်...။..သေသေချာချာတွေး ကြည့်ပြန်တော့လဲ..သူ့အပြုအမူတွေမှာ..ဘာညစ်ညမ်းမှု..ကောက်ကွေ့မြူချောနေတာမျိုးလဲမတွေ့ပြန်ဘူး..။ ကလေးတစ်ယောက်ကသူ့ကစားဖော်ကိုခင်တွယ်သလို...ကိုကိုရိုးရိုးလေးချစ်နေတာဆိုတာကလဲအသိသာ ကြီးရယ်..။...သူ့ဆီမှာဘာဖုံးကွယ်လို့..ဝှက်မှုမတွေ့ဘူး..ညီမရေ....အံ့ဩစရာမကောင်းပေဘူးလား..ကိုယ် တို့ဟန်အမျိုးသမီးတွေနဲ့တော့လုံးလုံးကိုမတူကွဲပြားနေပုံပြောပါတယ်..။

သူဟာဘာနဲ့တူသလဲဆိုတော့..လိမ္မော်ရိုင်းပင်ကအပွင့်လေးတွေလိုပဲ..အပြစ်အနာအဆာရယ်လို့မရှိ ဘဲရှင်းရှင်းလေးနဲ့ဝင်းလက်နေတာ...အနံ့ကတော့စူးစူးရှရှရယ်..မွှေးရနံ့..တကြိုင်ကြိုင်ပန်းမျိုးမဟုတ်ပေဘူး....။

အဲ...ရက်ပေါင်းများစွာအချေတင်ပြောဆိုကြပြီး...နောက်ဆုံးတော့အိမ်တော်ကိုသွားပြီးမိဘတွေကိုဂါ
 ဝရပြုဖို့သူတို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေရဲ့...။..ကိုကိုတပြောသူကလဲ..ကိုယ်တို့ရိုးရာအဝတ်ကိုဆင်ယင်ပျံ့မယ်တဲ့....။
 ပြီးတော့နှစ်ယောက်အတူမယ်မယ်နဲ့ဖေဘုရားဆီသွားကန်တော့နှုတ်ဆက်ကြမှာလေ...ကိုကိုကတော့သူ့ဇနီး
 ကိုလူကြီးသူမတွေရှေ့ဘယ်လိုညွတ်တွားဂါဝရပြုရမလဲဆိုတာကို..အသေအချာကျင့်ပေးနေတော့တာပဲ...။
 ကိုယ်ကတော့လက်ဆောင်တွေယူပြီးအဦးဆုံးသွားရမှာလေ...။.....သူတို့အစားမဝင်ခင်မှာမိဘတွေကိုအရင်
 ဦးဆုံးနည်းနည်းနားသွင်းထားပြီးတော့လမ်းရှင်းတန်ရှင်း.....စကားပြေပြောတန်ပြော..ဖြောင်းဖျတ်တန်ဖြောင်းဖျတ်
 ဆိုပါတော့...။

ကိုယ်ဖြင့်ညတွေမှာအိပ်လို့တောင်မပျော်နိုင်ဘူး...အဲဒီသွားတွေ့မဲ့နေ့ အကြောင်းပဲတွေးနေမိတာ...။
 တွေးရင်းနဲ့နှုတ်ခမ်းတွေခြောက်လွန်းလို့လျှာနဲ့သိမ်းသပ်မယ်ကြံတော့..ကိုယ့်ပါးစပ်ထဲမှာလျှာတောင်ဘယ်နား
 ခြောက်ကပ်နေမှန်းမသိတော့ဘူးရယ်..ကြောက်နေပုံများပြောပါတယ်...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့ရယ်စရာတွေ
 ပြောလိုက်...အားပေးလိုက်..စိတ်တက်ကြွလာအောင်ပုံတိုပတ်စတွေပြောလိုက်လုပ်ရှာပါရဲ့..သူလဲအနားမှာမ
 ရှိတော့ရော..ကိုယ်လဲတခါဒူးတွေတုန်လာပြန်တော့တာပဲ...။.....ကိုယ်ဆိုတာကတစ်သက်လုံးမိဘမျက်နှာအ
 ညိုတောင်ခံခဲ့တာမဟုတ်ပေမဲ့.....အခုတော့မယ်မယ့်ကိုပြောင်ပြောင်ကြီးကိုအာခံနေရတဲ့အဖြစ်မျိုးရောက်နေ
 မှကိုး...။

ဒီလိုဆန့်ကျင်နိုင်ဖို့ကိုယ်မှာဘယ်ကသတ္တိတွေရောက်လာမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး...။..ကိုယ်ဟာ
 တစ်လျှောက်လုံးသိပ်ရှက်တတ်ကြောက်တတ်တာလေ..အခုတော့ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်ရင်
 အတော်ကိုဆိုးဝါးလာပြီလို့ထင်မိတော့တယ်...။..အခုကိစ္စမှာလဲ..မယ်မယ့်နာကျင်ပူလောင်နေတဲ့နုလုံးသားကို
 လဲလှမ်းမြင်မိပါရဲ့...။..ကိုယ့်အရင်ကစိတ်မျိုးရယ်..ရိုးရာအစဉ်အလာတွေရယ်နဲ့ချိန်ထိုးကြည့်မယ်ဆိုရင်..ကိုယ်
 တော့မယ်မယ်မှန်တယ်လို့ပြောမိမှာပဲ...။..ဘာမှကိုအတိုက်အခံလုပ်မိမှာမဟုတ်ဘူးကွယ်...။..ကိုယ့်ရင်ကွဲသွား
 ရင်လဲနေပါစေတော့...။

အမိကတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းဆိုပါတော့...။..သူကကိုယ့်ကိုလုံးလုံးကြီးကိုပြောင်းလဲစေခဲ့သူလေ...။...သူ့
 ကြောင့်ပဲကိုယ့်တစ်သက်လုံးကမေးခွန်းမထုတ်မော်မကြည့်ပဲ..သက်ဝင်ယုံကြည်ခဲ့တဲ့အစွဲတွေကိုအနိုင်တိုက်
 လို့ဘိုးဘွားမိဘတွေရှေ့မှာကိုအချစ်ဘက်ကတောင်ခုခံပြောမိနေမှကိုး...။.....ကြောက်ဒူးတုန်တာကတော့တုန်
 တာတပိုင်းပေါ့လေ...။

အင်း...ကိုကိုတပြေသူနီးကတော့အားလုံးထဲမှာအတည်ငြိမ်ဆုံးပဲ...။...အနားကလူတွေကတော့စိုးရိမ်မှုတွေနဲ့ပူလောင်နေကြပေမဲ့..သူကတော့အေးရာအေးကြောင်းဆိုတာမျိုးရယ်..ဘယ်နှယ်မှကိုမနေတာ...။

အခန်း ၁၅

ကိုယ်တော့ဒီနေ့ အရပ်ကြီးပြတ်ပဲ...ညီမရေ...။...ရင်ထဲမှာလေ..ရက်ပေါင်းများစွာအစွမ်းကုန်တင်းထားတဲ့စောင်းကြိုးကိုရုတ်တရက်လျော့ချလိုက်လို့ဘာသံမှမပြုနိုင်တော့သလိုပဲ...လျော့တိလျော့ယဲနဲ့အသံကိုမထွက်နိုင်တော့တာ...။

ကိုယ်အစိုးရိမ်ကြီးစိုးရိမ်ခဲ့ရတဲ့အချိန်တော့ပြီးသွားခဲ့ပြီ..။.....ဘယ်လိုပြီးသွားသလဲဟုတ်လား.. အမလေး..မမေးပါနဲ့တော့..ညီမရေ...ကိုယ်အဖြစ်အပျက်အစအဆုံးသာပြောပြလိုက်ပါတော့မယ်..အဲဒါမှညီမလဲဆုံးဖြတ်ကြည့်ဖို့လွယ်မှာ..။...ဘယ်လိုပြီးသွားသလဲဆိုတဲ့အပိုင်းလေးကိုပဲဖြတ်ပြောဖို့က..တိုးလို့တန်းလန်းနဲ့ရယ်...အစကစပြောမှသာခြုံပြီးနားလည်မှာကိုး..။

ပထမဆုံးအနေနဲ့..ကိုယ်တို့အိမ်တော်ကိုဆက်သားအရင်လွတ်ရတယ်..။.....နောက်တနေ့နေ့လယ်ခင်းမှာကိုယ်တို့တွေကိုအခစားဝင်ခွင့်ပြုပါမဲ့အကြောင်း..စာကိုစေဖို့လေ..။..ဆက်သားပြန်လာတော့သတင်းပါလာလေရဲ့..။..ကိုကိုတို့ပြန်လာတဲ့သတင်းလဲကြားရော..ဖေဘုရားလဲ..တျန်ဆင်းနယ်ကိုချက်ခြင်းကြွသွားရောတဲ့..။.....အင်း..လုပ်ပုံကတော့သင်းပါပေတယ်...ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမှာစိုးတာကတကြောင်း..ကသိကအောက်ဖြစ်ရမဲ့အခြေအနေကိုရှောင်ချင်တာကတပိုင်းထင်ပါရဲ့ကွယ်....။.....ဆိုတော့မယ်မယ်ကပဲဖေဘုရားကိုယ်စားနောက်တနေ့နေ့လယ်ခင်းမှာကိုယ်နဲ့ကိုကိုလာတွေ့နိုင်မဲ့အချိန်ပိုင်းကိုသတ်မှတ်ပေးလိုက်တယ်...သူပဲလက်ခံတွေ့ဆုံပါ့မယ်တဲ့...ကိုကိုနီးအကြောင်းတော့ဘာမှထည့်မပြောထားဘူး..ညီမရဲ့...လုံးလုံးကိုအသိအမှတ်မပြုတာမျိုး..။...ကိုကိုကတော့စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးအော်ပါလေရော..။

".....ငါသွားမယ်ဆိုရင်..ငါ့နီးလဲပါရမှာပဲ....."

နောက်နေ့လဲကျရောက်ကိုကိုနဲ့သူ့အနီးဆက်တွဲလက်ဆောင်တွေနဲ့အတူကိုယ်သွားနှင့်ရတယ်...။သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်လဲရောက်ရော...။အစေခံတစ်ယောက်ကိုလက်ဆောင်တွေသယ်ခိုင်းပြီးမယ်မယ့်အဆောင်တော်ကိုသွားကြရော...။လက်ဆောင်တွေကကိုကိုတိုင်းခြားပြည်တွေကနေရွေးချယ်ဝယ်ယူလာခဲ့တာလေ...။သိပ်ကိုဆန်းပြားလှပတဲ့ပစ္စည်းတွေချည်းပဲ...ညီမရဲ့..ကိုယ်တို့မြို့တော်မှာမတွေ့ဖူးမမြင်ဖူးတဲ့ဟာမျိုးတွေပေါ့...။ရွှေသားရောင်ဝင်းဝင်းအိအိနဲ့ကလေးရုပ်လေးရဲ့ဗိုက်နေရာမှာမြှုပ်သွင်းထားတဲ့ရွှေနာရီလေးလဲပါရဲ့...။အဲဒါလေးကလေ..တကယ့်ကိုသေးသေးလေးလေးရယ်တခုလုံးမှခြောက်လက်မတောင်မပြည့်ဘူး...။.....နောက်တခုကလက်ကောက်များလိုလက်ကောက်ဝတ်မှာဝတ်ရတဲ့နာရီ..ညီမရဲ့..ရတနာမျိုးစုံနဲ့လက်ရာမြောက်မြောက်ကိုစီချယ်ထားတာ...။အဲ.....ပြီးတော့လက်ကိုင်ကိုနာနာလှည့်ပေးလိုက်ရင်..သီချင်းတွေဆို..စကားတွေပြောတဲ့စက်ရယ်..မီးမညိုရဲပဲနဲ့အလိုလိုပြန်လင်းလာတတ်တဲ့မီးလုံးလဲပါသေးတယ်...။.....နောက်ဆုံးလက်ဆောင်ကတော့ငှက်ကုလားအုတ်မွေးယပ်တောင်တဲ့..ဖြူဖွေးနူးညံ့နေလိုက်တာကွယ်..မက်မုံပွင့်များကျလို့.....။

အဲ.....ခုနကစကားပြန်ဆက်ရရင်..ကိုယ်လဲလက်ဆောင်တွေနဲ့မယ်မယ့်ဆီကိုသွားတာပေါ့...။မယ်မယ်ကကိုယ်တို့ကိုညှိခန်းမကြီးထဲမှာလက်ခံတွေ့ဆုံမှာလေ...။.....ကိုယ်အထဲကိုဝင်လာတော့မယ်မယ်က..မင်ဧကရာဇ်ပန်းချီအောက်တည့်တည့်စားပွဲရဲ့ညာဘက်က..သစ်ကနက်သားပန်းထွင်းကုလားထိုင်ပေါ်မှာထိုင်နေတာကွယ်...။..ကိုယ်ပေါ်မှာတော့ပန်းထိုးဖဲဝတ်လုံအနက်ရောင်ကိုဝတ်လို့.....ဆံထုံးမှာလဲရွှေဆံကျင်တွေကျောက်ဆံထိုးတွေဆင်လို့ပေါ့...။လက်ချောင်းလေးတွေမှာလဲအသက်အရွယ်နဲ့လိုက်ဖက်ခန့်ငြားတဲ့ပတ္တမြားတို့ညဿဖရားတို့စတဲ့ကျောက်မျက်တွေစီချယ်ထားတဲ့ရွှေလက်စွပ်တွေအပြည့်ဝတ်လို့ရယ်...။ကိုယ်ဝင်လာတော့..သူ့ရဲ့ငွေကွပ်သစ်နက်သားတောင်ဝှေးကိုအားပြုလို့မတ်မတ်ပြင်ထိုင်တယ်...။.....မယ်မယ်ပြင်ထားဆင်ထားတာကတော့တကယ့်ကိုထည်ဝါခန့်ငြားလှပါပေတယ်...။.....သူ့ရဲ့ကျော်ကြားလှတဲ့ရာဇအိန္ဒြေကလဲအပြည့်ရှိတုန်းပဲ...။ခါးမတ်ပုခုံးချီလို့ထိုင်နေတာ...။

ဒါပေမဲ့မယ်မယ့်အကြောင်းကိုကိုယ်သိတာပေါ့...။စိတ်ဆောင်နေတာဆိုတာကိုလေ...။..တကယ့်ကျန်းမာရေးအခြေအနေဘယ်လိုများရှိသလဲဆိုတာသိချင်လို့...ကိုယ်လဲအနားထိကပ်လို့အကဲခတ်မိတော့ရင်ထဲမှာထိတ်ကနဲကိုဖြစ်သွားတာပဲ...။..ဝတ်ရုံနက်နဲ့ဆိုတော့မျက်နှာလေးက..သိသိသာသာချောင်ကျနေတာအထင်းသားပဲ..ညီမရေ..။..ပိန်ကျသွားလိုက်တာဆိုတာလေ...နုတ်ခမ်းသားလေးတွေတောင်ပျောက်လုမတတ်ရယ်..မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းကြီးတွေကတော့မျက်တွင်းချိုင့်ချိုင့်တွေထဲမှာနာမကျန်းနေတဲ့ပုံမျိုးညှိုးမှိုန်လို့ကွယ်...။...လက်တွေကိုကြည့်မိပြန်တော့လဲလက်စွပ်တွေအပြည့်ဆင်ထားပေမဲ့လက်ချောင်းလေးတွေကပိန်ကျကုန်လို့ထင်ပါရဲ့..အကုန်ကိုချောင်ထွက်နေတော့တာ...။..လက်လှုပ်လိုက်တိုင်းလက်ဝတ်အချင်းချင်းခိုက်မိပြီးတချွင်ချွင်မြည်လို့...။.....ကိုယ်ဖြင့်မယ်မယ်တကယ်ရောနေကောင်းပါရဲ့လားလို့မေးလိုက်ချင်တာမနည်းအောင့်ထားရတယ်...။

မေးလိုက်မိရင်မယ်မယ်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကိုသိတာကိုး...။...ကိုကိုတို့နဲ့တွေ့ရဦးမှာဆိုတော့စိတ်ထိ
ခိုက်တာတွေကလဲအနည်းနဲ့အများရှိဦးမှာလေ...။...အလကားနေရင်းစိတ်ပင်ပန်းခံခိုင်းလို့မဖြစ်သေးဘူး...။

ဒါနဲ့ကိုယ့်ကိုစကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ..မယ်မယ်ကလက်ခံတွေပါတယ်...။...ကိုယ်ကလက်ဆောင်တွေ
ကိုအစေခံလက်ထဲကနေတစ်ခုပြီးတစ်ခုယူပြီးမယ်မယ်ရှေ့မှာပြတော့...ခေါင်းအသာညိတ်ရုံပဲအသိအမှတ်ပြု
တာ...။...ပြီးတော့ကြည့်တောင်မကြည့်ဘဲသူ့အစေခံကိုသိမ်းပြီး..တခြားအခန်းမှာသွားထားဖို့အမိန့်ပေးလိုက်ပါ
ရော...။...ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ..လက်တော့ခံသားဆိုပြီးကိုယ်လဲနည်းနည်းတော့စိတ်အေးရတယ်...။...တကယ်
လို့လက်ဆောင်တွေကိုငြင်းလိုက်မယ်ဆိုရင်...ကိုကိုလဲမတွေ့နိုင်ဘူးလို့ဆိုလိုရာရောက်တာကိုး...။...ကိုယ်
လဲအသိပေးလိုက်တယ်...။

".....မယ်မယ်ဘုရား...မယ်မယ့်သားရောက်နေပါပြီ..မယ်မယ်ခွင့်ပြုမယ်ဆိုရင်ဂါဝရပြုဖို့အပြင်မှာ
စောင့်နေပါတယ်....."

မယ်မယ်ကအေးစက်စက်ပဲတုန့်ပြန်တယ်...။

".....အင်း..သိတယ်....."

".....တပြေသူဇနီးလဲအတူပါပါတယ်..မယ်မယ်ဘုရား....."

ကိုယ်လဲဒူးတွေတဆတ်ဆတ်တုန်နေတဲ့ကြားကအရဲစွန့်ပြီးပြောလိုက်ရတယ်...။...ဟုတ်တယ်လေ..
လာမဲ့ဘေးပြေးတွေ့...ဆိုသလိုသတင်းကောင်းမဟုတ်ပေမဲ့ပြောရမဲ့အတူတူတော့စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး...။
စောစောပဲခွင့်ပြောပစ်လိုက်တော့တယ်...။...ကြောက်လိုက်တာကွယ်..မယ်မယ့်ရှေ့ကနေချက်ခြင်းအငွေ့ပြန်
သွားဖို့သာတောင့်တမိတော့တယ်.....။...မယ်မယ်ကလေ..ငြိမ်နေလိုက်တာဆိုတာ..လုံးလုံးကိုမလှုပ်တဲ့အပြင်
မျက်နှာမှာလဲဘာခံစားချက်အရိပ်အယောင်တစ်စွန်းတစ်စတောင်မတွေ့ရဘူး...။...ကိုယ်လဲဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိ
တော့တာလေ..ဒါနဲ့မထူးတော့တဲ့အတူကိုယ်တို့စီစဉ်ထားသလိုပဲလုပ်ကြည့်လိုက်တော့မယ်ဆိုပြီးအရဲစွန့်..လို့
မေးမိတယ်...။

".....သူတို့ကိုဝင်ခွင့်ပြုလိုက်ရမလား...ဘုရား....."

လုံးလုံးကိုမပြောင်းလဲတဲ့လေသံနဲ့မယ်မယ်ကပြောတယ်...။

“.....ငါ့သားကိုဝင်နိုင်ပြီလို့ပြောလိုက်.....”

ကိုယ်လဲဘာလုပ်ရမုန်းမသိတာနဲ့ချီတုံ့ပြန်နေသေးတယ်...။ ဝှက်ကျလိုက်တာ.. ညီမရယ်... တပြေသူတစ်ယောက်လုံးကတံခါးဝမှာရပ်နေတဲ့ဟာကိုမသိတာလဲမဟုတ်..... ဒါနဲ့ကိုယ်လဲ.. ဟယ်.. တတ်နိုင်ပါဘူး.. ဆိုပြီးတံခါးဝသူတို့စောင့်နေတဲ့နားကိုသွားလို့ကိုကိုမယ်မယ်ပြောခိုင်းလိုက်တာကိုသွားပြောရတယ်...။ ပြီးတော့ဒီတခေါက်တော့ကိုကိုတယောက်တည်းပဲအရင်သွားတွေ့လိုက်ရင်ပိုအဆင်ပြေမယ်ဆိုတာကိုပါပြောရတာပေါ့...။

အမလေး... ကိုကိုမျက်နှာတခုလုံးညှိပုတ်သွားလိုက်တာလေ.. ငယ်ငယ်တုံးကတခုတခုအလိုမကျရင်ဖြစ်သွားတတ်တဲ့ရုပ်နဲ့တဖုံထဲပဲ...။ ပြီးတော့သူ့ဇနီးဘက်ကိုလှည့်ပြီးသူတို့အနောက်တိုင်းဘာသာနဲ့ခဏတိုင်ပင်နေသေးတယ်...။ ညီမရေ.. တပြေသူကလေ.. အေးအေးပဲတော့... မျက်ခုံးတဘက်ကိုပင့်ပြီးပုခန်းအသာတွန့်လို့ခပ်အေးအေးပဲစောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တာ...။ ဒီတော့ကိုကိုကလေ.. ဘာလုပ်တယ်မှတ်တုံး... သူ့ဇနီးကအသာတကြည်ပဲစောင့်နေခဲ့တာလဲမြင်ရော.. ပြန်လှည့်လာပြီးကိုယ်ဘာမှမပြောနိုင်လိုက်ခင်... သူ့တပြေသူလက်ကိုဆတ်ကနဲဆွဲပြီးဝင်သွားကြရောတော့...။ ကိုယ်ကျိုးတော့နည်းကုန်ပြီမှတ်လိုက်မိတာပဲ.. ညီမရေ...။

အင်း... ဘယ်လောက်တောင်ထူးဆန်းလိုက်သလဲကွယ်.. အနောက်တိုင်းသူတစ်ဦးကကိုယ်တို့ဘိုးဘွားတွေရဲ့ဇဉ်းခန်းဆောင်ထဲကိုလှမ်းဝင်သွားခဲ့တာ...။ ကိုယ်လဲခမ်းဆီးကိုအသာကိုင်ပြီးအငေးသားကျန်ခဲ့တယ်...။ ဒီတံခါးဝကိုပထမဦးဆုံးနင်းဖြတ်သွားတဲ့တိုင်းခြားသွေးကိုလေ...။ ကိုယ်လဲတွေးရင်းငေးရင်းကျန်ခဲ့တာ.. ရုတ်တရက်မယ်မယ့်ကိုတောင်ခဏမေ့သွားမိတယ်... မယ်မယ်ကကိုကိုကိုပြန်တွေ့ချင်ရှာလို့အလျှော့ပေးလိုက်ကတည်းကကိုကိုတို့နှစ်ယောက်စလုံးဝင်သွားတာကိုကိုယ်တားသင့်မှန်းလဲသိပါရဲ့...။ ရုတ်တရက်ကြောင်အ.. ပြီးကျန်ခဲ့တာသာဆိုကြပါစို့.. ညီမရေ...။

တပြေသူသူ့ဇနီးအတွက်ကိုယ်တို့ရိုးရာဟန်လူမျိုးအဝတ်စားကိုတော့.. ကိုကိုကိုယ်တိုင်ရွေးပေးထားတာ...။ အပေါ်ဝတ်ကတော့ပိုးပျော့အထူစားအပြာမိုင်းမိုင်းမှာငွေချည်တွေပြောက်တိပြောက်ကျားထိုးထားတဲ့အကျီလေးနဲ့.. အောက်ကတော့အထပ်ထပ်တွဲကျနေတဲ့ဖဲစကပ်အနက်ရောင်ရိုးရိုးလေးပေါ့...။ ဖိနပ်ကတော့ဘာပန်းဘာအဆင်တန်ဆာမှမပါတဲ့.. ကတ္တီပါအနက်လေးကိုစီးလို့...။ ဒီလိုအဝတ်အစားမိုင်းမိုင်းတွေဝတ်ထားတဲ့ကြားကသူ့အသားလေးဖြူဝင်းနေပုံကတော့... လရောင်ဟပ်နေတဲ့ပုလဲလုံးလေးကျနေတာပဲကွယ်...။ ဆံပင်တွေကလဲမီးညွှန့်.. တွေ့လိုပဲမျက်နှာတပိုက်မှာတောက်ပနေလိုက်တာ...။ မျက်လုံးတွေကတော့မုန်တိုင်းဆင်တော့မဲ့ကောင်းကင်ပြင်လိုအပြာရင့်ရောင်မိုင်းမိုင်းနဲ့...။ ဒါနဲ့ပဲ.. နှုတ်ခမ်းတွေတင်းတင်းစေ့ထားတဲ့တပြေ

သူဟာခေါင်းမော့လို့ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲကိုဝင့်ဝင့်ကြွားကြွားပဲဝင်သွားလေရဲ့..လျှောက်ဝင်လာရင်းလဲမယ်မယ့် မျက်လုံးတွေကိုမရယ်မပြုံးနဲ့စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာများ...နည်းနည်းကလေးတောင်ရှိန်နေတာမျိုးမရှိဘူး... ညီမရေ့..။နဂါးနှစ်ကောင်တွေထိပ်တိုက်တွေ့ကြပြီပေါ့..။

ကိုယ်ဖြင့်လန့်မအော်မိအောင်ပါးစပ်ကိုလက်ဝါးနဲ့ဖိထားရတယ်..။..လူကြီးသူမတွေရှေ့ကိုဝင်ရင်မျက် လွှာချထားရတယ်ဆိုတာကို..ကိုကိုကသင်ပြထားဖို့ကောင်းတာပေါ့..။..အခုတော့သူ့အစား...တပြေသူ့ရဲ့အရို အသေခွဲရဲတင်းဝင့်ကြွားမှုကိုကိုယ့်မှာအနေရခက်လိုက်တာကွယ်...။.....မယ်မယ့်ရေ့့ကိုထည်ထည်ဝါဝါကြီး လျှောက်ဝင်သွားလိုက်ပုံများလက်အောက်ငယ်သားမှူးမတ်တွေရှေ့ကြွလာတဲ့ဧကရီလားမှတ်ရတယ်..။

မယ်မယ်ကလဲတပြေသူ့ကိုခက်ခက်ထန်ထန်ပြန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာ..။.....သူတို့နှစ်ယောက်မျက်လုံး ချင်းလဲဆုံမိကြရော..တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်ရန်သူအဖြစ်ချက်ခြင်းကိုစစ်ကြေငြာလိုက်ကြတော့တာပဲ....။ ပြီးတော့မယ်မယ်ကချက်ခြင်းပဲမတူမတန်သလိုမျိုးမျက်လုံးလွှဲလိုက်ပြီး...တံခါးဝဘက်ကိုသာအကြည့်တွေကို ပို့ထားလိုက်တော့တာ..။..တပြေသူကကိုကိုကိုအသံခပ်အေးအေးနဲ့ပဲတခုခုလှမ်းမေးလိုက်လေရဲ့..။..အမိပွယ် ကိုတော့နောက်ကျသာပြန်သိရတာပါ..။

".....အခုဒူးထောက်ရတော့မလားဟင်....."

ကိုကိုကခေါင်းညိတ်လိုက်တော့သူတို့နှစ်ယောက်သားအတူ.....မယ်မယ့်ရေ့့မှာဒူးထောက်ရင်းကိုကို ကမယ်မယ့်ကိုစကားစပြောတယ်..။

".....ကြီးမြတ်တဲ့မယ်မယ်ဘုရား...မယ်မယ့်အလိုအတိုင်းသားမောင်အနောက်ပြေကနေပြန်လာလို့.... မိဘနှစ်ပါးရဲ့ဘုန်းကံအရိပ်အောက်ပြန်ရောက်ခဲ့ပါပြီ....သားမောင်တို့ရဲ့လက်ဆောင်ပဏ္ဏာအနုတ်ဂုတ်စုတ်များ ကိုသနားဂရုဏာနဲ့လက်ခံပေးတဲ့အတွက်..ဝမ်းသာမဆုံးဖြစ်ရပါတယ်.....ဒီနေရာမှာသားမောင်..."တို့"...လို့ ထည့်ပြောတာကိုမယ်မယ်သတိထားမိမှာပါ..အကြောင်းကတော့..သားမောင်ရဲ့မိတ်ဆွေစာထဲမှာပါတဲ့အတိုင်း အနောက်ပြေမှာထိမ်းမြားခဲ့တဲ့ဇနီးကိုပါအိမ်တော်ကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါတယ်..ဒါကတော့မယ်မယ်ဘုရားရဲ့ချွေးမ တော်ပါပဲ....မယ်မယ့်ချွေးမတော်ကမယ်မယ့်ကိုသိစေချင်ပါတယ်တဲ့....အဲဒါကတော့သူ့သွေးကြောတွေထဲမှာ အနောက်တိုင်းသွေးစီးဆင်းနေပေမဲ့...ဟန်လူမျိုးဖြစ်တဲ့သားမောင်နဲ့ထိမ်းမြားပြီးနောက်မှာတော့....နလုံးသား ထဲမှာဟန်လူမျိုးတစ်ဦးအနေနဲ့သူ့ကိုယ်သူခံယူခဲ့ပါပြီတဲ့.....သူ့စိတ်အလိုအတိုင်းပဲသူ့မျိုးရိုးနာမည်ကိုစွန့် လွှတ် လို့သားမောင်တို့ရဲ့လူမျိုးခလေ့ထုံးစံတွေသာမက.....မျိုးရိုးနာမည်ကိုခံယူပြောင်းလဲဖို့အသင့်ရှိပါကြောင်းလဲ မယ်မယ့်ကိုအသိပေးလိုပါတယ်တဲ့.....သူ့မွေးထုတ်ပေးခဲ့မယ်မယ့်မြေးသားဦးလေးဟာဆိုရင်လဲ...သားမောင်

တို့ရဲ့မြင့်မြတ်လှတဲ့အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံတော်သားတစ်ဦးဖြစ်လာရုံမျှမက....ဒီအနှယ်တော်ရဲ့အမွေခံမြေးဦးပါဖြစ်
လာစေရပါမယ်ဆိုတာကိုအသိပေးရင်း....မယ်မယ့်ကိုကန်တော့နှုတ်ခွန်းဆက်ပါတယ်တဲ့.....”

ပြောလဲပြီးရော..သူ့အနားမှာငြိမ်ငြိမ်လေးစောင့်နေတဲ့တပြေသူကို..ကိုကိုကအချက်ပြလိုက်တော့..
ဟိုခမြာမှာနဖူးကိုကြမ်းနဲ့ထိတဲ့အထိမယ်မယ့်ခြေအစုံပေါ်မှာဦးညွတ်လို့လို့လို့လားလားပဲဂါဝရပြုရာတယ်..။
သူတစ်ယောက်ထဲသုံးကြိမ်အရင်ဦးညွတ်ပြီးမှ..ကိုကိုနဲ့နှစ်ယောက်အတူသုံးကြိမ်ဦးညွတ်ကြပြန်တယ်....။.ပြီး
တော့နေရာကအသာထလိုမယ်မယ့်စကားပြန်ကိုစောင့်နေကြရော...။

မယ်မယ်ကတော်တော်နဲ့ကိုစကားမပြန်ဘူး..။.....မျက်လုံးကလဲညေ့ဆောင်တံခါးဝကိုကျော်ပြီးဟို
အဝေးတနေရာရင်ပြင်တွေဘက်ကိုပဲလှမ်းငေးနေတာ..။...မျက်နှာမှာလဲမာနရောင်ဖိတ်ဖိတ်တောက်လို့ ခါးစန့်
ခေါင်းမော့လို့ငြိမ်ငြိမ်ကြီးကိုထိုင်နေလိုက်တာမှအကြာကြီးပဲ..။..ကိုယ့်စိတ်ထင်ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့..ကိုကို
ကိုတစ်ယောက်ထဲလာဖို့အမိန့်ပေးထားတဲ့ဟာကိုဟိုကပြောင်ပြောင်ကြီးဆန့်ကျင်ပြီးသူ့ဇနီးတပြေသူကိုပါခေါ်
ချလာတာတွေလိုက်ရလို့ရုတ်တရက်စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီးဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမုန်းမသိဖြစ်နေဟန်တူတယ်..စိတ်
ထဲမှာပေါ့...အပြင်မှာတော့မယ်မယ်ကခံစားချက်ကိုပြုလေ့မရှိဘူးရယ်...။....ဒီကျဉ်းထဲကြပ်ထဲအခြေအနေကို
ဘယ်လိုကိုင်တွယ်ရမလဲဆိုတာကို..ငြိမ်ပြီးစဉ်းစားနေတယ်ထင်တာပဲ..။.....မေးသွယ်သွယ်လေးမှာအကြော
တွေတင်းသွားသလို..ပါးနှစ်ဘက်မှာလဲရုတ်တရက်သွေးရောင်လွှမ်းသွားတာကိုကိုယ်သတိထားလိုက်မိတယ်
အပြင်ပန်းကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရင်တော့ဘာစိတ်ခံစားချက်မှကိုမမြင်သာတာ..။

လက်နှစ်ဘက်ကိုငွေတောင်ငှေးခေါင်းပေါ်မှာယှက်ပြီး..ခပ်အေးအေးပဲဆက်ထိုင်နေလေရဲ့..။...သူတို့
ပေါ်ကနေကျော်ပြီးအပြင်ကိုလဲဆက်ပြီးငေးနေတုံးပဲ..။....ဟိုဇနီးမောင်နဲ့လဲစောင့်နေရတာပေါ့လေ..။.....ဧည့်
ခန်းမကြီးတခုလုံးလဲအပ်ကျသံကြားရမလောက်ကိုတိတ်ဆိတ်နေတာ..။

ကိုယ်ရင်တဖိုဖိုနဲ့ဘာတွေများဖြစ်လာမလဲဆိုတာကိုကြည့်နေတုံး.....ရုတ်တရက်ပဲမယ်မယ့်မျက်နှာ
ပေါ်ကခက်ထန်နေမှုတွေလွင့်ပျောက်သွားပြီး...ပါးပြင်တွေလဲနဂိုအတိုင်းဖြူဖတ်ဖြူရော်အရောင်ပြန်ဖြစ်သွား
တယ်..။..တောင်ငှေးခေါင်းပေါ်မြဲမြဲဆုပ်ထားတဲ့လက်တစ်ဘက်လဲ...ပေါင်ပေါ်ကိုလျှော့တိလျှော့ယံပြုတ်ကျ
လာပြီးစောင့်နေကြတဲ့နှစ်ယောက်ဘက်ကိုမရေမရာလှမ်းကြည့်နေသေးတယ်..။..မတ်မတ်စန့်စန့်ထိုင်နေတဲ့
ကိုယ်အနေအထားကနေရုတ်တရက်စိတ်လျှော့လိုက်သလိုမျိုး.....ပုခုံးတွေညွတ်ကျသွားပြီးထိုင်ခုံနောက်ကို
လှမ်းဖို့လိုက်ရင်းအသံသဲ့သဲ့နဲ့ပြောရာတယ်..ညီမရဲ့...။

“.....ထြက်ငါ့သား.....ငါ့သား...မင်းအိမ်တော်ကမင်းအတွက်အမြဲတံခါးဖွင့်ထားပါတယ်ကွယ်...
နောက်တော့စကားဆက်ပြောကြတာပေါ့...အခုတော့သွားပေးဦးတော့.....”

ကိုကိုကမျက်လွှာပင့်ပြီးမယ်မယ့်မျက်နှာကိုလှမ်းအကဲခတ်နေလေရဲ့...သူကအဲဒီလောက်ပါးပါးနပ်
 နပ်နဲ့မျက်နှာရိပ်မျက်နှာချေဖမ်းတတ်တဲ့သူမျိုးတော့မဟုတ်ပေမဲ့..တခုခုလွဲနေတယ်ဆိုတာတော့ရိပ်မိဟန်တူ
 တယ်...။...ခဏတော့တွေဝေနေပြီးအကြံတောင်းသလိုမျိုးကိုယ့်ကိုလှမ်းကြည့်ပါလေရော...။...မယ်မယ့်ဘာဖြစ်
 လို့ဒီလောက်တောင်အေးစက်စက်ဖြစ်နေရသလဲဆိုပြီး..စောဒကတက်ချင်တဲ့ပုံပဲ...။ဒါပေမဲ့မယ်မယ့်ကြည့်ရ
 တာဟန်ပုံမပေါက်လို့ကိုယ်လဲခေါင်းအသာရမ်းပြလိုက်ရတယ်...။...ဒါနဲ့သူကတပြေသူဇနီးသည်ကိုတခုခုလှမ်း
 ပြောလိုက်ပြီးနှစ်ယောက်သားအသာဦးညွတ်လို့ထွက်သွားကြရော...။

ကိုယ်လဲမယ်မယ့်ဘေးကိုပြေးကပ်သွားမိတော့..မယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုအနားကပ်မလာနဲ့ဆိုပြီးလက်
 ဟန်လှမ်းပြပါလေရော...။.....ကိုယ်လေ..ဖြစ်ခဲ့သမျှအားလုံး..ကိုယ်ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့သမျှအားလုံးအတွက်
 တောင်းပန်စကားဆိုချင်ပေမဲ့..မယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုလုံးလုံးကိုစကားပြောခွင့်မပေးဘူးကွယ်...။..သူ့ရင်ထဲကနာ
 ကျင်မှုကြောင့်မျော့မျော့ပဲကျန်တာကိုလဲကိုယ်တွေ့မိပါရဲ့...။...ကိုယ့်ကိုမှအနားမှာလက်မခံတော့လဲဘာမှကို
 မတတ်နိုင်ဘူး...ညီမရယ်..အသာဦးညွတ်လို့ကိုယ်လဲလှည့်ထွက်ခဲ့ရတယ်...။...ရင်ပြင်နားရောက်လို့ကိုယ်အ
 သာလည်ပြန်ကြည့်မိတော့..အစေခံနှစ်ယောက်ပေါ်မှာလုံးလုံးလျားလျားကိုမှီပြီးသူ့အဆောင်တော်ကိုတလှုပ်
 လှုပ်နဲ့ပြန်သွားနေရာတဲမယ်မယ့်ကိုလှမ်းမြင်လိုက်မိတယ်.....စိတ်ကြီးပါပေရဲ့..မယ်မယ်ရယ်...။

ကိုယ်လဲသက်ပြင်းမောတွေအခါခါချလို့ကိုယ့်အိမ်ကိုသာပြန်ခဲ့ရတယ်...ရှေ့လျှောက်ဘာတွေဖြစ်လာ
 မလဲဆိုတာစဉ်းစားကြည့်လို့တောင်မရဘူး...။...အဲ...ဟိုနှစ်ယောက်..မယ်မယ့်ရင်ကိုခွဲတဲ့သားမိုက်ကိုကိုနဲ့သူ
 ဇနီးတပြေသူကတော့ထုံးစံအတိုင်းတနေကုန်တနေခမ်းလမ်းလျှောက်ထွက်သွားတာကြတာညကြီးမိုးစုန်းစုန်း
 ချုပ်မှပဲပြန်လာကြတော့တယ်...။...ကိုယ်တို့အဲဒီညကစကားမပြောဖြစ်ကြဘူး.....။

အခန်း ၁၆

ဟယ်...ညီမ..ပြန်ရောက်ပြီလား..လာ..လာ..ထိုင်....။ဒီတခေါက်တော်တော်ကြာတယ်နော်..ရက်
သုံးဆယ်တောင်ဟုတ်လား...။အင်း...ကိုယ်ညီမကိုနောက်ဆုံးတခါတွေ့တဲ့လပြည့်ရက်ကနေတွက်လိုက်မယ်
ဆိုရင်ကိုယ်တို့မတွေ့တာရက်လေးဆယ်နီးနီးတောင်ရှိသွားမှကိုး...။ညီမပြန်ရောက်လာတာဝမ်းသာလိုက်
တာကွယ်...။လမ်းပမ်းခရီးရောသာရဲ့လား...ညီမ..။

ညီမတူလေးလား...နေကောင်းပါ့ရှင်...။စကားပြောတတ်ပြီးကတည်းကပြောလိုက်တဲ့စကားဆိုတာ
တွေ့စမ်းချောင်းထဲကရေပလုံထနေသလားမှတ်ရတယ်...။သူမပြောတာဘာမှကိုမရှိတော့တာ...။အိမ်နေ
တဲ့အချိန်လေးပဲနားတယ်...။...ဟုတ်ပါ့..ညီမရယ်ကိုယ်ကတော့နားထောင်လို့မငြိမ်းနိုင်တာ...။မဝီကလာနဲ့
များစကားတွေဝူးဝူးလုပ်နေပြီဆိုရင်ကိုယ်တို့မှာရယ်ချင်တာတောင်ပြုံးရုံလောက်ပဲပြုံးရတာ...။အမလေး
ကိုယ်တော်လေးကကိုယ်တို့ရယ်တာမြင်ရင်..သူ့ကိုရယ်ပါတယ်ဆိုပြီးခြေတွေဆောင့်လို့စိတ်ဆိုးတော်မူတတ်
လွန်းလို့...။သူကအခုတကယ့်ကိုမင်းယောက်ျား..လူကြီးသူမတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီလို့သူ့ကိုယ်သူယူဆထား
တာတော့...။သူ့ဖအေအနဲ့လမ်းလျှောက်နေရင်များမြင်စေချင်တယ်...။...ဖအေရဲ့ခြေလှမ်းကျကြီးတွေကို..သူ
ခြေထောက်ဝဝလေးနဲ့မမှီတမှီလိုက်လှမ်းရတာ..အမောရယ်...။

ဘာရယ်..ညီမ...ဪ...ကိုကို့ဇနီးလား...အင်း...။အခြေအနေတွေကတော့သိပ်မဟန်လှဘူး..ညီ
မရဲ့...။သူတို့ကတော့ကိုယ်တို့အိမ်မှာပဲ..စကားပြန်စေစောင့်ရင်းနေနေကြတုံးပဲ...။အိမ်တော်ဘက်ကနေဘာ
ဆုံးဖြတ်ချက်ချသံမှလဲမကြားမိပါဘူး...။ဒီလိုပဲမသေမချာဘဝမျိုးနဲ့နေနေရတာ...ကိုကိုတစ်ယောက်လဲလုပ်
စရာရယ်လို့မရှိတော့..ဂနာကိုမငြိမ်တော့ဘူး...။...သူကအနောက်ပြေကနေစိတ်လောကြီးတဲ့အကျင့်ရလာ
တော့တခုခုလိုချင်ဖြစ်ချင်ပြီဆိုရင်ချက်ခြင်းရမှဆိုတာမျိုးရယ်...။ကြည့်ရတာကိုယ်တို့တိုင်းပြည်မှာကအချိန်
ဆိုတာဘာမှအရေးတကြီးမဟုတ်တဲ့အပြင်...ရှေ့လျှောက်ဘာတွေဖြစ်လာမလဲဆိုတာကိုတောင်ဘဝရဲ့နောက်
ဆုံးအချိန်အထိသိမသွားရတဲ့အဖြစ်တွေအများကြီးဆိုတာကိုမေ့သွားပြီထင်ပါရဲ့...။ဒီမှာကအချိန်မရှိတော့
ဘူးဆိုပြီးအလောတကြီးနဲ့ဖုတ်ပူမီးတိုက်လုပ်စရာဘာမှရှိတာမှမဟုတ်တာနော်...။ဒါနဲ့ပြောလိုက်ရဦးမယ်...။

သူတို့ဇနီးမောင်နံ့...မယ်မယ့်ကိုသွားတွေ့ပြီးနောက်တစ်ပတ်သာကြာသွားတယ်..ဘာသတင်းမှကို
အိမ်တော်ဘက်ကနေပြန်မလာဘူးကွယ့်...။...အစကတော့ကိုကိုကနာရီတိုင်းကိုအိမ်တော်ဘက်ကသတင်း
ကြားရလိုကြားရငြားစောင့်နေတာ...။..

“.....ပြန်ဖြေလိုက်ပြန်ထုပ်လိုက်ဆိုရင်အလုပ်ရှုပ်ကရှုပ်နဲ့ကွယ်...တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲဟာ.....”

ဆိုပြီးသူတပြေသူကိုတောင်သူတို့ရဲ့အထုတ်အပိုးကြီးတွေကိုအဖြေမခံဘူးလေ.....။ကိုကိုကတော့
ငယ်ငယ်ကတည်းကအတိုင်းပဲ..ဘာမှကိုမပြောင်းလဲသေးတာ..။အခုပဲရယ်မောတက်ကြွနေရာကနေ..ဟော..
တအောင့်လောက်လဲနေရာချက်ခြင်းငြိမ်ကျသွားပြီးသူ့ကိုဘာပြောပြောမကြားတော့တဲ့ဟာမျိုး...။.....သူ့စိတ်
အခြေအနေအပြောင်းအလဲမြန်ပုံမျိုးက..သူများတကာမကြားတဲ့အသံကိုတစ်ယောက်ထဲထူးထူးခြားခြားကြား
ပြီးအမောတကောတုန်ပြန်နေတာနဲ့သိပ်တူတာပဲ..။

အဲဒါနဲ့အိမ်တော်ဘက်ကနေသတင်းလဲမလာဆက်သားလဲမစေနဲ့..တစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်လဲကြာလာ
တော့ကိုကိုတစ်ယောက်လဲပျော်ရွှင်နေရာကနေ..စိတ်မရှည်လက်မရှည်တွေဖြစ်လာပြီး....အမြဲမုန်ကုပ်ကုပ်နဲ့
ဆတ်ဆတ်ထိမခံနိုင်လောက်အောင်ကိုဒေါသထွက်လွယ်လာတော့တာ..။ဒါနဲ့ပဲသူတို့ဂါဝရသွားပြုကြတဲ့နေ့
ကအဖြစ်အပျက်တွေကိုအသေးစိတ်ပြန်စဉ်းစားပြီးအဲဒီနေ့က..ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင်အကောင်းသား..ဟိုဟာက
လိုသွားတာစသဖြင့်အပြန်ပြန်အထပ်ထပ်ကိုဟိုဒင်းရေနူးနေတဲ့အပြင်....သူ့ဇနီးကိုလဲဒီထက်ပိုပြီးရိုရိုကျိုးကျိုး
မရှိရကောင်းလားဆိုပြီးအပြစ်တင်လိုတင်..မယ်မယ့်ကိုမောက်မာခက်ထန်လွန်းလို့ဆိုပြီးအပြစ်ပြောလိုပြောနဲ့.
ပတ်ရမ်းတော့တာပဲ....ညီမရယ်..။...ပြီးတော့ဒီလိုသက်ဦးဆံပိုင်ခေတ်မဟုတ်တော့တဲ့သမ္မတနိုင်ငံခေတ်ကြီး
မှာလူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးကိုဦးညွှတ်အရိုအသေပြုနေရသေးတာဟာအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့အတွက်...သူ့ဇနီးရိုရိုကျိုးကျိုး
မရှိတာမှန်တယ်ဆိုပြီးပြောလားပြောရဲ့...။ကိုယ်ကတော့အံ့ဩလွန်းလို့မေးမိတယ်..။

".....နေပါဦး..ကိုကိုရဲ့..သမ္မတနိုင်ငံခေတ်ဖြစ်သွားတာနဲ့ပဲ..မယ်မယ်ဟာလဲအကျွန်တို့ရှင်တို့ရဲ့မွေးသမိခင်
အဖြစ်ကနေရပ်ဆိုင်းသွားရောလား....."

ပြောမဲ့သာပြောတာပါ..။.....သူကတော့ဒေါသတွေထွက်ပြီးစိတ်မရှည်လက်မရှည်ဖြစ်နေတာနဲ့ကိုယ်
ပြောတာကြားတာတောင်မဟုတ်ဘူး..။ဒါပေမဲ့ကိုယ်ကတော့သူ့တပြေသူဘက်ကပါတန်ရင်လဲပါရမှာပဲ..။
သူမယ်မယ့်ကိုကြည်ကြည်ဖြူဖြူပဲဦးညွှတ်ဂါဝရပြုနေတာကိုယ့်မျက်စေ့နဲ့တတ်အပ်မြင်ခဲ့တာပဲဟာ...ပြီးတော့
သူဒီလိုလေးပဲပြောခဲ့တာဆိုတာလဲကိုယ်ပြန်ကြားတဲ့ဥစ္စာကို..။

".....လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦးညွှတ်ဂါဝရပြုနေရတုံးပဲဆိုတာကတော့တစ်မျိုးကြီးပဲနော်.....ဒါပေမဲ့ဒါဟာမောင်
တို့ရဲ့ယဉ်ကျေးမှုထုံးစံဆိုရင်ကျွန်မလုပ်ပါ့မယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူးကွယ်...."

ကိုကိုတပြေသူကတော့တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ..ညီမရဲ့..ကိုကိုထက်ကိုအဆပေါင်းများစွာသာလွန်ပြီး
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ်ရှိတာ..။.....ရှေ့လျှောက်ဖြစ်လာမဲ့အရာမှန်သမျှအတွက်လဲသူ့ကိုယ်သူ

ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝရှိပုံ...။...ကိုကိုဘက်ကနေအမြဲစဉ်းစားပေးပြီးဘယ်လိုစိတ်ချမ်းသာလာအောင်လုပ်ရ
မလဲဆိုတာကိုပဲအမြဲကြံစည်နေတာ...။...ကိုကိုဒေါသထွက်လာပြီဆိုရင်...ဥယျာဉ်ထဲကိုဖြစ်ဖြစ်...အပြင်ဘက်ကို
ဖြစ်ဖြစ်စိတ်ပြေလက်ပျောက်ခေါ်သွားတတ်တယ်...။

တခါကသူတို့နှစ်ယောက်ဥယျာဉ်ထဲမှာရှိနေကြတာကိုကိုယ်ပြတင်းပေါက်ကနေအမှတ်မထင်မြင်မိ
တယ်...။...သူ့တပြေသူကကိုကိုကိုစိတ်အားထက်ထက်သန်သန်နဲ့စကားတွေပြောလို့...။...ဘယ်လိုပြောပြော
ကိုကိုကတုတ်တုတ်မှမလှုပ်ဘဲစုပုတ်ပုတ်နဲ့ မြေပြင်ကိုပဲစိုက်ကြည့်နေတော့...သူကကိုကိုပါးပြင်ကိုအသာလက်
နဲ့အသာအုပ်ပြီးမော့ယူလို့...ပြီးပြီးလေးနဲ့တရိုက်မက်မက်ကြည့်ပြီးချော့မော့ဖြောင်းဖြော့တယ်...။...ဒီလိုသူတို့
နှစ်ယောက်ထဲရှိနေတုံးအချိန်လေးမှာ...တပြေသူလေးကဘာတွေပြောလိုက်သလဲဆိုတာတော့ကိုယ်မသိပေမဲ့
အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ကိုကိုကပိုပြီးတည်ငြိမ်လာတာတော့အမှန်ပဲ...။...စောင့်နေရလို့နေမထိထိုင်မသာတော့ဖြစ်
တုံးပေါ့လေ...ဒါပေမဲ့အရင်ကနဲ့စာလိုက်ရင်တော့အများကြီးကိုတော်လာတာ...။

ဒါပေမဲ့သူ့တပြေသူလေးက...ကိုကိုစိတ်လုပ်တိုင်းအခါခပ်သိမ်းချော့မော့နေတာမျိုးတော့မဟုတ်ဘူး
ညီမရဲ့...။...တခါတလေတော့...သူလုပ်နေကြအတိုင်းပုခုံးလေးတွန့်ပြီးလျစ်လျူရှုထားလိုက်တာပဲ...။...အမိပွယ်
တွေအမျိုးမျိုးဖြတ်ပြေးနေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့...ကိုကိုသွားလေရာနောက်ကိုလိုက်ကြည့်တတ်တာကလွဲလို့ပေါ့...။
ဒါနဲ့လဲကိုကိုကစိတ်မပြေနိုင်ဘူးဆိုရင်တိတ်တိတ်လေးထွက်သွားပြီး...ဟန်စာသင်နေတာမျိုးတို့...ကိုယ်နားမ
လည်နိုင်တဲ့စကားတွေကိုအသံချိုချိုပျော့ပျော့လေးနဲ့ပြောရင်း...။...ကိုယ့်သားလေးနဲ့ကစားနေတာမျိုးတို့နဲ့အချိန်
ဖြန်းတတ်တယ်...။

အဲဒီတပြေသူကလေ...ဘယ်လောက်တောင်လေ့လာသင်ယူချင်စိတ်ရှိသလဲဆိုတော့ကိုယ့်ဆီကနေ
ရှေးဟောင်းစောင်းတီးခတ်နည်းတောင်သင်ယူလာလိုက်တာ...အခုဆိုရင်သူ့သီချင်းတွေကိုတောင်စောင်းနဲ့တီး
နိုင်စပြုနေပြီ...။...သူများသီချင်းဆိုလိုက်ရင်...အသံကဝါဝါညက်ညက်နဲ့ထိခိုက်ခိုက်ရိုပိပေတယ်...။...သီချင်း
သံဆိုရင်အသံသေးသေးစူးစူးနဲ့မြင့်မြင့်ကိုကိုကိုယ့်တို့အတွက်နားယဉ်ပေမဲ့...အခုတော့လဲသူ့အသံဩဩဘယ်
သံကိုနားထောင်ရတာကလဲတမျိုးတော့ချိုသာပြီးနားထောင်လို့အကောင်းသားရယ်...။...ကိုကိုကိုများဆိုရင်
ချက်ခြင်းကိုအရည်ပျော်ကျလာအောင်ဆွဲဆောင်နိုင်တာပေါ့...။...ကိုယ်ကတော့သူ့သီချင်းစာသားတွေကိုနားမ
လည်ပေမဲ့သူ့ရင်တွင်းကနေလာတဲ့နာကျင်မှုတွေကိုတော့သီချင်းသံထဲမှာကြားမိပါရဲ့...ညီမရယ်...။

အစောင့်ကြီးစောင့်ကြပြီးနောက်...အိမ်တော်ဘက်ကနေဘာသတင်းဆက်သားမှမလာဘဲတုတ်တုတ်
မှမလှုပ်ဘဲလဲနေရော...သူ့အာရုံကိုတခြားနေရာတွေမှာပို့ပစ်ပုံရတယ်...။...နေ့တိုင်းကိုကိုနဲ့ဖြစ်ဖြစ်...ကိုကိုမပါ
ဘဲတစ်ယောက်ထဲဖြစ်ဖြစ်လမ်းလျှောက်ထွက်တယ်...။...ကိုယ်ဖြင့်ကိုကိုကသူ့ကိုတစ်ယောက်ထဲအပြင်လွတ်
တာအံ့ဩလွန်းလို့...။...ဘယ့်နယ်...မိန်းမသားတစ်ယောက်ထဲကိုများ...အစိုးအရိမ်မရှိတော်...။...ကိုကိုကတော့
ဘာမှကိုမပြောတာ...။...အဲတပြေသူများလမ်းလျှောက်ကနေပြန်လာပြီဆိုရင်...သူ့ရောက်ခဲ့တဲ့လမ်းတွေ...ရှုမျှော်

ခင်းတွေအကြောင်းပြောလို့ကိုမဆုံးနိုင်တာရယ်...။သူ့မို့လို့လဲရှာရှာဖွေဖွေမြင်တတ်ပါပေတယ်။.....သူတကာ
မြင်ရိုးမြင်စဉ်ထဲကနေအလှအပကိုမြင်အောင်ကြည့်တတ်တာကတော့အံ့ဩစရာပဲ..ညီမရဲ့...။မှတ်မိပါသေး
တယ်....တစ်ရက်သူလမ်းလျှောက်ကအပြန်မှာမျက်နှာတစ်ခုလုံးပြီးရွှင်လို့ပျော်မြူးပြီးပြန်ရောက်လာတယ်...။
သူ့မှာသူများနဲ့မတူတဲ့အရာလေးတွေကိုခံစားတတ်ပြီး.....ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်တတ်တဲ့အကျင့်လေးကရှိသေး
တယ်...။..ဘာတွေများသဘောကျလာသလဲလို့ကိုကိုကမေးတော့..သူ့ဘာသာစကားနဲ့ဒီလိုရှင်းပြသတဲ့..။
ကိုကိုကတော့ကိုယ်တို့ကိုနောက်မှဘာသာပြန်ပြတာပါ...။

".....ဒီနေ့ကျွန်မလမ်းလျှောက်ထွက်တော့လေ..ကောက်ပဲသီးနှံသစ်စေ့ပြောင်းဆံ့တွေကိုကြီးထွားကုံလုံ
စေတဲ့မိခင်မြေကြီးရဲ့တကယ့်အလှတကယ့်အရောင်ကိုမြင်ခဲ့မိတယ်..မောင်ရဲ့.....ဟိုလမ်းမတန်းကမျိုးစေ့ဆိုင်
မှာလေ..ကောက်ပဲသီးနှံအစေ့အဆံ့အမျိုးစုံကိုကြိမ်ခြင်းညှိလေးတွေထဲမှာထည့်ပြီးခင်းထားတာ...အရောင်စုံ
အသွေးစုံနဲ့လှလိုက်တာဆိုတာလေ...အဝါရောင်ပြောင်းဆံ့တွေ..အနီရဲ့ရဲပဲစေ့တွေ...မီးခိုးရောင်ပဲလွန်းခြောက်
တွေ...ဆင်စွယ်နှစ်ရောင်နှမ်းတွေ...ပျားရည်ရောင်ဖျော့ဖျော့ပဲပိစပ်တွေ....အုတ်ကျိုးရောင်ဂျုံဆံ့တွေ...အစိမ်း
ရောင်ပဲစိမ်းစေ့တွေ...အိုစုံလို့..မောင်ရေ့...ကုန်အောင်တောင်မကြည့်နိုင်ပါဘူး....အဲဒီမျိုးစေ့တောင်းတခုစီမှာ
သာစုတ်တံနှစ်ပြီးအရောင်ယူလို့ရမယ်ဆိုရင်လေ....အင်မတန်ကိုအရောင်အသွေးစုံဆန်းကျယ်တဲ့ပန်းချီဆေး
စပ်ပြားဖြစ်လာမှာပဲကွယ်....."

ကိုယ်တော့သူပြောချင်တာကိုသိပ်ပြီးလုံးစေ့ပတ်စေ့တော့နားမလည်လှပါဘူး...။...ကိုကိုတပြေသူက
အဲလိုပဲ..ညီမရဲ့..သူ့ကမ္ဘာလေးထဲမှာပဲပျော်မွေ့ပြီးသူများတကာတွေမမြင်တဲ့သတိမပြုတဲ့အလှအပလေးတွေ
ကိုရှာဖွေကြည့်တတ်တာ...။ကိုယ်လဲမျိုးစေ့ဆိုင်ကိုမြင်တွေ့နေတာပဲဟာ..သူ့တွေးသလိုတော့မတွေးမိပါဘူး
ကွယ်...။..အဲဒီသစ်စေ့သစ်ဆံ့တွေကအရောင်စုံအသွေးစုံဆိုတာတော့မှန်ပါရဲ့..ဒါကလဲသဘာဝအတိုင်းပဲဟာ..
ဘယ်သူကမှဒီပဲကတော့နီစေ့..ဒီပြောင်းကတော့ဝါစေ့ဆိုပြီးသတ်သတ်မှတ်မှတ်လုပ်ထားတာမှမဟုတ်တာ..
အမြဲဒီအတိုင်းပဲဆိုတော့ကိုယ်တော့ထူးထူးခြားခြားအံ့ချီးစရာရယ်လို့မမြင်မိပါဘူး....ကိုယ်တို့အတွက်တော့မျိုး
စေ့ဆိုင်ဆိုရင်အစားအစာအနေနဲ့ပဲအသိအမှတ်ပြုတာပါပဲ....မိခင်မြေကြီးရဲ့အရောင်တွေဘာတွေဆိုတာမျိုး
ကိုမတွေးမိကြပါဘူး..။

ဒါပေမဲ့သူ့မျက်လုံးကတော့တမျိုးရယ်..သူများမမြင်တာသတိမထားမိတာမျိုးကိုသိပ်မြင်တတ်ခံစား
တတ်တာ...။..အမြဲတစေထင်မြင်ချက်ပေးပြီးသူ့အတွေးကိုထုတ်ဖော်ပြောနေတာမျိုးလဲမဟုတ်ပြန်ဘူး...။..မေး
ခွန်းတွေသာများများမေးလို့ကိုယ်တို့အဖြေတွေကိုအတွေးတွေထဲနက်နက်တူးမြှုပ်ထားတတ်တာမျိုးရယ်...။

ဒီလိုနဲ့ပဲသူနဲ့အတူနေတဲ့ရက်တွေတစ်ရက်ပြီးတစ်ရက်ကြာလာတော့လေ..သူ့ကိုခင်မင်တဲ့စိတ်တွေ
 တဖြည်းဖြည်းတိုးလာတော့တာပဲ..။..ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့သူ့ရဲ့ထူးထူးခြားခြားရုပ်သွင်မှာရော..ကိုယ်တို့နဲ့မ
 တူကွဲပြားနေတဲ့အနေအထိုင်အပြုအမူတွေမှာရော..ချစ်ခင်စရာကောင်းတဲ့အချက်လေးတွေကိုကိုယ်မြင်တတ်
 လာတယ်...။..အင်း..မာနအတော်ကြီးတာကတော့သူ့စိတ်ပဲကိုး...။...သူကအရာရာတိုင်းမှာလဲအင်မတန်မှကို
 လွပ်လွပ်လပ်လပ်နဲ့ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတာ..။..ပကတိအတိုင်းပဲနေတာ..ဟန်လုပ်နေတာမျိုးလုံးလုံးကိုမရှိဘူး.
 ကိုကို့ရှေ့မှာလဲရှိကျိုးနိမ့်ချနေတယ်ဆိုတာမျိုးမရှိပေါင်...။...အင်းကိုကိုကလဲသူ့ကိုဆိုရင်ဘာဘဲပြောပြောဘာ
 ဘဲလုပ်လုပ်ပြီးရွှင်လို့သဘောကျနေတော့တာပဲ....တမင်သက်သက်တောင်ငြိမ်ခံနေသလားမှတ်ရတယ်..။
 စိတ်ဆိုးလေအချစ်တိုးလေဆိုတာမျိုး.....ဟင်း.....ဟန်လူမျိုးဇနီးကသာဒါမျိုးလုပ်လို့ကတော့ခံနေပါလိမ့်မယ်
 အားကြီးကြီး....။

သူ့ဇနီးများစာအုပ်ကိုတမေ့တမောဖတ်နေတာဖြစ်ဖြစ်..ကိုယ့်သားလေးနဲ့ပဲစိတ်ဝင်တစားကစားနေ
 တာမျိုးဖြစ်ဖြစ်လုပ်နေပြီး...ကိုကို့ဘက်ကိုယောင်လို့တောင်လှည့်မကြည့်တော့ဘူးဆို..ကိုကိုတယောက်မှာနေ
 မထိထိုင်မသာတွေဖြစ်လာပြီးလှမ်းကြည့်လိုက်....အနားကိုမယောင်မလည်နဲ့ကပ်လာပြီးစကားမရှိစကားရှာ
 ပြောလိုက်နဲ့လုပ်နေတော့တာ...။...ဒါလဲဟိုတယောက်ကကရုမစိုက်သလိုလုပ်မြဲလုပ်နေရင်ကိုကို့ခမြာစိတ်လုပ်
 နေတာကိုရပ်ပြီးသူ့အနားကိုလာရတော့တာပဲ...။...အဲဒီအခါမျိုးမှသာသူတပြေသူကကိုကိုကိုလန်းရွှင်ပြီးပျော်
 လာအောင်ပြန်လုပ်ပေးတတ်တယ်...။...သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကဒီလိုချစ်ခြင်းမျိုးကြီးကိုတော့ကိုယ်ဖြင့်မမြင်
 ဖူးပါဘူး..ညီမရယ်..။

ဒါနဲ့ပဲအမျှော်ကြီးမျှော်..အစောင့်ကြီးစောင့်ခွဲရတဲ့နေ့..လဲရောက်လာတယ်...။.....ကိုယ့်အထင်တော့
 မယ်မယ်ကိုကို့ကိုခေါ်တွေ့ပြီးနှစ်ဆယ့်နှစ်ရက်တိတိမြောက်တဲ့နေ့မှာပဲ...ညီမရဲ့..။.....အိမ်တော်နေဆက်သား
 စေပြီးကိုကိုတစ်ယောက်ထဲလာတွေ့ဖို့စာပို့လာတယ်..။...စာကလေ..မကြုံစဖူးချိုချိုသာသာစိကုံးထားပုံများ.
 အတော်ကိုနူးနူးညံ့ညံ့ကြင်ကြင်နာနာသံပေါက်တယ်လို့တောင်ဆိုလို့ရတော့.....ကိုယ်တို့အားလုံးလဲမျှော်လင့်
 ချက်ရောင်ခြည်ကိုတွေ့လိုက်ရသလိုပဲ...။..ကိုကိုကတော့အမြန်ဆုံးကိုထွက်သွားလေရဲ့..။...ကိုယ်နဲ့တပြေသူ
 လေးကတော့အိမ်မှာပဲအကောင်းဆုံးကိုမျှော်လင့်ရင်းရင်တဖိုဖိုနဲ့စောင့်ကျန်ရစ်ခဲ့တာပေါ့..။

ဘယ်လောက်မှတောင်မကြာလိုက်ဘူး..ညီမရဲ့..သွားပြီးတစ်နာရီမရှိတရှိမှာကိုကိုပြန်ချလာပါရော..။
 အိမ်ရှေ့ခန်းထဲကနေဖြတ်ပြီးကိုယ်တို့ထိုင်နေတဲ့အခန်းထဲကိုပြန်ဒိုင်းနဲ့ကမူးရှူးထိုးဝင်လာတော့တာပဲ...။...မျက်
 နှာတခုလုံးလဲမည်းမှောင်လို့...။...သူ့ကိုယ်သူ့အိမ်တော်ရဲ့အမွေခံသားအဖြစ်ကနေထာဝရပြတ်စဲပစ်မယ်ဆိုပြီး

တော့လဲဒေါသတကြီးနဲ့ရေရွတ်လာတာ..။...စတုရန်းတော့ကိုယ်တို့မှာကိုကိုတစ်ယောက်ပြောဆိုရေရွတ်နေ
တာတွေကိုလုံးလုံးကိုနားမလည်တာ..နောက်တော့မှဟိုတလုံးဒီတလုံးဆက်စပ်ယူပြီးသူဒေါသအိုးပေါက်ကွဲရ
တဲ့အကြောင်းအရင်းမှန်ကိုသိရတော့တာကိုး...။

ဒီလိုတဲ့..ညီမရဲ့..။...ကိုကိုတစ်ယောက်လဲစာဖတ်အပြီးမယ်မယ့်ဆီကိုချစ်ချစ်ခင်ခင်နဲ့ပြေပြေလည်
လည်ပဲဖြေရှင်းမယ်ဆိုပြီးသွားခဲ့တာဆိုတာကိုး...။ဒါပေမဲ့မယ်မယ်ကတော့ဘယ်တုန်းကမှသူ့စိတ်ကိုပြောင်းလဲ
ဖို့မဆိုထားနဲ့..တစ်ထစ်လျှော့ဖို့တောင်ခေါင်းထဲမရှိတာတဲ့လေ..။...ကိုကိုလဲရောက်ရောသူ့ကျန်းမာရေးအခြေ
အနေဆိုးရွားနေတာကိုပြောပြသတဲ့..။

“.....မယ်မယ့်ကိုမိုးနတ်မင်းကဒီဘဝမှာ.....နေခွင့်ပြုမဲ့အချိန်သိပ်မကျန်တော့ဘူးထင်တာပဲ.....
ငါ့သားရယ်.....”

လို့ဆိုတော့ကိုကိုလဲစိတ်အတော်ထိခိုက်သွားသတဲ့..။အဲဒါနဲ့သူ့လဲတတ်သလောက်မှတ်သလောက်
ဖြောင်းဖြတာပေါ့လေ..။

“.....မဟုတ်တာ..မယ်မယ်ဘုရား..ဒါမျိုးတွေမတွေ့ပါနဲ့..မယ်မယ့်မှာမြေးတော်တွေနဲ့အသက်ရှည်ရှည်
ကျန်းကျန်းမာမာနေဖို့အချိန်တွေအများကြီးကျန်ပါသေးတယ်.....”

ပြောလဲပြီးရော.....ကိုကိုတစ်ယောက်လဲမယ်မယ့်ကိုဒီမြေးအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီးစကားစမိတာ
အကြီးအကျယ်ကိုနောင်တရတော့တာပဲတဲ့..ညီမရေ့..။...မယ်မယ်ကဒါနဲ့တင်မပြီးဘဲစကားဆက်တာကိုး..။

“.....မြေးတော်လေးတွေ....အင်း.....မြေးတော်လေးတွေဆိုလို့ကွယ်..ငါ့သားရဲ့ရင်နှစ်သားသမီးတွေက
လွဲလို့မယ်မယ်ဘယ်သူ့သွေးသားမှမလိုချင်ပါဘူး..အခုတော့သားမောင်သတိဖော်ပေးတာအတော်ပဲကွယ်....
မယ်မယ့်ချွေးမတော်လီမိန်းကလေးကလဲအပျိုစင်ဘဝနဲ့ငါ့သားကိုစောင့်နေတုန်းပဲကွယ်.....”

အဲဒီလိုအစချီပြီးတော့မယ်မယ်ကဘာမှကိုသွယ်ပိုက်မနေတော့ဘဲ..ကိုကိုကိုသူနဲ့မြန်းထားတဲ့လီအိမ်
တော်ရဲ့သမီးနဲ့အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ပြီးမယ်မယ်မျက်စိမမှိတ်ခင်မြေးတွေမွေးပေးဖို့ပြောဘဲတိုက်တွန်းသတဲ့..။
ကိုကိုကလဲသူလက်ထပ်ပြီးသားဖြစ်နေပြီလို့ပြောတော့....မယ်မယ်ကဒေါသတကြီးနဲ့ဒီတပြေသူ့အဖြူမကိုး....
ကိုကိုနီးအဖြစ်ဘယ်တော့မှအသိအမှတ်ပြုမှာမဟုတ်ဘူးလို့ပြောသတဲ့..။

ဒီစကားတွေကိုတောင်ကိုကိုတစ်ယောက်စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးရေရွတ်နေတဲ့ထဲကနေဟိုတစ်ဒီတစ်နား
လည်ယူလိုက်ရတာ...ညီမရေ့..။..တကယ့်တကယ်ကဘာတွေဘယ်လောက်တောင်ပြောဆိုကြီးပါးခဲ့ကြသ
လဲဆိုတာတော့..ကာယကံရှင်တွေမှသိမှာဘဲ...။

သူတို့တွေပြောနေကြတာကိုခန်းဆီးအကွယ်ကနေကြားခဲ့တဲ့ဝမ်တာမားအပြောအရတော့လက်ဖျစ်
တစ်တွတ်အချိန်လေးမှာတင်ကို...ပူလောင်ပြင်းထန်တဲ့စကားတွေနဲ့တစ်ဦးကိုတစ်ဦးပစ်ပေါက်တိုက်ခိုက်နေ
လိုက်ကြတာများ..မအေးနဲ့သားစကားပြောနေတာနဲ့တောင်မတူဘူးတဲ့ကွယ်...မိုးကြီးမုန်တိုင်းတိုက်နေသလား
မှတ်ရပါသတဲ့...။..ဝမ်တာမားပြောတာကတော့ကိုကိုကအစပိုင်းတော့သည်းခံသေးတယ်လို့ဆိုတယ်..နောက်
ကျတော့မယ်မယ်ကကိုကိုကိုအမွေဖြစ်ပစ်မယ်လို့လဲခြိမ်းခြောက်ရော.....ကိုကိုကဒီလိုနာနာကျည်းကျည်းကို
ပြောတော့တာတဲ့...။

".....ကိုယ့်သားအရင်းကိုတောင်းစုတ်ပုလုံးစုတ်လို့စွန့်ပစ်ရအောင်..မယ်မယ့်ကိုမိုးနတ်မင်းကနောက်
ထပ်သားတစ်ယောက်ပေးသနားမယ်လို့ထင်လို့လား.....ဒီအသက်အရွယ်ကြီးကျမှသန္ဓေယူနိုင်သေးတယ်လို့
များထင်နေသလား...ဒါမှမဟုတ်ရင်ကိုယ်လုပ်တော်တွေရဲ့သားတွေကိုကောက်ယူပြီး..ကျွန်တော့်နေရာမှာအ
စားထိုးမလို့လား.....ပြောရက်ပါပေဗျား.....ကောင်းပြီလေ..ဂျင်းစိမ်းနဲ့မိတ်သာလင်ပေါ့....."

အင်း..တကယ့်ကိုပဲသားတစ်ယောက်ပြောရဲ့မကားမျိုးတော့မဟုတ်ပေဘူး..။..ပြောလဲပြီးရောဝန်း
ဆိုပြီးတံခါးဝကနေထွက်ချသွားလိုက်တာ...ရင်ပြင်တော်ဘက်ကိုဒုတ်ဒုတ်ရောက်တဲ့အထိလုံးလုံးကိုလှည့်
မကြည့်တော့ဘူးတဲ့..။..ပါးစပ်ကလဲဘိုးဘွားတွေကိုကျိန်ဆဲနေလိုက်တာမိုးကိုမွန်လို့ဆိုပဲ...။...မယ်မယ့်အခန်း
ဆောင်မှာတော့တိတ်ဆိတ်ပြီးကျန်ခဲ့ပုံများအပ်ကျသံတောင်ကြားရမလောက်လို့ဆိုတယ်...တအောင့်လောက်
နေတော့မယ်မယ့်ညည်းသံသဲ့သဲ့လေးထွက်လာသတဲ့..။.....ဒါနဲ့ဝမ်တာမားအူယားဖားယားပြေးဝင်သွားတော့
မယ်မယ်ကညည်းနေရာကချက်ခြင်းတိတ်သွားပြီး...နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းကိုက်လို့သူ့ကိုအိပ်ရာပေါ်တွဲပို့ဖို့အ
နိုင်နိုင်လက်ဟန်နဲ့ပြသတဲ့...။

ဒါတွေကြားတော့ကိုယ့်မှာအကြီးအကျယ်ကိုစိတ်ဆိုးမိတာပဲ..။.....အံ့ပါရဲ့..ကိုကို..ကိုတော့အမိုက်တ
ကွာဗိုလ်ချုပ်..အဆိုးတကွာထိပ်ခေါင်လို့များအမည်တပ်ရတော့မလားမသိတော့ပါဘူး..။..ကိုယ့်မွေးသမိခင်ကို
များဒီလောက်ထိပြောခဲ့ရအောင်ဘယ်ကအရိုင်းအစိုင်းစိတ်တွေဝင်လာလဲမသိပါဘူး..။...ကိုယ်တော့လုံးလုံးကို
ခွင့်မလွှတ်နိုင်တာ...ညီမရေ့..။..သူ့မှာဘာအကြောင်းပြချက်ပဲရှိရှိ..သူ့အသက်အရွယ်နဲ့သူ့နေရာကိုနားလည်ရ

မှာပေါ့...။.....အခုတော့တကတည်း...ငါတကောကောနေတော့တာ...အင်မတန်ကိုတစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့
ဟာမျိုး...။

အဲဒီတပြေသူကိုလဲတခါတခါတော့မှန်းမိတယ်.....အဟုတ်ပြောတာ...။ကိုကိုကိုများလက်ဖဝါးထဲ
ထည့်ထားပြီးလိုသလိုကိုလှည့်ကစားနေတတ်လွန်းလို့...။ကိုကိုတို့ကလဲနည်းနည်းမှဆင်ခြင်မယ်မရှိဘူး..မ
ဘက်လိုက်လို့မိုက်ဘက်ပါ..ဆိုတာမျိုး...။.....ကိုယ်ဖြင့်မယ်မယ့်ဆီကိုချက်ခြင်းပြေးသွားဖို့တောင်လုပ်သေး
တယ်..။.....ကိုကိုကမယ်မယ့်အခေါ်စောင့်ပါဦးဆိုပြီးအတင်းတောင်းပန်ထားလို့သာရယ်...။ကိုယ့်ခင်ပွန်းက
လဲကိုယ့်ကိုအသာနေဦးဆိုလို့သာငြိမ်နေရတာ..စိတ်ကတော့ဖြောင့်တာမဟုတ်ဘူး..ညီမရေ..။အခေါ်စောင့်
ဆိုတာကလဲကိုယ်သာအခုနေသွားလိုက်ရင်..ကိုယ်ကကိုကိုဘက်ကမပါဘူးဆိုတာမျိုးဖြစ်သွားမှာသတဲ့လေ..
ကိုကိုနဲ့သူ့ဇနီးကကိုယ်တို့အရိပ်အောက်မှာနေ..ကိုယ်တို့ထမင်းစားနေတော့အဲဒီလိုမျိုးအမိပ္ပါယ်သက်ရောက်
သွားရင်မျက်နှာပျက်စရာတွေဖြစ်ကုန်မှာကိုကိုယ့်ခင်ပွန်းကစိုးနေတာ..။ဒီတော့ကိုယ်လဲစိတ်ရှည်ရှည်ထားရုံ
ကလွဲလို့မတတ်နိုင်တော့ဘူးဆိုပါတော့..ညီမရေ..ချီတော့မချီလှဘူးကွယ်...။.....စမိမှတော့လဲဘာတတ်နိုင်
တော့တာလိုက်လို့...ရွှေသမင်ကကိုယ့်တာထွက်မိမှကိုး...။

မနေ့ကတော့ကိုယ်အတော်လေးကိုစိတ်သက်သာရာရမိတယ်...။..လျူကတော်လာတွေ့တယ်လေ..
ကိုယ်တို့မှာတနေ့ကကိုကိုနဲ့မယ်မယ်တွေ့ကြပြီးဘာမှမပြောင်းလဲတဲ့အပြင်စိတ်ထိခိုက်စရာတွေသာတိုးလာ
တာကိုပြန်ပြန်သတိရနေကြတော့....တနေ့လုံးစိတ်လက်မချမ်းသာဖြစ်နေကြချိန်ပေါ့...။ကိုကိုကတော့တနေ့
လုံးလိုလိုအခန်းထဲမှာပဲနေပြီးဘယ်သူ့ကိုမှစကားမပြောဘဲနဲ့...ပြတင်းပေါက်ကနေအပြင်ကိုဘဲငေးနေတော့
တာ..။.....စာအုပ်ဖတ်ဖို့တော့လုပ်ပါရဲ့..တစ်ရွက်နှစ်ရွက်လှန်ပြီးတာနဲ့ချက်ခြင်းပြန်ချလိုက်ပြီး....နောက်တစ်
အုပ်ကိုကောက်ကိုင်ရော...ပြီးတော့လဲအဲဒီတစ်အုပ်ကိုပြန်ချလိုက်တာပါပဲ...။

သူ့ဇနီးတပြေသူကတော့ခဏတော့.....ကိုကိုတောင်လုပ်မြောက်လုပ်လုပ်နေတာကိုစောင့်ကြည့်နေ
သေးတယ်...။..နောက်ကျတော့အသာထွက်သွားပြီး..သူ့လဲစာတအုပ်ကောက်ကိုင်ပြီးအတွေးရေယဉ်ကြောထဲ
နစ်မြောနေရော..။ကိုယ်ကတော့လား.....သူတို့နှစ်ယောက်အနားမှာကိုမနေချင်လို့သားလေးနဲ့ဘဲအလုပ်ရှုပ်
နေလိုက်တော့တာ...။..တအိမ်လုံးငြိမ်ကုပ်နေပြီးစိတ်ညစ်ညူးစရာကောင်းလိုက်ပုံကတော့...ကိုယ့်ခင်ပွန်းနေ
လည်ထမင်းစားပြန်လာရင်စိတ်ပြေလက်ပျောက်စကားတွေပြောတာတောင်...ကိုကိုစိတ်ခါတ်ကျနေတာကို
ရော..တပြေသူငြိမ်နေတာကိုပါပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်လာအောင်မတတ်နိုင်တော့ဘူး...ဆိုတော့နေ့ခင်းပိုင်းမှာလျူ

ကတော်လဲပေါက်ချလာရော...ဘာပြောကောင်းမလဲ.....နွေနေ့ခင်းပိုင်းငြီးစိစိကြီးမှာလေချိုအေးကလေးတေ့၊
လိုက်သလားမှတ်ရတယ်..စိတ်ကိုပေါ့ပါးသွားတာပဲ.....။

ကိုကိုဇနီးကစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖြစ်ကတတ်ဆန်းကိုင်ရင်းအိမ်မက်မက်နေတဲ့သူလိုပဲခုံပေါ်မှာလျော့
တိလျော့ယဲထိုင်နေရင်းနဲ့....လျူကတော်ဝင်လာတာကိုတွေ့တော့ခဏစိုက်ကြည့်နေသေးတယ်...။..ကိုကိုတို့
ရောက်လာကတည်းကကိုယ်တို့ဆီကိုစည့်သည်လာတာလုံးလုံးမှမရှိတာကိုး...။..ကိုယ်တို့မိတ်ဆွေအပေါင်းအ
သင်းတွေကလဲ..ကိုယ်တို့အခက်အခဲကိုတစ်စွန်းတစ်စုံမိကြလို့အားနာပြီးမလာကတပိုင်း..ကိုယ်တို့အနေနဲ့လဲ
ဒီတပြေသူကိုဘယ်လိုမိတ်ဆက်ပေးရမှန်းမသိလို့..ဘယ်သူ့ကိုမှအိမ်လည်မဖိတ်တာကတပိုင်းပေါ့လေ...။
ကိုယ်တောင်မှကိုကိုကိုလေးစားသမှုနဲ့သာသူ့ကို..ကိုကိုဇနီးလို့ခေါ်ဝေါ်နေရတာ..တကယ်တမ်းတရားဥပဒေ
အရဆိုရင်ဖေဘုရားနဲ့မယ်မယ်တို့အသိအမှတ်မပြုမချင်းသူဟာတရားဝင်ဇနီးမှမဟုတ်ပဲကိုး...။

လျူကတော်ကတော့ဒီကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး..ဘာမှရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်မနေဘူး..ညီမရဲ့..။..ချက်
ခြင်းပဲတပြေသူရဲ့လက်ကိုဆွဲယူပြီးစကားတွေပြောတော့တာပဲ..ရယ်တဲ့အခါများတောင်ရယ်လို့...။..သူတို့က
အင်္ဂလိပ်လိုပြောနေကြတော့ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာတော့ကိုယ်မသိပါဘူး.....။.....ဒါပေမဲ့တပြေသူက
တော့ချက်ခြင်းကိုနိုးနိုးကြားကြားလန်းလန်းဆန်းဆန်းဖြစ်လာတော့.....ကိုယ်တောင်အဲဒီအပြောင်းအလဲကို
အံ့သြမိတယ်...။..သူကလူတစ်ကိုယ်စိတ်နှစ်မျိုးလို့ဆိုရမလားပဲ...။.....စိတ်တခုကအမြဲငြိမ်သက်တည်ကြည်နေ
ပြီးသူ့ဟာသူတသီးတသန့်..နေနေတတ်တယ်...။...နောက်တခုကတော့စကားတွေဖောင်ဖွဲ့ပြီးရွှင်ပြမြူးထူးနေ
တတ်တာ...။..သူတို့စကားပြောနေတာကိုကြည့်ရင်းကိုယ်တောင်လျူကတော်အပေါ်စိတ်နည်းနည်းခုမိတယ်
ဘယ့်နယ်ကွယ်....ဒီလောက်ကြိမ်မီးအုံးသလိုဖြစ်နေတဲ့ကိုယ်တို့မိသားစုကြီးတခုလုံးရဲ့ပြဿနာကိုပေါ့ပေါ့တန်
တန်လုပ်နေလိုက်တာ...။..ဒါပေမဲ့ကိုယ်ထင်တာမှားသွားတယ်..ညီမရဲ့..သူပြန်ဖို့ထရပ်ကြရော...လျူကတော်
ကကိုယ်ဆီလာပြီးကိုယ့်လက်ကိုဖြစ်ညှစ်ရင်းကိုယ်တို့ဘာသာစကားနဲ့ဆိုတယ်...။

".....စိတ်မကောင်းပါဘူး...ကွမ်ကတော်ရယ်..အားလုံးခံစားထိခိုက်ရမယ်ဆိုတာကျွန်မနားလည်ပါတယ်..
မိသားစုအားလုံးအတွက်သိပ်ခက်ခဲမှာပဲနော်....."

ပြီးတော့တပြေသူဘက်ကိုလှည့်ပြီးတခုခုလဲပြောလိုက်ရော.....သူ့မျက်လုံးအပြာရင့်လေးတွေထဲမှာ
ချက်ခြင်းကိုမျက်ရည်တွေဝဲတက်လာတော့တာပဲ...။...သုံးယောက်သားဘာစပြောရမှန်းမသိပဲတယောက်ကို
တယောက်ဘဲရပ်ပြီးတော့ကြည့်နေမိကြတုံး...ပြန်းဆိုတပြေသူကရုတ်တရက်လှည့်ပြီးအခန်းထဲကနေထွက်
သွားပါရော...လျူကတော်ကတော့သနားဂရုဏာပြည့်နေတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့လိုက်ကြည့်နေလေရဲ့..။..ပြီးတော့
ထပ်ပြောတယ်..။

“.....အင်း...အားလုံးအတွက်သိပ်ပြီးခက်ခဲမှာပဲ...ဒါနဲ့သူတို့နှစ်ယောက်ကြားရော..ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိကြရဲ့
လား.....”

လျူကတော်ကတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းလိုဘဲသိပ်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိတာဆိုတော့ကိုယ်လဲညာမနေတော့
ဘူး...။..အမှန်အတိုင်းပဲပြောလိုက်တော့တယ်...။

“.....သူတို့နှစ်ယောက်ကတော့ချစ်ကြပါရဲ့..လျူကတော်ရယ်..ဒါပေမဲ့ကျွန်မတို့မယ်မယ်ကတော့ဒီကိစ္စ
အတွက်စိတ်ထိခိုက်လွန်းလို့ယဲ့ယဲ့ကျန်တော့တာပဲရှင်...လျူကတော်လဲသိတဲ့အတိုင်းမယ်မယ့်မှာအသက်က
လဲထောက်လာတော့စိတ်ထောင်းလို့ကိုယ်ကြေဆိုတာလိုနလံကိုမထူတော့ဘူးဖြစ်နေတာ.....”

လျူကတော်လဲကိုယ်ညည်းပြောပြောတာကြားရတော့စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခေါင်း
ရမ်းရင်းသက်ပြင်းရှည်ကြီးမှုတ်ထုတ်တော့တာပဲ...။

“.....အင်း...ခက်သားပဲ...ကွမ်ကတော်ရေ..လူကြီးသူမတွေအဖို့တော့ကပ်ဆိုးကြီးဆိုက်နေပြီလို့ပဲပြော
ရမလားတောင်မသိတော့ပါဘူး.....ရှေးလူကြီးနဲ့ခေတ်လူငယ်မျိုးဆက်နှစ်ခုကြားမှာစေ့စပ်ကြားချဖို့ဆိုတာ
ဘယ်လိုမှကိုမဖြစ်နိုင်တော့တာ...ရှင်းရှင်းကြီးကိုနှစ်ပိုင်းကွဲနေလိုက်ပုံကတော့..သစ်ပွဲကိုင်းကိုဒါးထက်ထက်နဲ့
ခုတ်ချသလားမှတ်ရတယ်..ပြတ်ပြီဆိုမှတော့တိကနဲဆိုသလိုဘဲ.....”

“.....အင်း...အမှားကြီးကိုမှားကုန်ကြပြီထင်တာပဲရှင်.....”

လို့ကိုယ်တိုးတိုးညည်းမိတော့..လျူကတော်ကပြန်ပြောတယ်...။

“.....ပြောရရင်တော့ဘယ်သူ့ဘက်ကမှမဟားဘူး...ကွမ်ကတော်ရေ...ပြောင်းလဲခြင်းတရားကိုရှောင်လွှဲ
လို့မရတာပဲရှိတာ...အဲဒါဝမ်းနည်းစရာအကောင်းဆုံးပေါ့ရှင်.....”

ဒါနဲ့ကိုယ်တို့လဲဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာကိုမသိတော့..ဒီလိုပဲအရိပ်အခြည်ကြည့်နေကြတုန်းကိုယ်
ကတော့မယ်မယ့်အကြောင်းကိုစိတ်ထဲကနေကိုထုတ်လို့မရဘူး..ညီမရေ..။...လျူကတော်ပြောသွားတဲ့လူကြီး
တွေအတွက်ဆုတ်ကပ်ဆိုတာကိုလဲ..အပြန်ပြန်အထပ်ထပ်ပြန်တွေးရင်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုစိတ်ပြေရာပြေကြောင်း
ပြောမိတယ်..။

“.....အင်း.....သားလေးကိုသူ့ဖအေအိမ်တော်ကိုခေါ်သွားဦးမှပါ...သူ့ဘိုးတော်ဘွားတော်တွေခမြာလဲ
အသက်ကြီးလာတော့မြေးတွေသားတွေကိုလွမ်းရှာမှာ.....”

ကိုယ်ဖြင့်တွေးရင်းလူကြီးသူမတွေအပေါ်..သနားဂရုဏာစိတ်တွေယိုဖိတ်လာတော့တာပဲ..။...ဒါနဲ့
ကိုယ်လဲသားလေးကိုသူ့ဖအေဝတ်နေကျအတိုင်းဖဲဝတ်လုံရှည်လေးဝတ်ပေးပြီး...သူ့ဘိုးတော်ဘွားတော်တွေ
ကိုသွားတွေ့ဖို့ပြင်ရတယ်..။..သားလေးတစ်နှစ်ပြည့်တော့သူ့ကိုလူကြီးတွေဝတ်သလိုမျိုးခေါင်းနဲ့အတိကတ္တီပါ
ဦးထုတ်အနက်ကလေးပေါ်မှာကြယ်သီးနီလေးတပ်ထားတဲ့ဟာလေးလေ...အဲ...အဲဒါလေးကိုဝယ်ပေးခဲ့တာ..။
ဆိုတော့ဒီနေ့တော့ဖဲဝတ်လုံရှည်လေးအပြင်..ဦးထုတ်သစ်လေးပါထုတ်ဆင်ရတယ်..။...နောက်ဆုံးနေ့နဲ့တော့
သားလေးရဲ့နဖူးရယ်..ပါးစုံလေးတွေရယ်..မေးစေ့လေးရယ်မှာဆေးနီတို့ပေးရတယ်...ပြင်လို့ဆင်လို့လဲပြီးရော
ညီမတူလေးကချစ်စရာကောင်းလွန်းလို့..မိုးနတ်မင်းများကလူပြည်နဲ့မထိုက်နတ်ပြည်နဲ့သာကိုက်တယ်ဆိုပြီး
သားလေးကိုရန်ရှာမှာတောင်စိုးမိတယ်..တကယ်..။

သူ့ဘွားအေကြီးကလဲကိုယ့်လိုတဖုံထဲတွေးတာကိုး.....။...သူ့မြေးကိုမြင်မြင်ချင်းကောက်ချီတော့
တာပဲ..။...သဘောကျလွန်းလို့ပါးစုန့်ကြီးတွေတုန်နေအောင်ကိုရယ်သေးတာ..။...သားလေးကိုအထပ်ထပ်
နမ်းရှုပ်ရင်းပီတိတွေဖြာလို့အခါခါရေရွတ်ရှာတယ်..။

“.....အင်း...ငါ့မြေးလေး..ငါ့အသည်းလေး.....”

ကိုယ့်ယောက္ခမကြီးအတိုင်းမသိစိတ်ချမ်းသာနေတာကိုမြင်ရတော့လေ..သူ့မြေးကိုခဏခဏခေါ်မ
လာမိတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာအပြစ်တင်မိတော့တယ်..။...လျူကတော်ပြောသလိုပဲသူတို့ဘိုးဘွားတွေအတွက်
တော့ကပ်ဆိုးကြီးပေါ့..ညီမရယ်..ကိုယ်တို့ဇနီးမောင်နှံကသားလေးကိုကိုယ်တို့အပိုင်အနေနဲ့ယူပစ်တာကိုး..။
ရှောင်လွှဲလို့မှမရတော့လဲဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအတွက်နောင်တလဲမရချင်တော့ပါဘူး...။...သားတွေမြေးတွေဝိုင်းမ
နေမဲ့သူတို့ရဲ့ဘဝဆည်းဆာချိန်အတွက်သာစိတ်မကောင်းဖြစ်မိတာပါ..။...ဒါနဲ့သူတို့မြေးအဘွားအချစ်သည်း
နေကြတုန်းကိုယ်လဲပြီးပြီးရပ်ကြည့်နေမိတယ်..။..ရှုတ်တရက်ပဲသူ့အဘွားကသားလေးကိုကြည့်နေရင်းနဲ့တခုခု

ကိုသတိရသွားသလိုလက်နှစ်ဘက်နဲ့မျက်နှာလေးကိုအုပ်ကိုင်ပြီး.....ခေါင်းတစ်ဘက်တစ်ချက်ကိုစစ်ပါရော....။
ပြီးတော့အလန့်တကြားကိုယ့်ကိုအော်တော့တာပဲ..။

“.....အမလေးလေး.....ငါ့မြေးလေးကိုမိုးနတ်တွေလက်ချက်မမိရအောင်ဘာအကာအကွယ်မှလဲမလုပ်
ထားပါလား...ညည်းတို့အေ..အမေ့မေ့အလျော့လျော့နဲ့ဂရုတစိုက်မရှိလိုက်ပုံများ..အံ့ပါရဲ့....ဟေ့...ကျွန်မတွေ
ဘယ်မတုံးအေ့.....”

ပြောရင်းဆိုရင်းကျွန်မတွေကိုလှမ်းအော်သေးတယ်..။

“.....ဟေ့..ကျွန်မတွေ...ရွှေနားကွင်းတစ်ဘက်နဲ့အပ်ယူခွဲစမ်းကွယ်.....”

ကိုယ်လဲအဲဒါလုပ်ဖို့တော့တွေးမိသား..ညီမရေ...သားလေးရဲ့ဘယ်ဘက်နားရွက်ကိုဖောက်ပြီးရွှေနား
ကွင်းကလေးတပ်ပေးဖို့ဟာကိုပေါ့..။..ဒါမှမိုးနတ်တွေကသားလေးကိုမိန်းကလေးလို့ထင်ပြီးဘာအန္တရာယ်မှမပြု
မှာကိုး...ဒါကသားဦးတွေငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ပျက်စီးတာကိုကာကွယ်ဖို့အတွက်လုပ်ကြတဲ့...ကိုယ်တို့ရဲ့ရှေး
ခလေ့ထုံးစံတစ်မျိုးပေါ့..။..ဒါပေမဲ့..ညီမလဲသိတဲ့အတိုင်းကွယ်..သားလေးရဲ့အသားလေးတွေကအင်မတန်ကို
နညက်နေတာ..အဲဒါကိုအပ်နဲ့ထိုးဖောက်ဖို့ဆိုတာတော့တွေးကြည့်လို့တောင်မရပါဘူးကွယ်..အင်မတန်ကိုနာ
ရှာတော့မှာပဲ..။..တစ်ဘက်ကလဲယောက္ခမကြီးရဲ့ဆန္ဒကိုဘယ်လိုငြင်းရမှန်းလဲမသိတော့ခက်လိုက်ပုံများ..။

ဒါနဲ့သူ့ဘွားအေကြီးကအပ်ကို.....သားလေးရဲ့နားရွက်သေးသေးလေးပေါ်လဲထောက်လိုက်ရောဘာ
ပြောကောင်းမလဲ..အသည်းအသန်ကိုတော့တာပဲ..။..မျက်လုံးကြီးတွေဆိုတာကြောက်ရှာလွန်းလို့ဝိုင်းဝိုင်း
ကိုလည်လို့..ပါးစပ်ကလေးကိုလဲမဲ့ထားသေးတာ..။..အဲဒါလဲမြင်ရောသူ့ဘွားအေကြီးလဲဆက်မလုပ်ရက်တော့
ဘူးထင်ပါရဲ့..အပ်ကိုပစ်ချလိုက်ရရော..။..ပြီးတော့သူ့မြေးကိုချောရင်း..ကျွန်တွေဆီကပိုးချည်အနီလှမ်းတောင်း
တယ်..။..ပြီးတော့ရွှေနားကွင်းလေးကိုပိုးချည်လေးနဲ့သားလေးနားမှာကပ်ချည်ပေးလိုက်တာပဲ..နားဖောက်ပြီး
နားကွင်းဝတ်ပေးတဲ့အစားပေါ့လေ..။.....နားမဖောက်ရတော့ဘူးလဲဆိုရော..ကိုယ်တော်လေးကတခါတည်း
ပြုံးရွှင်သွားလိုက်တာ..ကိုယ်နဲ့ယောက္ခမကြီးနှစ်ယောက်သားနုလုံးဖိတိဂွမ်းဆီထိပေါ့..ညီမရယ်..။

သားလေးနဲ့သူ့ဘွားတော်ကြီးကိုကြည့်မိတော့.....ကိုယ်လေမယ်မယ့်ရင်ထဲကနာကျင်မှုတွေကိုပိုနား
လည်လာတယ်ကွယ်...။..သူ့ဘဝရဲ့အတောင့်တဆုံးဆန္ဒဖြစ်တဲ့အမွေခံမဲ့မြေးကလေးမှမရနိုင်တော့တဲ့အဖြစ်
ကိုး...။.....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ....ဒီနေ့မှာသားလေးရဲ့အဘွားကိုစိတ်ချမ်းသာနိုင်စေခဲ့တာကိုတော့ပီတိဖြစ်မိ

တယ်...။...အသက်ကြီးသူလူကြီးသူမတွေအတွက်သနားဝမ်းနည်းမိတာလဲနည်းနည်းတော့သက်သာသွားသလိုပဲ...။

ကြည့်ရတာကိုယ်မနေ့ကသားလေးကိုသူ့အဘွားဆီကိုခေါ်သွားပြီးစိတ်ချမ်းသာစေခဲ့တာကိုမိုးနတ်အပေါင်းကကျေနပ်နှစ်သိမ့်တယ်ထင်ပါရဲ့..ညီမရေ..ဒီနေ့မနက်မှာအိမ်တော်ကဆက်သားတစ်ယောက်ကမယ်မယ့်စာကိုယူလာလေရဲ့...။..ကိုကိုအတွက်ပေါ့...။...စာထဲမှာတော့သူတို့စိတ်ဆိုးအော်ဟစ်ကြတာနဲ့ပတ်သက်ပြီးဘာမှပြောမထားဘူးကွယ့်..ကိုကိုကိုအိမ်ပြန်လာဖို့ရိုးရိုးလေးပဲပြောထားတာ..။.တပြေသူနဲ့ပတ်သက်လို့တော့မယ်မယ်ကဘာမှတာဝန်မယူနိုင်ဘူးလို့ဆိုထားတယ်..သူ့ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ပေဘူးတဲ့...ဒီလိုအရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကိုတော့ဖေဘုရားနဲ့ကိုယ်တို့မျိုးနွယ်စုတွေရဲ့အကြီးအကဲတွေသာဆုံးဖြတ်ရမဲ့အရေးဖြစ်သတဲ့လေ...။...ဒါပေမဲ့အခုလောလောဆယ်အတွက်တော့ကိုကိုအနေနဲ့တပြေသူကိုခေါ်လာနိုင်ပါသတဲ့...။...အတွင်းရင်ပြင်ထဲကိုတော့လာခွင့်မပြုနိုင်ဘူးလို့ဆိုတယ်...။...ပထမရင်ပြင်ကအဆောင်တော်ထဲမှာပဲနေခွင့်ရှိတယ်တဲ့...။.အကြောင်းကတော့ကိုယ်လုပ်တော်တွေ..သူတို့ရဲ့သားတွေသမီးတွေနဲ့ရောထွေးနေဖို့မသင့်တော်တဲ့အတွက်လို့ဆိုတယ်...။.ဒီလိုနဲ့ပဲစာကိုအဆုံးသတ်ထားတယ်..ညီမရဲ့...။

အခုလိုမယ်မယ်တစ်ယောက်စိတ်ပြောင်းလဲသွားတာကို...ကိုယ်တို့အားလုံးအံ့အားတွေသင့်လို့လေကိုကို့မျှော်လင့်ချက်တွေလဲပြန်ရှင်သန်လာတော့တာပေါ့လေ...။...မျက်နှာတစ်ခုလုံးပြီးရွှင်လို့ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကိုမှတ်ချက်ချနေတော့တာ..။

".....နောက်ဆုံးမှာတော့မယ်မယ်အလျှော့ပေးမယ်လို့ထင်သားပဲ.....တကယ်ဆိုတော့ကိုယ်ကမယ်မယ့်တစ်ဦးတည်းသောသားပဲဟာ....."

ကိုကိုတစ်ယောက်လွန်လွန်ကျွံကျွံတွေ့မျှော်လင့်မိမှာစိုးလို့မယ်မယ်ကတော့တပြေသူကိုဘယ်နည်းနဲ့မှလက်ခံမှာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းတော့ကိုယ်သတိပေးမိသေးတယ်...။..ကိုကိုကတော့ပေါ့ပေါ့..ညီမရေ...။

".....မပူပါနဲ့..ငါ့နှမရယ်.....ကိုယ့်ဇနီးအိမ်တော်ဝင်းထဲကိုခြေချမိတာနဲ့အားလုံးကဝိုင်းချစ်ကြမှာပါကွယ့်....."

ဆိုတော့ကိုယ်လဲဆက်ပြီးမပြောချင်တော့ဘူး...။...သူပျော်နေတာနေပါစေလေလို့သာသဘောထား
လိုက်တော့တယ်...။...စိတ်ထဲမှာတော့သိနေသား.....ကိုယ်တို့ဟန်အမျိုးသမီးတွေဆိုတာတစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက်လွယ်လွယ်ကူကူချစ်ခင်တတ်တာမျိုးမဟုတ်ဘူးရယ်...။...ကိုယ်မြင်တာပြောရရင်တော့ကိုယ်တို့အိမ်
တော်သူတွေကတော့ကိုကို့ဇနီးကိုပိုင်းချစ်ကြမဲ့အစား.....လက်ထပ်ဖို့ရာစောင့်နေရာမဲ့လီအိမ်တော်ရဲ့သမီးကို
သနားပြီးနောက်ပေါက်တဲ့ရွှေကြာပင်ကိုပိုင်းပြီးပြုစုဖို့ကပိုပြီးများမှာအသေအချာပဲ...ညီမရေ...။

ဒါနဲ့စာလာဖို့တဲ့ဆက်သားမပြန်ခင်တိတ်တိတ်ကလေးကပ်မေးကြည့်တော့..တနေ့ညကမယ်မယ်တ
ယောက်အသည်းအသန်ကိုဖြစ်သွားလို့...ပစ်လိုက်ရတော့မှာပဲလို့တောင်ယူဆမိကုန်သတဲ့...။...ဒါနဲ့ဘုရားစာ
တွေရွတ်ကြ..နတ်ဆရာတွေခေါ်ကြလုပ်ကြမှနည်းနည်းပြန်သက်သာလာသတဲ့...။...ဒီနေ့မနက်ကျတော့ထူး
ထူးခြားခြားပဲကောင်းသွားပြီးဒီစာကိုတောင်ကိုယ်တိုင်ရေးနိုင်တဲ့အထိသက်သာလာပါသတဲ့....။

ကိုယ်ချက်ခြင်းပဲနားလည်လိုက်တယ်...။...ကြည့်ရတာအသည်းအသန်ဖြစ်ပြီးသေလုဆဲဆဲအခြေအ
နေအထိရောက်သွားတော့မယ်မယ့်မှာတစ်ဦးတည်းသောသားကအိမ်ပြန်မလာတော့ရင်ဘိုးဘွားတွေအတွက်
တင်ကျန်နေတဲ့ကြွေးမဆပ်နိုင်တော့မှာကိုအကြောက်ကြီးကြောက်သွားဟန်တူတယ်...။...ကြည့်ရတာတကယ်
လို့များသူသာပြန်ကောင်းလာမယ်ဆိုရင်..သူ့သားကိုပြန်ခေါ်ပုံမယ်လို့သစ္စာဆိုလိုက်တာထင်ပါရဲ့...။

အခုလိုမယ်မယ်မျက်နှာပျက်သိက္ခာကျရတာကိုမြင်တော့...ကိုယ်ဖြင့်ဝမ်းနည်းလိုက်တာလေ...။
ချက်ခြင်းကိုသွားတွေဖို့ဆုံးဖြတ်မိတာပဲ...။...ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကသတိပေးတယ်...။

".....ခဏတော့သည်းခံလိုက်ဦး..ကွေ့လန်းရေ..တခုပြီးမှတခုပေါ့ကွယ်..မင်းမယ်မယ်ကအခုမင်းနဲ့တွေ
နိုင်တဲ့အားအင်ရှိနေပြီပဲထားဦး...သူလိုအင်မတန်စိတ်ထန်တဲ့သခင်မကြီးကိုမဆိုထားနဲ့..စိတ်ငယ်တတ်တဲ့သူ
တွေအဖို့တောင်..သူတပါးသနားတာခံရတယ်ဆိုတာ.အင်မတန်ကိုအခံရခက်စေတာကလား....."

ကိုယ့်ခင်ပွန်းပြောတာအမှန်ပဲ..ညီမရေ..ကိုယ်သာမယ်မယ့်ဆီသွားပြီသနားလွန်းလို့လို့သွားလုပ်ရင်
တော့..ရေနှစ်သူဝါးကူထိုးဆိုသလိုဖြစ်တော့မှာပ...။...ဆိုတော့ကိုယ်လဲကိုယ့်စိတ်ကိုချုပ်ထိန်းပြီးကိုကို့ဇနီးအ
ထုတ်အပိုးတွေပြင်နေတာကိုပိုင်းကူနေလိုက်တော့တယ်...။ကိုယ်သာသူ့ကိုကိုယ်တို့ဘာသာစကားနဲ့ပြောလို့ရ
မယ်ဆိုရင်ဒီလိုမှာလိုက်မိမှာပဲကွယ်...။

".....ယောင်းမရေ....တခုတော့သတိဖော်ပေးလိုက်ပါရစေဦး....ကိုယ်တို့မယ်မယ်ခမြာအသက်လဲကြီး
လှပြီဖြစ်တဲ့အပြင်လောကခံအမျိုးမျိုးကိုလဲမညာမတာခံခဲ့ရတာ.....ပြီးတော့ယောင်းမအနေနဲ့ဒီလိုရည်ရွယ်ခဲ့

တာဖြစ်ချင်မှဖြစ်ပေမဲ့...သူ့မှာရှိသမျှလဲရှင်ယူလိုက်လို့ကုန်ပါပကော.....ဆိုတော့ရှေ့လျှောက်သူနဲ့ထိပ်တိုက်မ
တွေ့အောင်နေပါကွယ်.....”

တွေးမဲ့သာတွေးတာပါ...။စကားမှမပေါက်တော့လဲဘာမှကိုမပြောဖြစ်လိုက်ပါဘူး..။

ညီမရေ.....ဒီနေ့ကိုကိုနဲ့သူ့ဖုန်းကိုယ်တို့ဘိုးဘွားအိမ်တော်ကိုပြောင်းကြပြီ...။နေတာကတော့ကိုကို
ငယ်ငယ်ကနေခဲ့တဲ့အဆောင်တော်ဟောင်းမှာတဲ့...။.....ကိုကိုဖုန်းတပြေသူကတော့မိန်းမဆောင်တွေထဲသွား
ပြီးစားသောက်တာ..ညအိပ်တာ..ဒါမှမဟုတ်လျှောက်ကြည့်တာမျိုးလုပ်ခွင့်မရှိဘူးတဲ့...။.....ရှင်းရှင်းပြောရရင်
အနားတောင်မသိနဲ့ဆိုသလိုပေါ့..ညီမရယ်...။...မယ်မယ်ကတပြေသူရှိနေတာကိုလုံးလုံးအသိအမှတ်မပြုတဲ့
သဘောပေါ့...။.....သူတို့ပြောင်းသွားကြရင်တော့ကိုယ့်အိမ်မှာလူလျော့ပြီးတိတ်ဆိတ်သွားတော့မှာပေမဲ့လဲ..
ကိုယ့်ခင်ပွန်းရယ်..သားလေးရယ်နဲ့ကိုယ့်မိသားစုပဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြန်နေရမှာကိုတော့ဝမ်းသာမိသား...။
ဥပမာပြောရရင်..ညနေစောင်းနေဝင်ချိန်မှာအနောက်လေထွက်သွားပြီဆိုရင်အရာရာတိတ်ဆိတ်ပြီးငြိမ်သက်
ကျန်ခဲ့သလိုမျိုးပေါ့...။

ကိုယ်လေသူတို့သမီးခင်ပွန်းနှစ်ယောက်ထဲအဆောင်တော်ဟောင်းမှာနေနေကြမှာကိုစိတ်ထဲမှာမြင်
ယောင်ကြည့်မိတယ်...။.....ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုတောင်မနေ့ညကမေးမိသေးတယ်...။

“.....ရှေ့လျှောက်ဘာတွေဖြစ်လာမယ်လို့ထင်လဲဟင်...အခြေအနေတွေဒီထက်ပိုတော့ဆိုးမလာ
တန်ကောင်းနော်.....”

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကမရေမရာနဲ့ခေါင်းခါရင်းပြန်ဖြေလေရဲ့...။

“.....အင်း..အယူအဆတွေလုံးလုံးကိုကွဲပြားနေတဲ့ရှေးလူကြီးနဲ့ခေတ်လူငယ်တစ်မိုးထဲအောက်မှာအတူ
နေကြမှတော့...မီးခတ်ကျောက်နဲ့သံမဏိထိပ်တိုက်တွေ့သလိုဖြစ်တော့မှာပဲ.....ဘယ်သူကဘယ်သူ့ကိုအမှုန့်
ခြေပစ်လိုက်မလဲဆိုတာကိုပဲစိုးရိမ်နေရတော့မှာ.....”

“.....အမလေး..အဲဒီလိုများထိတ်တိုက်တွေ့ကြရင်ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲနော်.....”

ကိုယ်ကစိုးရိမ်တကြီးပြောမိတော့ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပြန်ဖြေတယ်..။

“.....မီးပွင့်မှာပေါ့ကွယ်...မင်းအစ်ကိုကိုသာသနားမိပါတယ်...အင်မတန်ခက်ထန်ပြီးအလျှော့ပေးဖို့ဆန္ဒလုံးလုံးမရှိဘဲရန်စောင်နေကြတဲ့မိန်းမနှစ်ယောက်ကြားမှာ...မယိမ်းမယိုင်နဲ့ရပ်တည်ဖို့ဆိုတာလွယ်တာမှတ်လို့...တစ်ယောက်ကတကယ့်ရှေးအမျိုးသမီးကြီး...နောက်တယောက်ကခေတ်မိန်းမပျို...နှစ်ယောက်စလုံးကလဲသူ့ကိုနှင့်သည်းသည်းချစ်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ.....”

ပြောရင်းဆိုရင်းကိုယ့်ခင်ပွန်းက..သားလေးကိုသူ့ပေါင်ပေါ်ဆွဲတင်ချောမြူရင်းဆက်တွေးနေရော..။ သူ့ဘာတွေတွေးနေသလဲဆိုတာကိုတော့ကိုယ်လဲမဆိုတတ်ဘူး..။...ဒါနဲ့ရုတ်တရက်ပဲသားလေးကသူ့နားရွက်ပေါ်ကဆံခွေလေးတွေကိုဖယ်ပြီးသူ့ဘွားအကြီးဆင်ပေးလိုက်တဲ့....ရွှေနားကွင်းကိုဂုဏ်ယူစွာနဲ့သူ့အဖေကိုအော်ဟစ်ပြီးပြပါလေရော..။

“.....ပေရီး..ဒီမှာကြည့်.....”

အလိုလေး.....ညီမရေ...ရွှေနားကွင်းကိစ္စလဲပေါ်လာရော..ကိုယ်တို့လဲကိုကိုနဲ့သူ့ဖနီးအကြောင်းတောင်သတိမရနိုင်တော့ဘူး..။.....ကိုယ့်ခင်ပွန်းကသင်္ကာမကင်းနဲ့ကိုယ့်ကိုအကဲခတ်ရင်းမကြည်မသာနဲ့ဆိုတယ်..။

“.....ကွေလန်း...ဒါကဘာတုံးကွယ့်...ဒီလိုအလကားအဓိပ္ပါယ်မရှိအယူသီးနေကြတာတွေကိုကိုယ်တို့မလိုက်နာဖို့သဘောတူထားပြီးသားမဟုတ်ဘူးလား.....”

“.....ဟို..ဟိုဒင်း..သခင်လေးရဲ့မယ်မယ်ဘုရားကဆင်ပေးလိုက်တာ...အကျွန်ကလဲဘယ်လိုတား..တားရမှန်းမသိလို့.....”

ကိုယ်လဲကြောက်ကြောက်နဲ့အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ပြန်ဖြေတော့သူကစိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ငေါက်ပါလေရော.....။

“.....ဘာကွ.....လာပြန်ပလား...အမိပွယ်မရှိတာတွေ.....ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်သားလေးအတွက်စဉ်းစားပေးရမယ်လို့ကိုယ်မှာမထားဘူးလား..ဟင်.....ဒီလိုအယူသီးနေတာမျိုးတွေကိုကိုယ်တို့သားမှာအရိုးစွဲခံလို့မဖြစ်ဘူးလို့ပြောထားတဲ့ဟာကို.....”

ပြီးတော့သူ့အိပ်ကပ်ထဲကမောင်းချခါးကိုထုတ်ပြီးတော့နားကွင်းလေးကိုချည်ထားတဲ့ပိုးကြိုးကိုဂရုတစိုက်နဲ့ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီးနားကွင်းကိုပြတင်းပေါက်ကနေဥယျာဉ်ထဲကိုလွှဲပစ်ချလိုက်ရော..။...သားလေးကမျက်နှာကိုအတတ်နိုင်ဆုံးပုတ်ပြီးစိတ်ကောက်တော့သူကရယ်ရယ်မောမောနဲ့ချော့တယ်..။

“.....ဟ..ငါ့သားရ...မင်းလဲဖေဖေလိုယောက်ျားပဲကွ...တွေလား..ဖေဖေနားမှာလဲဘာနားကွင်းမှဝတ်မထားဘူး...နားကွင်းဝတ်တယ်ဆိုတာမိန်းမတွေမှလုပ်တာကွ.....တို့တွေကယောက်ျားဘာသားတွေ.....ဘယ်မိုးနတ်ကိုမှမကြောက်ဘူးကွ..ဟုတ်ပြီလား...ယောက်ျားဆိုတာသိပ်သတ္တိရှိတာကလား.....”

သူကတက်တက်ကြွကြွနဲ့ပြောတော့..သားလေးလဲပြန်ပြီးရွှင်ရယ်မောလို့လာတယ်။..ကိုယ်ကတော့ညနက်နက်အမှောင်ထဲမှာ...တစ်ယောက်ထဲတွေးရင်းတိတ်တိတ်ကလေးစိုးရိမ်နေမိတယ်...။..အသက်ကြီးတဲ့သူတွေပြောတဲ့စကားကအမြဲမှားတယ်ဆိုတာဟုတ်နိုင်ပါ့မလားကွယ်..တကယ်လို့များသူမယုံကြည်တဲ့မိုးနတ်တွေတကယ်ကိုရှိနေတယ်ဆိုရင်ရော...။.....ကိုယ်ကတော့တကယ်ကိုမစွန့်စားရဲတာ...မဟုတ်ကာမှလွဲရော..သားလေးအတွက်ကောင်းမယ်ဆိုရင်ဘာမဆိုလုပ်မှာပဲ...။.....အင်း...မယ်မယ့်ကိုသာကိုယ်ချင်းစာမိပါတော့တယ်...။

အခန်း ၁၇

ဒီလိုနဲ့ပဲတရက်ပြီးတရက်လွန်သွားလိုက်တာ.....ကိုယ်ဖြင့်မယ်မယ့်ဆီမရောက်တာတောင်ရက်နှစ်ဆယ်နီးပါးရှိသွားပြီ...။..စိတ်မသာမယာဖြစ်နေတာကတကြောင်း...ဒီရက်တွေထဲမှာကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်နေတာကတကြောင်းနဲ့ဘယ်မှကိုမထွက်ဖြစ်ပါဘူး..ညီမရယ်.....။..ဒီကြားထဲမယ်မယ်နဲ့ကိုကိုအကြောင်းများတွေးမိရင်ခေါင်းခဲရတာကပိုသေးတယ်...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုသတိရမိရင်ကိုကိုဘက်ကိုပါမိ...သားလေးကိုဖွဲ့ထားချိန်တွေမှာတော့မယ်မယ့်ဘက်ကပါမိနဲ့..ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမှန်းမသိကိုစိတ်ရှုပ်ထွေးနေတော့တာ..။

ဒီကြားထဲ...မယ်မယ့်ဆီကလဲစာမလာသတင်းမကြားနဲ့ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလိုက်ပုံများတော့..
ကိုယ့်ကိုလဲစိတ်ရပြီးအဆက်အသွယ်ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီလို့တောင်အောင်းမေ့မိတယ်...။..ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်သွား
တွေ့ဖို့ရာကလဲ...ဘယ်ကနေဘယ်လိုစနုတ်ဆက်ရမှန်းမသိ...လာရင်းကိစ္စကိုဘယ်လိုအကြောင်းပြရမှန်းမသိ
နဲ့အတော်ဝကျတာကိုး...။...တနေ့တနေ့သားဖေဖေအလုပ်သွားရင်တိတ်ဆိတ်ကျန်ခဲ့တဲ့အိမ်ခေါင်းထဲမှာပဲ..
ထိုင်နေရတော့လျှောက်တွေးနေမိတော့တာပဲ။။

တပြေသူတစ်ယောက်လဲ...အချိန်တွေကုန်အောင်ဘယ်လိုများနေနေရှာပါလိမ့်...။..လူစိတ်ဆိုတာ
ကလဲအခက်သားနော်...ကိုယ်မပျော်ပိုက်တဲ့အရပ်မှာများနေရရင်...အချိန်တွေကအင်မတန်ကိုကုန်ခဲ့တာ...။
မယ်မယ့်နဲ့ရောတွေ့ ဆုံစကားပြောခွင့်ရပြီးပြီလားမသိဘူး...။...အစေခံတွေနဲ့ကိုယ်လုပ်တော်တွေကတော့ဘာ
ပြောကောင်းမလဲ...။...တနေ့တနေ့ချောင်းလိုက်အတင်းစုပြောလိုက်နဲ့ပွဲတော်ကြီးတွေ့နေမှာပဲ...။...အစေခံတွေ
ကတော့ကိုကိုအဆောင်တော်ကိုလက်ဘက်ရည်ပို့ဖို့တို့...။...တခြားတောက်တိုမယ်ရလုပ်ဖို့တို့အကြောင်းပြပြီး
ကဒီးကဒီးလာ...။...ပြီးရင်မီးဖိုထဲမှာတပြေသူရုပ်ကဘယ်လို...အသံကဘယ်နှယ်...သွားလာလှုပ်ရှားတာကဘယ်
ပုံနဲ့အားအားရှိအတင်းပြောကဲ့ရဲ့ငြူငြူပြီး...။...လီအိမ်တော်ရဲ့သမီးကိုပိုင်းသနားနေကြမှာမြင်ယောင်သေးတယ်...။

အဲ...ညီမရေ...ဒါနဲ့ပြောရဦးမယ်...။...မှတ်မှတ်ရရနေဦးပွဲတော်ရောက်ဖို့ခုနှစ်ရက်အလိုတစ်မနက်မှာ
ကိုယ်သားလေးရဲ့ဖိနပ်ကိုပန်းထိုင်ထိုးနေတုံး...ကိုကိုကိုယ့်ကိုလာတွေ့တယ်ကွယ့်...။..ရုတ်တရက်ပဲဆိုင်းမဆင့်ပုံ
မဆင့်နဲ့တံခါးဖွင့်ဝင်လာပြီးပေါက်ချလာတော့တာပဲ...။...ဟန်ရိုးရာဝတ်လုံရှည်ပဲဝတ်ထားတော့ငယ်ငယ်တုံးက
ရုပ်လေးအတိုင်းပဲနဖတ်နေတာ..ပြန်လာခါစနဲ့များတခြားစီရယ်...။...မျက်နှာကတော့တည်လို့..ဒါနဲ့ကိုယ့်အနား
ကိုလာထိုင်ပြီးနှုတ်မဆက်ဘာမဆက်နဲ့စကားတွေပြောနေလိုက်တာများ..အခုမှရောက်လာတဲ့သူနဲ့မတူဘဲနာ
ရီပေါင်းတော်တော်ကြာကြာစကားပြောနေတဲ့လူနှစ်ယောက်...ပြတ်သွားတဲ့စကားစကိုပြန်ကောက်သလိုမျိုး
အလောတကြီးနဲ့...။

".....တွေလန်း...ငါ့နမရဲ့..အိမ်တော်ဘက်ကိုခြေဦးလေးများလှည့်ပါဦး.....မယ်မယ်ကအတော်ကိုနေမ
ကောင်းဖြစ်နေတာ..စိတ်ဆောင်နေပေလို့သာပေါ့...ဒါနဲ့ကိုကိုဇနီးကိုတော့ဒီတစ်နှစ်လုံးရင်ပြင်အတွင်းထဲမှာပဲ
နေရမယ်လို့အမိန့်ချလိုက်ပြီကွယ်...။...ဟန်လူမျိုးကိုထိမ်းမြားမှတော့ဟန်အမျိုးသမီးတွေရဲ့အတွင်းတော်ထဲက
ဘဝမှာနေတတ်အောင်နေရမတဲ့လေ...။...တို့များရဲ့ရှေ့လျှောက်အမွေခံရေးမခံရေးမှာလဲ...ကိုကိုဇနီးရဲ့အပြုအမူ
တွေကအများကြီးတာသွားမယ်ဆိုတော့သူ့ခမြာလဲကြီးစားပြီးလိုက်လုပ်ရှာပါတယ်...။...ဒါပေမဲ့စာမရိငှက်များကို
လှောင်ချိုင့်သွင်းထားသလိုဖြစ်နေတော့တာပါပဲ...။...ဆိုတော့ကွယ်...ငါ့နမအိမ်တော်ဘက်တော့ခဏတဖြုတ်
လာခဲ့ဦး..တူလေးကိုလဲခေါ်ခဲ့ပါကွယ်...။...ဟုတ်ပြီလား....."

ပြောပြီးတော့ပြန်ဆိုထဲတဲပြီးအခန်းထဲမှာကနာမငြိမ်လမ်းပတ်လျှောက်နေပါရော..ကိုကိုကိုကြည့်ရ တာမသက်မသာရှိလွန်းလို့ကိုယ်လဲနည်းနည်းမှစိတ်ချမ်းသာပါစေဆိုပြီး..လာခဲ့ပါမယ်လို့ကတိခံလိုက်တယ်..။

ဒါနဲ့အဲဒီနေ့..နေ့လည်ပိုင်းလဲရောက်ရော..ကိုယ်မယ်မယ့်ကိုသွားတွေ့တယ်...။စိတ်ထဲမှာတော့တ ဆက်တည်းဟိုတယောက်ကိုပါဝင်တွေ့လိုက်မယ်ဆိုပြီးတွေ့ထားတာ...။မယ်မယ့်ကိုတော့အသိခံလို့မဖြစ် ဘူးလေ...။သူ့ဆီလာတယ်ဆိုပြီးတခြားတစ်ယောက်ကိုပါဝင်တွေ့တယ်ဆိုရင်မိုးမီးလောင်မှာ...။မယ်မယ် သာစကားမစရင်ကိုယ်ဘက်ကနေတပြေသူအကြောင်းကိုလုံးလုံးကိုမဟဖို့စဉ်းစားထားတယ်..။

ကိုယ်လဲအိမ်တော်ကိုရောက်ရောက်ချင်းရင်ပြင်တွေနားမှာအချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ..မယ်မယ့်အခန်း ကိုပဲတန်းသွားဖို့ပြင်ရတယ်..။.....ဒါတောင်ဒုတိယသခင်မကိုယ်လုပ်တော်ဝတုတ်ကြီးက.....လတံခါးဝနားက ဆယ့်နှစ်ရာသီပန်းပင်အောက်ကနေကိုယ့်ကိုလက်ယပ်ခေါ်နေသေးတယ်..။..အရေးထဲသူတို့လိုမစပ်စုတွေက တမျိုး...။...ကိုယ်လဲခေါင်းဘဲအသာဆတ်ပြလိုက်ပြီးမယ်မယ့်ဆီကိုပဲဆက်တွက်လာခဲ့တယ်..။

မယ်မယ့်ဆီရောက်လို့ထုံးစံအတိုင်းနှုတ်ဆက်ဂါဝရပြုတာတွေလဲပြီးကြရော...သားလေးအကြောင်း အလွှာပသလွှာပနည်းနည်းပြောကြတယ်..။..ကိုယ်လဲစကားပြောရင်းနဲ့..မသိမသာနဲ့မယ်မယ့်မျက်နှာကိုအကဲ ခတ်ရတယ်...နေကောင်းထိုင်သာမှရှိရဲ့လားလို့လေ...။...ကြည့်ရတာတော့ကိုကိုပြောသလောက်အဆိုးကြီး ဟုတ်ဟန်မတူဘူး...။...နည်းနည်းတော့သက်သာနေပုံပဲ...။ဒါနဲ့ကိုယ်လဲကျန်းမာရေးအခြေအနေကိုမေးမနေ တော့ဘူး...။မယ်မယ်ကသူ့ကျန်းမာရေးကိုမေးရင်သိပ်ကြိုက်ချင်တာမဟုတ်ဘူး...။...အမြဲကောင်းကောင်းမွန် မွန်တော့ပြန်ဖြေပေမဲ့စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားတတ်တယ်..။...ဆိုတော့ကိုယ်လဲတခြားအကြောင်းပဲလွှဲ ပြောဖြစ်တယ်..။

".....တိုင်းခြားပြေကပြန်လာတဲ့မယ်မယ့်သားကိုရောစိတ်တော်နဲ့တွေ့ပါရဲ့လား.....မယ်မယ်ဘုရား... အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားပြီလို့များထင်ပါသလား....."

မယ်မယ်ကသူ့မျက်ခုံးကွေးကွေးလေးတွေကိုအသာပင့်ရင်းဆိုတယ်..။

".....အင်း...ညည်းကိုနဲ့မယ်မယ်အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ပတ်သက်လို့တော့စကားဟာမာမဆိုဖြစ် တာတောင်ကြာပေါ့.....သူနဲ့လီမိန်းကလေးထိမ်းမြားမဲ့ကိစ္စကတော့သူ့ဖေဘုရားပြန်ရောက်မှဆုံးဖြတ်ကြမှာ ကိုး...ဘာပဲပြောပြောလေ..သူ့ကိုအိမ်တော်မှာနေမယ်ဆိုရင်တို့ရိုးရာအဝတ်ပုံပြန်ဝတ်ဖို့မယ်မယ်အမိန့်ပေးပြီး ကတည်းက..ကြည့်ရတာအနည်းဆုံးတော့အရင်ကအတိုင်းပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသလိုတော့ထင်ရပါတယ်...ဘယ့် နယ်..ငါ့သားကိုရေထမ်းသမားတွေလိုခြေထောက်တွေပေါ်နေတဲ့ဝတ်စုံနဲ့မမြင်ချင်ပါဘူး....."

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲမယ်မယ်တောင်ကိုကိုလက်ထပ်မဲ့ကိစ္စကိုစပြောပြီဆိုတော့....ကိုယ့်ဝတ်ရုံပေါ်ကပိုးအဆင်အကွက်တွေကိုကြည့်ချင်ဟန်ဆောင်ရင်း...သိပ်အရေးမကြီးသလိုလေသံမျိုးနဲ့မေးကြည့်မိတယ်..။

".....ဒါနဲ့မျက်လုံးပြာပြာနဲ့တပြေသူကိုရော..ဘယ်လိုမြင်သလဲ..မယ်မယ်ဘုရား....."

ကိုယ့်မေးခွန်းကိုကြားတော့ရုတ်တရက်မယ်မယ့်ကိုယ်ကလေးဆတ်ကနဲသိမသာတောင့်သွားတာကိုကိုယ်သတိထားလိုက်မိတယ်..။...ဒါပေမဲ့ချောင်းတချက်ဟန်လိုက်ပြီး..စိတ်မဝင်စားသလိုလေသံနဲ့ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြန်ဖြေလေရဲ့..။

".....အင်း...သူ့ကိုတော့တတိယရင်ပြင်အထဲမှာပဲနေစေလို့အမိန့်ချထားတော့သူ့အကြောင်းတွေကိုမသိလှပါဘူး..တခါကတော့ညည်းအစ်ကိုနားပူနားဆာလုပ်လွန်းလို့..ငါ့ဆီလာပြီးလက်ဘက်ရည်ဆက်ခွင့်ပေးမိပါရဲ့...သူ့ရဲ့မပြုမပြင်နဲ့အင်မတန်အရိုင်းအစိုင်းဆန်တဲ့ရုပ်ရည်နဲ့လက်ကြမ်းကြမ်းထော်ထော်ကြီးတွေကို..သည်းမခံနိုင်ပါဘူးကွယ်..နမော်နမဲ့ကလဲနိုင်သေးတယ်....ကြည့်ရတာတော့လူကြီးသူမရှေ့ဘယ်လိုနေထိုင်ရမယ်ဆိုတာမျိုးကိုသွန်သင်ခံခဲ့ရဟန်မတူဘူး...မိမဆုံးမ..ဖမဆုံးမ..ဆိုတာမျိုး..အင်း...ထပ်တော့မတွေ့ချင်တော့ဘူးကွယ်..တတ်နိုင်ရင်အဲဒီကိစ္စကိုမေ့ထားပြီး.....ငါ့သားဘိုးဘွားအိမ်တော်ပြန်ရောက်လာတဲ့အတွက်ပဲစိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာနဲ့နေချင်တယ်....."

ကိုယ်ဖြင့်ကိုကိုကတပြေသူတစ်ယောက်...မယ်မယ့်လက်ဘက်ရည်တော်ပြင်ဖို့ဆင့်ခံရတာကိုမပြောပြတာကိုအံ့ဩလို့မဆုံးဘူး..။...ယောက္ခမဖြစ်လာနိုင်တဲ့သူ့ကိုလက်ဘက်ရည်ငှဲပေးရတာဆိုတာနည်းနည်းနောနောကြီးကျယ်တဲ့ကိစ္စမှမဟုတ်တာကို..။...ဒါပေမဲ့ကြည့်ရတာတပြေသူလက်ဘက်ရည်ဆက်တဲ့ကိစ္စဘယ်လိုမှအဆင်မပြေလို့လဲမပြောတာထင်ပါရဲ့..။...ဒါပေမဲ့...ကိုကိုတစ်ယောက်အင်မတန်မှပူပန်ပြီးစိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေတာကိုသတိရလိုက်မိတော့ကိုယ်လဲ..သတ္တိမွေးလို့မယ်မယ့်ကိုခွင့်တောင်းကြည့်မိတယ်.....။

".....မယ်မယ်ဘုရား...ဟိုဒင်း...တပြေသူမှာလဲအခုမှရောက်စ..တစိမ်းပြင်ပြင်ဆိုတော့အကျွန်ုပ်အိမ်ကိုခဏလောက်များလည်ပတ်ပြုစေရရင်ကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်....."

မယ်မယ်ကအေးစက်စက်နဲ့ပြတ်ပြတ်သားသားပဲပြန်ဖြေတယ်..။

“.....ခွင့်မပြုနိုင်ဘူး..ကွေလန်း..ညည်းဒီလောက်စွက်ဖက်ရတော်ရောပေါ့ကွယ့်..သူဒီမှာနေနေသရွေ့.
ရင်ပြင်အပြင်ဘက်ကိုထွက်ဖို့ဆိုတာလွယ်လွယ်နဲ့မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး..အနည်းဆုံးတနှစ်..နှစ်နှစ်ကတော့ဘယ်
မသွားဘဲအိမ်ထဲမှာပဲနေရမယ်...တို့ဆီမှာနေမယ်ဆိုရင်တို့ဆီကမိန်းမကောင်းတွေနေနည်းအတိုင်း..ဧကစာရီ
ကျင့်တန်ကျင့်ရမှာပဲ..မြို့တော်တစ်ခုလုံးကဒီရှက်စရာကိစ္စကိုဝိုင်းပြောကြမှာကိုလဲ..ဝါမခံနိုင်ဘူးကွယ့်..သူ့လို
ဘာအထိန်းအကွပ်အသွန်အသင်မှမရှိတဲ့လူကိုတော့..ထိန်းချုပ်ထားရမှာပဲ...သူ့အကြောင်းနောက်ထပ်စကား
တောင်မစနဲ့.....”

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲကိုယ်တို့ဆက်ကြတော့..မယ်မယ်စိတ်ခုစေမဲ့ကိစ္စတွေကိုရှောင်ပြီးပြောရတယ်။ကြည့်ရ
တာမယ်မယ်ကလဲနေ့စဉ်...ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်တွေကလွဲလို့ဘာမိသားစုအရေးမှပြောချင်ဟန်မရှိဘူး...ဆိုတော့
ကိုယ်တို့လဲအစေခံတွေအသီးအနံတွေကိုဆားသိပ်တာ....အချဉ်တည်တာတို့..ကလေးအင်္ကျီချုပ်ဖို့အထည်စ
တွေဈေးတက်လာတာတို့...ဒီနှစ်မှာဂန္ဓမာပန်းတွေအဖူးတွေစီလွန်းလို့မြိုင်မြိုင်ကြီးပွင့်မှာတို့.....စတဲ့အလ္လာပ
သလ္လာပတွေပဲပြောပြီးမယ်မယ့်ကိုနှုတ်ဆက်ကန်တော့လို့ပြန်ခဲ့ရတယ်..။

ဒါနဲ့ပြန်ဖို့အတွက်ကိုယ်ဘေးဘက်တံခါးလေးကလဲပြန်ထွက်လာရော..ကိုကိုနဲ့ဆိုမိတယ်...။သူက
တံခါးစောင့်ကိုမေးစရာရှိလို့တံခါးမကြီးဘက်ကိုသွားမလို့တဲ့လေ...ဒါပေမဲ့အဲဒီကိုသွားပြီးကိုယ့်ကိုစောင့်ဖို့ဆို
တာကိုကိုယ်ရိပ်မိလိုက်ပါတယ်...။...အနားရောက်လို့ကိုကိုမျက်နှာကိုလှမ်းကြည့်မိတော့သူ့ကိုအမြဲအနောက်
တိုင်းဆန်စေတဲ့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုစိတ်ချပိုင်နိုင်မှုတွေ..အမြဲရည်ရွယ်ချက်အပြည့်နဲ့အကြည့်တွေမရှိတော့ဘဲနဲ့စိုး
ရိမ်ပြီးစိတ်ရှုပ်ထွေးနေတာကိုပဲတွေ့လိုက်မိတယ်...။..ဟန်လူမျိုးရိုးရာဝတ်ရုံဝတ်ထားပြီးခပ်ညွတ်ညွတ်ကိုယ်
ဟန်နဲ့ဆိုတော့ငယ်ငယ်ကရုပ်အတိုင်းပဲကွယ်...။...ဟိုတုံးကလောက်စုပုတ်ပုတ်မရှိတော့တာဘဲကွာတယ်...။
ကိုယ်လဲကိုကိုစကားစမလာခင်အရင်ဦးအောင်မေးမိတယ်...။

“.....ကိုကိုဇနီးရော..နေကောင်းရဲ့လား.....”

မေးလိုက်မိမှပဲကွယ်...နှုတ်ခမ်းတွေတုန်လို့အလောတကြီးဖြေလေရဲ့..။

“.....မကောင်းဘူး...ငါ့နှမရေ..တို့တွေတော့ဒီလိုအခြေအနေမျိုးနဲ့ကြာကြာနေနိုင်မယ်မထင်ဘူး..တခုခု
တော့လုပ်မှဖြစ်မှာ.....အပြင်ထွက်ပြီးအလုပ်ရှာတန်ရှာရ.....”

ပြောရင်းနဲ့ တဝက်တပျက်မှာရပ်သွားတော့ကိုယ်လဲကိုကိုကိုဖြောင်းဖျရတယ်...။...စိတ်လိုက်မာန်ပါ
တွေမလုပ်ခင်...ခဏတော့စိတ်ရှည်ရှည်ထားဖို့ပေါ့...။...မယ်မယ်ကတပြေသူကိုအိမ်တော်မှာတောင်နေခွင့်ပြု
ထားတာနည်းတာမဟုတ်ဘူးဆိုတာတွေရောပေါ့...။...ပြီးတော့တစ်နှစ်ဆိုတဲ့အချိန်ကလဲခဏလေးနဲ့ပဲလွန်သွား
မှာဖြစ်တဲ့အကြောင်းအားပေးတော့..ကိုကိုကခေါင်းခါရင်းဆိုတယ်...။

".....ကိုကိုဇနီးကစိတ်ခါတ်ကျစပြုနေပြီ..ကွေလန်းရယ်..အိမ်တော်ကိုမလာခင်အထိသူကအမြဲမျှော်
လင့်ချက်ရှိတာ..အခုတော့တနေ့တနေ့စိတ်အားငယ်ပြီးခွေလို့သာနေတော့တာပဲ..တို့လူမျိုးရဲ့အစားအစာကို
လဲသူမစားတတ်ဘူးကွယ်...ကိုကိုကလဲအနောက်တိုင်းအစာကိုဘယ်နားကနေရှာရမှန်းမသိဘူး..ထမင်းမစား
တာလဲကြာပြီ..သူ့ပြောမှာကအမြဲလွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိတဲ့အပြင်..အများရဲ့ချစ်ခင်နှစ်လိုမှုတွေနဲ့နေသားကျနေ
ခဲ့တာ..သူကသူတို့လူမျိုးထဲမှာတော့အချောအလှမှာထိပ်ဆိုတဲ့စာရင်းဝင်..ငါ့နမရဲ့...ပိုးပန်းသူတွေဆိုတာဝိုင်း
ဝိုင်းကိုလည်နေတာပေါ့.....ကိုကိုမှာသူ့ရဲ့မေတ္တာပန်းကိုဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့လို့ဂုဏ်ယူမဆုံးဖြစ်ခဲ့ရတာ....ကိုကိုထင်
တာကဒါတို့လူမျိုးရဲ့တပန်းသာတဲ့အချက်ပဲဆိုပြီးဂုဏ်ယူစရာလို့ယူဆခဲ့တာ...အခုတော့သူ့မြာမှာလှလွန်းလို့
ဆိုခူးလာပြီးငွေပန်းစိုက်အိုးမှာရေမပါဘဲပန်းအိုးထိုးခံထားရတဲ့ပန်းလိုအဖြစ်မျိုးကြုံနေပြီကောကွယ်....နေ့ရှိသ
ရွေ့တနေရာထဲမှာပဲငြိမ်ပြီးထိုင်နေတာမလုပ်တော့ဘူး..သူ့မျက်လုံးပြာပြာတွေကလဲတနေ့တခြားသွေးဆုတ်
လာတဲ့မျက်နှာဖြူဖတ်ဖြူရော်ပေါ်မှာ..မို့ရီလို့.....အင်း....."

ကိုယ်ဖြင့်ကိုကိုပြောနေတာတွေကိုအံ့ဩလွန်းလို့ပါ..ညီမရေ..။.....ဘယ့်နယ်...သူ့မို့ဒီလိုသူ့ဇနီးကို
ယောက်ျားပေါင်းမြောက်များစွာကဝိုင်းပိုးပန်းတာခံရတာကိုများ....ဂုဏ်တွေယူလို့အမြတ်တန်းပြောနေသေး
တယ်...။...ကိုယ်တို့ရဲ့ဟန်နိုင်ငံမှာဆိုရင်အားကျချီးမွမ်းခံရဖို့မဆိုထားနဲ့..မိန်းမရွှင်လို့အခေါ်မခံရပြီးလူတကာ
တံတွေးခွက်ထဲပတ်လက်မမျောရင်တောင်..ကံကောင်းလှချည့်ဆိုရမှာ..။...အင်း.....ဒီလိုဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးကို
ဆန့်ကျင်နေတဲ့ယဉ်ကျေးမှု..အသိုင်းအဝိုင်းကနေလာခဲ့ပြီးမှတပြေသူတစ်ယောက်..သူ့ကိုယ်သူ့ကိုယ်တို့ထဲက
တစ်ယောက်ဖြစ်လာရမယ်လို့ဘယ်လိုများတွေးမိသလဲမသိဘူး...။...ဒါနဲ့ကိုကိုပြောတာကိုနားထောင်နေရင်း
ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ..အကြံသစ်တစ်ခုပေါ်လာတယ်..။

".....ဒါနဲ့ကိုကိုရေ..ရှင်ဇနီးကသူ့လူမျိုးတွေဆီကိုများပြန်မသွားချင်ဘူးလား....."

ကိုယ်လဲစိတ်အားထက်ထက်သန်သန်နဲ့အလောတကြီးမေးမိတယ်...။.....ဟုတ်တယ်လေ...ကိုယ်
 တော့အခုမှပဲ...ဒီအမယ်ဘုတ်ချည်ခင်ပြဿနာအတွက်ထွက်ပေါက်တခုတွေတော့တယ်ထင်မိတာပဲ...။.....
 တကယ်လို့များတပြေသူသာသူတိုင်းပြေသူပြန်သွားမယ်ဆိုရင်ကိုကိုနဲ့သူနှစ်ယောက်ခြားမှာ..ပင်လယ်ကြီးတ
 ခုလုံးခြားသွားမှာမဟုတ်လား..ညီမရဲ့...။..ကိုကိုဆိုတာကလဲယောက်ျားတွေထဲကတစ်ယောက်ပဲဟာ..မီးဝေး
 ချိတ်မာဆိုတာလို့မတွေ့တာကြာရင်တော့..တခြံကွယ်တမယ်မေ့ဖြစ်သွားမယ်လို့ယူဆရတာပဲ...။..ဒီလိုနဲ့ကိုကို
 တစ်ယောက်ဝေးတမြေကသူတပြေသူကိုမေ့သွားရင်.....ဘိုးဘွားတွေအတွက်သူထမ်းရွက်ရမဲ့တာဝန်ဘက်
 ကိုပြန်လှည့်လာမှာအသေအချာပဲ...။..ဒီလိုနဲ့..ကိုယ်ကသာကိုယ်လိုရာဆွဲတွေးပြီးစိတ်တွေချမ်းသာလို့ကိုကိုကို
 ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်မိတော့..ညီမရယ်.....သူကိုယ့်ကိုကြည့်နေတဲ့အကြည့်ကိုများနှောင်ဆယ်သက်တောင်
 မမေ့နိုင်တော့ဘူးထင်တာပဲ...။..ဒေါသထွက်လွန်းအားကြီးလို့မျက်လုံးတွေထဲကနေ..မီးတောင်တဖျတ်ဖျတ်ပွင့်
 နေတယ်လို့ထင်ရတယ်...။..ပြီးတော့အသံနက်ကြီးနဲ့ရုတ်တရက်အော်ပြောတော့တာပဲ...။

".....သူများသူပြေပြန်မယ်ဆိုရင်ငါလဲလိုက်သွားမှာပဲ.....တကယ်လို့များမပြောကောင်းမဆို
 ကောင်းသူသာဒီအိမ်တော်မှာတိမ်းပါးသွားမယ်ဆိုရင်.....ငါ့မှာမိရယ်ဘရယ်လို့မရှိတော့ဘူးလို့သတ်မှတ်ပစ်
 လိုက်မယ်....."

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲသားသမီးဖြစ်တဲ့ကိုယ်တို့တွေအနေနဲ့ဘယ်လောက်ပဲစိတ်ဆိုးဆိုး..မိဘကိုမပစ်မှားသင့်
 ကြောင်းသူ့ကိုအသာအယာအကြောင်းအကျိုးပြုလို့ပြောတော့...ညီမရယ်...ကိုကိုကလေရုတ်တရက်ရှိကြီး
 တငင်ဖြစ်သွားပြီး..လှည့်ထွက်သွားတော့တာပဲ...။.....ကိုယ်လဲအထိတ်တလန့်ဖြစ်ပြီးငူငူကြီးသာရပ်ကျန်ခဲ့မိ
 တော့တယ်...ဘာလုပ်လို့ဘာကိုင်ရမုန်းလဲမသိတော့ဘူးကွယ်..ကိုကိုတစ်ယောက်ခပ်ကိုင်းကိုင်းနဲ့သူနေတဲ့ရင်
 ပြင်တော်ထဲကိုဝင်သွားတာကိုကြည့်နေရင်းနဲ့သူ့နောက်ကိုပြေးလိုက်မိတော့တာပဲ...။.....မယ်မယ့်ကိုကြောက်
 တာကလဲတပိုင်းပေမဲ့လတ်တလောမှာတော့ကိုကိုဒီလိုရုတ်တရက်ပေါက်ကွဲသွားတာကိုမြင်တော့နှောင်ခါလာ
 နှောင်ဈေးသဘောထားမိတော့တာ....။

ကိုယ်ရင်ပြင်တံတိုင်းထဲရောက်တော့တပြေသူကိုတွေ့တယ်..ညီမရဲ့..သူကကိုကိုအဆောင်တော်ရဲ့အ
 တွင်းရင်ပြင်ထဲမှာ..ဆောက်တည်ရာမရသလိုခေါက်တို့ခေါက်ပြန်လမ်းပတ်လျှောက်နေတာ...။.....ကိုယ်ပေါ်မှာ
 တော့သူဝတ်နေကျအနောက်တိုင်းဝတ်စုံနက်ပြာရောင်တဆက်တည်းဟာမျိုးမှာ....လည်ဟိုက်ဟိုက်နဲ့ဟာကို
 ဝတ်ထားတာ..လည်တိုင်လေးကိုဝင်းလို့...။.....လက်ထဲမှာတော့တိုင်းခြားစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုဖွင့်ရက်သားကိုင်
 လို့ရယ်...။..စာအုပ်ထဲကိုအမှတ်တမဲ့လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့လေ..စာမျက်နှာတွေရဲ့အလယ်တည့်တည့်မှာစာ
 ကြောင်းတိုတိုလေးတွေကအပိုဒ်သေးသေးလေးတွေခွဲလို့စာရွက်တွေပေါ်မှာအပြည့်တော့...။.....ဘယ့်နယ်ဟာ

ကြီးမှန်းလဲမသိဘူး...။

မျက်မှောင်တွန့်ချိုးထားပြီးလမ်းလျှောက်ရင်းစာဖတ်နေရာက....ကိုယ့်ကိုလဲမြင်ရောသူ့ခမြာမျက်နှာ
တစ်ခုလုံးကိုပြီးရွှင်သွားတော့တာပဲ...။ပြီးတော့ကိုယ်သူ့အနားရောက်လာတဲ့အထိရပ်စောင့်နေတာ..။ကိုယ်
တို့အလွှာပသလွှာပလေးနည်းနည်းတော့ပြောဖြစ်တယ်...။...သိပ်ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကြီးမဟုတ်ဘဲနဲ့ထမင်းစား
ရေသောက်လောက်ကိုတော့ကိုယ်တို့ဟန်ဘာသာစကားနဲ့..သူကောင်းကောင်းကြီးကိုပြောနိုင်နေပြီလေ..။
ကိုယ်လဲသားလေးဆီပြန်ရမှာမို့ဝင်မတိုင်တော့ဘူးလို့ပြောတော့သူကလဲစိတ်မကောင်းရှာဘူး...။နစ်ယောက်
သားဘာမှလဲမယ်မယ်ရရပြောစရာမရှိတော့ရှာကြံပြောနေကြရတာ...။ကိုယ်ကသူတို့ရင်ပြင်ထဲကထင်းရှူးမွှေး
ပင်ကြီးအကြောင်းပြောတော့...သူကကိုယ်သားလေးအတွက်သူချုပ်နေတဲ့ဝှမ်းသွပ်အရုပ်လေးအကြောင်းပြန်
ပြောပြတယ်...။ကိုယ်ကကျေးဇူးတင်ကြောင်းလဲပြောပြီးရောဘာမှကိုပြောစရာမကျန်တော့တာ..ညီမရေ...။
ကိုယ်လဲခဏတော့ကသိကအောင့်နဲ့စောင့်နေပါသေးတယ်...။ပြီးတော့ပြန်ဖို့နှုတ်ဆက်ရတာပေါ့လေ...။ရင်
ထဲမတော့အမည်မဖော်နိုင်တဲ့ခံစားချက်ကြောင့်နာကျင်လို့...။ကိုယ်တို့သမီးယောင်းမနှစ်ယောက်ကြားမှာပင်
လယ်ကြီးတခုလုံးခြားထားသလိုခံစားမိတော့တယ်...။မယ်မယ်နဲ့ကိုကိုလဲဘယ်လိုကူရမှန်းလဲမသိနဲ့..ငါးရိုး
မျက်လက်တို့လိုဘဝမျိုးပါလားနော်...။

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲပြန်ဖို့လှည့်ထွက်လိုက်ရော..တပြေသူကကိုယ့်လက်ကိုရုတ်တရက်ဖမ်းဆွဲထားပြီးဆုပ်
ထားရှာတယ်...။ကိုယ်သူ့ကိုတအံ့တဩလှမ်းကြည့်လိုက်တော့..ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြီးမျက်ရည်စတွေကိုခါ
ထုတ်နေရာရော...။ကိုယ်လဲသနားလွန်းလို့ဘာပြောရမှန်းမသိတော့...မကြာခင်နောက်တခါထပ်လာဦးမယ်
လို့ဘဲပြောရတာပေါ့..။ကိုယ့်စကားကြားတော့တုန်ယင်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့...ခမြာကြီးစားပြီးရင်းကျန်ခဲ့ရာ
တယ်..ညီမရယ်...။

ဒီလိုနဲ့ပဲတစ်လကုန်သွားပြန်ပြီ..။ဖေဘုရားလဲအိမ်ပြန်ရောက်လာပြီ..။ဆန်းတော့ဆန်းသား..ညီမ
ရေ...ဖေဘုရားကလေ....ကိုကိုနီနီကိုစိတ်ဝင်တစားရှိတဲ့အပြင်သဘောတောင်ကျသေးသတဲ့...။ဝမ်တာမား
ပြောတာကတော့.....ဖေဘုရားလဲအိမ်တော်တံခါးဝကိုဖြတ်ပြီးရော....ကိုကိုတစ်ယောက်သူ့နီနီကိုခေါ်လာပြီ

လားဆိုတာကိုမေးသတဲ့...။ဒါနဲ့သူတို့ဒီမှာရောက်နေကြပြီဆိုတာလဲကြားရော...ဝတ်ရုံလဲပြီးသူထမင်းစားပြီး တာနဲ့ကိုကိုအဆောင်တော်ကိုကြွလာခဲ့မယ်လို့စကားစေသတဲ့...။

အဲ...ပြီးတာနဲ့ကိုကိုအဆောင်တော်ကိုပြီးပြီးကြီးကြွလာပြီး...ကိုကိုဂါဝရပြုတာလဲခံယူပြီးရောတပြေ သူကိုကြည့်ရအောင်ခေါ်ထုတ်လာခဲ့လို့ပြောသတဲ့လေ....။...ဒါနဲ့တပြေသူလဲထွက်လာရော..ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး နွားဝယ်မလိုကြည့်ပြီး...သူ့ရှေ့မှာပဲသဘောတကျနဲ့ရယ်ရင်းပြောင်ကြီးကိုမှတ်ချက်ချသတဲ့...။

".....အင်း...သူနည်းသူဟန်နဲ့တော့ကြည့်ကောင်းရှာပါတယ်ကွ...တို့အိမ်တော်မှာအသစ်အဆန်းတစ် မျိုးတိုးလာတာပေါ့.....ဒါနဲ့သူကတို့ဘာသာစကားကောပြောတတ်ရဲ့လားကွယ့်....."

ကိုကိုကတော့ဖေဘုရားကအခုလို..လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီးကိုကြည့်ရှုပြီးမှတ်ချက်တွေပေးနေတာ ကိုအတော်ကိုမကြည်မသာနဲ့..ခပ်တိုတိုဘဲဘာသာစကားကိုတော့လေ့လာနေဆဲပါလို့ပြောသတဲ့...။...အဲဒါကို ဖေဘုရားကကပေါ့ပျက်ပျက်နဲ့ရယ်မောပြီးဒီလိုကပျက်ကချော်ပြောသတဲ့လေ...။

".....ဟေ...ဟား..ဟား..ဟား..ဟား...အေးလေ..အရေးမကြီးလှပါဘူးကွယ်..ချစ်စကားဆိုတာ ဘယ်ဘာသာနဲ့ပြောပြောနားဝင်ချိုတာချည်းပဲကိုးကွ....ဟဲ..ဟဲ..ဟဲ....."

အဲဒီလိုပြောပြီကိုယ်ဝဝကြီးတခုလုံးတုန်ခါလာအောင်ရယ်ပြန်သတဲ့...။..တပြေသူကတော့ဖေဘုရား ကသူ့ကိုရိသဲ့သဲ့နဲ့ရယ်မောနေတာကိုလဲနားမလည်တော့..ဖေဘုရားရဲ့ပျော်တတ်ရွှင်တတ်တဲ့လေသံနဲ့တရင်း တနီးစကားတွေဖောင်ဖွဲ့နေတာကိုပဲဝမ်းသာရှာသတဲ့...။ကိုကိုကလဲသူ့ဖေအေတစ်ယောက်လုံးကသူ့ဇနီးကိုပြီ တီတီလုပ်နေတာကိုဘယ်လိုထုတ်ပြောရမှန်းလဲမသိတော့ဒုက္ခတွေကိုအကြီးအကျယ်ရောက်နေတာဆိုပဲ...။

ဒီနောက်တော့ဖေဘုရားကကိုကိုနဲ့သူ့ဇနီးအဆောင်ကိုကဒီးကဒီးသွားပြီးတော့..တပြေသူနဲ့အရော တဝင်နေသတဲ့...။..စကားသင်ပေးလိုက်.....ခပ်ပြောင်ပြောင်ပဲစိုက်ကြည့်လိုက်နဲ့ထင်ရာလုပ်နေတော့သတဲ့.. ညီမရယ်...။..မုန့်ချိုတွေ..မလိုင်လုံးတွေလဲတချိန်လုံးပို့တဲ့အပြင်တခါကဆိုအင်မတန်ရှားပါးတဲ့ဗုဒ္ဓလက်ချောင်း ရှောက်ပင်တစ်မျိုးကိုတောင်စဉ်စိမ်းအိုးနဲ့ထည့်ပြီးလက်ဆောင်အဖြစ်ပို့သတဲ့...။..ဝိုးကြေးပန်းကြေးသဘောလို့ သာမဆိုရင်နေမယ်..ဖေဘုရားတစ်ယောက်ထိကပါးရီကပါးလုပ်ချင်နေတယ်ဆိုတာတော့အသိသာကြီးရယ်.. ကိုကိုကတော့ဖေဘုရားရောက်လာတိုင်း...သူ့ဇနီးအနားမှာရှိနေအောင်ကြိုးစားရှာတယ်လို့ဆိုတယ်...။

ဟင်း..အဲဒီတပြေသူတစ်ယောက်နဲ့လဲခက်သေးတယ်..ကလေးလိုဘဲကွယ်.....ဘာမှကိုလူ့အရိပ် အခြည်ကိုနားမလည်တာ....။

ဒါနဲ့မနေ့ကတော့ပွဲတော်ရက်အတွက်မယ်မယ့်ကိုသွားကန်တော့ရင်း...ကိုကိုနီနီကိုပါတပါတည်းဝင်
တွေ့လိုက်သေးတယ်...။...သပ်သပ်ကြီးတော့သွားမတွေ့ရဲ့ဘူးလေ...မယ်မယ်စိတ်ခုသွားရင်အခက်ကိုး...။...ဆို
တော့ကိုယ်လဲတိတ်တိတ်ကလေးဘဲသွားလိုက်တာ...။...တော်ကြာနေ့ကိုအဆောင်တော်ဘက်ကိုခြေဦး
တောင်မလှည့်နဲ့ဆိုရင်အကျိုးနည်းမှာကိုး...။...ဟိုရောက်တော့သူ့မျက်နှာလေးကြည့်ပြီးကိုယ်မေးမိတယ်...။

“.....ယောင်းမကိုကြည့်ရတာအခုတလောပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာလာသလိုပဲနော်.....”

သူကဖျတ်ကန်ပြီးတယ်...။...သူ့မို့လို့များပြီးလိုက်ရင်လေ..တိမ်တိုက်ထဲကနေရောင်ခြည်ရုတ်တရက်
ဖြာကျလာသလိုမျိုးသူ့မျက်နှာတည်တည်တခုလုံးကိုကြည့်လင်သွားလိုက်တာ...။...ပြီးတော့ပြောလေရဲ့..။

“.....အင်း...ဟုတ်မယ်ထင်တာပဲ...အနည်းဆုံးတော့အခြေအနေတွေကဒီထက်တော့ပိုဆိုးမလာသေး
ဘူး...ယောင်းမရေ..မောင့်အမေကိုတော့လက်ဘက်ရည်သွားပြင်ပေးတုံးကတစ်ခါအပြင်ထပ်မတွေ့ရတော့
ဘူး...ကျွန်မဘဝတစ်လျှောက်လုံးတခါမှလက်ဘက်ရည်မပြင်ဖူးခဲ့ဘူး...သိလား...ဒါပထမဆုံးအကြိမ်ဘဲ...အဲ
မောင့်အဖေကတော့နေ့တိုင်းလိုကိုပုံမှန်လာတွေ့ပါတယ်.....”

ကိုယ်လဲစိတ်မသက်မသာနဲ့ဘဲဖြောင်းဖျဲမိတယ်...။

“.....စိတ်ရှည်ရှည်သာထားပေတော့.....ယောင်းမရေ...မယ်မယ်လဲတစ်နေ့တော့စိတ်ပြောင်း
လာမှာပါ.....”

အမလေး...ပေါ့စေလိုလို့ကြောင်ရုပ်ထိုးခါမှ..ဆေးအတွက်လေးဆိုတာလိုဖြစ်တော့တာကိုး...။...ကိုယ့်
စကားလဲကြားရော..တပြေသူတစ်ယောက်ချက်ခြင်းကိုမျက်နှာကမာထန်သွားပြီးထိန်းချုပ်ထားရတဲ့လေသံနဲ့
ခပ်တိုးတိုးပြောတယ်...။

".....ကျွန်မမှာဘာမှလုပ်မိတာလဲမဟုတ်ပါဘူး...ယောင်းမတို့မယ်မယ်ကဘာကြောင့်ကျွန်မကိုမှန်းနေ သလဲ....ချစ်မိလို့လက်ထပ်တာအပြစ်မှမဟုတ်တာပဲ...သူ့အဖေကတော့ကျွန်မရဲ့တစ်ဦးတည်းသောမိတ်ဆွေ လို့ဆိုရမယ်...သူကကျွန်မအပေါ်ကြင်ကြင်နာနာရှိတယ်...အားလုံးကဝိုင်းပြီးမျက်မှန်းကျိုးနေကြတော့ကျွန်မ ကလဲကြင်နာမှုကိုတော့တောင့်တတယ်....ဒီလိုကြီးပဲချုပ်နှောင်ခံနေရမယ်ဆိုရင်ကျွန်မတော့ဆက်ပြီးတောင့်ခံ နိုင်တော့မယ်မထင်ဘူး....."

ပြောရင်းဆိုရင်းသူ့ဆံပင်တိုတိုအဝါရောင်ကိုခါယမ်းလိုက်ရင်း...ချက်ခြင်းပဲသူ့မျက်လုံးတွေကဒေါသ ရောင်တပြောင်ပြောင်နဲ့ပြာမှောင်လို့လာတယ်...။ကိုယ်လဲသူ့ကြည့်နေရာဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့... တပြေသူကတခြားရင်ပြင်တွေဘက်ကိုစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ဟန်နဲ့...လှမ်းပြီးစူးစိုက်ကြည့်နေရင်းစိတ်ဆိုး မာန်ဆိုးနဲ့အော်ပါလေရော...။

".....ကြည့်ပါဦး...အဲဒီမှာရောက်နေကြပြန်ပြီ..အားအားရှိရင်လူကိုမျောက်ပွဲကြည့်သလိုဝိုင်းကြည့် ကြလွန်းလို့စိတ်ပျက်မိတယ်...ဘာဖြစ်လို့များကျွန်မကိုအမြဲချောင်းလိုက်..လက်ညှိုးထိုးပြပြီးတိုးတိုးပြောလိုက် နဲ့လုပ်နေကြတာလဲမသိပါဘူး....."

လတံခါးဘက်ကိုခေါင်းဆတ်ပြရင်းတပြေသူကစိတ်ပျက်လက်ပျက်ဆိုတယ်...။ဒါနဲ့ကိုယ်လှမ်းကြည့် လိုက်တော့....လတံခါးဝနားမှာကိုယ်လုပ်တော်တွေအစုံအညီနဲ့ကျွန်မတွေဒါဝင်ဝက်လောက်ကိုမြိုင်မြိုင်ဆိုင် ဆိုင်ကြီးတွေလိုက်ရတာပဲ...။...အမှတ်မဲ့ကြည့်ရင်တော့..အားအားရှိတာနဲ့မြေပဲလှော်ထိုင်စားလိုက်..ကလေး တွေကိုအခွံနွာပေးလိုက်လုပ်နေတာပေါ့လေ...။...ဒါပေမဲ့စားစရာနေရာရှားလို့...ဒီလတံခါးနားမှာမှရှာကြုံကြုံ ထိုင်စားနေကြပုံထောက်တော့ကိုကို့ဇနီးကိုချောင်းဖို့ကများများ....မြေပဲလှော်စားချင်တာကနည်းနည်းဆိုတာ အသိသာကြီးကိုး...။.....သူတို့ဘက်ကရယ်သံတွေများဒီကနေတောင်ကြားနေရတာ...။ကိုယ်လဲစိတ်ပေါက် ပေါက်ရှိတာနဲ့မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့.....သူတို့ကိုမာန်သလိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့မမြင်ချင်ဟန်ဆောင်နေကြသ တော့...။.....ဒေါသကိုထောင်းကန်ထွက်လာတော့တာပဲ...။.....တပြေသူကကိုယ့်ကိုအခန်းထဲပြန်ဆွဲသွင်းပြီး တံခါးပိတ်ပစ်လိုက်ရော...။...ပြီးတော့ခါးခါးသီးသီးပြောရာတယ်...။

".....ကျွန်မလေ..တကယ်ကိုသည်းမခံနိုင်ဘူး...သူတို့ဘာပြောသလဲဆိုတာတော့နားမလည်ပေမဲ့ကျွန်မ အကြောင်းကိုမိုးလင်းမိုးချုပ်ထိုင်ပြောနေကြတာကိုတော့သိတာပေါ့....."

ကိုယ်လဲသူ့ကိုစိတ်ပြေရာပြေကြောင်းနှစ်သိမ့်ရတာပေါ့လေ..။

“.....ဒီမသိသားဆိုးရွားဟာတွေကိုဂရုစိုက်မနေပါနဲ့..ယောင်းမရယ်..သနလှပါတယ်....”

ကိုယ်ပြောပေမဲ့သူကတော့ခေါင်းခါပြီးဆက်ပြောတာပဲ...။

“.....နေ့တိုင်းဒီလိုချည်းပဲ..ကြာလာတော့လဲဘယ်သူခံနိုင်မလဲ.....”

ပြီးတော့မျက်မှောင်ကုပ်ရင်းငြိမ်သွားလိုက်တာ...တခုခုတွေ့နေသလိုပဲမို့ကိုယ်လဲအသာပဲထိုင်စောင့်နေလိုက်တယ်..။ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်သားအခန်းကျယ်ကျယ်ပေမဲ့အလင်းရောင်နည်းနည်းအခန်းထဲမှာထိုင်နေကြတာလေ..။.....ကိုယ်လဲပြောစရာကုန်သွားတော့အခန်းကိုသူပြင်ဆင်ထားတာလေးတွေကိုပဲလှည့်ပတ်ကြည့်နေမိတော့တယ်..။....ကြည့်ရတာတော့ပိုပြီးအနောက်တိုင်းဆန်လာအောင်ပြင်ထားတယ်နဲ့တူပါရဲ့..။..ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာတော့ပိုပြီးတော့တောင်အိုဟောင်းသွားသလိုပဲ..။

နံရံပေါ်မှာပုံတစ်ချို့ကိုဒီအတိုင်းပဲအစီအစဉ်တကျမဟုတ်ပဲချိတ်ဆွဲထားလေရဲ့..။..ပုံတွေကြားထဲမှာဘောင်သွင်းထားတဲ့ခါတ်ပုံတစ်ချို့ကိုလဲတွေ့တယ်..။..ကိုယ်ခါတ်ပုံကြည့်နေတာလဲမြင်ရော..သူ့မျက်နှာလေးကကြည်သွားပြီးကိုယ့်ကိုစိတ်လိုလက်ရပြောပြတော့တာပဲ..။

“.....ဒါကျွန်မမိဘတွေနဲ့ညီမလေးရဲ့ပုံတွေပေါ့!.....”

“.....အို..ယောင်းမမှာအစ်ကိုတွေမောင်တွေမရှိဘူးလား.....”

ကိုယ်ကမေးတော့တပြေသူကနှုတ်ခမ်းလေးတွန့်ချိုးရင်းခေါင်းယမ်းလို့ဖြေတယ်...။

“.....ဟင့်အင်း..ဒါပေမဲ့ကိစ္စမရှိဘူးလေ..ကျွန်မတို့ဆီမှာကသားမှဆိုတာမျိုးမရှိဘူး..သမီးတွေကိုလဲတန်းတူရည်တူတန်ဖိုးထားပြီးချစ်တာပဲ.....”

ကိုယ်လဲသူ့လေသံဟန်ပန်ကိုနည်းနည်းတော့အံ့အားသင့်ပေမဲ့...သူ့ဘာပြောချင်သလဲဆိုတာနားမ
လည်တော့ပုံတွေကိုပဲကြည့်ဖို့ထလာလိုက်တယ်...။ပထမပုံကမှတ်ဆိတ်မွှေးတိုတိုအဖြူရောင်နဲ့မျက်နှာထား
တည်တည်အဖိုးကြီးတစ်ယောက်ပုံ..ညီမရဲ့..။...မျက်လုံးတွေကတော့ကိုကိုတပြေသူအတိုင်းပဲ..မုန်တိုင်းထန်
နေတဲ့မျက်လုံးမျိုးနဲ့မျက်ရစ်ကြီးကြီးရယ်...။...နာခေါင်းမြင်မြင့်..ခေါင်းပြောင်ပြောင်နဲ့အတော်တော့ခွံငြားတယ်
ဆိုရမယ်..သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ပေါ့လေ..။

".....ဖေဖေကစာသင်တယ်လေ.....မောင်နဲ့ကျွန်မပထမဆုံးစတွေ့တဲ့တက္ကသိုလ်က
ပါမောက္ခပေါ့....."

သူ့ဖေအပုံကိုမြတ်မြတ်နိုးနိုးကြည့်ရင်းသူကပြောပြတယ်...။

".....ဖေဖေပုံကိုဒီအခန်းထဲမြင်ရတာထူးဆန်းလိုက်တာ..ယောင်းမရယ်..အံဝင်ခွင်ကျမရှိလိုက်တာ..
ကျွန်မနဲ့ဒီပတ်ဝန်းကျင်လိုပဲ....ဒါပေမဲ့ဖေဖေကမှတော်သေးတယ်....မေမေမျက်နှာကိုတော့ကြည့်တောင်
မကြည့်ပုံပါဘူး....."

သူကကြေကွဲနေတဲ့အသံမျိုးနဲ့တိုးတိုးဆိုတယ်...။...သူကခါတ်ပုံတွေကြည့်ဖို့ကိုယ့်အနားမှာလာရပ်နေ
တာလေ...အရပ်ကြီးကရှည်လွန်းလို့ကိုယ့်ကိုမိုးနေတာပဲ...။...အခုဒုတိယပုံနားလဲရောက်ရောလှည့်ထွက်သွား
ပြီးခုံပေါ်ပြန်သွားထိုင်လို့...အဲဒီနားကအဝတ်တစ်စကိုကောက်ယူရင်းချုပ်နေပါရော...။...ကိုယ်ဖြင့်တပြေသူတ
ယောက်အချုပ်အလုပ်ဇာတိုးပန်းတိုးလုပ်နေတာကိုတခါမှကိုမမြင်ဖူးခဲ့တာ...။...သူကလေ...လက်ထိပ်ပေါ်မှာ
သတ္တုလက်စွပ်ခေါင်းတစ်မျိုးကိုထူးထူးဆန်းဆန်းစွပ်ထားတာတော့...။...ကိုယ်တို့တွေအချုပ်ချုပ်ရင်လက်ခ
လယ်မှာဝတ်နေကျအပ်ချုပ်လက်စွပ်နဲ့လဲမတူဘူး...။...ပြီးတော့အပ်ကိုင်ပုံကလဲဒါးမြှောင်ကိုင်သလိုကြီးရယ်..ဒါ
ပေမဲ့ကိုယ်ကတော့ဘာမှမပြောပါဘူး..သူ့အမေပုံကိုပဲသွားကြည့်နေလိုက်တယ်...။...တပြေသူရဲ့အမေမျက်နှာ
လေးကလေ..နုနုသေးသေးလေးနဲ့ကြင်နာတတ်မဲ့ပုံမျိုးရယ်....ဒါပေမဲ့ဆံပင်အဖြူအုံ့လိုက်ကြီးကဖျက်နေတာ
ဆိုတာပဲ...။...သူ့ညီမလေးရဲ့မျက်နှာကတော့မအေရယ်..သူ့အစ်မတပြေသူရယ်နဲ့တစ်ဖုံထဲပဲ..ပိုနုညက်ပြီးပြီး
ရွှင်နေတာပဲကွာတာ...။...ဒါနဲ့ကိုယ်လဲယဉ်ကျေးသမှုနဲ့ပြောတာပေါ့လေ..။

".....ယောင်းမလဲ..ရှင့်မယ်မယ်ကိုသိပ်တွေ့ချင်မှာပဲနော်....."

သူကခေါင်းယမ်းသတော်...။ကိုယ်ဖြင့်အံ့တွေ့သြလို့ပေါ့လေ....ဘယ့်နယ်..ကိုယ့်အမေကိုများမတွေ့
ချင်ဘူးဆိုသကိုး...။ပြီးတော့သူ့ဝသီအတိုင်းခပ်သွက်သွက်ပြောတယ်...။

“.....ဟင့်အင်း..စာတောင်မရေးဝံ့ဘူး..တွေ့ဖို့များထားလို့.....”

“.....ဟင်..ဘာဖြစ်လို့တုန်း.....”

“.....ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့..ကျွန်မအမေစိုးရိမ်ခဲ့သမျှအကုန်ဖြစ်လာတော့တာကိုး...ကျွန်မရဲ့ဒီလိုအခြေ
အနေကိုမေမေ့ကိုဘယ်လိုမှပေးမသိနိုင်ဘူး..ယောင်းမရဲ့.....မေမေကကျွန်မအကြောင်းအူမချေးခါးမကျန်သိ
တာဆိုတော့စာများသာရေးလိုက်ရင်...ဒီမှာဖြစ်ပျက်နေတဲ့ဟာတွေအားလုံးကိုချက်ခြင်းရိပ်မိတော့မှာ...ကျွန်မ
ဒီကိုရောက်ကတည်းကအိမ်ကိုစာတစောင်မှမရေးရသေးဘူး...အိမ်မှာတုံးကတော့ဒါတွေအားလုံးဟာအရမ်း
ကိုမက်မောပျော်ရွှင်စရာကောင်းခဲ့တာ.....ကျွန်မညီမလေးကဆိုရင်ဒီလောက်လှပတဲ့ချစ်ပုံပြင်ကတော့ရှိနိုင်
တော့မှာမဟုတ်ဘူးလို့တောင်ယူဆတာ....ပြီးတော့ယောင်းမရဲ့အစ်ကိုကအကောင်းတကုန်အကောင်းဆုံးချစ်
သူပဲ....သူပြောတဲ့စကားတွေကိုနားထောင်ပြီးသွားရင်...တခြားယောက်ျားတွေပြောသမျှဟာအင်မတန်ပြီးငွေ
စရာဖြစ်သွားတော့တာပဲ.....သူကသူများနဲ့မတူဘူးရယ်..ဒါပေမဲ့ကျွန်မမေမေကတော့အမြဲတွေးကြောက်နေ
တတ်တယ်.....”

သူပြောနေတာနားထောင်ရင်းကိုယ်လဲနားဝေတိမ်တောင်နဲ့မေးမိတယ်...။

“.....ယောင်းမမယ်မယ်ကဘာကိုတွေးကြောက်နေခဲ့တာတုံး.....”

“.....ဘာကိုလဲဆိုတော့ကုန်းတတန်ရေတတန်ဖြတ်ပြီး...လင့်မျက်နှာတစ်ရွာလုပ်ခါမှကျွန်မစိတ်ဆင်း
ရဲမှာတွေ့..ယောက်ျားဘက်ကဆွေမျိုးမိဘတွေကပိုင်းမျက်မှန်းကျိုးပြီးဝမ်းနည်းအောင်လုပ်ကြမှာတွေ....ပြီး
တော့အရာအားလုံးအပျက်ပျက်နဲ့နာခေါင်းသွေးထွက်ဆိုသလိုဖြစ်ကုန်မှာတွေကိုပေါ့.....အခုတော့မေမေထင်
တာတွေအကုန်စဖြစ်နေပြီမှတ်တာပဲ...အမှန်းတရားတွေ..နာကျည်းမှုတွေ..လှောင်ပြောင်မှုတွေက....ကျွန်မ
အနားမှာအပြည့်ပဲ..တစ်ကိုယ်လုံးကိုကွန်နဲ့အုပ်ထားသလားမှတ်ရတယ်.....ဒီတံတိုင်းမြင့်မြင့်ကြီးတွေရဲ့နောက်
မှာပိတ်လှောင်ခံထားရတာကိုလဲတွေးပြီးတော့သွေးပျက်မိတယ်....ဒီလူတွေဘာပြောနေသလဲဆိုတာလဲနားမ

လည်..သူတို့စကားကိုလဲမသိဘူးလေ.....သူတို့မျက်နှာတွေကဘယ်တော့မခံစားချက်ကိုပြလေ့မရှိကြဘူး..ည
တွေညတွေဆိုရင်လဲချောက်ခြားတုန်လှုပ်မိတယ်.....”

“.....တခါတလေမောင့်မျက်နှာကိုတောင်သူတို့နဲ့တူလာသလိုပဲလို့ထင်မိတယ်..ဘာစိတ်ခံစားချက်မှမပြတဲ့
ချောမွေ့နေတဲ့သူတို့ရဲ့မျက်နှာတွေလိုမျိုးပေါ့....ကျွန်မတို့တိုင်းပြည်မှာတုံးကတော့မောင်ကကျွန်မတို့ထဲကတစ်
ယောက်ပဲ...ပိုပြီးချစ်ခင်နှစ်လိုစရာကောင်းတာပဲရှိတာ..ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့မွန်ရည်ပျူငှာမျိုးနဲ့ပေါ့.....ဒီလဲ
ရောက်ကြရော...ကျွန်မမသိတဲ့ပတ်ဝန်းကျင်ထဲပြန်ပျော်ဝင်သွားသလိုပဲ....တနေ့တခြားဝေးသထက်ဝေးလာ
တယ်လို့ပဲခံစားမိတော့တယ်....အို...ဘယ်လိုပြောပြရမှန်းတောင်မသိတော့ပါဘူး...ကျွန်မကဘာမဆိုပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့..စကားဆိုလဲဒဲဒဲပြောတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာကျင်လည်လာခဲ့တာ....ဒီမှာတော့အမြဲ
တိတ်ဆိတ်ပြီး..ဦးညွတ်လိုက်..မျက်လုံးထောင့်ကနေမသိမသာကြည့်လိုက်ဆိုတာမျိုးတွေကိုပဲတွေ့နေရတယ်
အဲဒီလိုပဲ..ဝှက်လုပ်နေကြတာတွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာကိုသိရင်လဲ..အခုလိုချုပ်နှောင်ခံရ
တာဖြေသာပါသေးရဲ့...အခုတော့...အင်း.....သီလား..ကျွန်မလေမောင့်ကိုဟိုမှာတုံးကမောင့်အတွက်သာဆို
ရင်..ဟန်လူမျိုးဖြစ်ရဖြစ်ရ..ဟော့တန်တော့လူမည်းတွေလိုနေရနေရ..ဘာမဆိုဖြစ်ပုံပါတယ်လို့ပြောခဲ့မိတယ်
တကယ်တော့ဒါဟာဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာအခုတော့ကျွန်မသိလိုက်ပြီ.....ကျွန်မဟာအစဉ်အမြဲအမေရီ
ကန်လူမျိုးတစ်ဦးပဲဖြစ်နေမှာပဲ..ဘယ်တော့မှပြောင်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး.....”

ဒီစကားတွေအများကြီးကိုလေ..သူ့ဘာသာတဝက်..သူတတ်သမျှကိုယ်တို့ဘာသာတဝက်နဲ့မျက်ခုံး
တွေတွန့်ချိုး..လက်ဟန်ခြေဟန်တွေပြပြီး..မျက်နှာတစ်ခုလုံးရဲ့ တွပြီးတော့အကုန်ကိုအံထုတ်တော့တာပဲ...။
ကိုယ်ဖြင့်တပြေသူဆီကဒီလောက်စကားအရည်ကြီးကြားရဖို့ဆိုတာဘယ်လိုမှတောင်မတွေးမိဘူး...။ကျောက်
ကြားထဲအဆိုဖွင့်လိုက်လို့သွန်ထွက်လာတဲ့ရေပန်းလားမှတ်ရတယ်....အိပ်ဖာသွန်မှောက်တစ်လုံးမကျန်ကိုရင်
ဖွင့်ပစ်တော့တာပဲကိုး...။ကိုယ်ဖြင့်သူ့အစားရက်များတောင်ရှက်မိပါတယ်..။..ဘယ်နှယ်....မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး
စိတ်ထဲရှိတာတွေကိုတစ်လုံးမကျန်များပြောရတယ်လို့....ဘယ်သူမှဝါးညှပ်စစ်နေတာလဲမဟုတ်...နည်းနည်း
တော့ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းရှိသင့်တာပေါ့နော်...။...ဒါပေမဲ့တွေးကြည့်တော့လဲတဖက်ကတော့သနားမိတာပဲ
ကွယ်...။

ဒါနဲ့သူ့ကိုတခုခုတော့ပြောပြီးနှစ်သိမ့်မယ်လို့တွေးတုံးရှိသေးတယ်..ကိုကိုကလေးသူ့ဇနီးတစ်ယောက်
ပေါက်ကွဲတာကိုအကုန်ကြားသွားတယ်ထင်ပါရဲ့.....ကိုယ်တို့ထိုင်နေတဲ့ဧည့်ခန်းနဲ့ကပ်ရပ်သူ့အခန်းထဲကနေ
ထွက်ချလာတော့တာပဲ...။ကိုယ်ရှိနေတာကိုလဲဂရုတောင်စိုက်မနေနိုင်တော့ဘဲ...သူ့ဇနီးဆီတန်းသွားပြီးလက်
ကလေးတွေကိုလှမ်းဆုပ်ပါလေရော....။..တပြေသူ့အနားမှာဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးလက်ကလေးတွေကို

ဆုပ်ထားရက်နဲ့ပဲဆောက်တည်ရာမရ..သူပါးတွေပေါ် ပွတ်သပ်လိုက်..မျက်လုံးတွေပေါ် အသာအုပ်တင်လိုက်နဲ့..
နောက်ဆုံးတော့လုံးလုံးကိုမျက်နှာမှောက်ချပြီးငြိမ်နေတော့တယ်.....။..ကိုယ်လဲဒီမြင်ကွင်းနားမှာအသာပဲလျှို့
နေရမလို့..လစ်ပဲထွက်သွားရမလို့..အို..ငွကျလိုက်ပုံများ..ညီမရယ်..။.....ပြီးတော့ကိုကိုကသူ့ဇနီးကိုနာကျင်
နေတဲ့မျက်နှာနဲ့မော့ကြည့်ပြီး...အက်အက်ကွဲကွဲလေသံနဲ့တိုးတိုးပြောတယ်..။

".....မေရီ..မေရီရယ်..မင်းဒီလိုမျိုးပြောတာတစ်ခါမှမကြားဖူးပါဘူးကွယ်..မင်းမောင့်အပေါ် များ
သံသယရှိနေပြီလားဟင်.....ဟိုမှာတုန်းကတော့မင်းကမောင့်မျိုးရိုးနဲ့ဒီနိုင်ငံသားအဖြစ်ခံယူပါမယ်လို့ပြောခဲ့ပေမဲ့
တကယ်လို့ဒါဟာဘယ်လိုမှမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးဆိုရင်ဒီနှစ်ကုန်တာနဲ့ကိုယ်တို့ဒီနေရာကိုစွန့်ထားခဲ့ပြီးမင်းရဲ့နိုင်ငံ
ကိုပြန်ကြမယ်..ဟုတ်ပြီလား...မင်းရဲ့နိုင်ငံသားအမေရိကန်တစ်ယောက်အဖြစ်မောင်ခံယူပါမယ်..တကယ်လို့ဒါ
လဲမဖြစ်နိုင်သေးဘူးဆိုရင်ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အခြံအတူနေလို့ရမဲ့တခြားနိုင်ငံတခုမှာကိုယ်တို့ရဲ့သီးခြားအမျိုး
အနွယ်တည်ထောင်ကြမယ်..မောင့်ကိုယုံပေးပါ..အချစ်ရယ်....."

ကိုကိုတတွတ်တွတ်နဲ့ပြောနေသမျှထဲကဒီလောက်တော့ကိုယ်နားလည်လိုက်တယ်..။..သူကကိုယ်
တို့ဘာသာနဲ့လွတ်ကနဲပြောထွက်သွားတာကိုး..။..နောက်ပိုင်းကစကားတွေကိုတော့အနောက်တိုင်းဘာသာ
နဲ့ဆက်ပြောတော့ကိုယ်မသိတော့ဘူး..။..ဒါပေမဲ့..တပြေသူတစ်ယောက်သဲ့သဲ့လေးပြီးတာမြင်လိုက်တော့....
ဘာပဲလာလာကိုကိုအတွက်သူ့ခါးစည်းခံတော့မယ်ဆိုတာကိုကိုယ်ရိပ်မိလိုက်ပါရဲ့..။...ပြီးတော့ကိုကိုပုခုံးပေါ်
မှာမျက်နှာမှောက်ချပြီးနှစ်ယောက်သားငြိမ်ကျသွားလိုက်တာ.....ကိုယ်တို့တွေရဲ့လုံးလုံးသံတောင်ကြားရမ
လောက်ပဲ..။..ကိုယ့်ခံစားချက်နဲ့ကိုယ်ဘေးဘီဂရုမစိုက်နိုင်တော့တဲ့ချစ်သူနှစ်ယောက်အကြားမှာဒီအတိုင်းအ
သားလွတ်ကြီးထိုင်နေရတာ..ကိုယ်လဲမျက်နှာပူလွန်းလို့ဘယ်လိုနေရမုန်းတောင်မသိဘူး..။

ဒါနဲ့ကိုယ်လဲတိတ်တိတ်လေးအသာထွက်လာရင်း..အစေခံတွေကိုရှက်ရမ်းရမ်းတဲ့အနေနဲ့အားအားရှိ
တပြေသူကိုချောင်းရကောင်းလားဆိုပြီး..ကြိမ်းမောင်းရတာပေါ့လေ..။..တကယ့်တရားခံဖြစ်တဲ့...ဖေဘုရားရဲ့
ကိုယ်လုပ်တော်တွေကိုတော့သွားပြီးဆူပူလို့မဖြစ်ဘူးကိုး..။..ဒါပေမဲ့သူတို့ရှေ့မှာပဲ..သူများကိုချောင်းပြီးအတင်း
ပြောတာလောက်နိမ့်ကျယုတ်မာတာမရှိဘူးဆိုတာကိုနာနာဖိပြောရတာပေါ့..။...အစေခံတွေကတော့..နည်း
နည်းနောင်ကြည့်သွားပေမဲ့ကိုယ်လုပ်တော်တွေကတော့....ဘယ့်နှယ်မှတောင်မနေတဲ့အပြင်ပိုပြီးတောင်စပ်စု
လာကြသေးတယ်..ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းမရှိတဲ့ကလေးကဝတွေမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး..။..ကိုယ်လုပ်တော်
ဝဝကြီးကဆိုရင်..ဆီရွဲနေတဲ့လမုန့်တခုကိုတပြတ်ပြတ်မြည်အောင်စားရင်းနဲ့မထီလေးစားပြောသေးတာ..။

“.....ဒီလိုပုံဆိုးပန်းဆိုးကျိုးမဟုတ်ကြက်မဟုတ်...အောက်ကလိအာလိုဟာမျိုးဝိုင်းကြည့်ခံရတာ....
ဘာဆန်းလို့တုံးအေ့...ဝိုင်းပြီးတောင်အရယ်ခံရဦးမယ်.....”

“.....ဒါပေမဲ့..အကြီးတော်ရဲ့..သူလဲရှင်တို့မလေးတို့လိုလူတစ်ယောက်မဟုတ်ဘူးလား..သူလဲခံစားတတ်
တယ်ဆိုတာကိုတော့ထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့.....”

ကိုယ်ဘာပြောပြောဒီကွဲပါးစောင်းတီးမကြီးကတော့...နားမဝင်တဲ့အပြင်လမုန့်ကိုပဲပလုပ်ပလောင်း
ဆက်ဝါးနေတာ..ပြီးတော့ဂရုမစိုက်သလိုပုခန်းတွန့်လိုက်ပြီးလမုန့်ဆီတွေရွဲနေတဲ့လက်ချောင်းတွေကိုသူ့အကျီ
လက်တွေမှာအသေအချာသုတ်နေလေရဲ့..။.....ကိုယ်လဲဒေါသကိုအနိုင်နိုင်ထိန်းရင်းသာထွက်လာလိုက်တော့
တယ်..။...ပထမဆုံးအကြိမ်အိမ်တော်ကိုတပြေသူနဲ့ပတ်သက်ပြီးစိတ်ကွက်မိတာပဲ..။...ဒီတခါဒေါသကတော့
တပြေသူကိုဖြစ်တာမဟုတ်ဘဲသူ့ဘက်ကနာလို့ထွက်တဲ့ဒေါသဆိုတာကိုယ်သတိထားမိလိုက်တယ်..။

အခန်း ၁၈

ညီမရေ....ကိုယ်တို့မလိုလားဆုံးကိစ္စကတော့ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီးကိုဖြစ်လာပကွယ့်...။...တပြေ
သူမှာရင်သွေးလေးရှိနေပြီတဲ့လေ...။...သူကနိုင်ငံခြားသူဆိုတော့သူတို့နည်းသူတို့ဟန်နဲ့နားလည်တယ်ထင်ပါ
ရဲ့..။...ရက်တပတ်မလည်ခင်မှာကိုသိနှင့်နေတာရယ်...။...ဒါနဲ့သူကကိုကိုပြောပြရောဆိုပါတော့...။...ကိုကိုက
လဲကြားကြားချင်းကိုယ်တို့ဆီချက်ခြင်းပြေးလာတာပဲ..။

ကိုကိုဖနီးရဲ့ကိုယ်ဝန်ကိစ္စကကိုယ်တို့အတွက်တော့ဝမ်းသာစရာသတင်းမဟုတ်ပေဘူး..ညီမရယ်..။
မယ်မယ်ဆိုကြားတာနဲ့အိပ်ရာထဲလဲတော့တာ..ပြန်ကိုနာလန်မထူသေးဘူး...။...ဒါဟာသူ့အစိုးရိမ်ခွဲဆုံး...ဖြစ်
လာမှာအကြောက်ခွဲဆုံးကိစ္စကိုး...။...အခုတော့အရိုက်ကိုဆင့်ကာဆင့်ကာထိုးလိုက်သလိုပဲ..ခမြာမှာစိတ်ဒုက္ခ
ရောက်ရလွန်းလို့တောင့်မခံနိုင်တော့ဘူးထင်ပါရဲ့..အိပ်ရာပေါ်ကိုပုံးပုံးလဲတော့တာပဲ...။...မယ်မယ်ကကိုကို
သွေးသားဟန်လူမျိုးစစ်စစ်သူ့မြေးဦးလေးကိုအင်မတန်လိုချင်ခဲ့တာ...။...အခုတော့ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာနိုင်
တော့ဘူးကိုး...။...ဒီတိုင်းခြားသွေးနှောနေတဲ့ကလေးကိုလဲမယ်မယ်ကသူ့မြေးအဖြစ်နဲ့ဘယ်နည်းနဲ့မှအသိ
အမှတ်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး...။

ကိုယ်လဲမယ်မယ့်ဆီသွားတွေ့တော့....အိပ်ရာပေါ်မှာငြိမ်ငြိမ်လေးလဲနေတာ...။မျက်လုံးတွေကိုလဲ မှိတ်လို့..ကိုယ်လာတော့ကိုယ့်ကိုသိနိုင်ရုံခဏလေးပဲဖွင့်ကြည့်ပြီးပြန်မှိတ်သွားရော...။ဒါနဲ့ကိုယ်လဲမယ်မယ့် အနားမှာပဲငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီးစောင့်နေရတာပေါ့....ချက်ခြင်းပဲ..ညီမရှေ့....မယ်မယ့်မျက်နှာကဝေဒနာအကြီး အကျယ်ခံနေရသလိုဟိုတနေ့ကလိုပဲပြာရောင်ပေါက်သွားတဲ့အထိသွေးဆုပ်သွားပြီး....အသက်ကိုအမောတ ကောနဲ့ဟပ်ဟပ်ပြီးရှူနေရရော..။

ကိုယ်လဲထိတ်လန့်တကြီးနဲ့အစေခံတွေကိုလက်ခုပ်တီးပြီးခေါ်တော့...ဝမ်တာမားကိုယ်တိုင်မီးညှိပြီး သားဘိန်းပြောင်းနဲ့ပြေးဝင်လာတယ်...။...မယ်မယ်ကလဲဆွဲယူပြီးအငမ်းမရရှိက်သွင်းတော့တာပဲ...တအောင့် နေတော့သက်သာသွားပုံရတယ်...။...ဒါတွေကိုလဲမြင်ရော..ကိုယ့်မှာစိတ်ကိုအကြီးအကျယ်မချမ်းမသာဖြစ်မိ တော့တာပဲ..။...မီးအိမ်ကိုထွန်းထားပုံရော..ဘိန်းပြောင်းကိုအသင့်ပြင်ထားတာကိုပါထောက်ရင်..မယ်မယ်ဒီလို ဝေဒနာခံနေရတာဟာအမြဲဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စဆိုတာအသိသာကြီးပဲကိုး...။...ကိုယ်လဲပြောဖို့ပါးစပ်ပြင်တုံးရှိသေး တယ်..မယ်မယ်ကကိုယ့်ကိုငေါက်တော့တာပဲ...။

".....ဒီလိုအသေးအဖွဲ့အတွက်နဲ့ငါ့ကိုမေးလားစမ်းလားမလုပ်နဲ့..မကြားချင်ဘူး....."

ပြီးတော့လုံးလုံးကိုစကားမပြောတော့ဘူးကွယ်...။...ကိုယ်လဲမယ်မယ့်အနားမှာအတော်ကြာအောင် စောင့်နေသေးတယ်..နောက်တော့လက်လျှော့ပြီးဦးညွတ်နှုတ်ဆက်လိုပြန်ခဲ့ရတာပဲ...။.အစေခံတန်းလျားနား ရောက်တော့ဝမ်တာမားကိုမယ်မယ့်အခြေအနေမေးကြည့်မိတော့ခေါင်းကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက်ခါရင်းဖြေလေ ရဲ့...။

".....ပထမသခင်မကြီးဒီလိုဝေဒနာခံနေရတာ..တနေ့မှာဆယ်ကြိမ်ထက်မနည်းဘူး..မလေးရှေ့... အခါတိုင်းလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်များမှာလဲဒီလိုနာတတ်ပါရဲ့....ဒီလောက်တော့အကြိမ်ရေမစိပ်လှတဲ့အပြင်..သခင်မကြီး ကသူ့အကြောင်းကိုဘယ်သူမှထုတ်ပြောလေ့ရှိတာမဟုတ်တော့ဘယ်သူမှမသိဘူးဆိုပါတော့...ကျွန်တော်မျိုး မတောင်သခင်မကြီးမျက်နှာမကောင်းတာမြင်လို့သာရိပ်မိပတာကိုး....ဒီနေ့မနက်လက်ဘက်ရည်သွားဆက် တော့ဝေဒနာသည်းလွန်းလို့မျက်နှာမှာသွေးတောင်မရှိတော့ဘူး.....အရင့်အရင်နေ့တွေကတည်းကတော့နေ မကောင်းစပြုနေပေမဲ့မျှော်လင့်ချက်ကလေးကျန်နေသေးတော့.....စိတ်ဆောင်နေတယ်ပြောပါတော့....အခု တော့အမြစ်ကနေမြေလှန်ခံရတဲ့သစ်ပင်များလိုပဲလဲတော့တာပဲ....."

သူ့ခါးစည်းအပြာရောင်အနားစွန်းကိုအသာမလို့....မျက်ရည်သိမ်းရင်းဝမ်တာမားကဝမ်းပမ်းတနည်း
ပြောပြတယ်...။...ကိုယ်လဲသိပါရဲ့..ဒီမျှော်လင့်ချက်ကလေးကြောင့်သာမယ်မယ်ဒီအထိတောင့်ခံနေခဲ့တာဆို
တာကိုလေ...။...ကိုယ်အိမ်ပဲပြန်လာတော့တယ်...။...အိမ်ရောက်တော့ခင်ပွန်းကိုငိုယိုပြီးအကြောင်းစုံပြောပြမိ
ရင်းမယ်မယ့်ကိုကိုယ်နဲ့အတူလိုက်ကြည့်ပေးဖို့သူ့ကိုတောင်းပန်တော့သူကခဏစောင့်ဖို့ပြောတယ်..။

“.....တကယ်လို့အတင်းအကြပ်လုပ်တာမျိုးဖြစ်ဖြစ်..ဒေါသထွက်အောင်လုပ်မိတာမျိုးဖြစ်ဖြစ်ကိုယ်တို့ဘက်
ကလုပ်မိရင်မင့်မယ်မယ်ရဲ့ရောဂါအခြေအနေပိုဆိုးလာမှာစိုးရတယ်ကွယ့်...ခဏစောင့်ပြီးအခွင့်သာတာနဲ့သူ
ကိုသမားတော်နဲ့ပြကြည့်ဖို့ဖြည်းဖြည်းချင်းဖြောင့်ဖျယူရမှာပဲ.....ဒီထက်တော့ပိုပြီးမင်းမှာလုပ်ပိုင်ခွင့်မှမရှိတာ..
ကွေလန်းရယ်.....”

ကိုယ့်ခင်ပွန်းပြောတာမှန်တယ်ဆိုတာလဲသိပါရဲ့...။...တခုခုမကောင်းတာဖြစ်တော့မလိုရင်ထဲမှာလေး
နေတာကိုလဲဘယ်လိုမှမေ့မရဘူးဖြစ်နေတာခက်တာပဲ.....။

ညီမရေ.....ဖေဘုရားကတော့တပြေသူတစ်ယောက်ကလေးရှိနေပြီဆိုတာကြားတော့သဘော
တွေကျနေလေရဲ့...။...ဘယ်လိုပြောရမလဲ.....အိမ်ကအမျိုးကောင်းခွေးဖီးရှိလို့ပျော်ပုံပျော်နည်းမျိုးကြီး..
ပြောရတာလဲမကောင်းပါဘူး..။...ဝမ်းသာအားရနဲ့ဆိုသေးတယ်..။

“.....ဟေ.....ကောင်းသကွာ...တို့တွေအပျင်းပြေဖို့အတွက်တော့မျောက်ဖြူကလေးတစ်ကောင်ရတော့
မယ်ဟေ့.....ပျော်တော်ဆက်အသစ်ပေါ့.....ဟား...ဟား.....ဟား..ဟား..သူ့ကိုလူပျက်ကလေးကိုနာမည်
မှည့်ရမယ်....ပြီးရင်တို့ကိုဖျော်ဖြေခိုင်းရမယ်ကွ.....”

မွေးလာမဲ့ကလေးအကြောင်းကိုကျွန်ဝယ်သလို....အိမ်ကမြင်းပေါက်လာမဲ့အကြောင်းပြောနေသလို
ပေါ့တီးပေါ့ပျက်နဲ့ဖေဘုရားပြောနေတာကို...ကိုကိုကြားသွားတော့မကြားတကြားရေရွတ်နေလေရဲ့...။...ကိုကို
တယောက်ဖေဘုရားကိုစိတ်ထဲမှာမှန်းစပြုနေပြီဆိုတာကိုယ်မြင်နေရတယ်..ညီမရေ.....ရှေ့လျှောက်ဘာတွေ
များဖြစ်လာဦးမလဲကွယ်..။

အဲ.....အားလုံးကြိမ်မီးအုံးသလိုပြဿနာတွေပတ်လည်ဝိုင်းနေကြပေမဲ့...ကာယကံရှင်တပြေသူက တော့လုံးလုံးကိုပြောင်းလဲသွားတာပဲ...။.....အရင်ကလိုညှိုးငယ်ထိုင်းမှိုင်းနေတာတွေဆိုတာအစတောင်ရှာမရ တော့ဘူး...။...တနေ့ကိုယ်သူ့ဆီဝမ်းသာစကားဆိုဖို့သွားတော့...တော်တော်ကိုထူးဆန်းပြီးနားဝင်မချိုတဲ့သံစဉ် တစ်မျိုးကိုဆိုနေလေရဲ့...။.....ဒါနဲ့ကိုယ်လဲသီချင်းရဲ့အဓိပ္ပါယ်ကိုမေးတော့အဲဒီထော်လော်ကန့်လန့်သီချင်းဟာ ကသားချောတေးဆိုပဲ...။...ကိုယ်ဖြင့်ဒီလိုဟာမျိုးကြီးဆိုပြီးတော့သာအသိပ်ခံရရင်ဘယ်လိုကလေးမျိုးကများ အိပ်ပျော်ပါမလဲဆိုတာအံ့တဩတွေးမိတယ်...။...တပြေသူကိုကြည့်ရတာတော့တနေ့ကပဲသူဘယ်လောက် အထိစိတ်မချမ်းသာကြောင်းကိုယ့်ကိုရင်ဖွင့်ခဲ့တာတွေကိုတောင်လုံးဝသတိရတော့ဟန်မရှိဘူး...။...ကိုကိုနဲ့သူ့ အကြားကအေးသွားတဲ့ချစ်မီးလျှံကလဲတရိုန်ရိုန်ပြန်တောက်လောင်နေပြီဖြစ်တဲ့အပြင်...သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ချစ်ခြင်း သက်သေကိုယ်ပွားလေးကလဲရောက်လာတော့မှာဆိုတော့တခြားအကြောင်းအရာတွေကိုမတွေးအားတော့ ဘူးထင်ပါရဲ့ကွယ်.....။

ကိုယ်ကတော့အဲဒီတိုင်းခြားသွေးနှောနေတဲ့ကလေးလေးကိုတွေ့ရမှာတောင်ခပ်ရွံ့ရွံ့ပဲ...ညီမရေ...။... ကိုယ့်သားလေးလောက်ချစ်စရာကောင်းမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုတော့သိပါရဲ့...မိန်းကလေးများတောင်ဖြစ်နေ မလားမသိဘူး...တော်ကြာနေသူ့အမေလိုဆံပင်အဝါနဲ့သမီးလေးသာဆိုရင်တော့ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီပေါ့...။ ကိုကိုတစ်ယောက်တော့သနားပါတယ်...။

ကိုကိုကတော့စိတ်ညစ်ရှာတယ်...။...အခုကလေးလဲရတော့မှာဆိုတော့သူတို့ထိမ်းမြားခဲ့တာကိုတရား ဝင်ဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲစိတ်စောနေတော့တာ.....။.....ဖေဘုရားကိုလဲနေ့တိုင်းစကားတော့ခေါ်နေတာပဲ...ဟို ကပြုံးပြုံးကြီးနဲ့စကားလမ်းကြောင်းလွှဲလွှဲပစ်တာကခက်တာ...။

နောက်တနေ့မှာလုပ်တဲ့စားသောက်ပွဲမှာတော့...ကိုကိုကဒီကိစ္စကိုဆွေမျိုးစုအကြီးအကဲတွေရှေ့မှာ တင်ပြမယ်လို့ဆိုတယ်...။...တင်ပြတာတောင်တခြားမှာမလုပ်ပဲ..ဘိုးဘွားဆောင်ထဲကဘိုးဘွားတွေရဲ့ကဗျည်း တိုင်တွေရှေ့မှာပြောမတဲ့...။.....ဒါမှသူ့မွေးလာတဲ့သားဟာကိုယ်တို့ယန်အိမ်တော်ရဲ့တရားဝင်သားအမွေခံသား ဦးဖြစ်လာမှာကိုး...။...ကလေးသာမိန်းကလေးဖြစ်လာခဲ့မယ်ဆိုရင်တော့ဘာပြဿနာမှမရှိတော့ဘူးပေါ့လေ...။... ဒါပေမဲ့အနာဂါတ်မှာဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာကိုဘယ်သူသိတာမှတ်လို့ကွယ်...။.....ထောင့်စေ့အောင်အဘက် ဘက်ကကြိုတွေးထားတာအကောင်းဆုံးပါပဲ...။

ဘာလိုလိုနဲ့ဆယ့်တစ်လပိုင်းတောင်ရောက်လာမှကိုး..ညီမရေ..။...မြေပြင်ပေါ်ကြည့်လိုက်တော့လဲ
နှင်းတွေဖွေးလို့..။...နှင်းတွေသီးပြီးကိုင်းညွတ်ကျနေတဲ့ဥယျာဉ်ထဲကဝါးရုံတွေကိုများလေတိုးလိုက်ရင်တလိမ့်
လိမ့်နဲ့လှုပ်ရှားနေပုံက..နှင်းပင်လယ်ကြီးထဲကလှိုင်းခေါင်းဖြူတွေကျလို့ရယ်..။...ကိုကိုဖုန်းနီလဲမွေးချိန်နီလာပြီ
ဆိုတော့ကိုယ်ပြည့်လက်ပြည့်ကြီးနဲ့တအိအိပဲသွားနိုင်တော့တယ်..။...မယ်မယ့်အိမ်တော်တခုလုံးမှာတော့..
လာမဲ့ဘေးကိုပဲပြေးတွေ့ကြရတော့မလို..တထိတ်ထိတ်နဲ့စောင့်ဆိုင်းခြင်းတွေပဲ..ပြည့်နက်လေးလံနေတယ်လို့
ခံစားရတယ်..။...ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလဲမေးမိပါရဲ့..ဘာကိုများစိုးရွံ့စောင့်စားနေကြတာလဲလို့လေ..။

ဒီနေ့မနက်အိပ်ရာထတော့ ရိုးတံကျကျနဲ့အပင်တွေလဲဆောင်းရာသီရဲ့ခပ်မိုင်းမိုင်းမီးခိုးရောင်ကောင်း
ကင်နောက်ခံမှာမဲလို့..။...ကိုယ့်မှာအိပ်မက်ဆိုးကနေလွတ်လာသလိုအလန့်တကြားနဲ့နီလာတာ..။...သေချာ
ပြန်စဉ်းစားကြည့်တော့လဲဘာအိမ်မက်မှမက်မနေခဲ့ပါဘူး..။...အင်း..လူတွေရဲ့ဘဝအဓိပ္ပါယ်ဆိုတာဘာများလဲ
နော်..အားလုံးဟာမိုးနတ်အပေါင်းတို့ရဲ့လက်ထဲမှာသာရှိတယ်ထင်ပါရဲ့..။...ကိုယ်တို့ကတော့ကြောက်ရွံ့ပြတ်
ဝတ်ဖို့ကလွဲလို့ဘာတတ်နိုင်တာမှတ်လို့ကွယ်..။

ကိုယ်လေ...ဘာအကြောင်းကြောင့်နဲ့များထိတ်လန့်တကြားဖြစ်နေရသလဲဆိုတာကိုပြန်ပြီးသတိဖော်
ကြည့်မိတယ်..။...သားလေးအတွက်များလား..။...ဟင့်အင်း..မဟုတ်နိုင်ပါဘူးလေ..သားလေးမှာသန်လိုက်တာ
မှခြင်သံပေါက်ကလေးကျလို့..။...တအိမ်လုံးလှည့်ပတ်ပြီးအမိနဲ့ပေးနေပုံကလဲဘုရင်ဇကရာဇ်လေးလားမှတ်ရ
တယ်..။...သူ့အဖေတစ်ယောက်ပဲရယ်မောပြီးကိုယ်တော်လေးအမိနဲ့ကိုဖီဆန်ရဲတာ..ညီမရေ..။...ကိုယ်က
တော့သားလေးလိုတာမှန်သမျှဘာမှငြင်းနိုင်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ..ညီမတူလူလည်ကလဲသိတယ်လေ..။
အဲဒီလူဆိုးကလေးကသိပ်သိတာ..။...အင်း..သားလေးကြောင့်တော့မဟုတ်ဘူးကွယ့်...။

ဒါပေမဲ့တွေးလေလေ..တခုခုမပြောကောင်းမဆိုကောင်းတွေကိုယ်တို့မိသားစုအပေါ်မိုးကောင်းကင်
ကနေကျရောက်လာတော့မှာပဲဆိုတဲ့..ခံစားချက်ကိုလဲမေ့မရဘူး..ညီမရေ...။...နိမိတ်ပြနေသလိုကြီးရယ်..။
အမြဲစိတ်လေးနေတော့တာ..။...မိုးနတ်အပေါင်းကကိုယ်တို့ကိုဘာများဒဏ်ခတ်နေမလဲဆိုတာကိုပဲကျောချမ်း
ချမ်းနဲ့စောင့်နေရသလိုမျိုးကြီး..။...တခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာကတော့သေချာတယ်..။...ကိုယ်တို့သားလေး
အပေါ်များဖြစ်နေမလားမသိဘူးနော်..။...ကိုယ်ဖြင့်သူ့အဖေနားကွင်းလေးလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့အတွက်များလား
ဆိုပြီးတောင်ကြံဖန်တွေးမိသေးတယ်..။

သူ့အဖေကြားတော့ကိုယ့်ကိုရယ်ပါလေရော..။...သူ့ပြောသလိုပဲသားလေးကခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအ
တော်တော့သန်ပါပေတယ်..။...ခံတွင်းလိုက်ပုံများဆိုကိုယ်တောင်အံ့ဩယူရတယ်..။...သားလေးကအခုနို့
တောင်မစို့တော့ဘူး..ညီမရဲ့...ထမင်းမှထမင်းတောင်းတော့တာ..။...သူ့ဘာသာသူ..တူလေးကိုင်ပြီးတနေ့သုံး
ခါစားတယ်လေ..။...ဆိုတော့ကိုယ်လဲသူ့ကိုနို့ဖြတ်ပစ်လိုက်တာ..အခုတော့လူကြီးလုံးလုံးကိုဖြစ်ပြီပေါ့..။
အင်း..ဟုတ်ပါရဲ့..ညီမရေ...သူ့အရွယ်မှာသားလေးလောက်သန်မာတာဘယ်ရှိမလဲကွယ်..။

မယ်မယ်ကတော့တနေ့တခြားလုံးပါးပါးလာလိုက်တာ..ယဲ့ယဲ့ဆိုမှယဲ့ယဲ့ကျန်တော့တာ..ကိုယ်ဖြင့်
ဖေဘုရားတခြားကိုကြွမသွားပါစေနဲ့လို့တောင်ဆုတောင်းမိတယ်..ကိုကိုကလဲမွေးခါနီးဇနီးတရားဝင်ဖြစ်ဖို့
အတွက်အတင်းရောအမေ့ပါတောင်းဆိုနေတုံး.....ဖေဘုရားကတျန်ဆင်းနယ်မှာလုပ်ကွက်တစ်ခုတွေ့လို့ကြွ
သွားတယ်လေ..အဲဒီမှာတင်နေနေတာလပေါင်းတောင်တော်တော်ကြာနေပြီ..စီးပွားရေးကလဲအရေးပါပါ
ရဲ့...ဒါပေမဲ့အခုလိုအိမ်တော်မှာမသာမယာဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာတော့အိမ်ဦးနတ်ကတော့..အိမ်တော်မှာပဲရှိနေ
သင့်တယ်လို့ကိုယ်တော့ထင်တာပဲ..တသက်လုံးလဲဝအောင်ပျော်ပါးခဲ့ပြီးပြီပဲဥစ္စာ...မိုးနတ်အပေါင်းရှေ့မှာသူ
ဟာဒီအိမ်တော်ရဲ့အကြီးအကဲဆိုတာကိုတော့သတိရသင့်တာပေါ့လေ.....။

ထင်တာကထင်တာတပိုင်းပေမဲ့တကယ်တန်းစာလှမ်းရေးဖို့ကျပြန်တော့လဲ..ကိုယ့်မှာမရဲပြန်ဘူး..။
ကိုယ်ကမိန်းမပီပီစိုးရိမ်စိတ်ရှိတာမျိုးဖြစ်နေရင်ဘယ်နှယ်လုပ်ရပါ့..ဒါတွေအားလုံးကိုယ်အစိုးရိမ်လွန်နေတာ
မျိုးလဲပဲဖြစ်နိုင်သေးတာကိုး..ဒါပေမဲ့လဲဒါတွေဟာ..ဘာမှမဟုတ်ဘူးဆိုရင်ဘာဖြစ်လို့များတနေ့ပြီးတနေ့...
တခုခုဖြစ်လာတော့မလိုခံစားနေရတာပါလိမ့်ကွယ်...။

ဒါနဲ့မခံနိုင်တော့တဲ့အဆုံး.....ကိုယ့်ခင်ပွန်းမသိအောင်တိတ်တိတ်ကလေးမယ်တော်ကွမ်ရင်ရုပ်ပွား
တော်ရှေ့မှာအမွှေးတိုင်ထွန်းလို့သွားပူဇော်ရတယ်..။.....သူသိရင်ရယ်ဦးတော့မှာဆိုတော့အသာမသိအောင်
သွားရတာ..။အင်း..ဒုက္ခဆိုတာချို့နဲ့လားလို့မေးရမဲ့အချိန်မျိုးတွေမှာတော့..မိုးနတ်အပေါင်းနဲ့ဘုရားကိုမယုံ
ကြည်ဖို့ဆိုတာလွယ်ပါရဲ့...။...တကယ့်တကယ်အိမ်မှာဝမ်းနည်းစရာကိစ္စပေါ်လာပြန်တော့ဘယ်သူ့ကိုအားကိုး
ရမတုံး..။...ကိုယ်ကတော့ဘယ်သူ့ဘာပြောပြောမယ်တော်ကွမ်ရင်ကိုယုံကြည်တာပဲ...။...ကိုယ့်သားမမွေးခင်
တုံးကပန်ခဲ့တဲ့ဆုတွေအကုန်ပြည့်တာကိုး...။

အဲဒီနေ့ကမှတ်မှတ်ရရဆယ့်နှစ်လပိုင်းရဲ့ပထမဆုံးနေ့..ညီမရဲ့..။မယ်မယ်ကလေး.....အိပ်ရာပေါ်မှာ
မလှုပ်မယှက်ကြီးလို့နေလိုက်တာ....ပြန်မှတောင်နိုးပါဦးတော့မလားလို့တောင်စိုးရိမ်မိတော့တာပဲ..။.....ဒီတ
လျှောက်လုံးမှာကိုယ်လဲသမားတော်ခေါ်ဖို့အတန်တန်တောင်းပန်နေခဲ့တာ..ဒီနေ့တော့နားငြီးလွန်းလို့ထင်ပါရဲ့.
သဘောတူလိုက်တယ်..။ဒါနဲ့ပေဒင်ဆရာတစ်ပိုင်း..ဆေးဆရာတစ်ပိုင်း..ချန်သမားတော်ကိုပင့်ကြတယ်..။
ကုခကတော့ငွေအောင်စလေးဆယ်ပေးရတယ်..ညီမရဲ့..။...သမားတော်ကြီးကမယ်မယ်ပြန်သက်သာလာစေ

ရမယ်ဆိုပြီးကတိတွေပေးတော့..ကိုယ်တို့အားလုံးမှာစိတ်သက်သာရာရကြတာပေါ့လေ...။ချန်သမားတော်
ကသိပ်စွမ်းတာလို့နာမည်ကျော်ပေတာကိုး..။

ဒါပေမဲ့ဘယ်တော့သက်သာလာမလဲဆိုတာကိုပဲကိုယ့်မှာစိတ်စောနေတော့တာ....။ဟုတ်တယ်လေ.
အခုများတော့ဖြင့်ဘိန်းပြောင်းကအမြဲကို..မီးခိုးတလူလူထွက်နေရတော့တာပဲ...။မယ်မယ့်မှာဘိန်းလေးရှူ
လိုက်မှအိပ်ချင်မူးတူးဖြစ်လာပြီးအထဲကနာကျင်နေတာတွေနည်းနည်းထုံသွားတာကိုး..အဲ..စကားတော့လုံး
လုံးမပြောနိုင်ဘူး...။မယ်မယ့်မျက်နှာလေးကလေ..ဘိန်းရှူလွန်းလို့ထင်ပါရဲ့ကွယ်..ဝါကြန့်ကြန့်နဲ့...ပိန်သွား
လိုက်တာကလဲဖောက်မြင်ရမတတ်ပါးနေတဲ့စက္ကူသာသာအရေပြားတွေက....မျက်နှာအရိုးတွေပေါ်မှာကား
ကျက်ထားသလားထင်ရတယ်..ခြောက်သွေ့ပြောင်တင်းလို့..။

အနောက်တိုင်းဆေးတွေကိုစမ်းကြည့်ဖို့...ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့အပြန်အလှန်အကြောင်းလဲမယ်မယ့်ကိုအကြိမ်
ကြိမ်တောင်းပန်ခဲ့ဖူးတယ်..ဘူးဆိုဖရုံကိုမသီးတာ..ညီမရေ့..။...ဘာတဲ့..သူဟာငယ်ရာကနေကြီးလာတာတဲ့
ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ပစေ...အရိုင်းအစိုင်းတွေရဲ့နည်းတွေကိုတော့ဘယ်တော့မှမသုံးဘူးတဲ့လေ..။...မယ်မယ့်အ
ကြောင်းကိုကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုပြောပြတော့...သူကစိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ခေါင်းယမ်းတယ်..။မယ်မယ့်တော့ဒီ
တောင်ကိုမကျော်နိုင်တော့ဘူးလို့သူထင်နေတာကိုယ်ရိပ်မိတယ်..ညီမရဲ့...ဪ...မယ်မယ်...မယ်မယ်...။

ကိုကိုကတော့မနက်မိုးလင်းကနေညှိမိုးချုပ်အထိစကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘူး.....။...ထိုင်ပြီးသုန်မှုန်
နေတာပေါ့လေ...။သူ့အဆောင်တော်မှာပဲတနေကုန်ထိုင်ပြီးတော့ငေးလိုက်မျက်မှောင်ကုတ်လိုက်နဲ့ပဲနေနေ
တာ....နည်းနည်းပါးပါးလှုပ်ရှားသမျှကလဲသူ့ဇနီးဆီသွားပြီးကြင်ကြင်နာနာလက်ကလေးဆုပ်တာတို့..ကလေး
ဘယ်လိုနေလဲဆိုတာမျိုးကိုမေးဖို့ရာအတွက်ပဲ..။ကိုကိုရော....သူ့ဇနီးပါ..သူတို့ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာလေးထဲမှာမ
မွေးလာသေးတဲ့ကလေးလေးနဲ့သုံးဦးသားပဲတနေတနေ..နေနေကြတာ..။

လတံခါးဝကိုလဲဝါးယင်းလိပ်ထူထူမှာပြီးကာပစ်လိုက်တော့..အိမ်တော်ဘက်ကအားနေတဲ့မစပ်စုတို့
တွေလဲတပြေသူ့ကိုခါတိုင်းလိုလှမ်းချောင်းလို့မရတော့ဘူး..။

ကိုကိုကို..ကိုယ်ကမယ်မယ့်အကြောင်းများပြောပြရင်နားကိုမပေါက်ဘူး...။စိတ်လုပ်နေတဲ့ကလေး
ဆိုးကြီးလိုပဲဒီလိုအပြန်ပြန်အထပ်ထပ်ရေရွတ်နေတော့တာ..။

“..... ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး...ဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်ဘူး.....”

သူ့ဘဝမှာသူလိုချင်တာမှန်သမျှအငြင်းမခံခွဲရတာဆိုတော့...အခုတော့သူ့မွေးသမိခင်ကိုတောင်သူ
လိုတာမပေးရကောင်းလားဆိုပြီးခွင့်မလွှတ်နိုင်တော့ဘူးလေ..။

ဒီလိုနဲ့တစ်ပတ်ပြီးတပတ်သာကုန်သွားတယ်..ကိုကိုကတော့မယ်မယ့်ကိုလုံးဝသွားမတွေ့ခဲ့ဘူး..။
ကိုယ်အရမ်းစိုးရိမ်ပြီးသူ့ကိုတချိန်လုံးတိုက်တွန်းနေလို့ထင်ပါရဲ့...မနေ့ကတော့နည်းနည်းစိတ်ပြောင်းလာဟန်ရှိ
တယ်..ကိုယ်နဲ့လိုက်လာပြီးမယ်မယ့်အိပ်ရာဘေးမှာငူငူကြီးလာရပ်နေရော..။...ခေါင်းမာလိုက်တာကလဲလွန်
ရော..လုံးလုံးကိုမနှုတ်ဆက်ပဲဒီအတိုင်းကိုပီးစပ်ပိတ်ထားတာပဲ..။..ကိုကိုကမယ်မယ့်ကိုငုံကြည့်တော့.....
မယ်မယ့်မျက်လုံးတွေပွင့်လာပြီးစကားတခွန်းမှမဆိုဘဲကိုကိုကိုပြန်စိုက်ကြည့်နေခဲ့တာ..အကြာကြီးပဲ..။

ဒါနဲ့ကိုယ်တို့လဲခဏနေပြီးပြန်ထွက်လာလိုက်ကြတယ်..။..ကိုကိုကတော့မယ်မယ့်အကြောင်းကိုယ်နဲ့
တောင်မပြောပေမဲ့..မယ်မယ့်မျက်နှာကိုကြည့်ပြီးပြင်းပြင်းထန်ထန်တုန်လှုပ်နေတာကိုတော့ကိုယ်ရိပ်မိတယ်။
သူထင်တာကမယ်မယ့်တစ်ယောက်အခန်းအောင်းနေပြီဆိုတော့ဘာများကြံစည်ဦးမလဲပေါ့လေ..အခုတော့
သူထင်တာနဲ့တခြားစိတ်ကယ့်ကို..သေကောင်ပေါင်းလဲအခြေအနေဖြစ်နေတာကိုတွေ့သွားမှကိုး...။ဒီနောက်
တော့မယ်မယ့်အခန်းကိုနေ့တိုင်းသွားပြီးလက်ဘက်ရည်ကိုလက်နှစ်ဘက်နဲ့ဆက်သတဲ့..စကားကတော့လုံး
လုံးကိုမပြောဘူးဆိုဘဲ..ကိုယ်ဝမ်းတာမားဆီကနေပြန်ကြားရတာ..။

တခါတလေတော့မယ်မယ့်ကကျေးဇူးတင်စကားကိုသဲ့သဲ့လေးဆိုပေမဲ့..ဒီထက်ပိုပြီးတော့ဘာမှကိုမ
ပြောကြတာတဲ့လေ...။.....အဲဒီလိုစကားမပြောတာကတော့ကိုကိုနီးကိုယ်ဝန်ရှိတာစသိကြကတည်းကဆိုပါ
တော့..။

အဲ...ကိုကိုကဖေဘုရားဆီကိုလဲစာရေးလိုက်ပြီ..မနက်ဖြန်ဖေဘုရားပြန်ကြွလာလိမ့်မယ်..။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာမယ်မယ့်စကားတစ်ခွန်းမှတောင်မပြောတာကြာပေါ့..ညီမရေ..။...ကြည့်လိုက်ရင်
အမြဲအိပ်ပျော်နေသလိုပဲကွယ်...။...ဒါပေမဲ့သွေးရိုးသားရိုးနှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်အိပ်နေတာနဲ့လဲမတူဘူး..မျောနေ

သလိုမျိုးကြီး...။...စွမ်းလှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့သမားတော်ချန်ကတော့ပြောင်ပြောင်ပဲတော့.....ပုခုံးတွန့်ပြီးလက်ဝါးနှစ်
ဘက်ကိုဖြန့်လို့ခပ်အေးအေးပဲပြောသေးတာ...။

".....တကယ်လို့မိုးနတ်အပေါင်းကသခင်မကြီးရဲ့သက်တမ်းကိုဒီလောက်ပဲလို့သတ်မှတ်ပြီးပြီဆိုရင်..
ကျုပ်ကဘာမို့လို့ပြောင်းလဲနိုင်မှာတုံး..ကံစီမံရာနာခံကြရုံရှိတာပဲ....."

သူ့ပယောဂမပါသလိုပဲခပ်အေးအေးငွေစတွေကိုယူပြီးထွက်သွားပါရော...။.....အဲ..သူ့လဲထွက်သွား
ရော...ကိုယ်လဲခင်ပွန်းသည်ဆီကိုပြေးပြီးမယ်မယ့်ကိုလာကြည့်ပေးဖို့တောင်းပန်ရတယ်...။...မယ်မယ်ကသတိ
တောင်ကောင်းကောင်းမလည်တော့ဘူးဆိုတော့.....သူမုန်းတဲ့အနောက်တိုင်းဆရာဝန်အနားမှရှိမရှိလဲသိနိုင်
တော့မှာမှမဟုတ်တာ...။အစကတော့..သူတို့ဆရာဝန်ကျင့်ဝတ်တွေဘာတွေနဲ့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကအင်တင်တင်
ဖြစ်နေသေးတယ်...။...နောက်တော့ကိုယ်ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်နေတာလဲမြင်ရော..မလိုက်ချင်လိုက်ချင်နဲ့
လိုက်လာပြီးမယ်မယ့်အိပ်ရာဘေးမှာလာရပ်တယ်...။...အဲဒါသူမယ်မယ့်ကိုပထမဦးဆုံးအကြိမ်မြင်ဖူးတာပဲ...။

ကိုယ်ဖြင့်လေ..ကိုယ့်ခင်ပွန်းဒီလောက်အထိစိတ်ထိခိုက်သွားတာမျိုးကိုတခါမှမမြင်ဖူးပါဘူးကွယ်...။
မယ်မယ့်ကိုအကြာကြီးစိုက်ကြည့်နေပြီးတော့တစ်ကိုယ်လုံးတုန်လာပြီး..အပြင်ကိုအမြန်ဆုံးထွက်သွားတော့
တာပဲ...။.....ကိုယ်ကသူများနေမကောင်းထိုင်မသာဖြစ်သွားသလားဆိုပြီး...စိုးရိမ်တကြီးသွားမေးတော့သူကဒါ
ပဲပြောတယ်...။

".....နောက်ကျသွားပြီ..ကွေလန်းရဲ့..သိပ်နောက်ကျသွားပြီ....."

ပြီးတော့ကိုယ့်ဘက်ကိုရုတ်တရက်လှည့်လာပြီးဆိုဆိုနှင့်နှင့်ဆိုတယ်...။

".....မင်းမယ်မယ်ကမင်းနဲ့သိပ်တူတော့....သူ့အိပ်ရာပေါ်မလှုပ်မယှက်လှဲနေတဲ့ပုံကိုမင်းလို့ပဲမြင်
ယောင်လာမိတယ်...ကိုယ်မကြည့်ရက်ဘူး....ကွေလန်းရယ်....."

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးငိုမိကြတာပဲ....။

အခုတလောမှာကိုယ်ဘုံကျောင်းကိုနေ့တိုင်းသွားတယ်...။...သားလေးမွေးပြီးတော့သိပ်ကိုမရောက်
 ဖြစ်တော့တာလေ...။...သားလေးကိုလဲရော...။...မိုးနတ်အပေါင်းဆီမှာပန်စရာဆုကလဲအကုန်ပြည့်စုံခဲ့ပြီကိုး...။
 ကြည့်ရတာကိုယ်ဒီလိုအမေ့မေ့အလျော့လျော့နဲ့နေတာကို...မိုးနတ်များကမျက်မာန်ရှုတော်မူတယ်ထင်ပါရဲ့..
 မယ်မယ့်ဝေဒနာကနေတဆင့်ကိုယ့်ကိုဒဏ်ခတ်ကြပြီလေ...။...ဆိုတော့ကိုယ်လဲဘုံကျောင်းကိုမှန်မှန်သွားပြီး
 အသက်လမ်းကိုရှည်စေတဲ့နတ်မင်းရုပ်ပွားတော်ဆီကိုသွားပြီးအသားနဲ့ဝိုင်အရက်သွားပသရတယ်...။
 မယ်မယ်များပြန်ကျန်းမာလာမယ်ဆိုရင်ဘုံကျောင်းကိုငွေစတစ်ရာလှူပါ့မယ်ဆိုပြီလဲကတိခံခဲ့တယ်။

တောင်းသာတောင်းရ...ညီမရယ်..သက်တော်ရှည်နတ်မင်းကနားမပြောင်းဘူးထင်ပါရဲ့...။...တင်း
 တိမ်နောက်မှာပဲငြိမ်ငြိမ်ကြီးစံပယ်နေတာပဲ...။...ကိုယ်ပူဇော်ပသထားတာတွေကိုလက်ခံတော်မူမူတောင်မသိ
 ဘူး...။...တင်းတိမ်တွေရဲ့နောက်ကွယ်ကနေကိုယ်တို့ဘဝတွေကိုစိတ်ကြိုက်စီမံကြီးကိုင်နေထင်ပါရဲ့ကွယ်...။

ညီမရေ...အမလေး...ညီမရဲ့...ကိုယ်တို့ကိုမိုးနတ်အပေါင်းကဒဏ်ခတ်ပါပကော...။...စိတ်ထဲလေး
 နေကတည်းကမသိကာဖြစ်နေခဲ့တာအခုမှသိရတော့တယ်..လုပ်ရက်ပါပေမယ့်...ဒီမှာလေ..ကိုယ့်မလဲဂုဏ်နီစ
 ကိုဝတ်လို့..သားလေးကိုလဲခြေဆုံးခေါင်းဆုံးအဖြူရောင်ဆင်လို့..ဟုတ်ပါ့ကွယ်..ဝမ်းနည်းပူဆွေးတဲ့အထိမ်းအ
 မှတ်အနေနဲ့ပေါ့...။...မယ်မယ့်အတွက်ပါ..ညီမရေ..မယ်မယ့်အတွက်ပါ...။...အမလေး..မယ်မယ်..မယ်မယ်ရဲ့...
 မတားပါနဲ့..ညီမရဲ့..ကိုယ်ဝေအောင်ကိုပိုပါရစေ...ကိုယ့်မယ်မယ်ကကိုယ်တို့ကိုမျက်နှာလွှဲသွားမှကိုး...။

မနေ့ညကတော့ညသန်းခေါင်အထိကိုယ်မယ်မယ့်အနားမှာထိုင်နေခဲ့တာပဲ..ညီမရဲ့...။...မယ်မယ်က
 တော့လွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်ရက်တုံးကလိပ်မလှုပ်မယှက်နဲ့လဲနေတာ..ကြေးရုပ်တုလားထင်ရတယ်..စကားလဲလေသံ
 တောင်မဟတဲ့အပြင်အစာလဲလုံးလုံးမဝင်ဘူး...။...ကြည့်ရတာသွားရတော့မယ်ဆိုတာကိုသိနေသလိုပဲကွယ်...။
 အထက်မိုးနတ်ဘုံကနတ်မင်းတွေဆင့်သံကိုမယ်မယ့်လိပ်ပြာကကြားခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့...။...ခနိင်ရည်ရှိလှတဲ့နတ်လုံး
 သားကသာမလှုပ်မယှက်လဲနေတဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးထဲမှာကျန်ခဲ့ပြီး..တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ချိုချိုနဲ့နေခဲ့တော့
 တယ်...။

ဒီလိုနဲ့မယ်မယ့်အနားမှာမျက်ချည်မပြတ်အကဲခတ်နေတုံး..အာရုဏ်မလာခင်အချိန်လေးအတွင်းမှာ ပဲမယ်မယ့်အခြေအနေမဟန်တော့တာကိုအထိတ်တလန့်နဲ့သတိထားမိလိုက်တော့...ကိုယ်လဲအစေခံတွေကို လက်ခုပ်တီးခေါ်ပြီးအပြင်ခန်းမှာထိုင်စောင့်နေတဲ့ကိုကိုကိုပြေးခေါ်ခိုင်းရတာပေါ့..။...ကိုကိုဝင်လာပြီးမယ်မယ့် ကိုမြင်ရောအထိတ်တလန့်ရေရွတ်တော့တာပဲ..။

“.....နောက်ဆုံးအခြေအနေရောက်နေပြီ...ဖေဘုရားကိုသွားခေါ်ခိုင်းမှဖြစ်မယ်.....”

ပြောရင်းဆိုရင်းအိပ်ရာဘေးမှာရပ်ပြီးငိုနေတဲ့ဝမ်းတာမားကိုလက်ဟန်လှမ်းပြတော့အဖွားကြီးလဲပြေး ရှာရော..။...ကိုယ်နဲ့ကိုကိုကတော့တစ်ယောက်လက်ကိုတစ်ယောက်ဆုပ်ကိုင်လို့မယ်မယ့်နောက်ဆုံးအခြေ အနေကိုစောင့်ရင်းကြောက်ကြောက်နဲ့ငိုမိတော့တာပဲ...။

ရုတ်တရက်ပဲ..ညီမရဲ့..မယ်မယ်ကနည်းနည်းလှုပ်လာပြီးခေါင်းလေးစောင်းလို့ကိုယ်တို့ကိုငဲ့ကြည့်နေ ခဲ့တာ..။...ပြီးတော့အလေးအပင်တခုခုကိုအားစိုက်မနေရသလိုမျိုးလက်ကိုခက်ခက်ခဲခဲမပြီးသက်ပြင်းမော ကြီးကိုနှစ်ခါချရာသေးတယ်..။...ပြီးတော့ချီထားတဲ့လက်ကိုပြန်အချမှာပဲ..သူ့ဝိညာဉ်လဲလွင့်ပါးသွားတော့တာ ပါပဲကွယ်...ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲအသက်ထွက်သွားခဲ့တာ..ဘာခံစားချက်မှကိုပြမသွားဘူး.....။

ဖေဘုရားတစ်ယောက်ညဝတ်ရုံကြီးကပိုကရိနဲ့...အိပ်ချင်မူးတူးရောက်လာတော့..မယ်မယ်မရှိတော့ ဘူးဆိုတာကိုဆီးပြောကြရတယ်..။...ဖေဘုရားကလေ...မယ်မယ့်အိပ်ရာနားသွားပြီးအသက်ကုန်စ..သူငယ် ပေါင်းမယားကိုကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့နဲ့စိုက်ကြည့်နေလိုက်တာကွယ်..အကြာကြီးပဲ...။...ပြီးတော့သူရင် ထဲမှာအမြဲတိတ်တိတ်လေးရှိနေခဲ့တဲ့မယားရဲ့ရုပ်အလောင်းကိုကြည့်ပြီးကလေးတစ်ယောက်လိုပဲအော်ဟစ်ငို တော့တာ...။

“.....မယားကောင်း....မယားမြတ်ကြီးရယ်.....သွားနှင့်ပြီလား.....”

ဒါနဲ့ကိုကိုလဲဖေဘုရားကိုအသာချောမော့ခေါ်ထုတ်သွားပြီး..ဝမ်းတာမားကိုဖေဘုရားအတွက်စိတ်ပြေ လက်ပျောက်ပိုင်အရက်ယူလာဖို့အမိန့်ပေးရတာပေါ့..။...သူတို့တွေထွက်သွားကြတော့....မယ်မယ့်အနားမှာ လေ..ကိုယ်တစ်ယောက်ပဲကျန်ခဲ့ရင်း....ငြိမ်သက်ပြီးတောင့်စပြုနေတဲ့မျက်နှာလေးကိုပဲကြည့်ပြီးရင်းကြည့်နေ မိတော့တာဘယ်နှစ်ကြိမ်မှန်းကိုမသိတော့ဘူး....အမြဲတည့်ငြိမ်တင်းမာနေတဲ့မျက်နှာထားအောက်ကဒဏ်ရာ တွေနဲ့မယ်မယ့်နှလုံးသားကို...ကိုယ်တစ်ယောက်ဘဲအမှတ်မထင်မြင်ဖူးခဲ့တာတွေမိပြန်တော့နှလုံးကွဲမတတ်

ငိုမိပြန်တာပဲ...။...နောက်ဆုံးတော့တင်းတိမ်ကိုဖြည်းဖြည်းခြင်းဆွဲပိတ်ရင်းမယ်မယ့်ကိုသူနှစ်ပေါင်းများစွာနေ
ထိုင်ခဲ့တဲ့...။မောင်မိုက်နေတဲ့အထီးကျန်မှုတွေထဲမှာပဲပြန်ချန်ထားရစ်ခဲ့ရတော့တယ်...။

နေခဲ့ပေဦးတော့..မယ်မယ်ရယ်...နေခဲ့ပေဦးတော့....။

မယ်မယ့်ရုပ်အလောင်းကိုပန်းပေါင်းဆီနဲ့သင်းထုံပြီးပိုးပါးစအဝါရောင်နဲ့ကျပ်စည်းလို့မှိတ်ထားတဲ့မျက်
လုံးတွေပေါ်မှာတော့ကျောက်စိမ်းတုံးတွေတစ်ဖက်တစ်ချက်တင်ရတယ်...။အားလုံးပြီးတော့မှပရုတ်မွှေးခေါင်း
ထဲကိုသွင်းကြရတယ်...။...အဲဒီပင်စည်တစ်ခုထဲကနေအခေါင်းတစ်လုံးစီပဲထွင်းထားတဲ့ဧရာမပရုတ်မွှေးသား
အခေါင်းနှစ်ခုကိုကိုယ်တို့ဘိုးဘွားတွေကွယ်လွန်တုန်းက..မယ်မယ့်နဲ့ဖေဘုရားအတွက်ပါကြိုမှာယူထားခဲ့တာ..
ညီမရဲ့...။...အဲဒီထဲကတစ်ခုကိုအခုထုတ်သုံးနေကြပြီပေါ့.....။

အခုတော့အခေါင်းကိုအသေပိတ်လိုက်ကြပြီ...။...။အခါပေးဆရာကိုခေါ်ပြီးတော့အသုဘအစီအစဉ်
ရယ်..သင်္ဂြိုဟ်မဲ့နေ့ရယ်ကိုတိုင်ပင်ကြတော့သူကနက္ခတ်တာရာကျမ်းကြီးကိုကြည့်ပြီးရက်တွက်တော့နှစ်သစ်ရဲ့
ခြောက်လပိုင်းခြောက်ရက်နေ့မှာကိစ္စပြီးသင့်တယ်လို့ဆိုတယ်...။...အဲ..သင်္ဂြိုဟ်မဲ့ရက်ရပြီဆိုတော့မှနတ်ဆရာ
တွေကိုခေါ်ရတာပေါ့လေ...။...သူတို့ရဲ့အရောင်ဖြစ်တဲ့ကြက်သွေးရောင်နဲ့အဝါရောင်ဝတ်ရုံတွေနဲ့နတ်ဆရာတွေ
လဲရောက်လာကြရော..အသုဘတေးသွားကိုပုလွေနဲ့ကြေကွဲဖွယ်တီးမှုတ်လို့..သင်္ဂြိုဟ်မဲ့နေ့မရောက်ခင်ခဏ
ထားမဲ့ဘုံကျောင်းဆီကိုမယ်မယ့်ရုပ်ကလာပ်ကိုပို့လိုက်ရထားတော့တယ်...။

အင်း..ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်မှုတွေထဲမှာ..နတ်ဘုရားရုပ်ပွားတွေရဲ့အလယ်မှာ..ရာစုနှစ်ပေါင်းမြောက်
များစွာကတည်းက..အထပ်ထပ်တင်ကျန်ခဲ့တဲ့ဖုန်ထုထဲမှာ..မယ်မယ်တစ်ယောက်ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နားနေခဲ့
ရှာတော့တယ်...။...နားပါစေတော့..ဒီမှာတော့မယ်မယ့်အိပ်စက်ခြင်းကိုနှောင့်ယှက်မဲ့ဆူညံမှုတွေမရှိဘူးလေ...။
အာရုဏ်ဦးနဲ့ညနေဆည်းဆာဆိုရင်.....ဘုန်းကြီးတွေရဲ့တရားစာရွတ်သံသဲ့သဲ့နဲ့...ညမှာတော့အချိန်မှတ်ခေါင်း
လောင်းထိုးသံတချက်တချက်သာကြားရပေလိမ့်မယ်...။

ကိုယ်တော့မယ်မယ့်အကြောင်းကိုသာတွေးနေမိတော့တာပါပဲ..ညီမရယ်...။

ကိုယ်တို့မတွေ့တာလေးလတင်းတင်းတောင်ပြည့်သွားပြီနော်..ညီမ....။..ဘာမှတောင်မကြာလိုက်
 သလိုပဲကွယ်...။..ကိုယ်တော့ဆံပင်မှာအဝတ်ဖြူရစ်ထားတုံးပဲ..မယ်မယ့်အတွက်ပူဆွေးရတဲ့အထိမ်းအမှတ်အ
 တွက်လေ...။..အင်း..နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလုပ်စရာရှိတာကတော့လုပ်ရတာပေါ့လေ..ဒါပေမဲ့ကိုယ့်ဟာကိုယ်လဲသိပါ
 ရဲ့..အရင်ကအတိုင်းတော့ဘယ်လိုမှပြန်မဖြစ်တော့ဘူးဆိုတာ...။..မိုးနတ်မင်းကကိုယ့်မယ်မယ်ကိုသိမ်းယူပစ်
 လိုက်မှကိုး...။..ဒီအမေဆီကပဲဒီအသွေးနဲ့အသားနဲ့အရိုးနဲ့အရေနဲ့ကိုယ်လူဖြစ်လာခဲ့တာ...။...အခုတော့ကိုယ့်
 အသက်ရဲ့မူလအရင်းအမြစ်မယ်မယ်နဲ့ကိုယ့်ကိုခွဲထုတ်ပစ်ရက်ကြတယ်...။..ဒီကွဲကွာမှုအတွက်ကိုယ်ကတော့
 ငိုမဆုံးအောင်ငိုရဦးမှာပါပဲ...။

တဖက်ကနေသေသေချာချာတွေးကြည့်ပြန်တော့လဲ....မိုးနတ်မင်းကမယ်မယ့်အလိုချင်ဆုံးဆန္ဒကိုမ
 ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့အတူတူ....မယ်မယ်ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်အောင်ကိုပြောင်းလဲနေတဲ့ခေတ်ကြီးမှာသူမမြင်
 ချင်တာတွေကိုမြင်မသွားရလေအောင်.....ဂရုဏာရှေ့ထားပြီးစောစောမျက်စိပိတ်စေသလားလို့လဲထင်မိပြန်
 တယ်..ညီမရယ်...။...ဒီခေတ်ကြီးကမယ်မယ့်အတွက်တကယ့်ကိုခက်ခဲတာတော့အမှန်ပဲ...။..အကြောင်းစုံများ
 သာမြင်ရရင်ခမြာဘယ်လိုမှခံနိုင်ရာမှာမဟုတ်ဘူး...။...အဖြစ်ကတော့ဒီလို..ညီမရေ....။

မယ်မယ့်အခေါင်းမှအိမ်တော်တံခါးဝကြီးကိုကောင်းကောင်းမထွက်ရသေးဘူး.....ကိုယ်လုပ်တော်
 တွေကြားမှာတော့ရန်ပွဲတွေတခြမ်းခြမ်းစတော့တာပဲ...။..ဘယ်သူကမယ်မယ့်နေရာကိုယူပြီးပထမသခင်မကြီး
 ဖြစ်လာမလဲဆိုတာနဲ့ပတ်သတ်လို့ပေါ့...။..အကုန်လုံးကမယ်မယ့်နေရာကိုအာသာငမ်းငမ်းကိုလိုချင်နေကြတာ
 ကိုး...။..ကိုယ်လုပ်တော်တွေအကုန်လုံးကအနီရောင်ကိုသေမလောက်ဝတ်ဆင်ချင်ကြတာလေ...။..ကိုယ်တို့
 ဟန်လူမျိုးတို့ရဲ့ထုံးစံအရဆိုရင်..အနီရောင်တို့ကြက်သွေးရောင်တို့ဆိုတာပထမသခင်မကြီးကသာဝတ်ဆင်ခွင့်
 ရှိတာ..သူတို့လိုမယားငယ်တွေအတွက်လုံးလုံးမဟုတ်ပေဘူး...။..နောက်တခုကပထမသခင်မကြီးကွယ်လွန်
 တဲ့အခါမှာသာအခေါင်းကိုအိမ်တော်ရဲ့တံခါးမကြီးကနေထုတ်ယူခွင့်ပေးတာ...။...သူတို့လိုအငယ်အနှောင်းတွေ
 သေရင်တော့နောက်ဖေးပေါက်တို့..မလွယ်ပေါက်တို့ကနေပဲသယ်ထုတ်သွားတာကိုး..ညီမရဲ့..။...အခုတော့
 အဲဒီမသိသားဆိုးရွားဟာတွေကမယ်မယ့်နေရာကိုလုဖို့...ဖေဘုရားရှေ့မှာမျက်နှာသာရပါမဲ့အကြောင်းပြိုင်ဆိုင်
 ကြပြန်တာပေါ့..တခါ...။

အဲ...ကိုယ်လုပ်တော်တွေဆိုလို့..လမေတစ်ယောက်ကိုမေ့နေလိုက်တာ...။

ဒီတစ်နှစ်နီးပါးမှာကိုယ်တို့အိမ်တော်ကပိုင်တဲ့နယ်ဘက်ကခြံတွေဘက်မှာပဲ...လမေတစ်ယောက်နေ
 လာခဲ့တာ..အိမ်တော်နဲ့အဆက်အသွယ်ကိုပြတ်သလောက်ဆိုပါတော့...။...မယ်မယ်ကွယ်လွန်စကတော့အား
 လုံးအပူမီးတွေတောက်လောင်ပြီး..လမေကိုအကြောင်းကြားဖို့ကိုလုံးလုံးသတိမရကြဘူး...။...နောက်ဆုံးဖေ
 ဘုရားရဲ့ဆက်သားကနေတစ်ဆင့်စာပို့လိုက်တော့...မယ်မယ်ဆုံးပြီးဆယ်ရက်အကြာတောင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီ...။

ဟုတ်ပါ...ညီမရေ...ဖေဘုရားနောက်ထပ်ကိုယ်လုပ်တော်ထပ်ကောက်ဖို့လုပ်လို့...သူသေကြောင်းကြံတွဲကိစ္စ
 တွေပြီးကတည်းကနယ်အိမ်မှာပဲသူသားလေးရယ်...အစေခံတစ်ချို့ရယ်နဲ့နေနေခဲ့တာဆိုပါတော့ကွယ်...။
 အင်း...ဖေဘုရားကစိတ်ကူးခဲ့ပေမဲ့တကယ်တမ်းတော့မကောက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး...။ညှိနှိုင်းနေကြတုံးမှာပဲဖေဘုရား
 ကအဲဒီဘက်မှာရုတ်တရက်စိတ်ကုန်သွားပြီး...သူကောက်ဖို့ကြံနေတဲ့မိန်းကလေးအိမ်ကတောင်းတဲ့ငွေကိုပေး
 ရမှာမတန်ဘူးဆိုပြီးကိစ္စပျက်သွားတာပါပဲ...။ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ...သူရှိနေပါလျက်နဲ့နောက်ထပ်တစ်
 ယောက်ဘက်ကိုစိတ်ကူးတာကိုလမေမမြာဘယ်တော့မှခွင့်မလွှတ်နိုင်ခဲ့ဘူး...။အနာကြီးနာ..အမုန်းကြီးမုန်း
 ပြီးတော့နယ်ဘက်ကနေဘယ်တော့မှကိုပြန်မလာတော့တာဘဲ...။ဖေဘုရားကနယ်မြို့တွေမှာမပျော်ဘူးဆို
 တာလဲသူကသိတော့အဲဒီမှာပဲပေးပြီးနေတော့တာ...။ဒါမှဖေဘုရားကသူ့ဘက်ကိုလှည့်မလာတော့မှာကိုး...။

အခုတော့မယ်မယ်နာရေးသတင်းကြားတော့ချက်ခြင်းပြေးလာရှာတယ်...။ပြီးတော့မယ်မယ်ရုပ်က
 လာပ်ထားတဲ့ဘုံကျောင်းကိုပြေးပြီးအခေါင်းပိုက်ပြီးတိတ်တိတ်ကလေးငိုနေတာသုံးရက်လုံးလုံးပဲ...ညီမရဲ့...ဘာ
 မှလဲမစားမသောက်နဲ့...။ဒါနဲ့လမေတစ်ယောက်တော့ဘုံကျောင်းမှာငိုလို့ချည်းနေတယ်ဆိုတာ...ဝမ်တာမား
 ကကိုယ့်ကိုလာပြောမှကိုယ့်မှာသူ့ကိုသွားခေါ်ပြီးကိုယ့်အိမ်မှာနေခိုင်းရတယ်...။

လမေတစ်ယောက်ဟာလုံးလုံးကိုပြောင်းလဲသွားတာပဲကွယ်...။အရင်ကလိုရွှင်မြူးရယ်မောပြီးအမြဲ
 သွက်လက်နေတာမျိုးတွေများအစကိုရှာမရတော့ဘူး...။အရောင်လွင်လွင်နဲ့ပိုးထည်ကိုမှဝတ်လေ့ရှိသူကအခု
 တော့ခပ်ရိုးရိုးပဲဆင်ထားတော့တာ...။နုတ်ခမ်းတွေကိုလဲအရောင်မခြယ်ထားတော့...ခြောက်ခြောက်သွေသွေ
 နဲ့ဖြူဖျော့ဖျော့မျက်နှာနဲ့တစ်သားထဲဖြစ်လို့...။လူကလဲငြိမ်သက်သွားလိုက်တာကွယ်...။စကားလဲသိပ်မပြော
 တော့ဘူး...။ဟိုတုံးကလိုဆိုလို့လှောင်ချင်သရော်ချင်တတ်တဲ့ဉာဉ်ကလေးပဲကျန်တော့တယ်...။ကိုယ်လုပ်
 တော်တွေ...မယ်မယ်နေရာအတွက်သတ်ပုတ်နေကြတာကြားတော့...နုတ်ခမ်းလေးကသရော်ပြီးနဲ့ကွေးညွတ်
 လာလေရဲ့...။သူတစ်ယောက်ပဲပထမသခင်ကြီးနေရာကိုစိတ်မဝင်စားခဲ့တာ...ညီမရဲ့...။

ဖေဘုရားအကြောင်းကတော့တတ်နိုင်သလောက်ကိုမပြောမိအောင်ရှောင်တယ်...။
 ကိုယ်ကြားမိတာကဖြင့်...ဖေဘုရားများသူ့အနားကပ်လာခဲ့ရင်အဆိပ်သောက်သေပစ်မယ်လို့တောင်ကျိန်ဆို
 ထားသတဲ့...။အချစ်ကြီးတော့လဲအမျက်ကြီးတော့တာပေါ့...အင်း...လမေ...လမေ...သူ့ရင်ထဲကအချစ်တွေ
 အားလုံးမုန်းတီးနာကျည်းမှုတွေအဖြစ်ပြောင်းသွားမှကိုး...။

အဲ...ကိုကိုဇနီးတပြေသူရဲ့အကြောင်းကိုကိုယ်ပြောပြမိတော့...ဘာမှတ်ချက်မှမပေးဘဲမကြားသလိုပဲ
 ငြိမ်နေတာ...။ဒါနဲ့ကိုယ်ကထပ်ပြောတော့...လမေကအေးစက်စက်နဲ့ခါးခါးသီးသီးတုန့်ပြန်တယ်...။

".....ဟင်း...ပြောရရင်တော့...ဒီပုတ်ထဲကဒီပဲ..ပဲလာမှာဆိုတာကိုသိနေတဲ့ကိစ္စကြီးကိုများအာညောင်း
 ခံပြောနေရသေး...ဒီလိုအဖေရဲ့သားကတော့ဒီအတိုင်းပဲလာမှာပေါ့...ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသစ္စာရှိနိုင်ပါ့မလဲ....ဝေး

သေး...အခုလောလောဆယ်တော့အချစ်သည်းတုံးပေါ့လေ.....ဒီကသိလွန်းလို့...ခံခဲ့ရတာအံ့တောင်ခွနေပြီ..
စောင့်သာကြည့်စမ်းပါ...မမလေးရဲ့..အဲဒီတပြေသူကလေးမွေးပြီးလို့စာအုပ်ပေါ် ကမျက်နှာဖုံးလှလှကိုဆွဲဆုတ်
လိုက်သလိုမျိုးသူ့အလှတွေပြယ်သွားတဲ့တနေ့ကျရင်..အဲဒီချစ်လှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့သူတွေအဖုံးပြုတ်နေတဲ့စာအုပ်
ထဲကသူတို့အတွက်ပဲရည်ရွယ်ပြီး....သီကုံးထားတဲ့အချစ်တွေကိုဖတ်ချင်ပါဦးမလားဆိုတာကိုလေ....ဟင်း..
ဟင်း..ဟင်း..ဟင်း.....”

မဲ့ပြီးနဲ့ပြောပြီးတော့ငြီးငြေ့နေသလိုထွက်သွားတော့တာပဲ...။...ပြီးတော့ကိုယ့်အိမ်မှာတည်းတဲ့လေး
ရက်လုံးလုံးမှာလဲဖေဘုရားအကြောင်းတခွန်းတောင်မဟဘူး..ညီမရေ့.....။..အရင်တုံးကရွှင်ပြုဖြူထူးမှုတွေနဲ့
သူရင်ထဲကအချစ်တွေဟာခြောက်သွေ့သေဆုံးကုန်ပြီထင်တာပဲ...။...အခုတော့ဘာကိုမဆိုဒေါသသာဖြစ်နေ
တတ်တော့တာ..။..ဟုတ်ကနဲ့ထတောက်ပြီးပြန်ငြိမ်းသွားတတ်တဲ့...ပူလောင်ပြင်းထန်တဲ့ကောက်ရိုးမီးဒေါသ
မျိုးလဲမဟုတ်ပြန်ဘူး...။.....အေးခဲပြီးတော့အကြောင်းပြချက်မရှိဘဲရမ်းချင်နေတဲ့အဆိပ်ပြင်းတဲ့ဒေါသမျိုး..ညီ
မရဲ့...။...တခါတခါများတော့လမေကိုကြည့်ရတာကိုယ့်ဖြင့်ကြောက်တောင်ကြောက်မိတယ်...။..အေးစက်ပြီး
အနာတရဖြစ်နေတဲ့မြွေပွေးလိုမျိုးခဲချင်နေတော့တာ...။..သူပြန်သွားတော့အဲဒါတွေကိုကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုပြောပြမိ
တယ်...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်လက်တွေကိုအကြာကြီးပဲဆုပ်ကိုင်ထားပေးရင်းဆိုတယ်...။

“.....လမေဟာစွန့်ပစ်ခံခဲ့ရတာကိုး..တို့များဟန်လူမျိုးထုံးစံကမိန်းမတွေအတွက်ဂရုတစိုက်ထည့်
စဉ်းစားတာမျိုးမရှိဘူးကွယ့်...ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲသဘောထားတာ....သူကတချို့မိန်းမတွေလိုလွယ်လွယ်နဲ့ချစ်တတ်
ပြီး..ဖြစ်သမျှကိုခါးစည်းခံတတ်တဲ့သူမျိုးမှမဟုတ်တော့အနာကြီးနာတော့တာပေါ့.....”

အင်း....အချစ်ဆိုတာမျိုးကလဲနလုံးသားနှစ်ခုကသာစည်းချက်ညီညီမခုန်ခဲ့ရင်အင်မတန်ကိုနာကျင်
စေတာပဲနော်..။

မယ်မယ့်အတွက်ပူဆွေးကြတဲ့ကာလပြီးသွားတော့..လမေနယ်ပြန်သွားတယ်.....။

ကိုကိုနီနီကိုတရားဝင်အသိအမှတ်ပြုမပြုမသိရသေးခင်အထိတော့....မယ်မယ့်နေရာကိုလုယက်နေ
ကြတဲ့ကိုယ်လုပ်တော်တွေအတွက်လဲနေမထိထိုင်မသာပေါ့လေ..။.....ဘာကိုမှအတိအကျပြောလို့မှမရသေး
တာ..။.....တကယ်လို့ဆွေမျိုးစုတွေကကိုကိုနီနီကိုတရားဝင်အဖြစ်အသိအမှတ်ပြုလိုက်ရင်တပြေသူက.....

မယ်မယ့်နေရာကိုအလိုအလျောက်ဆက်ခံရမှာကိုး...။...ဒီပထမသခင်မကြီးနေရာကိုဆက်ခံဖို့ကိစ္စကတော့... အုံးအုံးကိုထလို့...တနေ့တခြားကြီးကြီးလာလိုက်တာများ...။ကိုကိုနဲ့မြန်းထားတဲ့လီအိမ်တော်ကလဲလက်ထပ်မဲ့ ကိစ္စကိုအမြန်ဆုံးစီစဉ်ဖို့နေ့တိုင်းကိုစာလွှာတွေပို့...အောင်သွယ်တော်တွေစေပေါ့လေ...။

ကိုကိုကတော့...တပြေသူကိုဒါတွေတစ်လုံးတစ်ပါးအမျှပြောပြဟန်မတူဘူး...။ဒါကြောင့်လဲဖိအားတွေ များလာလေလေ...။ကိုကိုမျက်နှာမှာလဲပိုပြီးစိုးရိမ်မှုတွေယှက်သန်းပြီးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေတဲ့ပုံပေါက် လေဖြစ်နေတာ...။ဖေဘုရားကတော့လီအိမ်တော်ကလွတ်သမျှအောင်သွယ်တော်တွေတစ်ယောက်မကျန်ကို လက်ခံတွေ့တာပဲ...။...ကိုကိုလား...အမလေး...တွေ့ဖို့နေနေသာသာ...အောင်သွယ်တော်ဆိုတဲ့စကားနားဝ လေသံမှမဟာရဘူး...။...ဒါလဲဖေဘုရားကတော့ရယ်သလိုမောသလိုနဲ့သူတို့ပြောသမျှကိုကိုကိုတစ်လုံးမ ကျန်ပြန်ပြောပြတာပဲ...။

မယ်မယ်ဆုံးပြီးကတည်းက...ကိုကိုနဲ့သူ့ဇနီးတပြေသူတို့အကြားမှာချစ်ခြင်းကပြန်ပြီးရှင်သန်အသက် ဝင်လာခဲ့တော့...ကိုကိုအတွက်ကတခြားသူနဲ့လက်ထပ်စကားကြားရတာရင်ဝကိုအိမ်ထဲသလိုအခံရခက်ဟန် တူပါရဲ့...။...တပြေသူကလဲမယ်မယ်ကိုဘယ်တုန်းကမှချစ်ခင်ခဲ့တာမဟုတ်ပေမဲ့...။ကိုကိုတစ်ယောက်မယ်မယ့် ကိုနေမကောင်းဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာတောင်စိမ်းစိမ်းကားကားလုပ်ခဲ့မိတာတွေကိုရင်ထုမနာလဲဖြစ်နေရော...ကို ကိုကိုကြင်ကြင်နာနာနဲ့ဖေးမရှာတယ်...။

ကိုကိုနောင်တမှန်သမျှကိုစိတ်ရှည်လက်ရှည်နားထောင်ပေးတဲ့အပြင်...ကိုကိုအတွေးတွေကိုလဲသူတို့ အနာဂတ်နဲ့မွေးလာမဲ့ရင်သွေးလေးဘက်ကို...မသိမသာပြောင်းပေးတတ်သေးတယ်...။...သူကသိပ်တော့ပါးနပ် တာ...ညီမရဲ့...။...ဉာဏ်မရှိတဲ့မိန်းမသာဆိုကိုကိုလို့မျိုးကွယ်လွန်သွားတဲ့အမေကိုတချိန်လုံးတပြီးပူဆွေးနေရင် ကိုငြူစုလာမှာပဲ...။...တပြေသူကတော့ကိုကိုကမယ်မယ်ဘယ်လောက်တောင်ကောင်းခဲ့တာ...ဘယ်လောက် တော်တာ...ဘာညာနဲ့ပြောရင်လို့က်လို့က်လဲ့လဲ့ထောက်ခံတတ်သေးတယ်...။...နောက်ပြီးကိုကိုယူကြီးမရဖြစ် သမျှကိုမယ်မယ့်လိုဘဲငြိမ်ငြိမ်သက်သက်အမူအရာနဲ့နားထောင်ပေးရုံတင်မကဘူး...သူနဲ့ကိုကိုကိုကွဲကွာစေ အောင်ရည်ရွယ်ခဲ့သူဖြစ်ပေမဲ့...မယ်မယ့်စိတ်ဓါတ်ကြံ့ခိုင်မှုကိုမလေးစားဘဲမနေနိုင်ကြောင်းဝင်ချီးမွမ်းသေးတာ ဒီလိုနဲ့ဘဲသူ့ချစ်ဇနီးအလိမ္မာဆီမှာရင်ဖွင့်ရင်း...ကိုကိုတစ်ယောက်လဲ...သူ့ရင်ထဲကဝမ်းနည်းနေောင်တတွေကိုတ ဖြည်းဖြည်းသွန်ထုတ်လို့...တပြေသူရဲ့အချစ်တွေနဲ့အစားထိုးဖြေသိမ့်ခဲ့တယ်ဆိုပါတော့...။

ဒီလိုနဲ့နှစ်ယောက်သားသူတို့ရဲ့နန်းဆောင်မှာပဲတသီးတခြားနေခဲ့တာ...။ကိုယ်တောင်သူတို့နဲ့သိပ်ဆို ဖြစ်လှတယ်မရှိဘူး...။...သူတို့ကိုကြည့်ရတာလေ...။အိမ်တော်ရဲ့အမိုးအောက်မှာသာနေနေပေမဲ့ထိတွေ့မှုနည်း ပါးလွန်းလို့...တိုင်းတပါးမှာနေနေကြသလိုတောင်ခံစားမိတယ်...။...ကိုယ်သူတို့ဆီသွားလည်ပြုရင်တောင်ဝမ်း သာအားရတော့ကြိုဆိုကြပေမဲ့...ခဏလဲနေရောကိုယ်ရှိနေတာကိုမေ့သွားကြပြန်ရော...။ကိုယ့်ကိုညှဉ်းခံစကား

ပြောနေရင်းတောင်နှစ်ယောက်သားမျက်လုံးခြင်းစကားပြောနေကြသေးတာ...။...တခန်းထဲမှာအတူရှိနေကြ
တာတောင်ဝေးလွန်းတယ်လို့ထင်ကြသလားမသိပါဘူး..ခဏနေရင်အလိုလိုကိုနီးကပ်သွားကြပြန်ရော...။...
ကြားလေသွေးတာတောင်ဝေးတယ်ထင်ဆိုတာ..ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့...။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကချစ်ခြင်းမေတ္တာဟာပြန်ပြီးရှင်သန်လာတဲ့အခိုက်မှာပဲသူဘာလုပ်သင့်သလဲ
ဆိုတာကို..ကိုကိုတစ်ယောက်ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိမြင်ခဲ့ပြီထင်ပါရဲ့...။...သူ့ချစ်ဇနီးအတွက်ဘာမဆိုပေးဆပ်
စွန့်လွှတ်မယ်လို့စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီးကတည်းက..တည်ငြိမ်ပြတ်သားမှုတွေကိုသူ့ဆီမှာပြန်တွေ့လာရတဲ့အပြင်..
ဟိုတုံးကလိုဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတာမျိုးလဲမရှိတော့ဘူး...။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကချစ်ခင်ကြင်နာမှုကိုမြင်ရတာကိုယ့်ရင်ထဲကိုနွေးသွားတာပဲကွယ်...အင်း..
ကိုယ်လက်မထပ်ခင်တုံးကသာဒီလိုဆန့်ကျင်ဘက်လိင်နှစ်ခုကယုကယင်နေကြတာကိုသာမြင်ရင်စက်ဆုပ်ရွံ
ရှာမိမှာပဲ...။..အတော်ကိုအရှက်ကင်းမဲ့တာပဲလို့များတောင်မှတ်ချက်ချမိမယ်ထင်ပါရဲ့...။...ကိုယ်မှနားမလည်
နိုင်သေးတာနော်...။...အချစ်ဆိုတာကိုကိုယ်တိုင်မှနားမလည်ရင်တော့မိန်းမရွှင်ကိုယ်လုပ်တော်တွေနဲ့ကျွန်မ
တွေသာဒီလိုပွတ်သီးပွတ်သတ်နေထိုင်ပြုမူတာလို့ထင်မိမှာပဲလေ...။

အခုတော့ကိုယ်ပြောင်းလဲသွားသလဲဆိုတာညီမသတိထားမိမှာပါ...။..ကိုယ့်သခင်...ခင်ပွန်းသည်
ကြောင့်သိနားလည်ရတာတွေဆိုပါတော့...။..သူနဲ့မတွေ့ခင်တုံးကတော့ကိုယ်ကမျက်စိပိတ်နားပိတ်ဟာကိုး...။

ဆိုတော့.....ညီမရယ်...ဒီလိုနဲ့ပဲကိုကိုရယ်သူ့ဇနီးတပြေသူရယ်နှစ်ယောက်သားလက်ခိုင်ခိုင်တွဲလို့
ရောက်လာမဲ့အနာဂါတ်ကိုစောင့်စားမျှော်လင့်နေခဲ့ကြတာပေါ့...။...။

အမှန်ပြောရရင်တော့ကိုကိုကလွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ကြီးပျော်နေတာတော့မဟုတ်ပေဘူး...။..အဲ..
တပြေသူကတော့လုံးလုံးကိုပျော်ရွှင်ပြီးစိတ်ချမ်းသာနေတာ...။...ကိုကိုအိမ်တော်သူဖြစ်ခြင်းမဖြစ်ခြင်းဟာလဲ
သူ့အတွက်ဘာမှအရေးမပါတော့ဘူး...။...မယ်မယ်ကွယ်လွန်သွားတာကိုသူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်ပေမဲ့..အနှောင်
အဖွဲ့ကနေလွတ်မြောက်သလိုခံစားရတာကိုတော့မငြင်းနိုင်ပေဘူးလေ...။..အခုတော့သူ့ရင်သွေးလေးကိုတွေး
မိတိုင်းအရင်ကလိုစိုးရိမ်ကြောက်ရွံ့နေတာမျိုးတွေလဲမရှိတော့ဘူး...။...နေ့ရှိသရွေ့သူ့ခင်ပွန်းကိုကိုရယ်...သူ
တို့ရင်သွေးလေးရယ်ကိုပဲစိတ်ထဲရှိတော့တာကိုး...။...အထဲကနေလှုပ်ရှားနေတဲ့သူ့ရင်သွေးလေးကိုအသာအ
ယာစမ်းရင်းပြီးလို့ပြောသေးတာ...။

“.....သူကလေးကကျွန်မကိုအကုန်သင်ကြားပေးလိမ့်မယ်..ကျွန်မခင်ပွန်းရဲ့မိသားစုနဲ့သူ့လူမျိုးအထဲကို ဘယ်လိုဝင်ဆံ့ရမလဲဆိုတာတွေကိုသူလေးဆီကနေသင်ယူရမှာ....သူ့အဖေရဲ့ငယ်ဘဝကနေကြီးလာတဲ့အထိ ဘယ်လိုနေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့သလဲဆိုတာကိုသူ့ကိုကြည့်ရင်းကျွန်မသိရမှာပဲ.....ကျွန်မဘယ်တော့မှအထီးကျန် တော့မှာမဟုတ်ဘူး.....”

ပြီးတော့ကိုကိုကိုလှမ်းပြောတယ်..။

“.....မောင်အိမ်တော်ကကျွန်မကိုလက်သင့်ခံမခံကအရေးမကြီးလှပါဘူး..မောင်ရယ်...မောင်ကိုယ် ပွားလေးကကျွန်မအထဲမှာရှင်သန်နေမှပဲကွယ်.....သူလေးကိုမောင်နဲ့မောင်လူမျိုးအတွက်ကျွန်မမွေးထုတ် ပေးမှာပါပဲ.....”

ကိုကိုကတော့ဒီလိုမျိုးသဘောထားရမှာကိုသိပ်မကျေနပ်ချင်ဘူး..။...ဒါပေမဲ့သူ့ဇနီးရှေ့မှာတော့အ သာတကြည်ပဲငြိမ်နေပေမဲ့..နောက်ကွယ်လဲကျရော....ဖေဘုရားကိုဒေါသထွက်တော့တာပဲ..။..ကိုယ့်ကိုစိတ် ဆိုးမာန်ဆိုးနဲ့ပြောပြတယ်..။

“.....တို့တွေနှစ်ယောက်ထဲတစ်သက်လုံးတော့နေသွားလို့ရတာပေါ့.....ဒီအိမ်တော်အရေးတွေများ လွမ်းလောက်စရာမှမဟုတ်တာ.....ဒါပေမဲ့သားလေးဆီကနေသူ့အမွေခံခွင့်ကိုဖျက်ပစ်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ...လုပ် ပိုင်ခွင့်ရောတို့မှာရှိတာမှတ်လို့.....”

ကိုယ်ကတော့နားထောင်ရုံကလွဲလို့အကြံလဲမပေးတတ်ပါဘူးကွယ်..။.....ကိုယ့်လိုမိန်းမသားကအိမ် တော်ရဲ့အရေးကိစ္စတွေကိုနားမှမလည်တာ..။

အဲ...တပြေသူတစ်ယောက်လဲမွေးဖွားလုဆဲဆဲနဲ့နေ့လားညလားအခြေအနေမှာ..ကိုကိုကဖေဘုရား ဆီကိုသွားပြီးသူတို့လက်ထပ်တဲ့ကိစ္စကိုတရားဝင်အတည်ပြုပေးဖို့..တစ်ခါသွားတောင်းဆိုပြန်တာကို..ကိုကို ကကိုယ့်ကိုပြန်ပြောပြတာ..အဖြစ်ကဒီလိုတဲ့..ညီမရေ..။

ဖေဘုရားကသူ့ဇနီးကိုသိပ်သဘောကျပြီး....ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့တာတွေကိုပြန်သတိရမိတော့အဆိုးကြီး
တော့မဖြစ်တန်ကောင်းလို့ယူဆပြီးကိုယ့်ကိုယ်ကိုရဲဆေးတင်လို့..ဖေဘုရားအဆောင်တော်ကိုအခစားဝင်သ
တဲ့..။..ဖေဘုရားလုပ်ခဲ့ပြောခဲ့တာတွေကတော့..မခန့်လေးစားနဲ့မယဉ်ကျေးလှပေမဲ့....တကယ်တော့ခင်မင်လို့
ဖြစ်မှာပါလို့သူထင်ခဲ့တာကိုး..။..ဒါနဲ့ဟိုရောက်တော့ဖေဘုရားကိုကိုကိုကဦးညွတ်လို့ဒီလိုတောင်းဆိုသတဲ့...။

“.....ဖေဘုရား..ကျွန်တော့်မွေးသမိသခင်ပထမသခင်မကြီးဟာလဲဆောင်းနှောင်းရွက်ကြေတွေနဲ့အတူ
ကျွန်တော်တို့ကိုခွဲခွာသွားပြီးခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့အတွက်...အခုကျွန်တော်တင်ပြမဲ့စကားတွေကိုသည်းခံလို့နားဆင်ပေး
ပါဦး..ဘုရား.....”

ကိုကိုရောက်သွားတော့ဖေဘုရားကအရက်ထိုင်သောက်နေသတဲ့..။..ကိုကိုကပြောတော့ပြီးပြီးကြီး
နဲ့ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ငြိမ်နေသတဲ့..။..ပြီးတော့ပြီးပြီးကြီးနဲ့ပဲ....ငွေအရက်ကရားကိုလှမ်းယူပြီးသူ့လက်ထဲက
ကျောက်စိမ်းခွက်လေးထဲလောင်းထည့်လို့...တမျဉ်းမျဉ်းနဲ့သာဖိမိဆွဲပြီးသောက်နေပေမဲ့ဘာစကားမှပြန်မပြော
ဘူးတဲ့လေ..။..ဒါနဲ့ကိုကိုလဲဖေဘုရားကမကန့်ကွက်တဲ့အပြင်....ပြီးပြီးကြီးလုပ်နေတာကိုတွေ့တော့အားတွေ
တက်လာပြီးဆက်ပြောသတဲ့..။

“.....ဖေဘုရားရဲ့ချွေးမတော်တပြေသူဟာလဲ..ကျွန်တော်တို့အိမ်တော်ထဲမှာသူ့အတွက်နေရာမှရှိပုံမ
လားဆိုတာကိုစိုးရိမ်နေရာပါတယ်....အနောက်တိုင်းထုံးစံအရကျွန်တော်တို့ဟာတရားဝင်ကိုထိမ်းမြားလက်
ထပ်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့အတွက်..သူ့တိုင်းပြည်နဲ့သူ့လူမျိုးတွေအတွက်တော့သူ့ဟာကျွန်တော့်ရဲ့တရားဝင်မယား..ပထမ
သခင်မပါပဲ..အဲဒါကိုကျွန်တော်တို့ရဲ့ထုံးတမ်းစဉ်လာအရအတိအလင်းအသိအမှတ်ပြုပေးဖို့ကို..သူ့ဆန္ဒရှိနေရာ
ပါတယ်.....အခုတော့ကျွန်တော့်သားဦးကိုယ်ဝန်ကိုလဲလွယ်ထားရပြီဖြစ်တဲ့အတွက်..ပိုလို့တောင်အရေးကြီး
လာပါပြီ.....မယ်မယ်ခွဲခွာသွားတဲ့အတွက်အိမ်တော်အနေနဲ့အမြဲကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရတော့မှာဖြစ်ပေမဲ့..
မယ်မယ့်နေရာကိုအစားထိုးဖို့အချိန်ကျရောက်လာပါပြီ.....ကျွန်တော်တို့အနွယ်တော်ရဲ့ထုံးစံအတိုင်းလိုက်နာ
မယ်ဆိုရင်တော့...အမွေခံသားရဲ့ဇနီးကိုမယ်မယ့်နေရာမှာတင်မြှောက်ရမယ်ဆိုတာကိုအားလုံးသိကြပါတယ်..
ဆိုတော့တပြေသူလေးက.....ကျွန်တော်တို့မြေပေါ်မှာအမြစ်တွယ်ပြီးကျွန်တော်တို့ထဲကတစ်ယောက်ဖြစ်လာ
လိုတဲ့ဆန္ဒပြင်းပြနေပါတယ်..ဆီးကိုင်ကိုမိခင်ပင်စည်နဲ့ကိုင်ဆက်ပေးလိုက်မှအသီးသီးလာသလိုပေါ့...ဘုရား
သူကသူ့သားသမီးတွေကိုကျွန်တော်တို့ရဲ့သက်တမ်းရှည်ကြာမြင့်မြတ်လှတဲ့..အနွယ်တော်ထဲမှာပဲကြီးပြင်းလာ
စေလိုပါသတဲ့..ဖေဘုရားခွင့်ပြုလိုက်ဖို့ရာသာလိုတော့တာပါ...ဖေဘုရားရဲ့ကြင်နာမှုတွေကြောင့်လဲ..သူ့ခမြာ
အရဲကိုးပြီးမျှော်လင့်မိပါသတဲ့..ဘုရား.....”

ဒါလဲဖေဘုရားကစကားမပြန်ဘူးတဲ့လေ...။..ခုနကလိုပဲပြီးပြီးကြီးလုပ်နေပြီးတော့အရက်ကိုသာတွင်
တွင်ကြီးငဲ့လိုက်..ကျောက်စိမ်းခွက်လေးထဲကနေတဖြည်းဖြည်းနဲ့ကျိုက်ချလိုက်လုပ်နေသတဲ့...။...အတော်ကြီး
ကြာမှစကားစတာဆိုဘဲ....။

“.....အင်း...မင်းရဲ့တပြေသူပန်းမာလာလေးကတော့လှပတင့်တယ်ပါပေတယ်..သူ့မျက်လုံးတွေများ
ဆိုရင်ခရမ်းရောင်ကျောက်မျက်တွေလို..တဖျတ်ဖျတ်တောက်နေတာ..အသားအရေကိုကြည့်လိုက်ပြန်တော့
လဲသစ်အယ်စေ့များလိုဝင်းနှစ်ဖြူဖွေးနေတာပဲ.....သူ့ဒီကိုရောက်လာတာတို့တွေအတွက်တော့အင်မတန်မှ
အငြီးပြေပါပေတယ်....ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား..ငါ့သားရ....အခုတော့သူကမင်းကိုတပြေသားကလေးတောင်
မွေးပေးဦးမှာဆိုတော့အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့ကွာ.....”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့အရက်ထပ်ငဲ့သောက်ပြန်သတဲ့...။.....ကိုကိုကိုလိုသူထုံးစံအတိုင်းသဘောမနော
ကောင်းစွာနဲ့ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောသေးတာဆိုဘဲ....။

“.....ဟ...ငါ့သားရ...ထိုင်လေကွာ..အလကားနေရင်မိုးတိုးမတ်တပ်နဲ့ပင်ပန်းလှပါတယ်.....”

ကိုကိုကိုထိုင်ဖို့လက်ဟန်ခြေဟန်ပြနေရင်းနဲ့အံ့ဆွဲထဲကနောက်ထပ်ကျောက်စိမ်းအရက်ခွက်တစ်ခု
ကိုထုတ်ယူသတဲ့...။..ပြီးတော့ကိုကိုအတွက်တစ်ခွက်ငဲ့ပေးသတဲ့လေ...။.....ကိုကိုကတော့အရက်ကိုလဲငြင်း
လိုက်ပြီးဆက်ပြီးပဲမတ်တပ်ရပ်နေသတဲ့...။.....ဖေဘုရားကတော့သူ့ဝင်္ဂါအတိုင်းဟောင်ဖွာဟောင်ဖွာနဲ့ဆက်
ပြောနေတာဆိုပဲ....။

“.....ဟေ..မင်းအရက်မကြိုက်ဘူးလားကွယ့်.....”

ပြီးပြီးမေးရင်းနဲ့တစ်ငုံသောက်လိုက်ရင်းနှုတ်ခမ်းတွေကိုသုတ်ပစ်လိုက်ပြီးတော့....ပြီးပြန်သတဲ့...။
နောက်ဆုံးတော့ကိုကိုကသူ့အနားမှာဒီလိုပဲ..စကားမပြန်မချင်းမတ်တပ်ရပ်နေတော့မှာဆိုတာကိုရိပ်မိတော့မှ
ကိုကိုပြောနေတဲ့ကိစ္စကိုတုန့်ပြန်ပြောသတဲ့...။

".....မင်းတောင်းဆိုတဲ့ကိစ္စကိုဖေဘုရားစဉ်းစားပေးပါမယ်...ငါ့မှာအလုပ်တွေကအရှုပ်သားကွယ့်..
လောလောဆယ်တွေမင့်မယ်မယ်ဆုံးသွားပြီးကတည်းက..စိတ်မကောင်းဖြစ်လွန်းလို့ဘာကိစ္စကိုမှခေါင်းထဲ
မထည့်နိုင်သေးဘူး..ဒါကြောင့်ဒီညတွေရှုနဲ့ဟဲဘက်ကိုစိတ်ပြေလက်ပျောက်ခရီးထွက်ဦးမှဖြစ်မှာ..မဟုတ်ရင်
လဲသွားလိမ့်မယ်...အင်း..စကားပြန်ကိုမျှော်နေမဲ့..တပြေသူပန်းကလေးကိုတော့ဝမ်းသာစကားလှမ်းပါးလိုက်
ပါရစေ...ကြာပန်းလိုတင့်တယ်တဲ့သားယောက်ျားလေးမွေးလာဖို့လဲ..ဖေဘုရားကဆုမွန်ပေးပါတယ်ကွယ်.....
အေး..အေး..သွားပေးဦးတော့..ငါ့သား...အင်း..သားကောင်း..သားမြတ်လေးပါကွယ်....."

အဲလိုနဲ့ပြုံးပြုံးကြီးပြောပြီးတော့အတွင်းခန်းထဲကိုဝင်သွားပြီး...တင်းတိမ်ချပစ်လိုက်သတဲ့..။..အဲဒီအ
ကြောင်းတွေကို..ကိုကိုကကိုယ့်ကိုပြန်ပြောပြတော့လေ..တခြားတစ်ဖက်တစ်ယောက်ရဲ့အကြောင်းကိုပြောနေသ
လိုပဲကွယ်...ဖေဘုရားကိုသူခါးခါးသီးသီးမုန်းနေတာအသိသာကြီးပဲ..။..ငယ်ငယ်တုံးကကိုယ်တို့ပြည်သူနီတိ
သင်ရတော့ခင်ပွန်းသည်ဟာသူ့နီးကိုမိဘထက်ပိုပြီးအလေးအမြတ်မပြုရဘူးဆိုတာတောင်သင်အံ့ခဲ့ရတာ..။
ဒီလိုမိန်းမကိုပိုပြီးချစ်ခင်အလေးပေးခြင်းဟာဘိုးဘွားတွေရဲ့ကဗျည်းတိုင်ရှေ့မှာရော...မိုးနတ်အပေါင်းတို့ရဲ့မျက်
မှောက်တော်မှာပါအပြစ်ကြီးလှသတဲ့..။...ဒါပေမဲ့လဲပုထုဇဉ်တို့သဘောအရ..အချစ်ကိုဘယ်သူလွန်ဆန်နိုင်
သလဲကွယ်...။..နလုံးသားကအလိုတူသည်ဖြစ်စေ..မတူသည်ဖြစ်စေ...အချစ်ဆိုတာမျိုးကပေါက်ဖွားလာတတ်
တာပဲ..။...ဒါကိုပညာရှိလှတဲ့ရှေးလူကြီးသူမတွေအနေနဲ့ဘယ်လိုလုပ်ပြီးတော့များသတိမပြုမိကြတာပါလိမ့်...
ပညာရှိသတိဖြစ်ခဲ့ဆိုတာမျိုးထင်ပါရဲ့လေ..။..ကိုယ်ဖြင့်ကိုကိုကိုတောင်စိတ်မကွက်ရက်တော့ပါဘူး..။

ညီမရေ...အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့အချက်ကလေ..အခုကိစ္စမှာအခံစားရဆုံးကတပြေသူဖြစ်နေတာပဲ
ကွယ့်..။..မယ်မယ့်မလိုမုန်းထားမှုတွေကတပြေသူကိုတုတ်တုတ်တောင်မလှုပ်နိုင်ခဲ့ပေမဲ့..ဖေဘုရားကအခုလို
ပဲမျက်နှာလွှဲခဲပစ်လုပ်လိုက်တာကိုတော့သူ့မှာနာလိုကိုမဆုံးတော့တာ..။...အစကတော့ဖေဘုရားပစ်စလက်
ခတ်လုပ်တာကိုစိတ်တွေဆိုးပြီးတော့..ခပ်စိမ်းစိမ်းနဲ့ဂရုမစိုက်သလိုပဲနေခဲ့ရင်းနဲ့..ကိုကိုနဲ့ဖေဘုရားကြားမှာဖြစ်
ခဲ့ကြတာကိုလဲကြားရော..ခါးခါးသီးသီးကိုနာကြည်းတော့တာပဲ..။

“.....အဲဒါဆိုရင်အရင်တုန်းကကျွန်မကိုခင်မင်ဟန်ပြခဲ့တာတွေအကုန်လုံးကလိမ်ညာဟန်ဆောင်နေတာတွေချည်းပဲပေါ့...ကျွန်မကတော့သူ့အဟုတ်ကိုခင်မင်တယ်လို့ထင်ခဲ့တာ.....ဘာအကြံအစည်နဲ့များအခုလိုလုပ်ရတာပါလိမ့်....အို....တကယ့်ကိုလူတိရိစ္ဆာန်ကြီးပါလား.....”

အမလေး...ညီမရေ.....ကိုယ်ဖြင့်သက်ကြီးဝါကြီးလူကြီးသူမတစ်ယောက်ကိုအခုလိုခိုင်းနှိုင်းပြောဆိုနေတာမျိုးတခါမှကိုမကြားဖူးတော့..အရမ်းကိုအံ့သြထိတ်လန့်သွားတာပဲ..။.....ကိုကိုကများသူ့ဖုန်းကိုတော်ဖို့များဟန်မလားလို့လှမ်းကြည့်လိုက်တော့.....အမလေး..လှုပ်တောင်မလှုပ်ဘူး...ကိုယ်နဲ့မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရအောင်ခေါင်းအောက်စိုက်ပြီးသာငြိမ်နေတော့တာပဲ..။....တပြေသူကတော့မျက်လုံးတွေဝိုင်းဝိုင်းလည်အောင်ကိုကိုကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...သူစိတ်လိုက်မာန်ပါပြောမိဆိုတာတွေကိုရုတ်တရက်လန့်သွားတယ်ထင်ပါရဲ့..ရုတ်တရက်ငိုယိုရင်းကိုကိုဆီပြေးတော့တာပဲ...။

“.....မောင်ရယ်...ဒီကပ်ဆိုက်နေတဲ့နေရာကနေအဝေးကိုသွားကြပါစို့.....”

ကိုယ်ကတော့တပြေသူတစ်ယောက်စိတ်အတက်အကျမြန်ပုံကိုကြည့်ပြီးအံ့သြနေတုန်းကိုကိုကသူ့ကိုသာသာလေးပွေ့ပြီးတိုးတိုးနှစ်သိမ့်နေလေရဲ့..။...ကိုယ်လဲသူတို့နှစ်ယောက်ကိုအသာထားပြီးသာထွက်လာရပေမဲ့ရင်ထဲမှာတော့ဘဝကြမ်းရှာတဲ့သူတို့မောင်နှံရဲ့အနာဂတ်အတွက်..သံသယတွေ....နာကျင်ခြင်းတွေပြည့်နှက်လို့ရယ်..။

အခန်း ၂၀

ညီမရေ....ဖေဘုရားကကိုကိုတို့ကိစ္စကိုဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီကွယ်...။..အင်း..ထင်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ...။.....ကာယကံရှင်တွေအတွက်ကတော့လက်ခံနိုင်ဖို့သိပ်ခက်ခဲမှာပေမဲ့..ဘယ်တော့မှဖြစ်မလာမဲ့ဟာကိုရနိုးရနိုးနဲ့စောင့်နေရတာထက်စာရင်တော့တော်သေးဆိုရမလားပဲ..။

မနေ့ကဘဲကိုကိုဆီကိုဖေဘုရားဆီကဆက်သားနဲ့အမိန့်စာချွန်စေလာတယ်လေ...။...ဆက်သားဆို တာထက်ကိုယ်စားလှယ်ဆိုရင်ပိုမှန်မှာထင်ပါရဲ့.....။...သူကကိုကိုရဲ့တတိယညီဝမ်းကွဲဖြစ်တဲ့အပြင်ယန်အိမ် တော်ရဲ့အိမ်တော်အုပ်ကိုယ်စားလှယ်လဲဖြစ်သေးတယ်...။...ကိုကိုအဆောင်တော်ထဲကဧည့်ဆောင်ထဲလာပြီး တည်ခင်းထားတဲ့လက်ဘက်ရည်ကိုသုံးဆောင်အပြီးမှာ..ဖေဘုရားရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုဖတ်ပြသွားသတဲ့..။ အမိန့်တော်ကဒီလိုဆိုဘဲ....ညီမရဲ့..။

".....နာခံစေ...ယန်မျိုးနွယ်ရဲ့အမွေခံသားတော်..မောင်မင်း၏တောင်းဆိုချက်အပေါ် ယန်အနွယ်တော်မျိုးနွယ် စုခေါင်းဆောင်များနှင့်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးအပြီးအကြွင်းမဲ့သဘောတူညီချက်အရသင့်ခမည်းတော်ယန်သခင်ကြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်လိုက်သည်မှာ.....

.....မောင်မင်းဆောင်ကြဉ်းလာသောတပြေသူလူမျိုးခြားတစ်ဦးအား...အနွယ်တော်အတွင်းလက်ခံရန်မ ဖြစ်နိုင်.....သူမ၏သွေးကြောထဲတွင်တိုင်းတပါးသွေးသာ...အစဉ်စီးဆင်းနေမည်ဖြစ်သောကြောင့်သူမ၏နလုံး သားတွင်လဲ..တိုင်းတပါးသစ္စာတော်ကိုသာခံယူယုံကြည်ပေးလိမ့်မည်.....တပြေသူမွေးထုတ်ပေးမည့်သားမြေး သွေးနှောသူများသည်လဲ..မည်သည့်အခါမှဟန်လူမျိုးစင်စစ်ဖြစ်လာမည်မဟုတ်ပေ.....တို့အပြင်သွေးနှောနေ သောနလုံးသားမည်သည်ကားတည်ကြည်ခိုင်မာမှုမရှိနိုင်.....

.....သူမ၏သားလဲကိုမြင့်မြတ်လှသောဘိုးဘွားအဆောင်တော်တွင်လက်ခံလိမ့်မည်မဟုတ်.....တိုင်း တပါးသားများအားမြင့်မြတ်လှသောဘိုးဘွားဘီဘင်တို့၏မျက်မှောက်တွင်....ဒူးထောက်ပျတ်ဝတ်အရိုအသေ ပေးခွင့်မပြုနိုင်ပေ...ဟန်လူမျိုးဧကန်အမှန်ဖြစ်သောယန်မျိုးနွယ်အိမ်တော်၏သွေးသားစင်စစ်.....သွေးမနှော သောမျိုးရိုးသန့်စင်သူတို့အတွက်သာဘိုးဘွားများကိုဂါဝရပြုနိုင်ခွင့်ရှိပေသည်.....

.....မည်သို့ပင်ဆိုစေကာမူ..သင်၏ကြီးမြတ်လှသောခမည်းတော်သည်မေတ္တာကြီးမားရက်ရောစွာဖြင့် ငွေစတစ်ထောင်ချီးမြှင့်လိုက်ပေသည်...ယန်တို့၏သွေးတဝက်တပျက်ပါသောသားကိုဖွားမြင်ပြီးပါက..တိုင်း တပါးသားမိခင်ကိုငွေပေး၍နေရင်းဌာနီသို့ပြန်စေ....ယန်၏အမွေခံသား..အသင်မူကားမင်းပျိုမင်းလွင်တို့၏သ ဘာဝအတိုင်းလွတ်လပ်စွာနေထိုင်ခဲ့ပြီးဖြစ်သောကြောင့်ယခုမှစ၍.....အိမ်တော်နှင့်အနွယ်တော်တို့၏တာဝန် နှင့်ဝတ္တရားကိုစတင်ထမ်းဆောင်စေ..အမိန့်တော်မှာ...ဟန်တို့၏လေ့အရစေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားသောဇနီး လောင်းနှင့်အမြန်ဆုံးလက်ထပ်စေ.....လီအိမ်တော်အနေနှင့်အသင်ပျော်ပါးပေါ့တန်စွာပြုမူနေစဉ်အတွင်း... သည်းခံစောင့်ဆိုင်းရသည့်ကာလရှည်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သောကြောင့်ထပ်ပြီးဆိုင်းငံ့မှုမရှိစေရ..အိမ်တော်နှင့်အနွယ်

တော်၏ဂုဏ်သိက္ခာညှိုးနွမ်းစေမည်...တိုင်းကျော်ပြည်ကျော်စကားတင်းဆိုမှုများကိုဖြစ်ပွားစေခဲ့သည့်အသင့် လုပ်ရပ်ကို...လီသတို့သမီးနှင့်လက်ထပ်ခြင်းအားဖြင့်အမြန်ဆုံးခြေဖျက်ရမည်...သူတို့အားကြောင့်ကြစိုးရိမ်စေ ခဲ့ခြင်းအတွက်အသင့်မှာတာဝန်ရှိပေသည်.....နပျိုစဉ်အခါမွေးဖွားသောသားရတနာများသာထွန်းပေါက်နိုင် သောကြောင့်သော်၎င်း...လီအိမ်တော်ဘက်မှမင်္ဂလာအရေးပြီးမြောက်ရန်ထပ်မံစောင့်ဆိုင်းတော့မည်မဟုတ် သောကြောင့်သော်၎င်း..ရွှေဆိုင်းမှုမရှိဘဲအမြန်ဆုံးထိမ်းမြားစေ.....”

လို့အမိန့်တော်ပြန်ပြီးတော့ကိုကိုကိုငွေအိတ်ကြီးထုတ်ပေးသတဲ့...။

ကိုကိုကလဲငွေအိတ်ကြီးကိုယူပြီးကြမ်းပေါ်ကိုပေါက်ချပစ်လိုက်ပါရောတဲ့...။စာချွန်ကိုယူလာတဲ့အိမ် တော်ကိုယ်စားလှယ်ပေါ်ကိုကိုင်းညွတ်လိုက်တော့..မျက်လုံးတွေကလဲနှစ်ဖက်မြဲထက်တဲ့ဒါးသွားလိုလက် လက်တောက်လို့တဲ့ကွယ်..။...ပြီးတော့ရေခဲလိုတည်ငြိမ်အေးစက်နေတဲ့မျက်နှာပေးအောက်ကဆူပွက်နေတဲ့ ဒေါသဟာလဲ..နွေခေါင်ခေါင်ကြည်လင်နေတဲ့မိုးကောင်းကင်ကနေမိုးကြိုးပစ်ချလိုက်သလိုရုတ်တရက်ပေါက် ကွဲထွက်လာပြီးတော့အသံနက်ကြီးနဲ့မိုးချုန်းသလိုအော်ပြောသတဲ့....။

“.....ပြန်ယူသွား...ဒီငွေတွေကိုအကုန်ကျုံးယူသွားပြီးတော့သူ့ဆီကိုပြန်သွားပြောစမ်း....ဒီနေ့က နေစပြီးတော့ငါ့မှာအဖေဆိုတာမရှိတော့ဘူး.....ငါ့မှာအမျိုးအနွယ်ဆိုတာလဲမရှိတော့ဘူး....ယန်ဆိုတဲ့မျိုးရိုးက နေငါထွက်တယ်...အိမ်တော်နာမည်စာရင်းမှတ်တမ်းထဲကငါ့နာမည်ကိုလဲခြစ်ထုတ်ပစ်လိုက်ကြ.....ငါနဲ့ငါ့ဇနီး နှစ်ယောက်ထဲပဲနေမယ်...လွတ်လပ်တဲ့နိုင်ငံငယ်လေးတွေလိုပဲငါတို့လဲလွတ်လပ်စွာနဲ့ပဲဘဝကိုစမယ်.....ဒီလို ကောက်ကျစ်ရှုပ်ထွေးအိုဟောင်းနေတဲ့အစဉ်အလာတွေနဲ့.....ညစ်ထေးနေတဲ့မျိုးရိုးကနေဝေးရာမှာပဲငါတို့ အနွယ်သစ်ကိုစမယ်.....ထွက်သွား.....သွား.....”

ပြောပြီးတော့အခန်းထဲကနေမုန်တိုင်းတိုက်သလိုထွက်သွားသတဲ့...။...ကိုယ်စားလှယ်တော်ကတော့ ငွေအိတ်ကိုပြန်ကောက်ပြီးမကြားတကြားပြောသေးတာဆိုပဲ..။

“.....သားတွေမှအများကြီးပါဗျာတို့...အိမ်တော်မှာသားတွေမှအများကြီးကျန်သေးတာ...ငကန်း သေရင်ငစွေပေါ်လိမ့်မပေါ့ဗျာ.....”

ပြီးတော့ငွေအိတ်ကြီးကိုကောက်ပြီးဖေဘုရားဆီပြန်သွားရော...။

ညီမရေ...ကိုယ်ပြောတာမမှန်ဘူးလားဟင်..မယ်မယ်စောစောမျက်စိမှိတ်သွားတာအကောင်းဆုံးပဲ
လို့ဆိုခဲ့တာကိုလေ...။...ခမြာမှာသက်ရှိထင်ရှားများရှိနေခဲ့ရင်..ဒီနေ့လိုအဖြစ်မျိုးကိုဘယ့်နယ်လုပ်ပြီးတင်းခံနိုင်
ရှာလိမ့်မလဲကွယ်...။...သူ့ရင်နှစ်အမွေခံသားစင်စစ်ရဲ့နေရာကို...မျိုးမသန့်ရိုးမသန့်ကိုယ်လုပ်တော်မတွေ့ရဲ့သား
တွေကဝင်ယူကြမှာကိုဘယ်လိုလုပ်ပြီးခံစားနိုင်ရှာပါ့မလဲ...။

ကိုကိုကတော့ခြေဖဝါး..လက်ဖဝါးကျန်တော့တာကိုး...။.....အိမ်တော်ရဲ့အမွေအနှစ်စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ
နဲ့လက်ညှိုးထိုးမလွဲတဲ့...ယန်အိမ်တော်ပိုင်နယ်ပယ်လယ်ယာတွေဟာသူနဲ့ဘာမှမဆိုင်တော့ပေဘူး...။...ကိုကို
အမွေစုနဲ့လီအိမ်တော်ကိုကြေအေးရအောင်နှစ်သိမ့်ကြရဦးမတဲ့ကွယ်...။...ပြောမဲ့သာပြောရတာပါ..ဝမ်းတာမား
ကြားလာတာကတော့..လီအိမ်တော်ကဖြင့်သတို့သားလောင်းအသစ်ကိုစရာနေတာတောင်ကြာပြီဆိုပဲ...။

ဒီလိုနဲ့ပဲ..ကိုယ့်ကိုကိုဟာဆွေပြတ်မျိုးပြတ်အမွေပြတ်နဲ့အားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီးတော့ကိုသူ့ဇနီးကိုချစ်
သွားခဲ့တာဆိုပါတော့.....။

ဒါပေမဲ့သူဘယ်လောက်စွန့်လွှတ်အနစ်နာခံခဲ့သလဲဆိုတာကိုတော့တပြေသူကိုလုံးလုံးကိုပေးမသိခဲ့
ဘူး..ညီမရဲ့...။...နေ့စေ့လစေ့ကြီးဆိုတော့စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်ရှာမှာကိုစိုးသတဲ့လေ...။...ဒီလိုပဲရိုးရိုးလေးပြော
လိုက်တာပဲ...။

“.....တခြားကိုသွားကြပါစို့..အချစ်ရယ်...ဒီလိုတံတိုင်းပတ်ပတ်လည်ကာရံထားတဲ့နေရာဟာကိုယ်
တို့ရဲ့အိမ်ဘယ်တော့မှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး.....”

ဟိုကလဲလက်အတို့လောက်စောင့်နေတာကိုး...။.....ကိုကိုကလဲပြောင်းစကားပြောရော..ဘာပြော
ကောင်းမလဲ..ဝမ်းသာအားရနဲ့ချက်ခြင်းပဲ..ကိုကိုနဲ့လိုက်ထွက်လာတော့တာပဲ...။...မေးစမ်းနေတာမျိုးတောင်မ
ရှိဘူးဆိုပါတော့...။...ဒီလိုနဲ့ပဲ.....ကိုကိုဟာဘိုးဘွားမိဘတို့ရဲ့အိမ်တော်ကိုထာဝရစွန့်ခွာခဲ့တော့တယ်...။...သူတို့

ပြောင်းထွက်ကြတော့လေ..နတ်ဆက်မဲ့သူတောင်မရှိကြရာဘူးတဲ့လေ..။...အဲ...ကိုကိုရှေ့မှာလှဲချပြီးထိန်းမနိုင်
သိမ်းမရကိုအော်ငိုတဲ့ဝမ်းတာမားကြီးကလွဲလို့ပေါ့လေ..။

“.....အမလေး.....ကျုပ်သခင်မကြီးရဲ့သားက..ဒီအိမ်တော်ကိုများစွန့်သွားတော့မလို့တဲ့လား.....ကျုပ်သေ
ပြီးမှသွားပါ..သခင်လေးရဲ့....ကျုပ်ကိုသာအရင်သတ်သွားပါတော့....”

ဒီလိုနဲ့ပဲအိမ်တော်ကိုစွန့်ခွာလာပြီးတော့..သူတို့ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်တံတားလမ်းကကိုယ်တို့လိုပဲ
နှစ်ထပ်အိမ်သေးသေးလေးမှာနေကြတယ်..။ဒီအချိန်ကာလတိုတိုလေးအတွင်းမှာကို..ကိုကိုတစ်ယောက်အို
စာသွားလိုက်တာ..ညီမရယ်..။...ပိုပြီးတော့လဲတိတ်ဆိတ်လာတယ်..။...သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာပထမဦး
ဆုံးအကြိမ်အဖြစ်..စားဝတ်နေရေးကိုပူပန်ရပြီကိုး..။..အခါတိုင်းနေမွန်းတည့်တောင်အိပ်ရာမထတဲ့သူက..အခု
တော့အိမ်နားကအစိုးရကျောင်းမှာမိုးလင်းပြီဆိုတာနဲ့စာသွားသင်ရတယ်..။..မျက်လုံးတွေကတော့သန္နိဋ္ဌာန်ချ
ထားသလိုစူးစူးရဲ့ရဲ့ဖြစ်လာပေမဲ့..သိပ်ပြီးပြုံးခဲရယ်ခဲစကားပြောခဲတာပဲကွယ်..။...တစ်ရက်တော့ကိုယ်အရဲစွန့်
ပြီးမေးကြည့်မိတယ်...။

“.....ကိုကို...ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအတွက်နောင်တရမိတဲ့အခါများရှိသလားဟင်.....”

ကိုယ့်ကို ဖျတ်ကနဲမျက်လုံးလှန်ကြည့်ပြီးတော့ တင်းတင်းမာမာနဲ့ပြန်ဖြေတယ် ။

“.....ဝေးသေးတယ်....တစ်သက်လုံးနောင်တမရဘူး.....”

အင်း.....ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ..ညီမရှေ့....။...မယ်မယ်ထင်တာအမှားကြီးကိုမှားခဲ့တာပဲ..။...ကိုကို
ကဖေဘုရားရဲ့သားမဟုတ်ဘူးကွယ်...။...ခေါင်းမာတဲ့နေရာမှာရော....အယူအဆတစ်ခုကိုစွဲမိပြီဆိုရင်ဘယ်
တော့မှလက်မလွှတ်တတ်တဲ့နေရာမှာရော..မယ်မယ့်သားမှမယ်မယ့်သားစစ်စစ်ကိုး.....။

အမလေး...ညီမရေ့အဖြစ်ကတော့ပြောမရုံကြိုမှသိဆိုသလိုပဲ...။မနေ့ညကကိုကိုအိမ်မှာဘာဖြစ်
သွားတယ်ထင်တုံး...။.....ကိုယ့်မှာကြားကြားချင်းတော့ရယ်လိုက်ရတာအူတွေကိုနာလို့..ပြီးတော့ရုတ်တရက်
ကြီးငိုမိပြန်တာပဲ...။

မနေ့ညကကိုကိုအိမ်သေးလေးရဲ့တံခါးကိုတစ်ဒုန်းဒုန်းနဲ့အပြင်းအထန်လာထုသတဲ့...။ကိုကိုတို့ကလဲ
အစစအရာရာချွေတာပြီးညအိပ်ညနေအစေခံလဲမထားဘူးဆိုတော့...။ကိုကိုကိုယ်တိုင်ပဲတံခါးကိုသွားဖွင့်သ
တဲ့...။...အမလေး..တံခါးဝမှာဘယ်သူရပ်နေတယ်ထင်တုံး..ညီမရဲ့...ဝမ်တာမားကြီးတဲ့ရှင်...။..ညကြီးမင်းကြီး
မှာသူပိုင်သမျှပစ္စည်းအားလုံးကိုဝါးခြင်းကျားကြီးထဲထည့်လို့ကတမျိုး..အဝတ်ပြာလေးနဲ့ထုတ်လို့ကတစ်သွယ်
နဲ့တွန်းလှည်းလေးနဲ့လာရှာသတဲ့...။ကိုကိုကိုမြင်တော့...။အမလေး...။ခပ်တည်တည်ပဲပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆိုတာ
ကိုး...။

“.....ကျုပ်သခင်မကြီးရဲ့သားကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ရင်း...အတူနေဖို့ကျုပ်အပြီးပြောင်းလာခဲ့ပြီ.....”

ဒါနဲ့ကိုကိုကလဲသတိဖော်ပေးရတာပေါ့လေ....။

“.....ဒါပေမဲ့ကျွန်တော်ကမယ်မယ့်သားမှမဟုတ်တော့တာ...အထိန်းတော်ကြီးရဲ့.....”

ကိုကိုကအဲဒီလိုလဲပြောလိုက်ရော..ဝမ်တာမားပဲဟာ..တခြားသူများမှတ်လို့..ဘယ်လွယ်လွယ်နဲ့ငြိမ်
ခံနေပါလိမ့်မလဲ..ဝါးခြင်းကျားရယ်အဝတ်ထုတ်ရယ်ကိုတဖက်တချက်တင်းတင်းဆုပ်ပြီးခေါင်းမာမာနဲ့ပက်ကနဲ
ပြန်တွယ်သတဲ့လေ..။

“.....အံ့ပျဲတော်...သခင်လေးကများအဲဒီလိုပြောရတယ်ရှိသေး...ရှင်မယ်မယ်ဝမ်းတွင်းကကျွတ်ခါစ
အဝတ်မပါဘာမပါ..တစ်တောင့်ထွာလောက်ဟာပလူမွေးပလူတောင်ကို...ဘယ်သူကများလက်နဲ့ခံယူခဲ့တယ်
ထင်တုံး...ဟင်...ကြီးပြင်းလာတဲ့အထိရော...ဟောဒီရင်အစုံနဲ့ဘယ်သူကများနို့ချိုတိုက်ကျွေးမွေးလာခဲ့တယ်
ထင်လို့တုံး.....ဒီမအေကမွေးခဲ့မှတော့..ဘယ်သူဘာပြောပြောသခင်မကြီးရဲ့သားဟာသခင်မကြီးရဲ့သားပဲပေါ့
တော့...ဒီလိုပဲသခင်လေးကမွေးတဲ့သားဟာလဲသခင်လေးရဲ့သားပဲပေါ့!...အတွန့်မတက်စမ်းပါနဲ့.....”

ဒါနဲ့ကိုကိုကလဲဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲယောင်တောင်တောင်ဖြစ်သွားတော့တာဆိုပဲ...။.....ဟုတ်
တော့လဲ..ဟုတ်တာကိုး..ညီမရယ်...။..ဝမ်တာမားဆိုတာကကိုယ်တို့အတွက်ဆိုအစေခံလို့တောင်ခေါ်လို့မရ

ဘူး...။ကိုယ်တို့အားလုံးကိုနှိပ်နှိပ်ခွဲခွဲအပြင်သူပဲပြုစုလာခဲ့တော့...ကိုယ်တို့နဲ့ပတ်သက်လို့သူမသိတာဆိုတာ
ဘယ်ရှိလိမ့်မလဲ...။ဒါနဲ့ကိုကိုကဝေခွဲမရဖြစ်နေတုံး..ဝမ်တာမားကပြန်ဆိုသူဟာသူပဲပါလာတဲ့အထုတ်အပိုး
တွေကိုဧည့်ခန်းထဲဝင်ထားသတဲ့...။...ပါးစပ်ကလဲရေရွတ်ရင်းဟောဟဲကိုလိုက်လို့ဆိုပဲ..ခမြာမှာအသက်ကရ
လာတဲ့အပြင်အတော်လဲဝလာခဲ့ပြီကိုး...။...ပြီးတော့ဟိုစမ်းဒီစမ်းနဲ့ပိုက်ဆံအိတ်ကိုရှာပြီးတွေ့လဲတွေ့ရောခေါ်
လာတဲ့တွန်းလှည်းသမားနဲ့..လှည်းခအလျှော့အတင်းအတွက်....အကြီးအကျယ်ရန်ဖြစ်ငြင်းခုံကြသေးတာတဲ့
လေ...။...ဒီလိုနဲ့ပဲဝမ်တာမားတစ်ယောက်လဲကိုကိုဆီမှာသူ့အိမ်သူ့ယာလို့ပဲအခြေတကျတက်နေတော့တာဆို
ပဲ...ညီမရေ..။

ဒါကတော့မျက်နှာလွှဲသွားတဲ့သူသခင်မကြီးအတွက်သူ့အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်ပေးရှာတာပေါ့ကွယ်..။
အစေခံတစ်ယောက်အနေနဲ့ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိလွန်းတယ်လို့ထင်စရာရှိပေမဲ့ကိုကိုကတော့ဝမ်တာမားအကြောင်း
ပြောပြတိုင်းအဖျားခတ်တုန်ယင်နေတဲ့အသံနဲ့ထိထိခိုက်ခိုက်ရယ်လေ့ရှိတယ်..။..ကိုယ်တို့ရဲ့အထိန်းတော်ကြီး
လက်ထဲမှာပဲသူ့သားလေးကြီးပြင်းလာမှာကိုတွေ့ပြီးလဲကိုကိုမှာကျေနပ်မဆုံးပေါ့...ညီမရယ်.....။

ဒီနေ့မနက်တော့..အခါတိုင်းလို့ပဲဝမ်တာမားတစ်ယောက်ကိုယ့်ဆီလာပြီး..အရိုအသေပေးတယ်..။
ရယ်စရာတော့ကောင်းသား...ညီမရဲ့...ဝမ်တာမားကိုများမသိတဲ့သူသာဆို..သူဟာကိုကိုတို့ရဲ့အနောက်တိုင်း
အိမ်မှာနှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာနေလာခဲ့တာလို့ထင်ရအောင်ကိုဟန်ဆောင်ကောင်းပေမဲ့..တကယ်ကတော့သူ
မှာဘာမြင်မြင်အထူးတဆန်းချည်းဖြစ်နေတာကိုကိုယ်ရိပ်မိတာကိုး...။..ကိုကိုပြောတာကတော့..ဝမ်တာမားက
ဘာမဆိုမြင်နေကျလို့ပဲဟန်ဆောင်နေပေမဲ့ခမြာကြီးမှာ..ဒုက္ခတွေကိုရောက်လို့တဲ့လေ..။...အထူးသဖြင့်လှေ
ကားကိုဆိုရင်လုံးလုံးကိုမယ့်တဲ့အပြင်...ရောက်စတုံးကများလူတွေရှေ့ဆိုရင်...ဘာပေးပေးတောင်တက်ကြည့်
ခိုင်းလို့မရဘူးတဲ့...။...ဒီနေ့..ကိုယ့်ဆီလာတော့ပြောရာတယ်..။...ကိုကိုအိမ်ကဘယ်လောက်ပဲထူးဆန်းတယ်
ဆိုဆိုကိုယ်တို့အိမ်တော်ကအပြောင်းအလွဲတွေလောက်တော့သည်းမခံနိုင်စရာမရှိဘူးတဲ့လေ...။

ဝမ်တာမားကပြောပြတယ်..။..မယ်မယ့်နေရာပထမသခင်မကြီးနေရာကိုကိုယ်လုပ်တော်ဝကြီးကရ
သွားသတဲ့...။...ဘိုးဘွားအဆောင်တော်ထဲကကဗျည်းတိုင်တွေရှေ့မှာကိုတရားဝင်အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီတဲ့
ကွယ်...။...ဝတုတ်ကိုယ်လုပ်တော်ကြီးလဲ..သူဘယ်တုံးကမှအိပ်မက်တောင်မက်ခွင့်မရခဲ့တဲ့..အနီရောင်နဲ့ခရမ်း
စပ်ဝတ်လုံကိုဝတ်ပြီးလက်မှာလဲလက်စွပ်တွေအပြည့်ဆင်လို့ပပလွှားလွှားကြီးသွားလာနေလိုက်တာမျက်စိကို
နောက်ရောဆိုတာကိုး...။..ဒါတင်မကမယ်မယ့်အဆောင်တော်ထဲမှာတောင်ပြောင်းနေနေပြီတဲ့...။..ကိုယ်လေ
ဝမ်တာမားကအခုလိုပြောပြတာတွေကိုကြားရတော့..ဘယ်တော့မှအိမ်တော်ဘက်ကိုခြေဦးလှည့်ဖြစ်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုသေချာသွားတယ်.....။

.....ကြော်.....မယ်မယ်.....မယ်မယ်.....

ကိုကိုကတော့သူ့ဇနီးအတွက်အရာအားလုံးကိုစွန့်လွှတ်ပြီးကတည်းက..တပြေသူအပေါ်ပိုလို့တောင်
နူးညံ့ချိုသာလာသလိုပဲ..။..တစ်သက်လုံးကအိမ်တော်နဲ့ဖေဘုရားရဲ့စည်းစိမ်ပုံပေါ်ထိုင်ခဲ့တဲ့သူကအခုတော့ခြေ
ဖဝါးလက်ဖဝါးသာကျန်တော့ပေမဲ့သူ့ဇနီးကိုဘယ်လိုပျော်အောင်ထားရမလဲဆိုတာကိုတော့..ကောင်းကောင်း
ကိုတတ်မြောက်လာတော့တာ..။

မနေ့ကကိုယ်သူတို့ဆီအလည်သွားတော့..တပြေသူကစာရေးရင်းတန်းလန်းကနေမော့ကြည့်တယ်..။
သူရေးလက်စစာရွက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့...ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်စာကြောင်းရှည်ကြီးတွေနဲ့ပြည့်
လို့..။..ကိုယ်နဲ့ကိုယ့်သားလေးကိုလဲတွေ့ရော့ပြီးရွှင်သွားလိုက်တာဆိုတာ..မျက်လုံးတွေတဖျတ်ဖျတ်တောက်
လို့ပြီးနေရင်းနဲ့ကိုယ့်ကိုပြောပြလေ့ရှိ..။

".....မေမေ့ဆီကိုစာရေးနေတာ..ယောင်းမရှိ..အခုတော့ကျွန်မဘာမဆိုပြောပြဝံ့ပြီလေ..ပြတင်းပေါက်
ပေါ်မှာအဝါရောင်ခန်းဆီးတွေဆင်ထားတာရော.....စားပွဲပေါ်ကဝါဝင်းနေတဲ့လေးကျွန်းကြာခိုင်ပန်းခွက်က
လေးအကြောင်းရောပါထည့်ရေးရတယ်....ပြီးတော့ဒီနေ့ကျွန်မသားလေးအတွက်ပိုးပုခက်ကလေးချုပ်ပေးဖြစ်
တယ်ဆိုတာကိုလဲပြောပြရဦးမယ်...အမေရီကပြည်ကပန်းသီးပွင့်လိုပဲပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ပိုးစလေးနဲ့ချုပ်ထား
တာ..ယောင်းမရှိ...စာထဲကစာလုံးတိုင်းကကျွန်မဒီမှာဘယ်လောက်ပျော်နေသလဲဆိုတာကို..မေမေ့ကိုပြောပြ
ကြလိမ့်မယ်ဆိုတာအသေအချာပဲ....."

ညီမရေ.....အံ့မှိုင်းနေတဲ့တိမ်တွေအောက်က..အင်မတန်လှပသာယာတဲ့တောင်ကြားလေးကိုမြင်ဖူး
သလားဟင်..။...ရုတ်တရက်တိမ်တွေကွဲထွက်သွားပြီးနေရောင်များသွန်ကျလိုက်ရင်လေ..ချက်ခြင်းပဲတောင်
ကြားတခုလုံးအသက်ဝင်တောက်ပလာပြီး..နေရာလပ်မရှိရအောင်ကိုအိမ်မက်ဆန်ဆန်လှပနိုးကြားလာခဲ့တာ
မျိုးလေ...။...ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ဟစ်အော်ကြွေးကြော်သံတွေနေရာအနှံ့ကြားရပြီး...အရောင်တွေအားလုံး
စိုလက်တောက်ပလာတာမျိုးပေါ့...။...အခုတပြေသူလဲ..အဲဒီနေ့ရောင်ရုတ်တရက်ဖြာကျထွန်းလင်းလိုက်တဲ့...
သာသာယာယာတောင်ကြားလေးလိုပဲကွယ်..။...မျက်လုံးတွေကပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မှုနဲ့တဖျတ်ဖျတ်အသက်
ဝင်တောက်ပလို့..စကားသံမှာတောင်ဂီတသံရောယှက်ပြီး..တေးသီလို့ပေါ့..။

နှုတ်ခမ်းလေးတွေဆိုတာများဘယ်တော့မှငြိမ်နေတယ်မရှိဘူး..။...အမြဲတမ်းအပြီးလေးတွေ..ရယ်
သံသာသာတွေနဲ့ကွေးညွတ်လှုပ်ရှားနေတော့တာ..။...အခုကြည့်မိတော့တပြေသူတစ်ယောက်ဟာတကယ့်

ကိုလှပတင့်တယ်ပါပေတယ်ကွယ်...။အရင်ကတော့သူလှတယ်ပြောရင်ကိုယ့်မှာဝေခွဲမရဘူး...။ကိုယ်လက်
ခံယဉ်ပါးနေကျအလှမျိုးနဲ့မတူဘဲတမူထူးခြားနေခဲ့တာကိုး...။...အခုတော့သူသိပ်လှတယ်ဆိုတာကိုကိုယ်ရှင်း
ရှင်းလင်းလင်းကိုလက်ခံလိုက်မိတယ်...။အခါတိုင်းလိုမှန်တိုင်းထန်တော့မလို..အရိပ်အယောင်တွေလဲကင်း
သွားတော့သူ့မျက်လုံးတွေကလေ..ကြည်လင်နေတဲ့ကောင်းကင်အောက်ကပင်လယ်ပြင်လိုပဲပြာလဲ့နေလိုက်
တာကွယ်....သိပ်တင့်တယ်တာပဲ..။

ကိုကိုလား...သူကတော့သူဆုံးဖြတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်းဖြစ်မြောက်ခဲ့ပြီကိုး..ပိုတိတ်ဆိတ်သွားပေမဲ့ဘဝကို
အမြဲကျေနပ်ရောင့်ရဲနေတော့တာ...။...တကယ်မင်းယောက်ျားဇကန်ပါပဲ..။

ကိုကိုနဲ့တပြေသူတို့နှစ်ယောက်စလုံးတစ်ယောက်အတွက်..နောက်တစ်ယောက်ကသူတို့ကျင်လည်
ပျော်မွေ့ရာကမ္ဘာတွေကိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ကြတာကိုတွေးမိရင်..အချစ်ရဲ့ကြီးကျယ်ခမ်းနားမှုကိုလဲအံ့မခန်းဖြစ်မိပါရဲ့
ကွယ်...။ဒီလိုစွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းရဲ့အဖိုးအခအသီးအပွင့်ကတော့.....အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ကျောက်စိမ်းလိုပဲမြင့်မြတ်
လှပလို့အဖိုးအနဂ္ဂထိုက်ပေလိမ့်မယ်.....။

သူတို့ရဲ့ရင်သွေးလေးအကြောင်းကိုတွေးမိရင်လေ..ကိုယ့်ရင်ထဲမှာနှစ်နည်းနှစ်လမ်းနဲ့ထိထိခိုက်ခိုက်
ရှိရတယ်...။...ပထမအကြောင်းအချက်ကတော့သူကလေးဟာသူ့ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာကိုကိုယ်တိုင်ဖန်တီးရပေလိမ့်
မယ်...။အရှေ့လဲမမည်..အနောက်လဲမပီဖြစ်နေမဲ့သူ့ကို....အရှေ့ရောအနောက်ပါလောကနှစ်ခုစလုံးက..နား
လည်နိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်တဲ့အတွက်ငြင်းပယ်ခံရမှုတွေရှိကောင်းရှိနိုင်လိမ့်မယ်ကွယ်...။ဒါပေမဲ့ဒုတိယအချက်
ကိုတွေးမိတိုင်းလဲရင်ထဲမှာအားတက်ရတယ်....။.....သူကလေးမှာမိဘနှစ်ပါးရဲ့မြဲမြံခိုင်ကျည်တဲ့စိတ်ခွန်အား
တွေရှိမယ်လို့ကိုယ်ယုံကြည်တယ်လေ...။.....ဒီအတွက်မတူတဲ့ကမ္ဘာနှစ်ခုစလုံးကိုသူဟာနားလည်ရုံမျှမကပိုင်
စိုးအောင်နိုင်လိမ့်မယ်ကွယ်...။ဒါပေမဲ့ကွယ်...ကိုယ်ကတော့မိန်းမသားပေကိုး..ဒါဟာကိုယ့်အထင်သာရီသေး
တာလေ...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းကိုမေးကြည့်ရမှာပဲ....။..သူကသိပ်အမြော်အမြင်ကြီးတာ..ညီမရဲ့..ကိုယ့်ခင်ပွန်းက
တော့..အမှန်အတိုင်းမြင်မှာပဲ....။

ကိုယ်ကတော့..သူကလေးကိုပွေ့ချီချင်လှပြီဆိုတာပဲသိတော့တယ်ကွယ်...။....ကိုယ့်သားလေးရဲ့ညီ
လေးကိုမြင်ချင်လှပြီ...။

အခန်း ၂၁

တပြေသူတစ်ယောက်ကတော့...ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတေးဆိုလို့သာနေတော့တယ်.....။စမ်းပေါက်
အထဲကနေ..ရေပလုံထပြီးချောင်းထဲကို...ရေပွက်ပွက်ပြီးထွက်လာသလိုမျိုး...သူ့ရင်ထဲကလိုက်ဆူအံ့ဖွဲနေတဲ့
တေးသံတွေဟာလဲ...နှုတ်ဖျားကိုလှုံထွက်လာလိုက်တာကွယ်..နာရီပေါင်းများစွာကိုမရပ်မနားတေးသီလို့သာ
နေတော့တာပဲ...။..မျက်နှာမှာလဲပျော်ရွှင်ချမ်းသာမှုအရိပ်အရောင်တွေထင်ဟပ်လို့လေ....။.....ကိုယ်လဲသား
လေးမယ်မယ်ဖြစ်လာခဲ့သူဆိုတော့သူဘယ်လောက်တောင်ပျော်ရွှင်နေမလဲဆိုတာကိုမုဒိတာပွားနားလည်မိပါ
ရဲ့....။..အခုတော့ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ..တူညီတဲ့အတွေ့အကြုံကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့တလှေထဲစီးတခရီး
ထဲသွားခဲ့ကြတဲ့သူတွေလို....ပိုလိုတောင်ရင်းနှီးနှီးကပ်လာခဲ့ကြတော့တယ်...တနေ့တနေ့ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်
သားမှာသူ့ရင်သွေးလေးအတွက်..ဟန်ရိုးရာအဝတ်အစားလေးတွေကိုအတူတူချုပ်ကြ..အရောင်တွေရွေးချယ်
ကြနဲ့အားရတယ်ကိုမရှိတာ....။

အရောင်ရွေးတာဆိုလို့တပြေသူမှာအခက်ကြီးကြုံရသေးတယ်..။..ကလေးအဝတ်အတွက်အရောင်
စဉ်းစားရတာ...ခမြာမှာမျက်မှောင်တွေကိုကြည့်လို့...။.....သူ့ဟာသူလဲမေးခွန်းထုတ်ရုံတင်အားမရပဲ....ကိုယ့်
ကိုရယ်မြူးရိပ်သန်းနေတဲ့..မျက်လုံးအစုံနဲ့လှမ်းကြည့်ရင်း စစ်ကူတောင်းရသေးတယ် ။

".....အင်း.....သားလေးမျက်လုံးကအမည်းရောင်ဆိုရင်တော့....အနီရဲလေးနဲ့မှလိုက်မှာနော်.....ဒါပေမဲ့
မျက်လုံးလေးကအပြာဖျော့ဆိုရင်တော့..ပန်းဆီရောင်လေးနဲ့မှဖြစ်မှာ.....အင်း.....ယောင်းမရေ.....သူလေး
မျက်လုံးအရောင်ဘာဖြစ်မယ်လို့ထင်လဲဟင်....."

ကိုယ်လဲပြုံးမိရင်းပြန်မေးရတယ်....။

".....ယောင်းမရင်ထဲမှာ..ဘာအရောင်လေးလို့သိနေတုံး....."

ကိုယ်ကအဲဒီလိုမေးလိုက်တော့...မကြုံစဖူးရှက်သွေးဖျန်းလို့ပြန်ဖြေလေရဲ့....။

".....အင်း.....အမည်းရောင်မျက်လုံးလေးတွေလို့ပဲမြင်မိတာပဲရှင်...မောင့်မျက်လုံးလေးတွေလိုမျိုးပေါ့.....
ကဲပါ....ကြက်သွေးရောင်လေးသာယူကြပါစို့နော်....."

“.....ကောင်းတာပေါ့...ယောင်းမရဲ့...ကြက်သွေးရောင်ဆိုတာ...ပျော်ရွှင်ခြင်းရဲ့အထိမ်းအမှတ်မဟုတ်
လား.....သားတွေအတွက်တော့အကောင်းဆုံးပေါ့ရှင်.....”

ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရွေးတာအသင့်တော်ဆုံးဆိုတာအသေအချာပဲ..ညီမရဲ့..။ဒါနဲ့ကိုယ့်သားမွေးစ
တုံးကအဝတ်သေးသေးလေးတွေကိုသူ့ကိုပြရတယ်..။...ပြီးတော့နှစ်ယောက်သား..ဖဲစအနီရောင်ရဲ့ပွင့်ရိုက်
အစလေးနဲ့ပိုးပျော့စအနီရင့်ရင့်တွေကိုအဆင်ချင်းလိုက်ဖက်အောင်ထပ်ပြီးညှပ်ရတယ်..။.....သူ့သားလေးအ
တွက်ကျားမျက်နှာဖိနပ်လေးကိုတော့ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပန်းထိုးတာလေ..။...ဆိုတော့ဒီလိုအတူပြင်ကြဆင်ကြ
ရင်းနှစ်ယောက်သားပိုပြီးတော့ကိုရင်းနှီးချစ်ခင်လာကြတော့တာပဲ..။...အခုတော့တပြေသူဟာကိုယ့်ညီအစ်မ
အရင်းအချာလိုကိုဖြစ်လာခဲ့ပြီလေ...။...ကိုယ်လဲသူ့နာမည်ကိုတောင်ခေါ်တတ်လာပြီ.....မေရီ.....မေရီ..တဲ့..။

ဒါနဲ့ကိုယ်တို့ဟန်တွေရဲ့ရိုးရာအဝတ်လေးတွေချုပ်လုပ်ပြီးကြတော့...မေရီကလေ..သိပ်ကိုရိုးစင်းပေမဲ့
အင်မတန်ကိုလက်ရာမြောက်တဲ့နိုင်ငံခြားအဝတ်လေးကိုစချုပ်တယ်..ညီမရဲ့..။...ကိုယ်ဖြင့်အဲဒီပျော့ပျောင်းနူး
ညံ့လှတဲ့အစကိုမြင်ပြီးအံ့မဆုံးအောင်ကိုဖြစ်ရတယ်..။...အကျီလက်ကလေးတွေကတော့..ဝတ်ရုံလိုမျိုးတဆက်
တည်းအဝတ်ရည်ကလေးမှာတွဲလို့..ဘယ်ပန်းထိုးလက်ရာမျိုးကမှလိုက်မမှီတဲ့ဇာတွေနဲ့လဲ..တန်ဆာဆင်ထား
သေးတယ်..။...အစလေးကပိုးသားမဟုတ်ပေမဲ့နှင်းမှုန်လေးတွေလိုပဲ..ပျော့ပျောင်းနူးညံ့လိုက်တာဆိုတာလေ
ဒါနဲ့ကိုယ်လဲစပ်စုကြည့်တာပေါ့...။

“.....ယောင်းမရေ့..အဲဒီအကျီလေးကဘယ်တော့ဝတ်ပေးရမှာလဲဟင်.....”

ကိုယ်မေးတော့မေရီကပြုံးပြီးကိုယ့်ပါးကိုအသာလှမ်းတို့တယ်.....။...သူကလေ..ပျော်နေပြီဆိုရင်သိပ်
ချစ်စရာကောင်းတာ..ညီမရဲ့..။

“.....မွေးပြီးခြောက်ရက်မြောက်နေ့ကျရင်..သားလေးကသူ့အဖေရဲ့သားဦးလေးဖြစ်လာမှာမဟုတ်လား
ယောင်းမရဲ့.....ဒီတော့ခုနှစ်ရက်မြောက်တဲ့နေ့ကျရင်ကျွန်မကသားလေးကိုအဝတ်ပါးနဲ့အနံ့ဆင်ပေးမယ်လေ..
အမေရီကန်လူမျိုးတစ်ယောက်ဖြစ်လာတဲ့အထိမ်းအမှတ်ပေါ့ရှင်.....”

ပြောနေရင်းမျက်နှာလေးကရုတ်တရက်တည်ကြည်သွားပြီးဆက်ပြောပြတယ်...။

“.....အစကတော့သားလေးကိုဟန်လူမျိုးစင်စစ်တစ်ယောက်ပဲဖြစ်လာစေဖို့..ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာ.. အခုတော့သူကလေးကိုအမေရိကန်တို့ရဲ့ဘဝကိုပါခံစားခွင့်ပြုရမယ်လေ...အနည်းဆုံးတော့ကျွန်မအတွက်ဆို ပါတော့..ယောင်းမရယ်.....သူဟာမတူညီတဲ့ကမ္ဘာလောကနစ်ခုစလုံးရဲ့သားဖြစ်လာလိမ့်မယ်....ယောင်းမရဲ့ ကမ္ဘာရော..ကျွန်မရဲ့ကမ္ဘာရောပေါ့.....”

ကိုယ်လေ..မေရီကိုပြီးလို့သာစိုက်ကြည့်နေမိတော့တယ်..။.....သူ့ကိုနို့လုံးသားကိုဘယ်လိုပိုင်စိုး နိုင်ခဲ့သလဲဆိုတာကို..ကိုယ်သိခဲ့ရပြီ.....။

ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

ညီမရေ.....ကိုကိုနဲ့မေရီတို့ရဲ့သားလေးရောက်လာခဲ့ပြီကွယ်.....။.....မွေးမွေးချင်းပဲဝမ်းတာမားကကိုယ့် လက်ထဲကိုချက်ခြင်းလာထည့်တာ...။.....ခမြာကြီးမှာဝမ်းသာရှာလွန်းလို့ရယ်မောပြီးဗလုံးဗထွေးတွေပြောနေ လိုက်တာ...။.....ကိုယ်လဲငေးကြည့်နေမိတာ...မျက်လုံးကိုမလွှဲနိုင်ခဲ့ပါဘူး.....။

သူကလေးကလေ....မွေးစကတည်းကကိုမင်းယောက်ျားဇကန်စင်စစ်ပါပဲကွယ်...သန်စွမ်းတင့်တယ် လိုက်တာဆိုတာများတော့...။..ကိုယ့်သားလေးချောပုံလှပုံမျိုးနဲ့တော့မတူဘူးပေါ့လေ...။..ကိုယ့်သားလိုသားမျိုး ကနစ်ယောက်မှမရှိနိုင်တာနော်...။...သူကလေးကတော့အရိုးအဆစ်ကြီးကြီးနဲ့..အနောက်တိုင်းသားတို့ရဲ့စွမ်း အားမျိုးအပြည့်နဲ့ရယ်...။...မျက်လုံးလေးတွေနဲ့ဆံပင်တွေကတော့..ကိုယ်တို့ဟန်လူမျိုးတွေလိုပဲ..မည်းနက်နေ တာ...။.....အသားအရေကလဲကျောက်စိမ်းသားလိုကြည်လင်နေပေမဲ့ခပ်ညိုညိုတော့...အို...တင့်တယ်လိုက်ပုံ များကတော့...။.....ညီမရယ်..အထူးခြားဆုံးကတော့...သူကလေးမှာလေ..ကိုယ့်မယ်မယ်ရဲ့မျက်လုံးနဲ့နှုတ်ခမ်း တွေရှိနေတာပဲ...။...ကိုယ့်မှာမြင်ရတာဝမ်းသာရလွန်းတာတစ်မျိုး..ရင်နာရတာကတမျိုးနဲ့..ရင်ကိုကွဲလှမတတ် ပါပဲ....။

အင်း...ကိုယ်ကတော့ကိုယ့်ယောင်းမကိုဒါတွေမပြောပြဖြစ်ပါဘူး...။...သူကလေးကိုချီးမြှင့်အမေနား ကိုသွားပြီးတော့ရယ်မောရွှင်လန်းစကားသာဆိုဖြစ်တာပါ...။

“.....ယောင်းမရေ...ကြည့်ပါဦးကွယ်...သူကလေးဟာ...အရှေ့အနောက်ကမ္ဘာနှစ်ခုကိုမြဲမြဲချည်နှောင်
ခဲ့ပြီလေ.....”

မေရီကအိပ်ရာပေါ်မှာဖျော့တော့နှမ်းနယ်ပြီးလဲ့နေရင်းနဲ့...ပြီးပြီးလေသံလေးနဲ့ဆိုတယ်...။

“.....သားလေးကိုကျွန်မနားလာထားပေးပါဦး..ယောင်းမရယ်.....”

အခုတော့..သူ့မအေရဲ့နို့လိုဖြူဖွေးဝင်းမွတ်နေတဲ့ရင်သားတွေပေါ်မှာ..မျက်လုံးမည်းမည်းနဲ့အသားညို
ညိုသူကလေးဟာ..အသာကွေးနေလေရဲ့..။...မေရီကသူ့လက်ချောင်းဖြူဖြူတွေနဲ့သားရဲ့ဆံပင်မည်းမည်းလေး
တွေကိုအသာပွတ်သပ်နေတယ်..။...ဒီမြင်ကွင်းကိုမြင်တော့..ကိုယ်လဲပြီးပြီးပြောမိတယ်..။

“.....အင်း...သူလေးကတော့..အနီရဲ့လေးဝတ်ပေးမှဖြစ်မှာပါ..ယောင်းမရယ်...အဖြူဝတ်ပေးဖို့ဆိုရင်..
အသားညိုလွန်းတယ်.....”

မေရီကတော့ရိုးရိုးလေးပဲတုန်ပြန်တယ်...။

“.....ဖအေတူသားပါပဲ...ယောင်းမရယ်...ကျွန်မကျေနပ်လှပါပြီ.....”

ကိုကိုဝင်လာတာနဲ့ကိုယ်လဲပြန်ခဲ့တော့တယ်...။

မနေ့ညကလေ..မေရီမျက်နှာမြင်ပြီးတော့..ကိုယ်တို့သားလေးရဲ့အခန်းထဲမှာကိုယ်နဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းနဲ့အ
တူရပ်ရင်းပြတင်းပေါက်ကနေလမင်းထိန်ထိန်သာနေတဲ့ညကိုငေးနေမိကြတယ်..။...လေကလဲငြိမ်လိုက်တာ
ကွယ်..ကိုယ်တို့ညယျာဉ်လေးကိုကြည့်ရတာတောင်အဖြူအမည်းပန်းချီကားချပ်လေးလိုပဲ..။...ညကောင်းကင်
နောက်ခံမှာသစ်ပင်များကလဲ..သစ်ကနက်သားပန်းပုကိုငွေရည်ဆမ်းထားသလိုပါပဲ...လရောင်အနားသတ်လို့
ထိုးထိုးထောင်ထောင်နဲ့ရယ်...။

ကိုယ်တို့နောက်မှာတော့သားလေးကသူဝါးခုတ်လေးမှာ..အိပ်မောကျလို့..။..သားလေးကထွားလာ
လိုက်တာ..ခုတ်နေတောင်မဆံ့ချင်တော့ဘူးရယ်..။...အိပ်နေရင်းလက်မောင်းတွေကိုများရွှေ့လိုက်ရင်ခုတ်
ဘေးနဲ့တောင်အသာတိုက်သွားတတ်သေးတယ်..။...မင်းယောက်ျားကြီးလုံးလုံးကိုဖြစ်လာခဲ့ပြီဆိုပါတော့..။
သားလေးရဲ့အသက်ရှုသံပြင်းပြင်းမှန်မှန်ကိုကြားရတော့....ကိုယ်နဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းမှာဂုဏ်တွေယူပြီးတစ်ယောက်
မျက်နှာတစ်ယောက်လှမ်းကြည့်မိတယ်..။

ပြီးတော့လေ....ကမ္ဘာကြီးထဲကိုရောက်လာခါစ....ကလေးလေးဘက်ကိုလဲအတွေးရောက်မိတယ်..။
သူ့ဘဝအစမှာပဲဒီလောကကြီးထဲကနေထွက်သွားတဲ့သူ့ဘွားအေကြီး..မယ်မယ်နဲ့တူလွန်းလို့ပါ.....။..ကိုယ်
လေဝမ်းနည်းခြင်းနဲ့အတူတိုးတိုးလေးပြောမိတယ်။

".....သူကလေးရဲ့ဘဝတစ်ခုဖြစ်တည်လာတဲ့အတွက်..ကိုကိုနဲ့ယောင်းမလေးမေရီတို့မှာခွဲခွာခြင်းရဲ့
ဝေဒနာကိုအကြီးအကျယ်ခံစားခဲ့ရတာပဲနော်..မအေမှာလဲသူ့လူမျိုးနဲ့သူတိုင်းပြည်ကိုခွဲခွာချန်ရစ်လို့...သူ့ဘွား
အေကြီးမှာလဲအချစ်ဆုံးတစ်ဦးတည်းသောအမွေခံသားကိုတောင်စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်..သူ့အဖေကျပြန်တော့လဲ
အမျိုးအနွယ်တစ်ခုလုံးရယ်..သူ့အိမ်တော်ရယ်..ဘိုးဘွားများနဲ့အတိတ်ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပါစွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်..."

ကိုယ့်ခင်ပွန်းကတော့ပြုံးရုံပြုံးပြီး..ကိုယ့်ပုခုံးတွေကိုအသာလှမ်းဖက်လို့တည်တည်ကြည်ကြည်တုန့်
ပြန်တယ်..။

".....အကောင်းဘက်ကတွေးကြည့်ရအောင်လားကွယ်....သူကလေးရောက်လာတဲ့အတွက်ပေါင်းစည်း
မှုတွေကြောင့်ဝမ်းမြောက်ရတာတွေကိုလေ...သူကလေးဟာသူ့မိဘနှစ်ပါးရဲ့နလုံးသားနှစ်ခုကိုတစ်သားတည်း
ဖြစ်စေခဲ့ပြီ.....စဉ်းစားကြည့်ပါဦးကွယ်.....မွေးဖွားပျိုးထောင်ပုံရော..ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းစဉ်လာတွေပါမကျန်
ရာစုနှစ်ပေါင်းမြောက်များစွာကတည်းကမတူကွဲပြားလှတဲ့.....နလုံးသားနှစ်ခုကိုသူကလေးပေါင်းစည်းနိုင်ခဲ့
တယ်...ဘယ်လောက်များကြီးကျယ်ခမ်းနားသလဲကွယ်....."

ဒီလိုနဲ့လွန်လာခဲ့ပြီးတဲ့အတိတ်ကဝမ်းနည်းစရာတွေကို...ပြန်တွေးမိတဲ့ကိုယ့်ခင်ပွန်းသည်ကနှစ်
သိမ့်ခဲ့တယ်..။...ကိုယ့်ခင်ပွန်းကကိုယ့်ကိုဆိုရင်..အိုမင်းဟောင်းနွမ်းခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့အတိတ်ကအကြောင်းအရာမှန်
သမျှကိုဆုပ်ကိုင်ထားခွင့်မပြုဘူး..ညီမရဲ့...။...ရှေ့လာမဲ့အနာဂတ်ကိုသာရှေးရှုစေတာ...။..ကိုယ့်ခင်ပွန်းက
ဆိုတယ်..။

“.....မေ့ပစ်လိုက်တော့..အချစ်ရေ.....သားလေးကိုဒီလိုအိုမင်းပြီးအသုံးမဝင်တော့တဲ့အတိတ်က
ဖြစ်ရပ်တွေခေါင်းထဲအဝင်ခံလို့မဖြစ်ဘူးကွယ်.....”

ကိုယ့်သားနဲ့သူဝမ်းကွဲညီလေးအကြောင်းတွေ့မိပြန်တော့လဲ...ကိုယ့်ခင်ပွန်းပြောတာမှန်တယ်...ညီမ
ရဲ့..။.....ကိုယ့်ခင်ပွန်းကအမြဲမှန်တယ်လေ.....။

မနှင်းပွင့်ဘာသာပြန်သည်.....။

East Wind West Wind (1930)

by **Pearl S.Buck**

Translated by Ma Hninwint